108 உபநிஷத் ஸாரம்

மூன்றாவது பாகம்

(55 - 108)

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥

तृतीयो भागः (५५ - १०८)

108 உபநிஷத்ஸாரம்

மூன்றும் பாகம்

(55 – 108)

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥

तृतीयो भागः

(५५ – १०८)

உரையாசிரியர்

'அண்ணா'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர் :: சென்னை-600 004

வெளியிடுபவர்:
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

III-2M 3C-1-2008
ISBN 81-7120-384-1
ISBN 81-7120-356-6

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

22-4

முன்னுரை

நூற்றெட்டு உபநிஷத்ஸாரம்

மூன்றாவது பாகம்
(55 — 108)

ஸ்ரீராமர் ஆஞ்ஜநேயருக்கு நூற்றெட்டு உபநிஷதங்களை உபதேசித்ததாக முக்திகோபநிஷத்து கூறுகிறது.

அவற்றுள் முதன்மையான பத்து உபநிஷதங்களும் தொடர்ந்துவரும் ஒன்பது உபநிஷதங்களும் மஹாநாராயண உபநிஷத்தும், இரண்டாவது பாகமாக 20 முதல் 54 வரைக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் மூலம் ஏற்கெனவே தமிழ் உரையுடன் சிற்சில கூட்டியும் சில தனித்தனிப் புத்தகமாகவும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் விவரம் பின்வருமாறு:

1-2-3 ஈச-கேன-கட உபநிஷதங்கள்

4-5-6-7 ப்ரச்ன-முண்டக-மாண்டூக்ய-ஐதரேய

8 தைத்திரீய உபநிஷத்து

9-10 சாந்தோக்ய-ப்ருஹதாரண்யக

11-12-13-14-15-16-17-18 ப்ரஹ்ம-கைவல்ய-ஜாபால-ச்வேதாச்வதர-ஹம்ஸ-ஆருணி-கர்ப்ப-நாராயண

19 மஹாநாராயண உபநிஷத்து

20-54 பரமஹம்ஸ உபநிஷத்து முதல் த்ரிபாத் விபூதி மஹாநாராயண உபநிஷத்து

இப்பொழுது ஐம்பைத்தைந்தாவது அத்வயதாரக உபநிஷத்து முதல் நூற்றெட்டாவது முக்திகோபநிஷத்து முடிய மூன்றாவது பாகமாக வெளிவருகிறது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவரில்லம்
சென்னை 600 004
குரு பௌர்ணமி
26—7—1991

உரையாசிரியர்
அண்ணா

22-4

பொருளடக்கம்

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥

तृतीयो भागः

(५५ – १०८)

108 உபநிஷத்ஸாரம்

மூன்றுவது பாகம்

(55 - 108)

अद्वयतारकोपनिषत् ॥ ५५ ॥

, ओं पूर्णमदः ' इति शान्तिः ।

गर्भजन्म-जरामरण-संसारमहाभयात् संतारयति तस्मात् तारकमिति । जीवेश्वरौ मायिकौ विज्ञाय सर्व-विशेषं नेति नेतीति विहाय यदवशिश्यते तदद्वयं ब्रह्म । तत् सिद्ध्यै लक्ष्यत्रयानुसन्धानः कर्तव्यः ॥ १ ॥

देहमध्ये ब्रह्मनाडी सुषुम्ना सूर्यरूपिणी पूर्णचन्द्राभा वर्तते । सा तु मूलाधारा-दारभ्य ब्रह्मरन्ध्र-गामिनी भवति । तन्मध्ये तडित्कोटि-समान-कान्त्या मृणाल-सूत्रवत् सूक्ष्मांगी कुण्डलिनीति प्रसिद्धास्ति । तां दृष्ट्वा मनसैव नरः सर्वपाप विनाशद्वारा मुक्तो भवति ॥ २ ॥

---

55. அத்வயதாரகோபநிஷத்து

1. (ஓம் பூர்ணமத:) என்று சாந்தி பாடம். கர்ப்பவாஸம், பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பு முதலிய ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து எது தாண்டுவிக்கிறதோ (தாரயதி) அது தாரகம் எனப்படும்.

ஜீவன் ஈச்வரன் என்று இரண்டாகத் தோன்றுவது மாயை என்றுணர்ந்து, எல்லா வேற்றுமைகளையும் இல்லை, இல்லை என்று ஒதுக்கியபின் எது எஞ்சி நிற்கிறதோ அது அத்வயப்ரஹ்மம், அது ஸித்திக்க மூன்று வகையான லக்ஷியங்களை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும்.

அத்வயதாரகோபநிஷத் ॥ 55 ॥

ஓம் பூர்ணமத:' இதி சாந்தி: ।

கர்ப்ப-ஜன்ம-ஜரா-மரண-ஸம்ஸார-மஹா பயாத் ஸந்தாரயதி தஸ்மாத் தாரகமிதி । ஜீவேச்வரௌ மாயிகௌ விஜ்ஞாய ஸர்வம் விசேஷம் நேதி நேதீதி விஹாய யதவசிஷ்யதே ததத்வயம் ப்ரஹ்ம । தத் ஸித்த்யை லக்ஷ்யத்ரயானுஸந்த்தான: கர்த்தவ்ய ॥ 1 ॥

தேஹமத்த்யே ப்ரஹ்மநாடீ ஸுஷும்ந ஸூர்ய ரூபிணீ பூர்ணசந்த்ராபா வர்த்ததே । ஸா து மூலாதாரா-தாரப்ப்ய ப்ரஹ்மரந்த்ர-காமினீ பவதி । தன் மத்த்யே தடித்கோடி ஸமான காந்த்யா ம்ருணால-ஸூத்ரவத் ஸூக்ஷ்மாங்கீ குண்டலினீதி ப்ப்ரஸித்தாஸ்தி । தாம் த்ருஷ்ட்வா மனஸைவ நர: ஸர்வபாப-விநாசத்வாரா முக்தோ பவதி ॥ 2 ॥

---

2. தேகத்தின் மத்தியில் பிரம்மநாடி என்ற ஸுஷும்ந நாடி சூரியனைப்போல் பிரகாசமாகவும் சந்திரனைப்போல் குளிர்ச்சியாகவும் உளது. அது மூலாதாரத்திலிருந்து தொடங்கி பிரம்மரந்திரம் என்னும் உச்சிக் குழிவரை செல்லுகிறது. அதன் நடுவில் கோடி மின்னல் பிரகாசத்துடன் கூடித் தாமரை நூல்போல் மெல்லியதாகக் குண்டலினீ உளதென்பது பிரசித்தம். மனக் கண்ணால் அதைக் காணும் மனிதன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுவதின்மூலம் முக்தி எய்துகிறன்.

फालोर्ध्वगत-ललाटमण्डले निरन्तरं तेजस्तारकयोग-विस्फुरणेन पश्यति चेत् सिद्धो भवति ॥ ३ ॥

यत्र कुत्र स्थितस्य शिरसि व्योमज्योतिर्दृष्टं चेत् स तु योगी भवति ॥ ४ ॥

तद्योगं तु द्विविधा भवति पूर्वोत्तर विधानतः । पूर्वं तु तारकं विद्या-दमनस्कं तदुत्तरमिति ॥ ५ ॥

यदिन्द्रियान्तं तन्मूर्तिमत् । यद्भ्रुयुगातीतं तदमूर्तिमत् । सर्वत्रान्तः पदार्थ-विवेचने मनोयुक्ताभ्यास इष्यते । तारकाभ्यां सदूर्ध्वस्थ-सत्त्व दर्शनान् मनोयुक्तेन चक्षुषैव दहरादिकं वेद्यं भवति । तस्मान्मनो युक्तान्तर्दृष्टि-स्तारक-प्रकाशा भवति । उत्तरं तु अमूर्तिमदमनस्कमित्युच्यते ॥ ६ ॥

अन्तर्बाह्यलक्ष्ये दृष्टौ निमेषोन्मेष-वर्जितायां सत्यां शांभवी मुद्रा भवति । तन्मुद्रारूढ-ज्ञानि-निवासाद्भूमिः पवित्रा भवति ॥ ७ ॥

---

3. முகத்தின் மேல் பாகத்தில் நெற்றிப் பிரதேசத்தில் தாரகயோகத்தின் மலர்ச்சியால் இடைவிடாது ஒளியைக் காண்பவனானால் ஒருவன் யோகசித்தி எய்தியவனாவான்.

4. எங்கே இருந்தாலும் தலைக்கு மேல் ஆகாயத்தில் ஒளி காணப்பட்டால் ஒருவன் யோகியாவான்.

5. அந்தர்யோகம் பூர்வம், உத்திரம் என்று இருவகை. பூர்வம் தாரகம்; உத்தரம் அமனஸ்கம்.

6. இந்திரியங்களின் மூலம் அறியப்படுவது வடிவுடையது புருவமத்திற்கப்பால் வடிவில்லாதது. எங்குமே உள்ளே

பாலோர்த்த்வ கல-லலாடமண்டலே நிரந்தரம் தேஜஸ்தாரக - யோகவிஸ்புரணேன பச்யதி சேத் ஸித்தோ பவதி || 3 ||

யத்ர குத்ர ஸ்த்திதஸ்ய சிரஸி வ்யோம-ஜ்யோதிர்-த்ருஷ்டஞ்சேத் ஸ து யோகீ பவதி || 4 ||

தத்யோகம் து த்விவிதா பவதி பூர்வோத்தர விதானத: | பூர்வம் து தாரகம் வித்யா-தமனஸ்கம் ததுத்தரமிதி || 5 ||

யதிந்த்ரியாந்தம் தன்மூர்த்தீமத் | யத் ப்ருயுகாதீதம் ததமூர்த்திமத் | ஸர்வத்ராந்த: பதார்த்த விவேசனே மனோயுக்தாப்ப்யாஸ இஷ்யதே | தாரகாப்ப்யாம் ஸதூர்த்த்வஸ்த்த ஸத்வ-தர்சனன்-மனோயுக்தேன சக்ஷுஷைவ தஹராதிகம் வேத்யம் பவதி | தஸ்மான் மனோயுக்தாந்தர் - த்ருஷ்டிஸ்தாரகப்ரகாசா பவதி | உத்தரம் து அமூர்த்திம-தமனஸ்கமித்யுச்யதே || 6 ||

அந்தர்-பாஹ்ய-லக்ஷ்யே த்ருஷ்டௌ நிமேஷோன் மேஷ- வர்ஜிதாயாம் ஸத்யாம் சாம்ப்பவீ முத்ரா பவதி | தன் முத்ராரூடஜ்ஞானி நிவாஸாத் பூமி: பவித்ரா பவதி || 7 ||

யுள்ள பொருள்களை அறிவதில் மனதுடன் கூடிய அப்பியாஸம் தேவை. தாரகயோகத்தில் மனக் கண்ணால் தான் தஹராகாசம் முதலியவை அறியப்படுகிறது உத்தரம் உருவமில்லாதது. அது அமஸ்னகம், மனதிற் கப்பாற்பட்டது.

7. கண்கொட்டாமல் உள்ளும் வெளியும் லக்ஷியத்தைப்

परमगुरूपदेशन सहस्रारे ज्योतिर्वा बुद्धि-गुहा विहित ज्योतिर्वा षोडशान्तस्थ-तुरीय-चैतन्यं वा अन्तर्लक्ष्यं भवति। तद्दर्शनं सदाचार्यमूलम् ॥ ८ ॥

आचार्यो वेदसंपन्नो विष्णुभक्तो विमत्सरः। योगज्ञो योगनिष्ठश्च सदा योगात्मकः शुचिः। यः सकृदुच्चारयति तस्य संसार मोचनं भवति। सर्वंजन्मकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति। सर्वपुरुषार्थसिद्धिर्भवति। य एवं वेदेत्युपनिषत् ॥ ॥ ९ ॥

इति अद्वयतारकोपनिषत् समाप्ता ॥

பார்ப்பது சாம்பவீ முத்திரை எனப்படும். அந்த முத்திரையில் ஆருடனுன ஞானி வசிக்கும் பூமி பரம பவித்திரமாகிறது.

8. பரமகுரு உபதேசத்தால் ஸஹஸ்ராத்திலோ ஹ்ருதய குகையிலோ ஷோடசாந்தத்திலோ மறைந்துள்ள பிரகாச மான் துரிய சைதன்யம் விளங்குவது அந்தர் லக்ஷ்ய மாகும். அந்த தர்சனம் ஸதாசார்யமூலம்.

9. வேத ஸம்பன்னராகவும் விஷ்ணு பக்தராகவும், மாத்ஸர்யமற்றவராகவும் யோக ஞானியாகவும் யோக நிஷ்டராகவும், எப்பொழுதும் யோகவடிவினராகவும் உள்ள ஆசாரியர் ஒருமுறை ஆசீர்வதித்தால் பிறவித்தளை

பரமகுருபதேதேசேன ஸஹஸ்ராரே ஜ்யோதீர்வா புத்திகுஹா நிஹித ஜ்யோதிர்வா ஷோடசாந்தஸ்த்த துரீய சைதன்யம் வா அந்தர்-லக்ஷ்யம் பவதி। தத்தர்சனம் ஸதாசார்ய மூலம் ॥ 8 ॥

ஆசார்யோ வேத-ஸம்பன்னோ விஷ்ணுபக்தோ விமத்ஸர:। யோகஜ்ஞோ யோக நிஷ்டச்ச ஸதா யோகாத்மக: சுசி:। ய: ஸக்ருதுச்சாரயதி தஸ்ய ஸம்ஸார மோசனம் பவதி। ஸர்வஜன்மக்ருதம் பாபம் தத்க்ஷணாதேவ நச்யதி। ஸர்வ புருஷார்த்த ஸித்திர்ப்பவதி। ய ஏவம் வேதேத்யுபநிஷத் ॥ 9 ॥

இதி அத்வயதாரகோபநிஷத் ஸமாப்தா।

விடுபடும். அந்த நொடியிலேயே எல்லாப் பிறவிகளிலும் செய்த பாவம் அழிந்துபோகும். எல்லாப் [புருஷார்த்தங்களும் கைகூடும் என்பது உபநிஷத்து.]

இங்ஙனம் அத்வயதாரகோபநிஷத்து முற்றும்

श्रीरामपूर्वतापिन्युपनिषत् ॥ ५६ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

धर्म-मार्गं चरित्रेण ज्ञान मार्गं च नामतः । तथा ध्यानेन वैराग्यमैश्वर्यं स्वस्य पूजनात् । तथाराल्यस्य रामाख्य-भुविस्यादय तत्त्वतः । रमन्ते योगिनोऽनन्ते नित्यानन्दे चिदात्मनि । इति राम पदेनासौ परं ब्रह्माभिधीयते । चिन्मयस्याद्वितीयस्य निष्कलस्याशरीरिणः । उपासकानां कार्यार्थं ब्रह्मणो रूपकल्पना ॥ १ ॥

यथैव वट बीजस्य प्राकृतश्च महाद्रुमः । तथैव राम-बीजस्थं जगदेतच्चराचरम् ॥ २ ॥

उत्पन्नः सीतया भाति चन्द्रश्चन्द्रिकया यथा । प्रकृत्या सहितः श्यामः पीतवासा जटाधरः । द्विभुजः कुण्डली रत्न-माली धीरो धनु-र्धरः । प्रसन्नवदनो जेता धृष्टचष्टक विभूषितः । प्रकृत्या परमेश्वर्या जगद्योन्याऽङ्किताङ्कभृत् । हैमाभया द्विभुजया सर्वालंकृतया चिता । श्लिष्टः कमल-धारिण्या पुष्टः को[illegible]लजात्मजः ॥ ३ ॥

---

56. ஸ்ரீராமபூர்வதாபின்யுபநிஷத்து

1. 'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

நடத்தையால் தர்ம மார்க்கத்தையும் நாமத்தால் ஞானமார்க்கத்தையும் காட்டிக்கொண்டு தன்னை தியானிப்பவர்களுக்கும் பூஜிப்பவர்களுக்கும் வைராக்யத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் அளித்துக்கொண்டு பூமியில் ராமன் எனும் தத்துவம் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீராமபூர்வதாபின்யுபநிஷத் ॥ 56 ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

தர்மமார்க்கம் சரித்ரேண ஜ்ஞானமார்க்கஞ்ச நாமத: । ததா த்யானேன வைராக்ய-மைச்வர்யம் ஸ்வஸ்ய பூஜனாத் । ததா ராத்யஸ்ய ராமாக்ய புவிஸ்யாதத தத்வத:। ரமந்தேயோகினோ(அ)னந்தே நித்யானந்தே சிதாத்மனி । இதி ராமபதேனாஸௌ பரம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே । சின்மயஸ்யாத்விதீயஸ்ய நிஷ்கலஸ்யாசரீரிண: । உபாஸகானாம் கார்யார்த்தம் ப்ரஹ்மணோ ரூபகல்பனா ॥ 1 ॥

யதைவ வடபீஜஸ்த்த: ப்ராக்ருதச்ச மஹாத்ரும: । ததைவ ராமபீஜஸ்த்தம் ஜகதேதச்சராசரம் ॥ 2 ॥

உத்பன்ன:ஸீதயா பாதி சந்த்ரச்-சந்த்ரிகயா யதா। ப்ரக்ருத்யா ஸஹித: ச்யாம: பீதவாஸா ஜடாதர: । த்விபுஜ: குண்டலி ரத்ன-மாலீ தீரோ தனுர்த்தர: । ப்ரஸன்னவதனோ ஜேதா த்ருஷ்ட்யஷ்டக விபூஷித: । ப்ரக்ருத்யா பரமேச்வர்யா ஜகத்யோன்யாங்கிதாங்க-ப்ருத் । ஹேமாபயா த்வியுஜயா ஸர்வாலங்க்ருதயா சிதா । ச்லிஷ்ட: கமலதாரிண்யா புஷ்ட: கோஸல ஜாத்மஜ: ॥ 3 ॥

அளவற்றதும் நித்தியானந்தமுமான எந்த ஞான ஸ்வரூபத்தில் யோகிகள் ரமிக்கிறார்களோ அந்த ராம பதத்தால் பரப்பிரம்மமே குறிக்கப்படுகிறது.

சின்மயமும் அத்விதீயமும் நிஷ்கலமும் சரீரமற்றதுமான பரப்ரம்மத்திற்கு உருவம் கற்பிக்கப்பட்டது உபாஸகர்கள் வழிபடுவதற்காக.

2. எப்படி ஒரு ஆலின் விதையில் ப்ராக்ருதமான ஆலமரம் உறைகிறதோ அப்படித்தான் ராம எனும் பீஜத்தில் இந்த சராசரப்பிரபஞ்சம் உறைகிறது.

3. அவதரித்த ஸ்ரீராமர் சந்திரன் நிலவுடன் பிரகாசிப்பது

दक्षिणे लक्ष्मणेनाथ सधनुष्पाणिना पुनः । हेमाभेनानुजेनैव तथा कोणत्रयं भवेत् । एवं त्रिकोण रूपं स्यात् तं देवा ये समाययुः । स्तुतिं चक्रुश्च जगतः पतिं कल्पतरौ स्थितम् । कामरूपाय रामाय नमो मायामयाय च । नमो वेदादि रूपाय ओंकाराय नमो नमः । रमाधराय रामाय श्रीरामायात्ममूर्तये । जानकीदेह भूषाय रक्षोघ्नाय शुभांगिने । भद्राय रघुवीराय दशास्यान्तकरूपिणे ।। ४ ।।

भो दशास्यान्तकास्माकं रक्षां देहि श्रियं च ते । कुर्वन्ति स्तुत्यं देवाद्यास्तेन सार्धं सुखं स्थिताः ।। ५ ।।

போல் பிரகிருதியாகிய ஸீதையுடன் கூடி பிரகாசிக்கிறார். கோஸலத்தாயிடம் தோன்றிய அச்செல்வர் சியாமள வர்ணராகவும் மஞ்சட் பட்டாடையும் ஜடையும் தரித்தவராகவும் குண்டலமும் ரத்ன மாலையும் வில்லும் தரித்தவராகவும் இரண்டு கைகளுடனும் மலர்ந்த முகத்துடனும் திருஷ்டி முதலிய எட்டு மந்திரிகளுடன் கூடியவராகவும் தீரராகவும் வெற்றியுடன் விளங்குகிறார். லோகமாதாவும் பிரகிருதியும் இரண்டு கைகளுடன் விளங்கும் பூர்ணமாக அலங்கரிக்கப் பெற்றவளும் தாமரை ஏந்தியவளுமான பரமேச்வரியை மடிமேல் வைத்து அணைத்துக் கொண்டு பிரகாசிக்கிறார்.

4, (ஸீதையுடன் கூடிய அவர் மும்மூர்த்தியாக) வலது பக்கத்தில் வில்லேந்தியவரும் பொன்மேனி படைத்தவருமான தம்பி லக்ஷ்மணருடன் கூடி முக்கோண வடிவின

தக்ஷிணே லக்ஷ்மணேனுத ஸதனுஷ்பாணிரு புன:। ஹேமாபேனனுஜேனைவ ததா கோணத்ரயம் பவேத் । ஏவம் த்ரிகோணரூபம் ஸ்யாத் தம் தேவா யே ஸமாயயு: । ஸ்துதிம் சக்ருச்ச ஜகத: பதிம் கல்பதரௌ ஸ்திதம் । காமரூபாய ராமாய நமோ மாயாமயாய ச । நமோ வேதாதி ரூபாய ஓங்காராய நமோ நம: । ரமாதராய ராமாய ஸ்ரீராமாயாத்மமூர்த்தயே। ஜானகீதேஹ பூஷாய ரக்ஷோக்னாய சுபாங்கினே । பத்ராய ரகுவீராய தசாஸ்யாந்தக ரூபிணே ॥ 4 ॥

போ தசாஸ்யாந்தகாஸ்மாகம் ரக்ஷாம் தேஹி ச்ரியஞ்ச தே । குர்வந்தி ஸ்துத்யம் தேவாத்யாஸ்தேன ஸார்த்தம் ஸுகம் ஸ்த்திதா: ॥ 5 ॥

ராக விளங்குகிறார். இங்ஙனம் முக்கோண வடிவினராகக் கற்ப விருக்ஷத்தடியில் வீற்றிருந்த உலக நாயகரை அணுகி தேவர்கள் துதித்தனர். 'காமரூபியும் மாயாரூபியும் வேதத்தின் ஆதிரூபியும் ஓங்கார ரூபியுமானவருக்கு நமஸ்காரம். (க்லீம்-ஹ்ரீம்-ஓம் ராமாய நம:) 'லக்ஷ்மியை (மார்பில்) தாங்கி மகிழ்பவரும் ஸர்வாத்மவடிவானவரும் ஜானகியின் தேகத்திற்கு பூஷணமாகியவரும் அரக்கர்களை அழிப்பவரும் அழகே உருக்கொண்டவரும், மங்கள ஸ்வரூபியும் ராவணனை ஒழித்தவருமான ரகுவீரருக்கு நமஸ்காரம்,

5. 'ராவணனை ஒழித்தவரே ! எங்களுக்கு உமது ரக்ஷையையும் சிர்மையையும் அருளுங்கள்' இங்ஙனம் துதி செய்த தேவர்கள் முதலியவர்கள் அவருடன் கூடி மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

उदग्दक्षिणयोः स्वस्य शत्रुघ्न भरतौ धृतः। हनूमन्तं च श्रोतार-मग्रतः स्यात् त्रिकोणगम्। भरताधस्तु सुग्रीवं शत्रुघ्नाधो विभीषणम्। पश्चिमे लक्ष्मणं तस्य धृतच्छत्रं सचामरम्। तदधस्तौ तालवृन्तकरौ त्र्यस्रं पुनर्भवेत्। एवं षट्कोणमादौ स्वदीर्घांगैरेष संयुतः। द्वितीयं वासुदेवाद्यै-राग्नेयादिषु संयुतः। तृतीयं वायुसूनुं च सुग्रीवं भरतं तथा। विभीषणं लक्ष्मणं चांगदं चारिविमर्दनम्। जांबवन्तं च तैर्युक्तस्ततो धृष्टिर्जयन्तकः। विजयश्च सुराष्ट्रश्च राष्ट्रवर्धन एव च। अशोको धर्मपालश्च सुमन्त्रैरभिरावृतः। सहस्र-दृग्वह्नि-धर्मरक्षो वरुणोऽनिलः। इन्द्रीशधात्रनन्ताश्च दश-भिस्त्वेभिरावृतः। बहिस्तदायुधैः पूज्यो नीलादिभिरलङ्कृतः। वसिष्ठवामदेवादिमुनिभिः समुपासितः ॥ ६ ॥

---

6. தமது இடதுபுறம் சத்ருக்னரும் வலதுபுறம் பரதரும் உபதேசத்தைக் கேட்பவரான ஹனுமார் முன்புறமும் கூடி ஒரு முக்கோண வடிவம். பரதருக்குக் கீழ் ஸுக்ரீவர் சத்ருக்னருக்குக் கீழ் விபீஷணர், பின்புறம் குடையுடனும் சாமரத்துடனும் லக்ஷ்மணர். கீழேயுள்ள (விபீஷணர் ஸுக்ரீவர் இருவரும் கையில் பனையோலை விசிறி ஏந்தியுள்ளனர். (இவர்கள் எதிர்முகமான முக்கோணம்) ஆகவே நீண்ட கைகளுடன் பிரகாசிக்கும் ஸ்ரீராமர் இப்படி ஒரு அறுகோண மத்தியில் தியானம். இது முதல் ஆவரணம், இரண்டாவது ஆவரணம், வாசுதேவர் (சாந்தி, ஸங்கர்ஷணர், ஸ்ரீ ப்ரத்யும்னர் ஸரஸ்வதி அநிருந்தர், ரதி) முதலியோரால் அக்னி முதலிய திக்குகளில் சூழப்பெற்றவராக.

மூன்றாவது: ஹனுமான் ஸுக்ரீவர், பரதர், விபீஷணர், லக்ஷ்மணர், அங்கதன், ஜாம்பவான், சத்ருக்னர் ஆகியோ

உதக்தக்ஷிணயோ ஸ்வஸ்ய சத்ருக்ன பரதௌ த்ருத: । ஹனூமந்தஞ்ச ச்ரோதாரமக்ரத: ஸ்யாத் த்ரி-கோணகம் । பரதாத்யஸ்து ஸுக்ரீவம் சத்ருக்க்னோ விபீஷணம் । பச்சிமே லக்ஷ்மணம் தஸ்ய த்ருதச்சத்ரம் ஸசாமரம் । ததஸ்தௌ தாலவ்ருந்தகரௌ த்ரயஸ்ரம் புனர்ப்பவேத் । ஏவம் ஷட்கோணமாதௌ ஸ்வதீர்க்-காங்கைரேஷ ஸம்யுத: । த்வீதீயம் வாஸுதேவாத்யை ராக்னேயாதிஷு ஸம்யுத: । த்ருதீயம் வாயுஸூனுஞ்ச ஸுக்ரீவம் பரதம் ததா । விபீஷணம்லக்ஷ்மணஞ்சாங்க-தஞ்சாரி விமர்த்தனம் । ஜாம்பவந்தஞ்ச தைர்யுக்தஸ்-ததோ த்ருஷ்டிர்ஜயந்தக: । விஜயச்ச ஸுராஷ்ட்ரச்ச ராஷ்ட்ரவர்த்தன ஏவ ச । அசோகோ தர்மபாலச்ச ஸுமந்த்ரைரபிராவ்ருத:। ஸஹஸ்ரத்ருக்வஹ்னிர்-தர்ம ரக்ஷோ வருணோ(அ)நில: । இந்த்வீச-தாத்ரனந்தாச்ச தசபிஸ்தேபிராவ்ருத: । பஹிஸ்ததாயுதை: பூஜ்யோ நீலாதிபிரலங்க்ருத: । வஸிஷ்ட்ட வாமதேவாதி-முனிபி: ஸமுபாஸித, ॥ 6 ॥

ராலும், த்ருஷ்டி, ஜயந்தர், விஜயர் ஸுராஷ்ட்ரர், ராஷ்ட்ரவர்த்தனர், அசோகர், தர்மபாலர், ஸுமந்திரர் ஆகியோராலும் சூழப்பெற்றவராக.

நான்காவது : இந்திரன், அக்னி, யமன், நிர்ருதி, வருணன், வாயு, சந்திரன், ஈசானன் பிரம்மா, அனந்தன் ஆகிய பத்துதிக் பாலர்களுடன்.

ஐந்தாவது : திக்பாலர்களுக்கப்பால் அவர்களுடைய ஆயுதங்களாகிய வஜ்ரம், சக்தி, தண்டம், வரம், பாசம், அங்குசம், கதை, சூலம், மத்மம், சக்ரம் ஆகியவற்றிற்கு முறையே பூஜை.

ஆருவது : ஆயுதங்களுக்கப்பால் நீலன் முதலிய வானரர்களாலும் வசிஷ்டர் வாமதேவர் முதலிய

एवं भूतं जगदाधार भूतं रामं वन्दे सच्चिदानन्दरूपम् । गदासिशंखाब्जधरं भवारिं स यो ध्यायेन्मोक्षमाप्नोति सर्वः ॥ ७ ॥

इति श्रीरामपूर्वतापिन्युपनिषत् ॥

॥ श्रीरामोत्तरतापिन्युपनिषत् ॥

'ओं, वाङ्मे मनसीति' शान्तिः ।

श्रीरामस्य मनुं काश्यां जजाप वृषभध्वजः । ततः प्रसन्नो भगवान् श्रीरामः प्राह शङ्करम् । क्षेत्रेऽस्मिन् यो-र्चयेद् भक्त्या मन्त्रेणानेन मां शिव । ब्रह्महत्यादि पापेभ्यो मोक्ष-यिष्यामि मा शुचः । त्वत्तो वा ब्रह्मणो वापि ये लभन्ते षडक्षरम् । जीवन्तो मन्त्रसिद्धाः स्यु-र्मुक्ता मां प्राप्नुवन्ति ते । मुमुर्षोर्दक्षिणे कर्णे यस्यकस्यापि वा स्वयम् । उपदेक्ष्यसि मन्मन्त्रं स मुक्तो भविता शिवेति ॥ १ ॥

முனிவர்களாலும் சேவிக்கப்பெற்றவராக தியானமும் பூஜையும்.

7. இப்படி உலகிற்காதார ரூபமாக விளங்கும் ஸச்சிதானந்த வடிவினரான ஸ்ரீ ராமரை வணங்குகிறேன். கதை வாள், சங்கு, தாமரை ஆகியவற்றை தரித்து பிறப்பிறப்பை ஒழிப்பவராக விளங்கும் பகவானை தியானிக்கும் அனைவரும் மோக்ஷம் எய்துவர்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீ ராம பூர்வதாபினி உபநிஷத்து முற்றும்

ஏவம் பூதம் ஜகதாதரரபூதம் ராமம் வந்தே ஸச்சிதானந்த ரூபம்। கதாஸீசங்க்காப்ஜதரம் பவாரிம் ஸ யோ த்யாயேன்மோக்ஷமாப்னுோதி ஸர்வ: ॥ 7 ॥

இதி ஸ்ரீராமபூர்வதாதன்யுபநிஷத் ஸமாப்தா !

—❖—

॥ ஸ்ரீராமோத்தரதாபின்யுபநிஷத் ॥

ஓம் வாங்மே மனஸீதி சாந்தி: ॥

ஸ்ரீராமஸ்ய மனும் காச்யாம் ஜஜாப வ்ருஷபத்வஜ:। தத: ப்ரஸந்நோ பகவான் ஸ்ரீராம: ப்ராஹ சங்கரம்। க்ஷேத்ரே(அ)ஸ்மின் யோ(அ)ர்ச்சயேத் பக்த்யா மந்த்ரேணனேன மாம் சிவ। ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபேப்ப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:। த்வத்தோ வா ப்ரஹ்மணோ வாபி யே லபந்தே ஷடக்ஷரம்। ஜீவந்தோ மந்த்ரஸித்தா: ஸ்யுர்-முக்தா மாம் ப்ராப்னுவந்தி தே। முமுர்ஷோர்தக்ஷிணே கர்ணே யஸ்ய கஸ்யாபி வா ஸ்வயம்। உபதேக்ஷ்யஸி மன் மந்த்ரம் ஸ முக்தோ பவிதா சிவேதி ॥ 1 ॥

ஸ்ரீராமோத்தரதாபின்யுநிஷத்து

1. ஓம் வாங்மே மனஸி' என்று சாந்தி பாடம்.

காசியில் பரமசிவன் ஸ்ரீராம மந்திரஜபம் செய்தார். அதனால் பிரஸன்னரான பகவான் ஸ்ரீ ராமர் சங்கரரிடம் பின்வருமாறு கூறினர் : 'இந்த க்ஷேத்திரத்தில் எவன் இந்த மந்திரத்தால் பக்தியுடன் உபாசிக்கிறுனே அவனே

विश्वाधारं महाविष्णुं नारायणमनामयम् । परिपूर्णानन्दविज्ञं परब्रह्मस्वरूपिणम् । मनसा संस्मरन् ब्रह्मा तुष्टाव परमेश्वरम् ॥ २ ॥

ओं यो वै श्रीरामचन्द्रः स भगवान् अद्वैत-परमानन्द आत्मा भूर्भुवस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ३.१ ॥

ओं + भगवान् यश्च अखण्डैकरसात्मा भूर्भुवः + नमः ॥ ३.२ ॥

ओं + भगवान् यश्च ब्रह्मानन्दामृतं भूर्भुवः + नमः ॥ ॥ ३.३ ॥

ओं + भगवान् यस्तारकं भूर्भुवः + नमः ॥ ३.४ ॥

ओं + भगवान् यो ब्रह्मा विष्णुरिन्द्रो यः सर्वदेवात्मा + नमः ॥ ३.५ ॥

ये सर्वे वेदाः सांगाः सशाखाः सपुराणाः ॥ ३.६ ॥ यो जीवात्मा ॥ ७ ॥ यो सर्वं भूतान्तरात्मा ॥ ८ ॥

நான் பிரம்மஹத்தி முதலிய எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன், உம்மிடமிருந்தோ பிரம்மாவிடமிருந்தோ (பரம்பரையாக) எவர்கள் (ராம் ராமாய நம:) என்ற ஆறெழுத்து மந்திரத்தைப் பெறுகிறார்களோ அவர்கள் மந்திரசித்தி பெற்றவர்களாக வாழ்ந்து முக்தி எய்து வார்கள். சாகுந்தருவாயில் எவராயிருந்தாலும் அவர்கள் வலது காதில் என் மந்திரத்தை நீர் உபதேசித்தால் அவர்கள் முக்தி எய்துவார்கள்.

2 உலகிற்காதாரமான மகாவிஷ்ணுவை, குறைவொன்று

விச்வாதாரம் மஹாவிஷ்ணும் நாராயணமநாமயம் பரிபூர்ணானந்த விஜ்ஞம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் I மனஸா ஸம்ஸ்மரன் ப்ரஹ்மா துஷ்டாவ் பரமேச்வரம் II 2 II

ஓம் யோ வை ஸ்ரீராமசந்த்ர: ஸ பகவான் அத்வைதபரமானந்தாத்மா பூர்ப்புவஸ்தஸ்மை வை நமோ நம: II 3.1 II

ஓம் + பகவான் யச்ச அகண்டைகரஸாத்மா + நம: II 3.2 II

ஓம் + பகவான் யச்ச ப்ரஹ்மானந்தாம்ருதம் + நம: II 3 3 II

ஓம் + பகவான் யஸ்தாரகம் + நம: II 3.4 II

ஓம் + பகவான் யோ ப்ரஹ்மா விஷ்ணுரிந்த்ரோ யச் ஸர்வதேவாத்மா + நம: II 3.5 II

யே ஸர்வவேதா: ஸாங்கா: ஸசாகா: ஸபுராணா: II 3.6 யோ ஜீவாத்மா II 3.7 II ய: ஸர்வபூதாந்தராத்மா II 3.8 II

-மில்லாத நாராயணரை, பரப்பிரம்மஸ்வரூபியும் பரிபூர்ணானந்தமயமும் ஆகிய பரமேச்வரரை மனதால் தியானித்து பிரம்மா பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரம் செய்தார்.

3.1. ஓம். எவர் ஸ்ரீராமசந்திரரோ அவர்தான் பகவான் இரண்டற்ற பரமானந்த ஆத்மா. பூலோகம், புவர் லோகம் ஸுவர்லோகம் எல்லாம். அவரை மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரிக்கிறேன். இப்படித்துதித்து 47 நமஸ்காரங்கள் மேலே மூலத்தில் கூறியபடி.

ये देवासुरमनुष्यादि भावाः ॥ ९ ॥ ये मत्स्यकूर्मादि अवतारा ॥ १० ॥ यश्च प्राणो ॥ ११ ॥ यो अन्तः करण चतुष्टयात्मा ॥ १२ ॥ यश्च यमो ॥ १३ ॥ यश्च अन्तको ॥ १४ ॥ यश्च मृत्युः ॥ १५ ॥ यश्च अमृतं ॥ १६ ॥ यानि पञ्चमहाभूतानि ॥ १७ ॥ यः स्थावरजङ्गमात्मा ॥ १८ ये पञ्चाग्नयो ॥ १९ ॥ याः सप्त महाव्याहृतयो ॥ २० ॥ या विद्या ॥ २१ ॥ या सरस्वती ॥ २२ ॥ या लक्ष्मीः ॥ २३ या गौरी ॥ २४ ॥ या जानकी ॥ २५ ॥ यश्च त्रैलोक्यं ॥ २६ यश्च सूर्यो ॥ २७ ॥ यश्च सोमो ॥ २८ ॥ यानि नक्षत्राणि ॥ २९ ॥ ये च नवग्रहाः ॥ ३० ॥ ये चाष्टौ लोकपालाः ॥ ३१ ॥ ये चाष्टौ वसवो ॥ ३२ ॥ ये चैकादश रुद्राः ॥ ३३ ॥ ये च द्वादशादित्याः ॥ ३४ ॥ यश्च भूतं भविष्यत् ॥ ३५ ॥ ब्रह्माण्डस्यान्त-र्बहि-र्व्याप्नोति यो विराट् ॥ ३६ ॥ यो हिरण्यगर्भो ॥ ३७ ॥ या प्रकृतिः ॥ ३८ ॥ यश्चोंकारो ॥ ३९ ॥ यश्चतस्रो अर्ध-मात्रा ॥ ४० ॥ यः परमपुरुषो ॥ ४१ ॥ यश्च महेश्वरो ॥ ४२ यश्च महादेवो ॥ ४३ ॥ यो महाविष्णुः ॥ ४४ ॥ यः परमात्मा ॥ ४५ ॥ यो विज्ञानात्मा ॥ ४६ ॥ यः सच्चिदानन्दैकरसात्मा ॥ ३.४७ ॥

பிரம்மநாட்டமுடைய எவர் இந்த 47 மந்திரங்களால் தேவதேவரை நாள்தோறும் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறரோ

யே தேவாஸுரமனுஷ்யாதிபாவா: ॥ 3.9 ॥ யே மத்ஸ்ய: கூர்மாத்யவதாரா ॥ 10 ॥ யச்ச ப்ராணோ ॥ 11 ॥ யோ அந்த: கரண சதுஷ்டயாத்மா ॥ 12 ॥ யச்ச யமோ ॥ 13 ॥ யச்சாந்தகோ ॥ 14 ॥ யச்ச ம்ருத்யு: ॥ 15 ॥ யச்சாம்ருதம் ॥ 16 ॥ யானி பஞ்சமஹாபூதானி ॥ 17 ॥ ய: ஸ்தாவரஜங்கமாத்மா ॥ 18 ॥ யே பஞ்சாக்னயோ ॥ 19 ॥ யா: ஸப்தமஹாவ்யாஹ்ருதயோ ॥ 20 ॥ யா வித்யா ॥ 21 யா ஸரஸ்வதீ ॥ 22 ॥ யா லக்ஷ்மீ: ॥ 23 ॥ யா கௌரீ ॥ 24 யா ஜானகீ ॥ 25 ॥ யச்ச த்ரைலோக்யம் ॥ 26 ॥ யச்ச ஸூர்யோ ॥ 27 ॥ யச்ச ஸோமோ ॥ 28 ॥ யானி நக்ஷத்ராணி ॥ 29 ॥ யே ச நவக்ரஹா: ॥ 30 ॥ யே சாஷ்டௌ லோகபாலா ॥ 31 ॥ யே சாஷ்டௌ வஸவோ ॥ 32 ॥ யே சைகாதச ருத்ரா: ॥ 33 ॥ யே ச த்வாதசாதித்யா: ॥ 34 ॥ யச்ச பூதம் பவிஷ்யத் ॥ 35 ॥ ப்ரமாண்டஸ்யாந்தர்-பஹிர் வ்யாப்னோதி யோ விராட் ॥ 36 ॥ யோ ஹிரண்ய கர்ப்போ ॥ 37 ॥ யா ப்ரக்ருதி: ॥ 38 ॥ யச்சோங்காரோ ॥ 39 ॥ யச்ச தஸ்ரோ(அ)ர்த்த மாத்ரா ॥ 40 ॥ ய: பரமபுருஷோ ॥ 41 யச்ச மஹேச்வரோ ॥ 42 ॥ யச்ச மஹாதேவோ ॥ 43 ॥ யோ மஹாவிஷ்ணு: ॥ 44 ॥ ய: பரமாத்மா ॥ 45 ॥ யோ விஜ்ஞானாத்மா ॥ 46 ॥ ய: ஸச்சிதானந்தைகரஸாத்மா ॥ 3.47 ॥

அவரிடம் தேவதேவர் ப்ரீதியடைவார். இந்த மந்திரங்களால் துதிப்பவர் அதனால் தேவதேவரைப் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பவராவார். அவர் சாகாநிலையை அடைவார். அவர் சாகாநிலையை அடைவார்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீராமோத்தரதாபினீ உபநிஷத்து முற்றும்

इत्येतान् ब्रह्मवित् सप्तचत्वारिंशन्मन्त्रै-र्नित्यं देवं स्तुवं-स्ततो देवः प्रीतो भवति । तस्माद्य एतै-र्मन्त्रै-र्नित्यं देवं स्तौति स देवं पश्यति सोऽमृतत्वं च गच्छति सोऽमृतत्वं च गच्छतीति ॥ ४ ॥

इति श्रीरामोत्तरतापिन्युपनिषत् समाप्ता ॥

॥ वासुदेवोपनिषत् ॥ ५७ ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

ओं नमस्कृत्य भगवान् नारदः वासुदेवं पप्रच्छ । भगवन्नूर्ध्वपुण्ड्र विधिं ब्रूहीति ॥ १ ॥

तं होवाच भगवान् वासुदेवः । शङ्ख-चक्र-गदापाणे द्वारकानिलयाच्युत । गोविन्द पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां शरणागतम् । इति ध्यात्वा ब्रह्मचारी गृहस्थो वा ललाटादि-द्वादशस्थलेषु अनामिकांगुल्या वैष्णवगायत्र्या केशवादि नामभिर्वा धारयेत् ॥ २ ॥

---

57. வாஸுதேவோபநிஷத்து

1. 'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்

ஓம். பகவான் நாரத மகரிஷி வாஸுதேவரை நமஸ்கரித்து 'பகவானே! ஊர்த்த்வபுண்ட்ர விதியை உபதேசித்தருளுங்கள்' என்று கேட்டார்.

2. பகவான் வாஸுதேவர் அவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

இத்யேதான் ப்ரம்ஹவித் ஸப்தசத்வாரிம்சன்-மந்த்ரைர்-நித்யம் தேவம் ஸ்துவம்ஸ்ததோ தேவ: ப்ரீதோ பவதி । தஸ்மாத்ய ஏதைர்-மந்த்ரைர்-நித்யம் தேவம் ஸ்தௌதி ஸ தேவம் பச்யதி ஸோ(அ)ம்ருதத்வஞ்ச கச்சதீதி ஸோ(அ)ம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி ॥ 4 ॥

இதி ஸ்ரீராமோத்தரதாபின்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ।

வாஸுதேவோபநிஷத் ॥ 57 ॥

'ஓம் ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி: ।

ஓம் ! நமஸ்க்ருத்ய பகவான் நாரத: வாஸுதேவம் பப்ரச்ச। பகவன் ஊர்த்த்வ புண்ட்ரவிதிம் ப்ரூஹிதி ॥ 1 ॥

தம் ஹோவாச பகவான் வாஸுதேவ: । சங்க்க-சக்ர-கதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத । கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதம் । இதி த்யாத்வா ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்த்தோ வா லலாடாதி த்வாதச-ஸ்த்தலேஷு அநாமிகாங்குல்யா வைஷ்ணவ காயத்ர்யா கேசவாதி நாமபிர்வா தாரயேத் ॥ 2 ॥

சங்க்கம் சக்ரம் கதை தரித்தவரே! துவாரகையில் கோயில்கொண்ட அச்சுதரே! கோவிந்தா! தாமரைக் கண்ணா! உன்னிடம் சரண்புகுந்த என்னைக் காத்தருள் வாயாக' என்று பிரார்த்தித்து பிரம்மசாரியோ கிருஹஸ்தனோ நெற்றி முதலிய பன்னிரண்டு இடங்களில் பவித்திரவிரலால் விஷ்ணு காயத்ரியாலோ, கேசவன் முதலிய நாமங்களை உச்சரித்தோ இட்டுக்கொள்ள வேண்டும்

यतिस्तर्जन्या शिरो ललाट हृदयेषु प्रणवेनैव धारयेत् ॥ ३ ॥

ब्रह्मादयस्त्रयो मूर्तयस्त्रयो व्याहृतयस्त्रीणि छन्दांसि त्रयो अग्नय इति। ज्योतिष्मन्तस्त्रय: कालास्तिस्रोऽवस्था- स्त्रय आत्मन: पुण्ड्रास्त्रय ऊर्ध्वा अकार उकारो मकार एते प्रणवमयोर्ध्व-पुण्ड्रास्तदात्मा सदेतदोमिति। तानेकधा समभवत्। ऊर्ध्वमुन्नयत इत्योंकाराधिकारी। तस्मादूर्ध्व- पुण्ड्रं धारयेत् ॥ ४ ॥

ऊर्ध्वदण्डोर्ध्वरेताश्च ऊर्ध्वपुण्ड्रो ऊर्ध्वयोगवान्। ऊर्ध्वं पदमवाप्नोति यतिरूर्ध्व-चतुष्कवान्। इत्येतन्निश्चितं ज्ञानं मद्भक्त्या सिद्ध्यति स्वयम् ॥ ५ ॥

इति वासुदेवोपनिषत् ॥

---

3. ஸந்நியாஸி ஆள்காட்டி விரலால் தலை நெற்றி இருதயம் ஆகிய இடங்களில் பிரணவத்தை உச்சரித்து இட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

4. பிரம்மா முதலியவர்கள் மூவர், ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் காரணம் என்று மூர்த்திகள் மூன்று, பூ: புவ: ஸுவ: என்று வ்யாஹ்ருதிகள் மூன்று, ருக்யஜுஸ்ஸாமம் என்று வேதங்கள் மூன்று, ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்று அவஸ்தைகள் மூன்று ஆத்மாவுக்கு ஊர்த்த்வ புண்ட்ரங்கள் அகாரம் உகாரம் மகாரம் என்று மூன்று

யதிஸ்தர்ஜன்யா சிரோ-லலாட ஹ்ருதயேஷு :ப்ரணவேனைவ தாரயேத் || 3 ||

ப்ரஹ்மாதயஸ்த்ரயோ மூர்த்தயஸ்த்ரயோ வ்யா ஹ்ருதயஸ்த்ரீணி ச்சந்தாம்ஸித்ரயோ அக்நய இதி | ஜ்யோதிஷ்மந்தஸ்த்ரய: காலாஸ்திஸ்ரோ அவஸ்த்தா -ஸ்த்ரய ஆத்மன: புண்ட்ரா ஸ்த்ரய ஊர்த்த்வா அகார உகாரோ மகார ஏதே ப்ரணவமயோ ஊர்த்த்வ புண்ட்-ராஸ்ததாத்மா ஸதேததோமிதி | தானேகதா ஸம பவத் || ஊர்த்த்வ-முந்நயத இதி ஓங்காராதிகாரீ | தஸ்மா தூர்த்த்வ புண்ட்ரந் தாரயேத் || 4 ||

ஊர்த்த்வ தண்டோ ஊர்த்த்வரேதாச்ச-ஊர்த்த்வ புண்ட்ரோ ஊர்த்த்வயோகவான் | ஊர்த்த்வம் பத-மவாப்னோதி யதிரூர்த்த்வ-சதுஷ்கவான் || இத்யேதந்-நிச்சிதம்ஜ் ஞானம் மத்பக்த்யா ஸித்த்யதி ஸ்வயம் ||5||

இதி வாஸுதேவோபநிஷத் ஸமாப்தா |

ஊர்த்த்வ புண்ட்ரங்களான இவை பிரணவமயம், ஓங்கார மயம். அந்த ஒன்றே பலவாயிற்று. ஓங்காராதிகாரீ மேலே அழைத்துச் செல்பவன். ஆகையால் ஊர்த்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும்.

5. (ஊர்த்த்வ) மேல்நோக்கிய தண்டம், மேல்நோக்கிய வீரியம், மேல்நோக்கிய புண்ட்ரம் மேல்நோக்கிய யோகம் ஆகிய இந்நான்கு ஊர்த்த்வங்களைக் கைக்கொண்ட யதியானவன் பரமபதம் எனும் மேலான பதவியை அடைவான். இந்த நிச்சய ஞானம் என்னிடம் பக்தியால் தானே சித்திக்கும்.

இங்ஙனம் வாஸுதேவோபநிஷத்து முற்றும்

॥ मुद्गलोपनिषत् ॥ ५८ ॥

ओं वाङ्मे मनसि' इति शान्तिः ।

ओं पुरुष सूक्तार्थ निर्णयं व्याख्यास्यामः । योऽयमुक्तः स पुरुषो नामरूपज्ञानागोचरं संसारिणां अतिदुर्ज्ञेयं सहस्र-कलावयव-कल्याणं दृष्टमात्रेण मोक्षदं वेषमाददे । तेन वेषेण भूम्यादि लोकं व्याप्यानन्तयोजन-मत्यतिष्ठत् । पुरुषो नारायणो भूतं भव्यं भविष्यच्चासीत् । तस्मान्न कोऽपि ज्यायान् । महापुरुष आत्मानं चतुर्धा कृत्वा त्रिपादेन परमे व्योम्नि चासीत् । इतरेण चतुर्थेन अनिरुद्धनारायणेन विश्वान्यासन् । स च पाद-नारायणो जगत्स्रष्टुं प्रकृतिम-जनयत् । स समृद्धकायः सन् सृष्टिकर्म न जज्ञिवान् । सोनिरुद्ध नारायणस्तस्मै सृष्टिमुपादिशत् ॥ १ ॥

---

58. முத்கலோபநிஷத்து

1. 'ஓம் வாங்மே மனஸி' என்று சாந்தி பாடம்.

ஓம். புருஷஸூக்தத்தின் அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்க வியாக்யானம் செய்கிறோம். இங்கு கூறப்பட்ட புருஷோத்தமர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நாம ரூபத்தாலும் அறிவாலும் உணர்தற்கரியவர், ஆயிரம் கலைகளுடனும் அவயவங்களுடனும் கூடிய மங்கள வடிவினரான அவர் தரிசித்த மாத்திரத்தில் மோக்ஷமளிக்கக்கூடிய வேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அந்த வேஷத்தால் பூலோகம் முதலியவற்றை வியாபித்து அளவற்ற யோஜனைகளைக் கடந்து நின்றார். நாராயண

‖ முத்கலோபநிஷத் ‖ 58 ‖

'ஓம் வாங்மே மனஸி' இதிசாந்தி: ।

ஓம் புருஷஸூக்தார்த்த நிர்ணயம் வ்யாக்க்யாஸ்யாம: । யோ(அ)யமுக்த: ஸபுருஷோ நாமரூபஜ்ஞாநகோசரம் ஸம்ஸாரிணாமதி துர்ஜ்ஞேயம் ஸஹஸ்ரகலாவயவ-கல்யாணம் த்ருஷ்ட மாத்ரேண மோக்ஷதம் வேஷ-மாததே । தேந வேஷேண பூம்யாதி லோகம் வ்யாப்யானந்த யோஜன-மத்யதிஷ்ட்டத் । புருஷோ நாராயணோ பூதம் பவ்யம் பவிஷ்யச்சாஸீத் தஸ்மாந்ந கோ(அ)பி ஜ்யாயான் । மஹாபுருஷ ஆத்மானம் சதுர்த்தா க்ருத்வா த்ரிபாதேன பரமே வ்யோம்னிசாஸீத் । இதரேண சதுர்த்தேன அநிருத்த நாராயணேன விச்வான்யாஸன் । ஸ ச பாத நாராயணோ ஜகத் ஸ்ரஷ்டும் ப்ரக்ருதிமஜனயத் । ஸ ஸம்ருத்தகாய: ஸன் ஸ்ருஷ்டிகர்ம ந ஜஜ்ஞிவான் । ஸோ(அ)நிருத்த நாராயணஸ்தஸ்மை ஸ்ருஷ்டிமுபாதிசத் ‖ 1 ‖

ருடைய அந்தப் புருஷ வடிவம் கடந்தது இருப்பது வரப்போவது எல்லாமாயிற்று. அவரைவிடப் பெரியவர் எவருமில்லை. அந்த மகாபுருஷன் தன்னை நான்காகப் பிரித்து மூன்று பாதங்களைப் பரமாகாசத்தில் வைத்து நான்காவதான அநிருத்த நாராயணன் என்ற அம்சத்தால் உலகனைத்துமானார். அந்தப் பாத நாராயணர் உலகைச் சிருஷ்டிக்கத் தம்முடைய பிரகிருதியான பிரம்மாவைத் தோற்றுவித்தார். எங்கும் வியாபித்த விராட் ரூபியான அந்த பிரம்மா சிருஷ்டி செய்யும் முறையை உணரவில்லை. அநிருத்த நாராயணர் அவருக்குச் சிருஷ்டி செய்யும் முறையை உபதேசித்தார்.

ब्रह्मंस्तवेन्द्रियाणि याजकानि ध्यात्वा कोशभूतं दृढं ग्रन्थिकलेवरं हविर्ध्यात्वा मां हविर्भुजं ध्यात्वा वसन्तकालमाज्यं ध्यात्वा ग्रीष्म-मिध्मं ध्यात्वा शरदृतुं रसं ध्यात्वा एवमग्नौ हुत्वा अंगस्पर्शात् कलेवरो वज्रं हीष्यते । ततः स्वकार्यात् सर्वप्राणि जीवान् सृष्ट्वा पश्चाद्याः प्रादुर्भविष्यन्ति । ततः स्थावर-जंगमात्मकं जगद्भविष्यति । य इमं सृष्टि यज्ञं जानाति मोक्षप्रकारं च सर्वमायुरेति ॥ २ ॥

एको देवो बहुधा निविष्ट अजायमानो बहुधा विजायते । तमेतमग्निरित्यध्वर्यव उपासते । यजुरित्येष हीदं सर्वं युनक्ति । सामेति छन्दोगाः । एतस्मिन् हीदं सर्वं प्रतिष्ठितम् । विषमिति सर्पाः । सर्प इति सर्पविदः । ऊर्गिति देवाः । रयिरिति मनुष्याः । मायेत्यसुरा स्वधेति पितरः । देवजन इति देवजनविदः । रूपमिति गन्धर्वाः । गन्धर्व इत्यप्सरसः । तं यथा यथोपासते तथैव भवति । तस्माद् ब्राह्मणः पुरुषरूप परब्रह्मैवाहं इति भावयेत् । तद्रूपो भवति । य एवं वेद ॥ ३ ॥

---

2. பிரம்மனே! உம்முடைய இந்திரியங்களையே யாகம் செய்பவர்களாக தியானித்து, கோசங்களுடன் கூடியதும் திடமாகப் பிணைக்கப்பட்டதுமான உமது உடலையே ஹவிஸ்ஸாக தியானித்து என்னை ஹவிஸ்ஸை ஏற்றுப் புசிப்பவனாக தியானித்து வஸந்தகாலத்தை நெய்யாகவும் வெய்யிற் காலத்தை ஸமித்தாகவும் சரத் காலத்தை ரஸமாகவும் தியானித்து ஞான அக்னியில் ஹோமம் செய்து உறுப்புகளைத் தொட்டால் உமது சரீரம் வயிரம்

ப்ரஹ்மன் தவேந்த்ரியாணி யாஜகானி தயாத்வா கோசபூதம் த்ருடம் க்ரந்திகலேவரம் ஹவிர்-த்யாத்வா மாம் ஹவிர்ப்புஜம் த்யாத்வா வஸந்த கால-மாஜ்யம் த்யாத்வா க்ரீஷ்ம-மித்மம் த்யாத்வா சரத்ருதும் ரஸம் த்யாத்வா ஏவம்க்நௌ ஹுத்வா அங்கஸ்பர்சாத் கலேவரோ வஜ்ரம் ஹீஷ்யதே । தத: ஸ்வகார்யாத் ஸர்வப்ராணி ஜீவான் ஸ்ருஷ்ட்வா பச்வாத்யா: ப்ரா துர்ப் பவிஷ்யந்தி । தத: ஸ்த்தாவர-ஜங்கமாத்மகம் ஜகத்பவிஷ்யதி । ய இமம் ஸ்ருஷ்டியக்ஞம் ஜானாதி மோக்ஷப்ரகாரஞ்ச-ஸர்வமாயுரேதி ॥ 2 ॥

ஏகோ தேவோ பஹுதா நிவிஷ்ட அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே । தமேதமக்னிரித்-யத்த்வர்யவ உபாஸதே । யஜுரித்யேஷஹீதம் ஸர்வம் யுநக்தி । ஸாமேதிச்சந்தோகா: । ஏதஸ்மின் ஹீதம் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்ட்டிதம் । விஷமிதி ஸர்ப்பா: । ஸர்ப்ப இதி ஸர்ப்பவித: । ஊர்க்கிதி தேவா: । ரயிரிதி மனுஷ்யா: । மாயேத்யஸுரா: । ஸ்வதேதிபிதர: । தேவஜன இதி தேவ ஜனவித: । ரூபமிதி கந்தர்வா: । கந்தர்வ இத்யப்ஸரஸ: । தம் யதா யதோபஸதே ததைவ பவதி । தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: புருஷரூபம் பரப்ரஹ்மைவாஹமிதி பாவயேத் । தத்ரூபோ பவதி । ய ஏவம்வேத ॥ 3 ॥

பாய்ந்ததாகும், பிறகு உமது செயலால் உயிருள்ள ஜீவர்களைச் சிருஷ்டித்துப் பசுக்கள் ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் அடங்கிய உலகைத் தோற்றுவிக்கலாம். எவர் இந்தச் சிருஷ்டி யக்ஞத்தை அறிகிருரோ அவர் மோக்ஷப் பிரகாரத்தை அறிவார், பூரணமான ஆயுளை அடைவார்.

3. ஒருவரேயாகிய அந்த தேவர் பலவற்றுள்ளும் புகுந்து பிறவாமலேயே பலவாகப் பிறக்கிருர். யாகம் செய்பவர்

तद ब्रह्म तापत्रयातीतं षट्कोशविनिर्मुक्तं षडूर्मिवर्जितं पञ्चकोशातीतं षड्भावविकार शून्यं एवमादि सर्वविलक्षणं भवति । तापत्रयं त्वाध्यात्मिक-आधिभौतिक-आधिदैविकं कर्तृकर्मकार्यं-ज्ञातृ ज्ञान ज्ञेय-भोक्तृभोग भोज्यमिति त्रिविधम् । त्वङ् मांस-शोणित-अस्थि-स्नायु-मज्जाः षट् कोशाः । कामक्रोध-लोभ-मोह-मद-मात्सर्य-मित्यरि-षड् वर्गः । अन्नमय प्राणमय-मनोमय-विज्ञानमयानन्द मया इति पञ्चकोशाः । प्रियात्मजनन-वर्धन-परिणाम क्षयनाशाः षड्भावाः । अशनाया-पिपासा-शोक-मोह-जरा-मरणानीति षडूर्मयः । कुल-गोत्र-जाति-वर्ण-आश्रम रूपाणि षड् भ्रमाः । एतद्योगेन परमपुरुषो जीवो भवति नान्यः । य एतमुप-निषदं नित्यमधीते सोऽग्निपूतो भवति वायुपूतो भवति । श्रीमांश्च भवति । कामक्रोध-लोभ मोहेर्ष्यादिभि-रबाधितो भवति । इह जन्मनि पुरुषो भवति । इत्युपनिषत् ॥ ४ ॥

इति मुद्गलोपनिषत् समाप्ता ।

அவரையே அக்னியாக உபாசிக்கிறுர். அவரையே எல்லா யஜுர் மந்திரமாகவும் கற்பிக்கிறுர். பாம்பு அவரைத் தன்னிடமுள்ள விஷமாகக் கருதுகிறது. பாம்பாட்டி பாம்பு என்று கருதுகிறுன். தேவர்கள் அமிருதம் என்று கருதுகிறுர்கள். மனிதர்கள் செல்வம் என்று கருதுகிறுர்கள். பித்ருக்கள் ஸ்வதா எனக் கருது கிறுர்கள். மாயை என்று அசுரர்களும். தேவகணம் தேவர் என்றும், ரூபம் என்று கந்தர்வர்களும், கந்தர்வர்கள்

தத்ப்ரஹ்ம தாபத்ரயாதீதம் ஷட்கோசவிநிர்முக்தம் ஷடூர்மிவர்ஜிதம் பஞ்சகோசாதீதம் ஷட்பாவ விகார சூன்யம் ஏவமாதி ஸர்வ விலக்ஷணம் பவதி। தாபத்ரயந்த்வாத்யாத்மிக - ஆதிபௌதிக - ஆதிதைவிகம்। கர்த்ரு-கர்ம-கார்ய ஜ்ஞாத்ரு-ஜ்ஞான-ஜ்ஞேய போக்த்ரு-போக-போஜ்யமிதி த்ரிவிதம்। த்வங்-மாம்ஸ-சோணித - அஸ்த்தி-ஸ்நாயு - மஜ்ஜா: ஷட்கோசா:। காமக்ரோத - லோப - மோஹ-மத-மாத்ஸர்யமிதி அரி ஷட்வர்க்க:। அன்னமய-ப்ராணமய-மனோமய-விஜ்ஞானமயானந்தமயா இதி பஞ்சகோசா:। ப்ரியாத்ம-ஜனன-வர்த்தன-பரிணாம-க்ஷய-நாசா: ஷட் பாவா:। அசனாயா பிபாஸா - சோக - மோஹ - ஜரா - மரணானீதி ஷடூர்மய:। குல-கோத்ர-ஜாதி-வர்ண-ஆச்ரம ரூபாணி ஷட் ப்ரமா:। ஏதத் யோகேன பரமபுருஷோ ஜீவோ பவதி நான்ய:। ய ஏததுபநிஷதம் நித்யமதீதே ஸோ(அ)க்னிபூதோ பவதி வாயுபூதோ பவதி। ஸ்ரீமாம்ச்ச பவதி। காமக்ரோத-லோப-மோஹ-ஈர்ஷ்யாதிபிரபாதிதோ பவதி। இஹ ஜன்மனி புருஷோ பவதி। இத்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

இதி முத்கலோபநிஷத் ஸமாப்தா।

என்று அப்ஸரஸுகளும் கருதுகின்றனர். எவரெவர் எப்படியெப்படி உபாசிக்கிறார்களோ அப்படியெல்லாம் அவர் ரூபமேற்கிறார். ஆகையால் பிராம்மணன் தன்னை அந்தப் புருஷோத்தமராக, 'நானே பரப் பிரம்மம்' என்று கருதவேண்டும். எவன் அங்ஙனம் அறிகிறானோ அவன் அந்த ரூபமாகவே ஆவான்.

4. அந்த பிரம்மம் மூன்றுவிதமான தாபங்களில்லாதது ஆறு கோசங்களும் இல்லாதது, ஆறு ஊர்மிகள்

இல்லாதது. ஐந்து கோசங்களற்றது, ஆறு விகார பாவனைகள் இல்லாதது இப்படி எல்லா அடையாளங் களுக்கும் உட்படாதது. மூன்று விதமான தாபங்கள் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிதம்; கர்த்தா கர்மா, காரியம்; அறிபவன், அறிவு, அறியப்படுவது போக்தா, போகம், போஜ்யம்; என மூவ்வகை. தோல், மாம்ஸம், ரத்தம், எலும்பு, நரம்பு, ஊன் என ஆறு கோசங்கள்; காமம், கோபம், லோபம், மோஹம், மதம் மாச்சரியம் என ஆறு அகச்சத்துருக்கள். அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விக்ஞானமயம் என ஐந்து கோசங்கள். வேண்டுதல், பிறப்பு வளர்ச்சி, மாறுதல், குறைதல், அழிவு என பாவனைகள் ஆறு. பசி, தாகம், சோகம், மோகம், மூப்பு, மரணம் என ஊர்மிகள் ஆறு

शाण्डिल्योपनिषत् ॥ ५९ ॥

शाण्डिल्यो ह वा अथर्वाणं पप्रच्छ । आत्मलाभोपाय भूत-मष्ठांगयोग-मनुब्रूहि ।

स होवाचाथर्वा यमनियमासन-प्राणायाम-प्रत्याहार-धारणा-ध्यान समाधयोऽष्टांगानि । तत्र दश यमाः । तथा नियमाः । त्रयः प्राणायामाः । पञ्च प्रत्याहाराः । तथा धारणा । द्वि प्रकारं ध्यानम् । समाधिस्त्वेकरूपः ।

---

59. சாண்டில்யோபநிஷத்து

1. சாண்டில்யர் அதர்வணரை அணுகி 'ஆத்ம லாபத் திற்கு வழிவகுக்கும் அஷ்டாங்க யோகத்தைக் கூறியரு ளுங்கள்' என்று கேட்டார்,

குலம் கோத்ரம் ஜாதி வர்ணம், ஆசிரமம், ரூபம் என பிரமைகள் ஆறு. இவ்வுபாதிகளுடன் பரமபுருஷன் கூடும்போது ஜீவனுகிருன். ஜீவன் வேறல்லன். எவன் இந்த உபநிஷத்தை நாள்தோறும் படிக்கிருனோ அவன் அக்னிபோல் தூய்மையுடையவனுவான். வாயுபோல் தூய்மையுடையவனுவான். ஸ்ரீமானுவான். காமம் கோபம், சோபம், மோஹம், அதுயை முதலியவற்ருல் பாதிக்கப்படாதவனுவான். இந்தப் பிறவியிலேயே புருஷோத்தமனுவான் என்பது உபநிஷத்தது.

இங்ஙனம் முத்கலோபநிஷத்து முற்றும்

சாண்டில்யோபநிஷத் ॥ 59 ॥

சாண்டில்யோ ஹ வா அதர்வாணம் பப்ரச்ச ஆத்மலாபோபாய-பூத-மஷ்டாங்கயோக-மனுப்ரூஹி

ஸ ஹோவாசாதர்வா । யம நியமாஸந-ப்ராணயாம-ப்ரத்யாஹார-தாரண-த்யான-ஸமாதயோ (அ)ஷ்டாங்கானி । தத்ர தச யமா: । ததா நியமா: । த்ரய: ப்ராணயாமா: । பஞ்சப்ரத்யாஹாரா: । ததா தாரண । த்விப்ரகாரம் த்யானம் । ஸமாதிஸ்த்வேகரூப: ।

அதர்வணர் கூறலானுர்: யமம், நியமம், ஆஸனம் ப்ராணயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம் ஸமாதி என்று எட்டு அங்கங்கள். அவற்றுள் யமம் பத்து நியமம் பத்து, பிராணயாமம் மூன்று பிரத்யாஹாரம்

तत्राहिंसा-सत्य-अस्तेय-ब्रह्मचर्य-दया-जप-क्षमा-धृति-मिताहार-शौचानि चेति यमा दश । तपः सन्तोष-आस्तिक्य-दान-ईश्वरपूजन-सिद्धान्तश्रवण-ह्रीमति जपो व्रतानि दश नियमाः । स्वस्तिक-गोमुख-पद्म-वीर-सिंह-भद्र-मुक्त-मयूराख्यासनान्यष्टौ । यमनियमाभ्यां संयुक्तः पुरुषः प्राणायामं चरेत् । द्वादशमात्रया इडया वायुमापूर्य उदरे स्थितं ज्वालावली युतं अग्निमण्डलं ध्यायेत् रेचयेत् पिंगलया । पुनः पिंगलयाऽऽपूर्य कुंभित्वा रेचयेदिडया । प्राणापान समायोगः प्राणायामो भवति । विषयेषु विचरता-मिन्द्रियाणां बलादाहरणं प्रत्याहारः । यद्यत्पश्यति तत्सर्वमात्मेति प्रत्याहारः । नित्यविहितकर्म-फल-त्यागः प्रत्याहारः । सर्वविषय-पराङ् मुखत्वं प्रत्याहारः । अष्टा-

---

ஐந்து, தாரணை ஐந்து, தியானம் இரண்டுவகை, ஸமாதி ஏகரூபம்.

அஹிம்ஸை, ஸத்யம், கள்ளாமை, பிரம்மசரியம், தயை, ஜபம், பொறுமை, திடம், மிதமான ஆஹாரம், பரிசுத்தம் என யமம் பத்து.

தவம், ஸந்தோஷம், ஆஸ்திக்யம், தானம், ஈச்வர பூஜை, ஸித்தாந்த சிரவணம், அதர்மத்தில் வெட்கம், நிச்சயபுத்தி, ஜபம், விரதானுஷ்டானம் என நியமம் பத்து.

ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், பத்மம், வீரம் ஸிம்ஹம், பத்ரம், முக்தம், மயூரம் என முக்கியமான ஆஸனங்கள் எட்டு.

யம நியமத்துடன் கூடிய புருஷன் பிராணயாமத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். வலது நாசியால் பன்னிரண்டு

தத்ராஹிம்ஸா - ஸத்ய - அஸ்தேய - ப்ரஹ்மசர்ய தயா - ஜப - க்ஷமா - த்ருதி-மிதாஹார-சௌசாநி சேதி யமா தச || தப: ஸந்தோஷ-ஆஸ்திக்ய-தான-ஈச்வர பூஜன - ஸித்தாந்தச்ரவண - ஹ்ரீமத-ஜபோ - வ்ரதானி தசநியமா: || ஸ்வஸ்திக-கோமுக-பத்ம-வீர-ஸிம்ஹ-பத்ர-முக்த-மயூராக்யா ஆஸனான்யஷ்டௌ || யமநியமாப்யாம் ஸம்யுக்த: புருஷ: ப்ராணாயாமம் சரேத் | த்வாதச மாத்ரயா இடயா வாயுமாபூர்ய உதரே ஸ்த்திதம் அக்னிமண்டலம் த்யாயேத் ரேசயேத் பிங்கலயா | புன: பிங்கலயா ஆபூர்ய கும்பித்வா ரேசயேதிடயா | ப்ராணாபான ஸமாயோக: ப்ராணாயாமோ பவதி || விஷயேஷு விசரதாமிந்த்ரியாணாம் பலாதாஹரணம் ப்ரத்யாஹார: | யத்யத்பச்யதி தத்ஸர்வ-மாத்மேதி ப்ரத்யாஹார: | நித்ய-விஹித கர்மபலத்யாக: ப்ரத்யாஹார: | ஸர்வவிஷய-பராங்முகத்வம் ப்ரத்யா

மாத்திரை மூச்சை உள்ளே இழுத்துப் பூரகம்; அதே அளவு உள்ளே அடக்கி வயிற்றில் அக்னிமண்டலத்தை தியானித்து கும்பகம்; அதே அளவு மூச்சை மெதுவாக இடது நாசியால் வெளியேவிட்டு ரேசகம். இங்ஙனம் பிராணனையும் அபானனையும் சமப்படுத்துதல் பிராணாயாமம்.

வெளிவிஷயங்களில் சஞ்சரிக்கும் இந்திரியங்களை பலாத்காரமாக உள்முகப்படுத்துதல் பிரத்யாஹாரம். வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட நித்ய கர்மத்தைப் பயனை விரும்பாமல் அனுஷ்டித்தல் பிரத்யாஹாரம். எதைப் பார்த்தாலும் அதையெல்லாம் ஆத்மா எனக் கருதுதல் பிரத்யாஹாரம். பதினெட்டு மர்ம ஸ்தானங்களில் வரிசையாக மனதை நிறுத்துதல் பிரத்யாஹாரம். பாதம், கட்டைவிரல், கால் மணிக்கட்டு, முழங்கால், முழங்கால்

दशसु मर्मस्थानेषु क्रमाद्धारणं प्रत्याहारः । पादांगुष्ठ-गुल्फ-जङ्घा-जानूरु-पायु-मेढ्र-नाभि-हृदय-कण्ठकूप-तालु-नासाक्षि-भ्रूमध्य-ललाट-मूर्धा स्थानानि । धारणा त्रिविधा । आत्मनि मनो धारणं, दहराकाशे बाह्याकाश धारणं, पृथिव्यप्तेजो वाय्वाकाशेषु पञ्चमूर्ति धारणं चेति । ध्यानं द्विविधं सगुणं निर्गुणं चेति । समाधि-र्जीवात्म-परमात्मैक्यावस्था त्रिपुटीरहिता परमानन्द स्वरूपा शुद्ध चैतन्यात्मिका ॥ १ ॥

शाण्डिल्यः पप्रच्छ अथर्वाणं अधीहि भगवन् ब्रह्मविद्यां येन श्रेयोऽवाप्स्यामीति । सहोवाच शाण्डिल्यः सत्यं विज्ञान-मनन्तं ब्रह्म । यस्मिन्निद-मोतं प्रोतं च । यस्मिन्निदं सं च विचैति सर्वं यस्मिन् विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति । तदपाणि-पाद-मचक्षुः श्रोत्र-मजिह्व-मशरीर-मग्राह्य-मनि-र्देश्यम् । यतो वाचो निवर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह ।

சந்தி, துடை, அபானத்துவாரம், குறி, நாபி, இருதயம், கழுத்து, தொண்டைக்குழி, தாடை, மூக்கு, கண், புருவ மத்தி, நெற்றி, உச்சி என்பவை அந்த ஸ்தானங்கள்.

ஆத்மாவில் மனதை நிறுத்துதல்; தஹராகாசத்தில் வெளிஆகாசம் அடங்கியதாகச் சிந்தித்தல்; பிருதிவியில் பிரம்மா, அப்புவில் விஷ்ணு, தேயுவில் ருத்ரன், வாயுவில் மஹேச்வரன், ஆகாசத்தில் ஸதாசிவன் என்ற பஞ்ச மூர்த்தி தியானம் என்றபடி தாரணை மூவகைத்து.

தியானம் ஸகுணம் நிர்க்குணம் என்று இருவகை.

ஸமாதி ஜீவாத்மா பரமாத்மாவில் அடங்கிய நிலை அறிவு அறிபவன் அறியப்படுவது என்ற தர்புடி இல்லாதது. சுத்த சைதன்ய வடிவான பரமானந்த நிலை.

ஹார: | அஷ்டாதசஸு மர்மஸ்த்தானேஷு க்ரமாத் தாரணம் ப்ரத்யாஹார: | பாதாங்குஷ்ட்ட-குல்ப-ஜங்க்கா - ஜானு - ஊரு - பாயு-மேட்ட்ர-நாபி-ஹ்ருதய-கண்ட்டகூப- தாலு - மாஸா-அக்ஷி-ப்ரூமத்த்ய-வலாட-முர்த்தா ஸ்த்தானி || தாரணா த்ரிவிதா | ஆத்மனி மனோதாரணம், தஹராகாசே பாஹ்யாகாச தாரணம், ப்ருதிவ்யப் தேஜோ வாய்வாகாசேஷு பஞ்சமூர்த்தி தாரணஞ்சேதி || த்யானம் த்விவிதம் | ஸகுணம் நிர்க்குணஞ்சேதி || ஸமாதிர்-ஜீவாத்ம-பரமாத்மைக்யா வஸ்த்தா த்ரிபுடீரஹிதா பரமானந்தஸ்வ்ருபா சுத்தசை தன்யாத்மிகா || 1 ||

சாண்டில்ய: பப்ரச்ச அதர்வாணம் அதீஹி பகவன் ப்ரஹ்ம-வித்யாம் யேந ச்ரேயோ(அ)வாப்ஸ் யாமீதி| ஸஹோவாச சாண்டில்ய: ஸத்யம் விஜ்ஞான-மனந்தம் ப்ரஹ்ம | யஸ்மின்னித-மோதம் ப்ரோதஞ்ச யஸ்மிந்நிதம் ஸஞ்ச விசைதி ஸர்வம் யஸ்மின் விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதி | தத பாணி பாத-மசக்ஷு: ச்ரோத்ர-மஜிஹ்வ-மசரீர-மக்ராஹ்ய-மநிர்தேச்யம் || யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப் ராப்ய மனஸா ஸஹ | யத்கேவலம் ஜ்ஞானகம்யம் |

---

2. சாண்டில்யர் மேலும் அதர்வணரிடம் 'பகவானே! எதனால் உயர்வற உயர்நலம் அடையப்படுமோ அந்த பிரம்ம வித்தையை உபதேசித்தருளுங்கள்' என்று கேட்டார்.

சாண்டில்யர் கூறலானார்:—பிரம்மம் ஸத்யம், விஜ்ஞானம், அனந்தம் எனப்படுவது. இவ்வுலகனைத்தும் அதில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கோக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகெல்லாம் அதிலே நிலையுடையதாகி அதிலேயே

यत्केवलं ज्ञानगम्यम् । आकाशवत् सर्वगतं सुसूक्ष्मं निरंजनं निष्क्रियं सन्मात्रं चिदानन्दैकरसं शिवं प्रशान्त-ममृतं तत्परं च ब्रह्म । तत् त्वमसि । तज्ज्ञानेन हि विजानीहि । य एकोदेव आत्म-शक्तिप्रधान: सर्वज्ञ: सर्वेश्वर: सर्वभूतान्त-रात्मा सर्वभूताधिवास: सर्वभूत निगूढो भूत योनि-र्योगैक-गम्य: । यश्च विश्वं सृजति विश्वं बिभर्ति विश्वं भुंक्ते स आत्मा । आत्मनि तं तं लोकं विजानीहि । मा शोची-रात्मविज्ञानी शोकस्यान्तं गमिष्यति ॥ २ ॥

अथ हैनमथर्वाणं शाण्डिल्य: पप्रच्छ । भगवन् सन्मात्रं चिदानन्दैकरसं कस्मादुच्यते परं ब्रह्मेति । स होवाचाथर्वा यस्माच्च बृहति बृंहयति च सर्वं तस्मादुच्यते परं ब्रह्मेति ।

முடிவில் மறைகிறது. அதையறிந்தால் எல்லாம் அறியப் பட்டதாகிறது. அதற்குக் கை இல்லை கால் இல்லை, கண்ணில்லை, காதில்லை, நாவில்லை, உடலேதுமில்லை, அது பிடிக்க முடியாதது, சுட்டிக்காட்ட முடியாதது, மனதுடன் கூட வாக்கு அதை எட்ட முடியாது. ஞானத்தால் மட்டுமே அடையக்கூடியது. ஆகாயத்தைப்போல் எங்கும் பரவியது. ஸூக்ஷ்மமானது; கறைபடாதது; செயலற்றது; அறிவுமயமானது; ஸத்து சித்து ஆனந்தம் ஒன்றுகூடிய ஏகரஸம்; மங்களம், சாந்தம், அம்ருதம்; அப்படிப்பட்டது பரப்பிரம்மம். அதுதான் நீ. அந்த ஞானத்தால் அதை உணர்ந்துகொள்வாயாக.

ஒப்பற்ற ஒரே தேவனும் ஆத்மசக்தி வடிவினனும் எல்லாமறிந்தவனும், அனைத்தையுமாள்பவனும், அனைத் துயிரின் அந்தராத்மாவும் அனைத்திலும் உறைபவனும், அனைத்துள்ளும் மறைந்திருப்பவனும் அனைத்திற்கும்

ஆகாசவத் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் நிரஞ்ஜனம் நிஷ்க்ரியம் ஸன்மாத்ரம் சிதானந்தைகரஸம் சிவம் ப்ரசாந்த-மம்ருதம் தத்பரஞ்ச ப்ரஹ்ம । தத்-த்வமஸி । தஜ்-ஜ்ஞானேனஹி விஜானீஹி । ய ஏகோதேவ ஆத்ம சக்திப்ரதான: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வேச்வர: ஸர்வ பூதாந்தராத்மா ஸர்வ பூதாதிவாஸ: ஸர்வ பூதநி கூடோ பூதயோனிர்-யோகை கம்ய: । யச்ச விச்வம் ஸ்ருஜதி விச்வம் பிபர்த்தி விச்வம் புங்க்தே ஸ ஆத்மா । ஆத்மனி தம் தம் லோகம் விஜானீஹி । மாசோசீ: ராத்மவிஜ்ஞானீ சோகஸ்யாந்தம் கமிஷ்யதி ॥ 2 ॥

அத ஹைன-மதர்வாணம் சாண்டில்ய: பப்ரச்ச । பகவன் ஸன்மாத்ரம் சிதானந்தைகரஸம் கஸ்மா துச்யதே பரம்ப்ரஹ்மேதி । ஸஹோவாசாதர்வா யஸ்மாச்ச ப்ருஹதி ப்ருஹ்மயதி ச ஸர்வம் தஸ்மா துச்யதே பரம் ப்ரஹ்மேதி । அத கஸ்மா-துச்யதே ஆத்மேதி । யஸ்மாத்ஸர்வமாப்னோதி ஸர்வ-மாதத்தே

பிறப்பிடமும் ஆகிய அவன் யோகாப்பியாஸத்தால்தான் அடைதற்குரியவன். எவன் உலகை சிருஷ்டிக்கிறானோ காப்பாற்றுகிறானோ, அனுபவிக்கிறானோ. ஆத்மாவாய் விளங்குகிறானோ அவனைத் தன்னிடமே காணவேண்டும், உலகையும் காணவேண்டும். வருந்தாதே. ஆத்மஞானி துன்பத்தின் முடிவை அடைகிறான்.

3. சாண்டில்யர் மீண்டும் அதர்வணரிடம் 'பகவானே! ஸன்மாத்திரமாகவும் சிதானந்த ஏகரஸமாகவும் உள்ள அப்பரம்பொருள் எக்காரணத்தால் ப்ரம்மம் எனப் படுகிறது ?' என்று வினவினார்.

அதர்வணர் கூறினார்:— அது அனைத்திலும் பெரியது ஆகவும் அனைத்துள்ளும் (ப்ருஹ்மயதி) நிறைந்திருப்பதாலும் பிரம்மம் எனப்படுகிறது. எதனால் ஆத்மா என

अथ कस्मादुच्यते आत्मेति । यस्मात् सर्वमाप्नोति सर्वमादत्ते सर्वमत्ति च तस्मादुच्यते आत्मेति । अथ कस्मादुच्यते महेश्वर इति । यस्मान्महत ईशते तस्मादुच्यते महेश्वर इति । अथ योहवै विद्ययैनं परमुपास्ते सोऽहमिति स ब्रह्मविद्भवति । अत्रैते श्लोका भवन्ति । दत्तात्रेयं शिवं शान्त-मिन्द्र नील निभं प्रभुम् । आत्ममायारतं देवमवधूतं दिगंबरम् । भस्मोद्दूलित-सर्वांगं जटाजूटधरं विभुम् । चतुर्बाहु-मुदारांगं प्रफुल्लकमलेक्षणम् । ज्ञानयोगनिधिं विश्व गुरुं योगि-जनप्रियम् । भक्तानुकंपिनं सर्वसाक्षिणं सिद्ध-सेवितम् । एवं यः सततं ध्यायेद् देवदेवं सनातनम् । स मुक्तः सर्वपापेभ्यो निःश्रेयस-मवाप्नुयात् । इत्यों तत्सत्य-मित्युपनिषत् ॥ ३ ॥

इति शाण्डिल्योपनिषत् समाप्ता ।

படுகிறது? அனைத்தையும் அடைவதாலும் அனைத்தையும் கவர்வதாலும் அனைத்தையும் உண்பதாலும் ஆத்மா எனப்படுகிறது. எதனால் மஹேச்வரன் எனப்படுகிறது? ஆள்பவர்களுக்கும் மேலாக ஆள்பவராதலால் மஹேச்வரன்.

எவனொருவன் ஞான உபாஸனையால் இந்தப் பரம்பொருளை 'அதுவே நான்' என்று உபாசிக்கிறானோ அவன் பிரம்மவித்தாகிறான். இவ்விஷயத்தில் பின்வரும் சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. இந்திர நீலவண்ணரும் சாந்தரும் சிவஸ்வரூபியும், பிரபுவும் ஆத்ம மாயையில் ரமிப்பவரும் அவதூதரும் திகம்பரரும் திருநீறு பூசியவரும் ஜடாமுடியணிந்தவரும் விபுவும் நான்கு கைகளுடன்

ஸர்வமத்தி ச தஸ்மாதுச்யதே ஆத்மேதி| அத கஸ்மா துச்யதே மஹேச்வர இதி| யஸ்மான் மஹத ஈசதே தஸ்மாதுச்யதே மஹேச்வர இதி|| அத யோஹவை வித்யயா ஏனம் பரமுபாஸ்தே ஸோ(அ)ஹமிதி ஸப்ரஹ்மவித்பவதி| அத்ரைதே ச்லோகா பவந்தி| தத்தாத்ரேயம் சிவம் சாந்தமிந்த்ர நீல நிபம் ப்ரபும்| ஆத்மமாயாரதம் தேவமவதூதம் திகம்பரம்| பஸ்மோத்தூலித-ஸர்வாங்கம் ஜடாஜூடதரம் விபும்| சதுர்-பாஹுமுதாராங்கம் ப்ரபுல்லகமலேக்ஷணம்| ஜ்ஞானயோக நிதிம் விச்வகுரும் யோகிஜனப்ரியம்| பக்தானுகம்பினம் ஸர்வ-ஸாக்ஷிணம் ஸித்தஸேவிதம்| ஏவம் ய: ஸததம் த்த்யாயேத் தேவதேவம் ஸநாதனம்| ஸ முக்த: ஸர்வ-பாபேப்ப்யோ நி:ச்ரேயஸ-மவாப்னுயாத்| இத்யோம் தத்ஸத்ய-மித்யுபநிஷத் || 3 ||

இதி சாண்டில்யோபநிஷத் ஸமாப்தா

கம்பீரமான மேனிபடைத்தவரும் மலர்ந்த தாமரைக் கண்ணரும் ஞானயோக நிதியும் உலக குருவும் யோகிகளுக்குப் பிரியமானவரும் பக்தர்களுக்கு அருள் புரிபவரும் அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியாகியவரும் ஸித்தர்களால் சேவிக்கப்பெற்றவரும் ஸநாதனரும் தேவதேவருமாகிய தத்தாத்ரேயரை எவர் எப்பொழுதும் தியானிக்கிறரோ அவர் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு உயர்வற உயர்நலமான பதவியை யடைவார். இங்ஙனம் ஓம் தத்ஸத்யம் என்று உபநிஷத்து

இங்ஙனம் சாண்டில்யோபநிஷத்து முற்றும்.

पैंगलोपनिषत् ॥ ६० ॥

'ओं ' पूर्णमदः' इति शान्तिः ।

अथ ह पैंगलो याज्ञवल्क्य-मुपसमेत्य द्वादशवर्ष-शुश्रूषा पूर्वकं परमरहस्य-कैवल्य-मनुब्रूहीति पप्रच्छ। सहोवाच याज्ञवल्क्यः ॥

सदेव सौम्येदमग्र आसीत्। तन्नित्यमुक्त-मविक्रियं सत्य ज्ञानानन्दं परिपूर्णं सनातन-मेकमेवाद्वितीयं ब्रह्म। तस्मिन् गुणसाम्यानिर्वाच्या मूलप्रकृति-रासीत्। तत् प्रतिबिम्बितं यत्तत् साक्षिचैतन्य-मासीत्। सा पुनर्विकृतिं प्राप्य सत्त्वोद्रिक्ताऽव्यक्ताख्यावरण-शक्तिरासीत्। तत्प्रति-बिम्बितं यत्तदीश्वर-चैतन्यमासीत्। स स्वाधीनमायः सर्वज्ञः सृष्टिस्थिति-लयाना-मादिकर्ता जगदंकुर रूपो भवति स्वस्मिन् विलीनं सकलं जगदाविर्भावयति। सर्वज्ञेशो माया लेश समन्वितो व्यष्टिदेहं प्रविश्य तया मोहितो जीवत्वमगमत् ॥ १ ॥

---

60. பைங்கலோபநிஷத்து

1. 'ஓம் பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம். பைங்கலர் யாக்ஞவல்கியரை அணுகிப் பன்னிரண்டு வருஷம் பணிவிடை செய்து பரமரஹஸ்ய கைவல்யத்தை உப தேசியுங்கள் என்று கேட்டார். அப்பொழுது யாஜ்ஞ வல்கியர் கூறியது பின்வருமாறு.

॥ பைங்கலோபநிஷத் ॥ 60 ॥

'ஓம் பூர்ணமத:' இதி சாந்தி: ॥

அத ஹ பைங்கலோ யாஜ்ஞுவல்க்ய-முபஸமேத்ய த்வாதசவர்ஷ சுச்ருஷாபூர்வகம் பரமரஹஸ்ய-கைவல்ய-மனுப்ருஹீதி பப்ரச்ச । ஸஹோவாச யாஜ்ஞுவல்க்ய: ।

ஸதேவ ஸௌம்யேதமக்ர ஆஸீத் । தந்நித்ய-முக்த-மவிக்ரியம்-ஸத்ய ஜ்ஞானந்தம் பரிபூர்ணம் ஸநாதன-மேகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம । தஸ்மின் குணஸாம்யா-நிர்வாச்யா மூலப்ரக்ருதி-ராஸீத் । தத் ப்ரதிபிம்பிதம் யத்தத்ஸாக்ஷி-சைதன்ய-மாஸீத் । ஸா புனர்-விக்ருதிம் ப்ராப்ய ஸத்வோத்ரிக்தா(அ)வ்யக்தாக்யா(ஆ)வரண சக்திராஸீத் । தத்ப்ரதிபிம்பிதம் யத்ததீச்வர-சைதன்ய-மாஸீத் । ஸ ஸ்வாதீனமாய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி லயானுமாதிகர்த்தா ஜகதங்குரரூபோ பவதிஸ்வஸ்மின் விலீனம் ஸகலம் ஜசதாவிர்ப்பாவயதி । ஸர்வஜ்ஞேசோ மாயா லேசஸமன்விதோ வ்யஷ்டிதேஹம் ப்ரவிச்ய தயா மோஹிதோ ஜீவத்வமகமத் ॥ 1 ॥

மனதிற்கினியவரே! ஆதியில் 'ஸத்' ஒன்றே இருந்தது. அது என்றும் பற்றற்றதாகச் செயலற்றதாக ஸத்ய ஞானந்த ஸ்வரூபமாக பரிபூரண ஸநாதனமாக இரண்டற்ற ஒன்ருகிய பிரம்மம். அதில் இப்படியென்று சொல்லமுடியாதபடி முக்குண வடிவான மூலப்ரக்ருதி தோன்றிற்று. இதில் பிரதிபிம்பித்த பிரம்மம் ஸாக்ஷி சைதன்யமாயிற்று. அந்த மூலப்ரக்ருதி விக்ருதியாகி ஸத்துவ குணம் மேலிட்ட அவ்யக்தம் எனப்பட்ட

अथ पैंगलो याज्ञवल्क्यमुवाच सर्वलोकानां सृष्टिस्थित्यन्त कृद्विभुरीशः कथं जीवत्वमगमत् । सहोवाच याज्ञवल्क्यः । ईशाज्ञया विराजो व्यष्टिदेहं प्रविश्य बुद्धिमधिष्ठाय विश्वत्वमगमत् । विज्ञानात्मा चिदाभासो विश्वो व्यावहारिको जाग्रत्स्थूल-देहाभिमानी कर्मभूरिति च विश्वस्य नाम भवति । ईशाज्ञया सूत्रात्मा व्यष्टिसूक्ष्मशरीरं प्रविश्य मन अधिष्ठाय तैजसत्वमगमत् । तैजसः प्रातिभासिकः स्वप्न कल्पित इति तैजसस्य नाम भवति । ईशाज्ञया मायोपाधि-रव्यक्त समन्वितो व्यष्टिकारण-शरीरं प्रविश्य प्राज्ञत्वमगमत् । प्राज्ञोऽविच्छिन्नः पारमार्थिकः सुषुप्त्यभिमानीति प्राज्ञस्य नाम भवति । अव्यक्तलेशाज्ञानाच्छादित-पारमार्थिक जीवस्य तत्त्वमस्यादि वाक्यानि ब्रह्मणैकतां जगु-र्नेतरयो-र्व्यावहारिक प्रातिभासिकयोः । अन्तः करण प्रतिबिम्बित चैतन्यं यत्तदेवावस्थात्रय-भाग्भवति । तत्तत् फलभुग्भवति ।

ஆவரண சக்தியாயிற்று. அதிலேற்பட்ட பிரதிபிம்பம் எதுவோ அது ஈச்வர சைதன்யமாயிற்று. அந்த ஈச்வரர் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு அனைத்தையும் அறிபவராக சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரத் தொழிலை மேற் கொண்டு உலகனைத்தையும் தோற்றுவிக்கிறார். ஸர்வக்ஞரான அந்த ஈச்வரரே ஒரளவு மாயையாகிய உபாதியுடன் தாம் சிருஷ்டித்த பலவிதமான உடல்களில் புகுந்து அதனால் மோகித்து ஜீவத்தன்மையை அடைந்தவரானார்.

2. சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் செய்யும் உலகநாதரான பிரபு ஈச்வரர் எவ்வாறாக ஜீவத்தன்மையை மேற் கொண்டார் என்று பைங்கலர் யாக்ஞவல்கியரிடம்

அத பைங்கலோ யாஜ்ஞவல்க்யமுவாச ஸர்வே லகாணும் ஸ்ருஷ்டி - ஸ்தித்யந்தக்ருத் - விபு - ரீச: கதம் ஜீவத்வ-மகமத் । ஸஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ।

ஈசாஜ்ஞயா விராஜோ வ்யஷ்டிதேஹம் ப்ரவிச்ய புத்திமதிஷ்ட்டாய விச்வத்வமகமத் । விஜ்ஞாணுத்மா சிதாபாஸோ விச்வோ வயாவஹாரிகோ ஜாக்ரத் ஸ்த்தூலதேஹாபிமானீ கர்மபூரிதி ச விச்வஸ்ய நாம பவதி । ஈசாஜ்ஞயா ஸூத்ராத்மா வ்யஷ்டி ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ப்ரவிச்ய மன அதிஷ்ட்டாய தைஜஸத்வ மகமத்। தைஜஸ: ப்ராதிபாஸிக: ஸ்வப்ன கல்பித இதி தைஜஸஸ்ய நாம பவதி। ஈசாஜ்ஞயா மாயோபாதிரவ்யக்த ஸமன்விதோ வ்யஷ்டி காரண சரீரம் ப்ரவிச்ய ப்ராஜ்ஞத்வ-மகமத் । ப்ராஜ்ஞோ(அ)விச்சின்ன: பாரமார்த்திக: ஸுஷுப்த்யபிமானீதி ப்ராஜ்ஞஸ்ய நாம பவதி । அவ்யக்தலேசாஜ்ஞாணுச்சாதித-பாரமார்த்திக ஜீவஸ்ய தத்வமஸ்யாதிவாக்யானி ப்ரஹ்மணைகதாம் ஜகுர்-நேதரயோர் - வ்யாவஹாரிக-ப்ராதிபாஸிகயோ: । அந்த: கரணப்ரதிபிம்பித சைதன்யம் யத்ததேவாவஸ்த்தா த்ரய பாக் பவதி । தத்தத்-பலபுக் பவதி ।

வினவினர். யாக்ஞவல்கியர் கூறியது பின்வருமாறு :—

ஈச்வரருடைய கட்டளையால் அவரிடம் முதலில் தோன்றிய ஸமஷ்டியான விராட்புருஷர் (ஈச்வரர் சிருஷ்டித்த) பலவகை வ்யஷ்டி உடல்களில் பிரவேசித்து புத்தி குகையில் 'விச்வன்' எனப் பெயர் படைத்த ஜீவாத்மாவானர். ஞாணத்மாவான சிதாபாஸஸ்வரூபீ விச்வன் எனும் வடிவையேற்று வியாவஹாரிக நிலையில் ஜாக்கிரத்தில் செயல்படும் ஸ்தூலதேக அபிமானியாகி

लोकान्तरगत कर्मार्जितफलं स एव भुंक्ते। सत्कर्म परिपाकतो बहूनां जन्मनामन्ते नृणां मोक्षेच्छा जायते। अविचार कृतो बन्धो विचारान्मोक्षो भवति अध्यारोपवादत: स्वरूपं निश्चयीकर्तुं शक्यते। तस्मात् सदा विचारये-ज्जगज्जीव परमात्मनो जीव भाव जगद्भाव बाधे प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मैवाव-शिष्यत इति ॥ २ ॥

अथ हैनं पैंगल: पप्रच्छ याज्ञवल्क्यं महावाक्य विवरण-मनुब्रूहीति। सहोवाच याज्ञवल्क्य:।

கருமத்தின் விளைநிலம் (கர்மபூ:) எனப் பெயர் படைத்தவருகிறார்.

ஈச்வரருடைய கட்டளையால் ஸமஷ்டியான ஸூத்ராத்மா(ஹிரண்யகர்ப்பர்) வியஷ்டி ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களில் பிரவேசித்து மனதை இருப்பிடமாகக் கொண்டு தைஜஸன் ஞான ஒளியைப்போல் பிரதிபலிப்பவன் கனவைக் கற்பிப்பவன் ஆகிறார்.

ஈசவரருடைய கட்டளையால் அவ்யக்தமான மாயா உபாதியுடன் கூடி. வியஷ்டி காரண சரீரங்களில் பிரவேசித்துப் பிராக்ஞன் எனப் பெயருடையவரானார். பிராக்ஞன் பிளவுபடாதவன் பாரமார்த்திகன் ஸுஷுப்தி அபிமானியாக விளங்குபவன்,

அவ்வயக்தலேசமான அக்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக ஜீவனுக்குத்தான் 'தத்வமஸி' முதலிய

லோகாந்தரகத: கர்மார்ஜித-பலம் ஸ ஏவ புங்க்தே | ஸத்கர்மபரிபாகதோ பஹுஜனும்ஜன்மனுமந்தேநுணும் மோக்ஷேச்சா ஜாயதே | அவிசார க்ருதோ பந்த்தோ விசாரான் மோக்ஷோ பவதி | அத்த்யாரோபவாததா ஸ்வரூபம் நிச்சயீகர்த்தும் சக்யதே | தஸ்மாத் ஸதா: விசாரயேஜ்ஜகஜ்ஜீவ பரமாத்மனோ ஜீவ பாவஜகத்பாவ பாதே ப்ரத்ய-கபின்னம் ப்ரஹ்மை வாவசிஷ்யத இதி || 2 ||

அத ஹைனம் பைங்கல: பப்ரச்ச யாக்ஞ வல்க்யம் மஹாவாக்ய விவரண-மனுப்ருஹிதி | ஸஹோவாச யாக்ஞவல்க்ய: |

மகாவாக்கியங்கள் பிரம்மத்துடன் ஒற்றுமையைக் கூறுகின்றன. வியாவஹாரிக ப்ராதிபாஸிக நிலையிலுள்ள விச்வனுக்கும் தைஜஸனுக்கும் கூறவில்லை. அந்தக் கரணத்தில் பிரதி பிம்பித்த சைதன்யம் எதுவோ அதற்குத் தான். அதுதான் மூன்று அவஸ்தைகளையும் அனுபவிக்கிறது. வேறு உலகங்களுக்குச் சென்று கர்ம பலனைப் புசிப்பதும் அதுவே. புண்ணிய கருமத்தின் பக்குவ நிலையில் பல பிறவிகளின் முடிவில் மனிதனுக்கு மோக்ஷத்தில் நாட்டம் ஏற்படுகிறது. ஆராய்ச்சி இன்மையே பந்தம்; ஆராய்ச்சியால் மோக்ஷம். தன்னிடம் அத்தியாஸம் செய்துகொண்டிருந்த அனாத்ம ரூபத்தைக் களைந்துவிட்டு ஸ்வய ரூபத்தை நிச்சயித்துக் கொள்ளும் திறமை உடையவனாகிறான். அதிலிருந்து எப்பொழுதும் தோன்றி மறையும் உலகைப் பற்றியும் ஜீவாத்மாவைப் பற்றியும் பரமாத்மாவைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டும். ஜீவத் தன்மையும் உலகத் தன்மையும் நீங்கிப் பற்றற்ற பிரம்மம் ஒன்றே எஞ்சி நிற்கும்.

3. பைங்கலர் யாஜ்ஞவல்கியரிடம் மஹாவாக்கியவிளக்கம்

तत्त्वमसीति अहं ब्रह्मास्मीति वाक्यार्थं विचारः श्रवणं भवति । एकान्तेन श्रवणार्थानुसन्धानं मननं भवति । श्रवण मनन निर्विचिकित्स्येऽर्थे वस्तुनि एकतानवत्तया चेतःस्थापनं निधिध्यासनं भवति । ध्यातृ ध्याने विहाय निवातस्थित-दीपवत् ध्येयैकगोचरं चित्तं समाधिर्भवति । ततोऽभ्यास पाटवात् सहस्रशः सदाऽमृत धारा वर्तन्ति । ततो योगवित्तमाः समाधिं धर्ममेघं प्राहुः । वासना जाले निःशेषममुना प्रविलापिते कर्म संचये पुण्य पापे समूलोन्मूलिते प्राक् परोक्षमपि करतलामलकवद्वाक्य - प्रतिबद्ध-अपरोक्ष साक्षात्कारं प्रसूयते । तदा जीवन्मुक्तो भवति । ततो मेघापाये अंशुमानिवात्माविर्भवति ।

जीवन्मुक्तपदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते । विशत्य-देहमुक्तत्वं पवनोऽस्पन्दतामिव । अशब्दमस्पर्श-मरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्चयत् । अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं तदेव शिष्यत्यमलं निरामयम् ।। ३ ।।

கூறும்படி கேட்டார். யாக்ஞவல்கியர் கூறியது பின் வருமாறு.

'தத்வமஸி' 'அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி' முதலிய மகா வாக்கியங்களின் தத்துவத்தை அறிய விரும்பி குருவிடம் கேட்டறிதல் சிரவணம். கேட்டறிந்த பொருளைத் தனிமையில் ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் மனனம். சிரவணத்தாலும் மனனத்தாலும் தீர்மானமாகிய பொருளில் ஒன்றி மனதை நிறுத்துதல் நிதித்தியாஸனம். அறிவையும் அறிபவனையும் கடந்து அறியப்படும் பொருளுடன் ஒன்றுபட்டுக்

தத்வமஸீதி அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மீதி வாக்யார்த்த விசார: ச்ரவணம் பவதி । ஏகாந்தேன ச்ரவணார்த்தானு ஸந்த்தானம் மனனம் பவதி । ச்ரவண-மனன நிர்விசிகித்ஸ்யே (அ)ர்த்தே வஸ்துனி ஏகதான வத்தயா சேத: ஸ்த்தாபனம் நிதித்த்யாஸனம் பவதி । த்யாத்ருத்யானே விஹாய நிவாதஸ்த்தித தீபவத்-த்யேயைககோசரம் சித்தம் ஸமாதிர்ப்பவதி । ததோ அப்ப்யாஸ பாடவாத் ஸஹஸ்ரச: ஸதா(அ)ம்ருதாரா வர்த்தந்தி । ததோ யோகவித்தமா: ஸமாதிம் தர்ம மேகம் ப்ராஹு: । வாஸனாஜாலே நி:சேஷமமுனாப்ர விலாபிதே கர்ம ஸஞ்சயே புண்யபாபே ஸமூலோன் மூலிதே ப்ராக் பரோக்ஷமபி கரதலாமலகவத்-வாக்ய-ப்ரதிபத்த-அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம் ப்ரஸூயதே । ததா ஜீவன் முக்தோ பவதி। ததோ மேகாபாயே அம்சுமானிவாத்மா (ஆ)விர்ப்பவதி ।

ஜீவன் முக்தபதம் த்யக்த்வா ஸ்வதேஹே காலஸாத்க்ருதே । விசத்யதேஹ-முக்தத்வம் பவனோ (அ)ஸ்பந்ததாமிவ । அசப்த-மஸ்பர்ச-மரூப-மவ்யயம் ததாரஸம் நித்ய-மகந்த்தவச்ச யத் । அனாத்யனந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம் ததேவ சிஷ்யத்யமலம் நிராமயம் ॥ 3 ॥

காற்றில்லாத இடத்தில் தீபத்தைப்போல் சித்தம் சலியாதிருக்கும் நிலை ஸமாதி. அதை அப்பியஸிப்பதால் ஆயிரக்கணக்கான அமிருததாரை எப்பொழுதும் பெருகும். அப்படி யோகத்தில் சித்திபெற்றவர்கள் அதை தர்ம மேகம் என்கிறார்கள். அதனால் வாஸனைக் கூட்டம் மிச்சமின்றிக் கரைந்துபோய் ஸஞ்சய கர்மமும்

अथ हैनं पैंगलः पप्रच्छ याज्ञवल्क्यं ज्ञानिनः किं कर्म का च स्थितिरिति। सहोवाच याज्ञवल्क्यः। यावच्चोपाधिपर्यन्तं तावच्छुश्रूषयेद्गुरुम्। विहाय शास्त्रजालानि यत्सत्यं तदुपास्यताम्। हृदयं निर्मलं कृत्वा चिन्तयित्वाप्यनामयम्। अहमेव परं सर्वमिति पश्येत् परं सुखम्। देहे ज्ञानेन दीपिते बुद्धिरखण्डाकार रूपा यदा भवति तदा विद्वान् ब्रह्मज्ञानाग्निना कर्म बन्धं निर्दहेत्। ततः पवित्रं परमेश्वराख्य-मद्वैतरूपं विमलाम्बराभम्। यथोदके तोयमनु प्रविष्टं तथात्मरूपो निरुपाधि-संस्थितः। यत्र यत्र मृतो ज्ञानी येन वा केन मृत्युना। यथा सर्वगतं व्योम तत्र तत्र लयं गतः। नाशौचं नाग्निकार्यं च न पिण्डं नोदकक्रिया। न कुर्यात् पार्वणादीनि ब्रह्म भूताय भिक्षवे। दग्धस्य दहनं नास्ति पक्वस्य पचनं यथा॥

புண்ணிய பாவமும் வேருடன் களையப்பெற்று முன்பு மறைந்திருந்த மஹாவாக்கியப் பொருள் கையில் கிடைத்த நெல்லிக்கனிபோல் தானே அபரோக்ஷமாக விளங்கிவிடுகிறது. அப்பொழுது ஜீவன் முக்தனாகிறான், அப்பொழுது மேகம் நீங்கியபின் சூரியனைப்போல் ஆத்மா தெளிவாக விளங்குகிறது. தன்னுடைய தேகம் காலவசத்தால் கவரப்படுகையில் ஜீவன் முக்திநிலைக் கப்பாலுள்ள (விதேக முக்தி நிலையை அடைகிறான்— ஓட்டமுள்ள காற்று ஓடாத நிலையை அடைவதுபோல் அந்த நிலையில் சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் கந்தம் ஏதுமில்லை. மாறுதல் இல்லை, ஆதிபந்தமில்லை. மஹத்துக்கும் அப்

அத ஹைனம் பைங்கல: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யம் ஜ்ஞானின: கிம் கர்ம கா ச ஸ்திதிரிதி I ஸஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: I யாவச்சோபாதிபர்யந்தம் தாவச்சுச்ருஷயேத்குரும் I விஹாய சாஸ்த்ர ஜாலானி யத்ஸத்யம் ததுபாஸ்யதாம் I ஹ்ருதயம் நிர்மலம் க்ருத்வா சிந்தயித்வாப்யனாமயம் I அஹமேவ பரம் ஸர்வமிதிபச்யேத் பரம் ஸுகம் I தேஹே ஜ்ஞானேன தீபிதே புத்திரகண்டாகார ரூபா யதா பவதி ததா வித்வான் ப்ரஹ்மஜ்ஞானாக்னினா கர்மபந்தம் நிர்-தஹேத் I தத: பவித்ரம் பரமேச்வராக்க்யமத்வைத ரூபம் விமலாம்பராபம் I யதோதகே தோய-மனுப்ரவிஷ்டம் ததாத்மரூபோ நிருபாதிஸம்ஸ்த்தித: I யத்ர யத்ர ம்ருதோ ஜ்ஞானீ யேன வா கேன ம்ருத்யுனா I யதா ஸர்வகதம் வ்யோம தத்ர தத்ர லயம் கத: I நாசௌசம் நாக்னிகார்யஞ்ச ந பிண்டம் நோதகக்ரியா I ந குர்யாத் பார்வணாதீனி ப்ரஹ்ம பூதாய பிக்ஷவே I தக்தஸ்ய தஹனம் நாஸ்தி பக்வஸ்ய பசனம் யதா I

பாற்பட்ட கேட்டற்ற மாசற்ற என்றுமுள்ள பரம்பொருள் மட்டும் எஞ்சி நிற்கிறது.

4. பைங்கலர் யாக்ஞவல்கியரிடம் 'ஞானிகளின் நிலை எவ்வகைத்து, அவர்களின் கர்மம் என்ன?' என்று வினவினர். யாக்ஞவல்கியர் கூறியதாவது :—

தேக உபாதியுடன் கூடியிருக்கும் வரை குருவிற்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். சாஸ்திரக் கூட்டங்களை ஒதுக்கிவிட்டு எது ஸத்தியமோ அதை உபாசிக்க

यत्र यत्र मनो याति तत्र तत्र परं पदम् । तत्र तत्र परं ब्रह्म सर्वत्र समवस्थितम् । नाहं ब्रह्मेति जानाति तस्य मुक्तिर्न जायते । ओं सत्यमित्युपनिषत् ॥ ४ ॥

इति पैंगलोपनिषत् समाप्ता ।

வேண்டும். இருதயத்தை நிர்மலமாக்கிக் கேடற்ற பரம் பொருளை தியானித்து 'நானே பரம்பொருள் நானே எல்லாம்' என்று பார்த்துப் பரம சுகத்தை அடைய வேண்டும். உடலிலும் ஞானப்பிரகாசம் ஒளிர்ந்து புத்தியும் அகண்டாகாரமாக எப்பொழுது விளங்கு கிறதோ அப்பொழுது வித்வான் பிரம்மஞான அக்னி யினுல் கர்ம பந்தத்தை எரிக்கவேண்டும். பிறகு பரிசுத்த மானவரும் இரண்டற்றவரும், நிர்மலமான ஆகாயம் போன்றவருமான பரமேச்வரரிடம் நீர்நிலையில் புகுந்த நீரைப்போல்ஆத்மரூபம் உபாதியற்று நிலைபெறவேண்டும். ஞானியானவன் எங்கே மரணமடைந்தாலும் எக்கார ணத்தால் உயிர் துறந்தாலும் எங்கும் நிறைந்த ஆகாயம் அங்கங்கே லயமடைவதுபோல் அங்கங்கே லயமடை வான். அவன் மறைந்தபின் சாவு தீட்டோ அக்னி காரியமோ, பிண்டமோ, தர்ப்பணமோ இல்லை, பிரம்மபூத னை துறவிக்கு பார்வண சிராத்தம் முதலியவை செய்ய வேண்டாம். (ஞானுக்னியால்) எரிக்கப்பட்டவனுக்கு மீண்டும் தகனமில்லை. பக்குவமானதை மீண்டும் பக்குவப் படுத்த வேண்டியதில்லை.

யத்ர யத்ர மனோ யாதி தத்ர தத்ர பரம் பதம் ।
தத்ர தத்ர பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதம் ।
நாஹம் ப்ரஹ்மேதி ஜானாதி தஸ்ய முக்திர் ந ஜாயதே ।
ஓம் ஸத்யமித்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

பைங்கலோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

மனம் எங்கெங்கே செல்கிறதோ அங்கங்கே பரம் பதம்; எங்குமுள்ள பரம்பொருள் அங்கங்கே இருப்பதால் 'நான் பிரம்மம்' என்று அறியாதவனுக்கு முக்தி இல்லை. ஓம் ஸத்யம். இங்ஙனம் உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் பைங்கலோபநிஷத்து
முற்றும்

भिक्षुकोपनिषत् ।। ६१ ।।

ओं अथ भिक्षूणां मोक्षार्थिनां कुटीचक-बहूदक-हंस-परमहंसाश्चेति चत्वारः । कुटीचका नाम गौतम-भरद्वाज-याज्ञवल्क्य-वसिष्ठप्रभृतयोऽष्टौ ग्रासांश्चरन्तो योगमार्गे मोक्षमेव प्रार्थयन्ते ।। १ ।।

अथ बहूदका नाम त्रिदण्ड-कमण्डलु-शिखा-यज्ञोपवीत-काषाय वस्त्र धारिणो ब्रह्मर्षिगृहे मधुमांसं वर्जयित्वाऽष्टौ ग्रासान् भैक्षाचरणं कृत्वा योगमार्गे मोक्षमेव प्रार्थयन्ते ।। २ ।।

अथ हंसा नाम ग्राम एक रात्रं नगरे पंचरात्रं क्षेत्रे सप्त रात्रं तदुपरि न वसेयुः । गोमूत्र-गोमयाहारिणो नित्यं चान्द्रायण-परायणा योगमार्गे मोक्षमेव प्रार्थयन्ते ।। ३ ।।

---

61. பிக்ஷுகோபநிஷத்து

'ஓம்' பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. மோக்ஷத்தை நாடும் துறவிகள் குடிசகர் (குடிசைகளில் வாழ்பவர்கள்), பஹூதகர் (பல தீர்த்தங்களை நாடி யாத்திரை செய்பவர்), ஹம்ஸர், பரம ஹம்ஸர் என நால்வகை. கௌதமர், பரத்வாஜர், யாக்ஞவல்கியர், வஸிஷ்டர் போன்றவர்கள் குடிசகர்கள். அவர்கள் நாள்தோறும் எட்டே கவளம் உண்ணும் விரதமுடையவர்களாக யோகமார்க்கத்தில் நின்று மோக்ஷத்தையே பிரார்த்திப்பவர்களாவர்.

2. த்ரிதண்டம், கமண்டலு, சிகை, யக்ஞோபவீதம்

॥ பிக்ஷுகோபநிஷத் ॥ 61 ॥

'ஓம் பூர்ண மத:' இதி சாந்தி: ॥

ஓம் அத பிக்ஷூணாம் மோக்ஷார்த்திநாம் குடீசக-பஹூதக-ஹம்ஸபரமஹம்சாச்சேதி சத்வார: । குடீசகா நாம கௌதம-பரத்வாஜ - யாக்ஞவல்க்ய - வஸிஷ்ட்ட-ப்ரப்ருதயோ அஷ்டௌ க்ராஸாம்ச்-சரந்தோ யோக-மார்க்கே மோக்ஷமேவ ப்ரார்த்தயந்தே ॥ 1 ॥

அத பஹூதகா நாம த்ரித்ண்ட-கமண்டலு-சிகா-யக்ஞோபவீத-காஷாய வஸ்த்ர-தாரிணோ ப்ரஹ்மர்ஷி க்ருஹே மதுமாம்ஸம் வர்ஜயித்வா அஷ்டௌ க்ராஸான் பைக்ஷாசரணம் க்ருத்வா யோகமார்க்கே மோக்ஷமேவ ப்ரார்த்தயந்தே ॥ 2 ॥

அத ஹம்ஸா நாம, க்ராம ஏகராத்ரம் நகரே பஞ்சராத்ரம் க்ஷேத்ரே ஸப்தராத்ரம் ததுபரி ந வஸேயு: । கோமூத்ர-கோமயாஹாரிணோ நித்யம் சாந்த்ராயண பராயணா யோகமார்க்கே மோக்ஷமேவ ப்ரார்த்தயந்தே ॥ 3 ॥

காஷாய வஸ்திரம் ஆகியவற்றை தரித்து, பஹூதகர்கள் மது மாம்ஸம் விலக்கி பிரம்மரிஷிகளின் கிருஹங்களில் பிக்ஷையேற்று எட்டுக் கவளம் உண்டு யோகமார்க்கத்தில் நின்று மோக்ஷத்தையே பிரார்த்திப்பவர்களாவர்.

3. ஹம்ஸர் எனப்பட்டவர்கள் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு நாளும், ஒரு நகரத்தில் ஐந்துநாளும் ஒரு க்ஷேத்திரத்தில் ஏழுநாளும் தங்குபவர்களாக அதற்குமேல் தங்காதவர்களாக கோமூத்ரம் கோமயம் ஆகியவற்றையும் உண்பவர்களாக எப்பொழுதும் சாந்த்ராயண விரதம் பூண்ட

अथ परमहंसा नाम संवर्तक-आरुणि-श्वेतकेतु जडभरत-दत्तात्रेय-शुक-वामदेव-हारीतक-प्रभृतयोऽष्टौ ग्रासांश्चरन्तो योगमार्गे मोक्षमेव प्रार्थयन्ते । वृक्षमूले शून्यगृहे श्मशान वासिनो वा साम्बरावा दिगम्बरावा । न तेषां धर्माधर्मौ लाभालाभौ शुद्धाशुद्धौ द्वैतवर्जिता समलोष्टाश्म-कांचना: सर्ववर्णेषु भैक्षाचरणं कृत्वा सर्वत्रात्मैवेति पश्यन्ति । अथ जातरूपधरा निर्द्वन्द्वा निष्परिग्रहा: शुक्लध्यानपरायणा आत्मनिष्ठा: प्राणसन्धारणार्थं यथोक्तकाले भैक्षमाचरन्त: शून्यागार-देवगृह-तृण-कूट-वल्मीक - वृक्षमूल-कुलाल शाला-अग्निहोत्र शाला नदीपुलिन-गिरिकन्दर-कुहर-कोटर-निर्झ-रस्थण्डिले तत्र ब्रह्ममार्गे सम्यक् संपन्ना: शुद्धमानसा: परम-हंसाचरणेन सन्न्यासेन देह-त्यागं कुर्वन्ति ते परमहंसा नामेत्युपनिषत् ।। ४ ।।

इति भिक्षुकोपनिषत् समाप्ता ।।

வர்களாக யோக மார்க்கத்தில் நின்று மோக்ஷத்தையே நாடுபவர்களாவர்.

4. ஸம்வர்த்தகர், ஆருணி, ச்வேதகேது, ஜடபரதர், தத்தாத்ரேயர், சுகர், வாமதேவர், ஹாரீதகர் முதலிய வர்களைப்போன்றவர்கள் பரம ஹம்ஸர்கள். அவர்களும் எட்டுக் கவளம் மட்டும் உண்பவர்களாக யோகமார்க் கத்தில் நின்று மோக்ஷத்தையே பிரார்த்திப்பவர்களாவர். மரத்தடி, யாருமில்லா வீடு மயானம் முதலியவற்றில் ஆடையுள்ளவர்களாகவோ ஆடையில்லாத திகம்பரர் களாகவோ வாழ்வார்கள். தர்மம் அதர்மம், லாபம்

அத பரமஹம்ஸா நாம ஸம்வர்த்தக-ஆருணி ச்வேதகேது - ஜடபரத - தத்தாத்ரேய - சுக - வாமதேவ ஹாரீதக-ப்ரப்ருதயோ அஷ்டௌ க்ராஸாம்ச்-சரந்தோ யோகமார்க்கே மோக்ஷமேவ ப்ரார்த்தயந்தே ! வ்ருக்ஷ மூலே சூன்யக்ருஹே ச்மசான வாஸிநோ வா ஸாம்ப ராவா திகம்பராவா | ந தேஷாம் தர்மாதர்மௌ லாபாலாபௌ சுத்தாசுத்தௌ த்வைதவர்ஜிதா ஸம லோஷ்டாச்ம காஞ்சநா: ஸர்வவர்ணேஷு பைக்ஷா சரணம் க்ருத்வா ஸர்வத்ராத்மைவேதி பச்யந்தி | அத ஜாதரூபதரா நிர்த்வந்த்வா நிஷ்பரிக்ரஹா: சுக்லத்யான பராயணா ஆத்ம நிஷ்ட்டா: ப்ராணஸந்த்தாரணார்த்தம் யதோக்தகாலே பைக்ஷமாசரந்த: சூன்யாகார-தேவ க்ருஹ-த்ருண - கூடவல்மீக-வ்ருக்ஷமூல-குலாலசாலா- அக்னி ஹோத்ரசாலா நதீபுலின - கிரிகந்தர - குஹர- கோடர-நிர்ஜ்ஜர-ஸ்த்தண்டிலே தத்ர ப்ரஹ்மமார்க்கே ஸம்யக் ஸம்பன்னா: சுத்தமானஸா: பரமஹம்ஸசார ணேன ஸந்ந்யாஸேன தேஹத்யாகம் குர்வந்தி தே பரமஹம்ஸா நாமேத்யுபநிஷத் || 4 ||

|| இதி பிக்ஷுகோபநிஷத் ஸமாப்தா ||

நஷ்டம், சுத்தம் அசுத்தம் என்ற துவைதம் அவர்களுக் கில்லை. ஓடும் பொன்னும் ஒன்றாக நோக்குபவர்கள். எல்லா ஜாதிகளிலும் பிக்ஷை ஏற்பார்கள். எங்கும் ஆத்மாவைக் காண்பார்கள். பிறந்த மேனியாக, துவந்த்வமற்றவர்களாக, தானம் ஏற்காதவர்களாக, ஆசையற்ற சுத்த தியானமுடையவர்களாக ஆத்ம நிஷ்டர்களாக விளங்குவார்கள். உயிர் வாழ உரிய காலத்தில் பிக்ஷையேற்பார்கள். யாருமில்லாத வீடு, தேவாலயம் புல் மூடிய புத்து, மரத்தடி, குயவன்சாலை,

அக்னி ஹோத்ரசாலை, நதியின் மணற்கரை, மலை குகை அல்லது சந்து பொந்து மலையருவிக்கரை ஆகியவற்றில் வசிப்பார்கள். பரிசுத்தமான மனம் படைத்தவர்களாய் பிரம்ம மார்க்கத்தில் நன்கு மன நிறைவுடன் வாழ்ந்து

महोपनिषत् ॥ ६२ ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

'ॐ आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

अथातो महोपनिषदं व्याख्यास्यामस्तदाहु-रेको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नापो नाग्नीषोमौ नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि न सूर्यो न चन्द्रमाः । स एकाकी न रमते । सोऽन्यत्कामो मनसाऽध्यायत । तस्य ध्यानान्तःस्थस्य ललाटात् त्र्यक्षः शूलपाणिः पुरुषो जायते बिभ्रच्छ्रियं यशः सत्यं ब्रह्मचर्यं तपो वैराग्यं मन ऐश्वर्यं सप्रणवा व्याहृतय ऋग्यजुः सामाथर्वाङ्गिरसः सर्वाणि छन्दांसि तान्यंगे समाश्रितानि । तस्मादीशानो महादेवो महादेवः ॥ १.१ ॥

---

62. மஹோபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம்

'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்.

1.1 மஹோபநிஷத்தை இனிக் கூறுவோம். ஆதியில் நாராயணர் ஒருவர் மட்டுமே இருந்தார். பிரம்மா இல்லை, ஈசானர் இல்லை, நீரில்லை, நெருப்பில்லை, ஸோமனில்

அப்பரமஹம்ஸர்கள் உடலை உகுப்பார்கள். இங்ஙனம் உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் பிக்ஷுகோபநிஷத்து முற்றும்

மஹோபநிஷத் ॥ 62 ॥

ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய:

'ஓம் ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி:

அதாதோ மஹோபநிஷதம் வ்யாக்க்யாஸ்யாமஸ் ததாஹு ரேகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்நப்ரஹ்மா நேசாநோ நாபோ நாக்னீஷோமௌ நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி ந ஸூர்யோ ந சந்த்ரமா: । ஸ ஏகாகீ ந ரமதே । ஸோ(அ)ன்யத்காமோ மனஸா(அ)த்த்யாயத । தஸ்ய த்த்யாநாந்த: ஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் த்ர்யக்ஷ: சூலபாணி: புருஷோ ஜாயதே । பிப்ரச்ச்ரியம் யச: ஸத்யம் ப்ரஹ்மசர்யம் தபோ வைராக்யம் மன ஐச்வர்யம் ஸப்ரணவா வ்யாஹ்ருதய ருக்யஜுஸ்ஸாமா தர்வாங்கிரஸ: ஸர்வாணி ச்சந்தாம்ஸி தான்யங்கே ஸமாச்ரிதானி । தஸ்மாதீசாநோ மஹாதேவோ மஹா தேவ: ॥ 1.1 ॥

இந்த ஆகாயமும் பிருதிவியுமில்லை, நக்ஷத்திரங்களில்லை, சூரியனில்லை, சந்திரனில்லை. தனித்திருந்த ஒருவரேயாகிய அவர் இன்புறவில்லை. அதனால் மற்றொருவரை விரும்பி மனதால் தியானித்தார். அங்ஙனம் தியானித்த அவருடைய நெற்றியிலிருந்து முக்கண்ணரும் சூலபாணியுமான புருஷர் தோன்றினார். சீர்மை கீர்த்தி ஸத்தியம் பிரம்மசரியம் தவம் வைராக்கியமுள்ள மனது ஐசுவரியம்

अथ पुनरेव नारायणः सोऽन्यत्कामो मनसाऽध्यायत। तस्य ध्यानान्तःस्थस्य ललाटात् स्वेदोऽपतत्। ता इमाः प्रतता आपः ततस्तेजो हिरण्मयमण्डम्। तत्र ब्रह्मा चतुर्मुखोऽजायत ॥ १.२ ॥

विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति। पद्मकोश-प्रतीकाशं लंबत्याकोशसन्निभम्। तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थिता। तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः। स ब्रह्मा स ईशानः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराट् ॥ १.३ ॥

பிரணவத்துடன் கூடிய வியாஹ்ருதிகள் ருக் யஜுஸ்ஸாமம் அதர்வம் ஆகிய வேதங்கள் எல்லாம் அவரிடம் அடங்கியிருந்தன. அதனால் ஈசானர், மஹா தேவர், பெரியதேவர் எனப் பெயர் பெற்றார்.

1.2 மீண்டும் நாராயணர் மற்றொருவரை விரும்பி மனதால் தியானித்தார். அவர் அப்படி தியானிக்கையில் அவருடைய நெற்றியிலிருந்து வியர்வை வழிந்தது. அதுவே எங்கும் பரந்த நீராயிற்று. அதிலிருந்து தேஜோ மயமான பொன் போன்ற பிரம்மாண்டம் தோன்றிற்று அதில் நான்முகப் பிரம்மா தோன்றினார்.

1.3 பரமபுருஷராகிய நாராயணரே இவ்வுலகனைத்தும். அவராலேயே உலகம் பிழைத்திருக்கிறது. மனிதனுடைய

அத புனரேவ நாராயண: ஸோ(அ)ன்யத்காமோ மனஸா(அ)த்த்யாயத । தஸ்ய த்த்யானாந்த: ஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோ(அ)பதத் । தா இமா: ப்ரததா ஆப: ததஸ்தேஜோ ஹிரண்யமண்டம் । தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகோ(அ)ஜாயத ॥ 1.2 ॥

விச்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விச்வமுபஜீவதி, பத்மகோச ப்ரதீகாசம் லம்பத்யாகோச-ஸந்நிபம் । தஸ்ய மத்த்யே வஹ்னி சிகா அணீயோர்த்த்வா வ்யவஸ்த்திதா । தஸ்யா: சிகாயா மத்த்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்ததித: । ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஈசான: ஸேந்த்ர: ஸோ அக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் ॥ 1.3 ॥

இருதயம் தாமரை மொட்டுபோல் பிரகாசித்துத் தொங்குகிறது. அதன்மத்தியில் ஒரு அக்னிக்கொழுந்து மெல்லியதாக உளது. அக்கொழுந்தின் மத்தியில் பரமாத்மாவாகிய நாராயணர் உறைகிறார். அவரே பிரம்மா, ஈசானர் இந்திரர், அக்ஷரபரப்பிரம்மம் ஸ்வராஜ்யப் பதவியிலுள்ளவர்.

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

शुको नाम महातेजाः स्वरूपानन्दतत्परः । जातमात्रेण मुनिराड् यत्सत्यं तदवाप्तवान् । एकदा सोऽमलप्रज्ञो मेरावेकान्तसंस्थितः । पप्रच्छ पितरं भक्त्या कृष्णद्वैपायनं मुनिम् । संसारडंबरमिदं कथमभ्युत्थितं मुने । कथं च प्रशमं याति किं यत्कस्य कदा वद ॥ २.१ ॥

व्यासोऽपि भगवान् बुद्ध्वा पुत्राभिप्रायमीदृशम् । प्रत्युवाच पुनः पुत्रं नाहं जानामि तत्त्वतः । जनको नाम भूपालो विद्यते मिथिलापुरे । यथावद्वेत्त्यसौ वेद्यं तस्मात् सर्वमवाप्स्यसि । पित्रेत्युक्तः शुकः प्रायात् सुमेरो-र्वसुधा तलम् । विदेह नगरीं प्राप जनकेनाभिपालिताम् । परिज्ञात स्वभावं तं शुकं स जनको नृपः । आनीय मुदितात्मान-मवलोक्य ननाम ह । किमीप्सितं तवेत्याह कृतस्वागत आहृतम् । संसारडंबरमिदं कथमभ्युत्थितं गुरो । कथं प्रशममायाति यथावत्कथयाशु मे ॥ २.२ ॥

இரண்டாவது அத்தியாயம்

2.1 சுகர் எனப் பெயர்பெற்ற மகாதேஜஸ்வீ ஸ்வரூப ஆனந்தத்தில் திளைப்பவர். பிறந்த உடனேயே அம்முனி புங்கவர் எது ஸத்தியமான பொருளோ அதை அடைந்தவ ராக விளங்கினார். மாசற்ற மதிமானாகிய அவர் ஒருசமயம் மேருமலையிலிருக்கையில் தந்தையான கிருஷ்ணத்வை பாயன முனிவரிடம் பின்வருமாறு வினவினார். "இந்த ஸம்ஸார ஆடம்பரம் எப்படித்தோன்றுகிறது? எப்படி

த்விதீயோ(அ)த்த்யாய: ||

சுகோ நாம மஹார்தேஜா: ஸ்வரூபானந்த-தத்பர: | ஜாதமாத்ரேண முனிராட் யத்ஸத்யம் தததவாப்தவான் | ஏகதா ஸோ(அ)மலப்ரஜ்ஞோமேராவேகாந்த-ஸம்ஸ்தித: | பப்ரச்ச பிதரம் பக்த்யா க்ருஷ்ண த்வைபாயனம் முனிம் | ஸம்ஸாரடம்பரமிதம் கதமப்யுத்திதம் முனே| கதஞ்ச ப்ரசமம் யாதி கிம்யத் கஸ்ய கதா வத || 2.1 ||

வ்யாஸோ(அ)பி பகவான் புத்த்வா புத்ராபி ப்ராயமீத்ருசம் | ப்ரத்யுவாச புன: புத்ரம் நாஹம் ஜானுமி தத்வத: | ஜனகோ நாம பூபாலோ வித்யதே மிதிலா புரே | யதாவத் வேத்த்யஸௌ வேத்யம் தஸ்மாத் ஸர்வமவாப்ஸ்யஸி | பித்ரேத்யுக்த: சுக: ப்ராயாத் ஸுமேரோர்வஸுதாதலம் | விதேஹ நகரீம் ப்ராப ஜனகேனுபிபாலிதாம் | பரிஜ்ஞாதஸ்வபாவம் தம் சுகம் ஸ ஜனகோ ந்ருப: | ஆநீய முதிதாத்மானமவலோக்ய ந நாமஹ | கிமீப்ஸிதம் த்வயேத்யாஹ க்ருதஸ்வாகத ஸத்க்ருதம் | ஸம்ஸாரடம்பரமிதம் கதமப்யுத்திதம் குரோ | கதம் ப்ரசமமாயாதி யதாவத் கதயாசு மே || 2.2 ||

ஓயும்? எப்பொழுது ஓயும்? அது யாருடையது? அதின் இயல்பென்ன?

2.2 பகவான் வியாஸர் புத்திரனுடைய இப்படிப்பட்ட நோக்கத்தை அறிந்து புத்திரனிடம் பின்வருமாறு கூறினர். 'நான் உள்ளபடி அறியமாட்டேன். மிதிலா புரியில் ஜனகர் என்ற அரசர் இருக்கிறர். அவர் அறிய வேண்டியதையெல்லாம் அறிந்தவர். அவரிடமிருந்து

जनक उवाच । शृणु तावदिदानीं त्वं कथ्यमानमिदं मया । दृश्यं नास्तीति बोधेन मनसो दृश्य मार्जनम् । संपन्नं चेत्तदुत्पन्ना परा निर्वाण निर्वृतिः । अशेषेण परित्यागो वासनायां य उत्तमः । मोक्ष इत्युच्यते सद्भिः स एव विमलक्रमः । अध्यात्मरतिरासीनः पूर्णः पावनमानसः प्राप्तानुत्तम विश्रान्तिर्न किंचिदिह वांछति । यो जीवति गतस्नेहः स जीवन्मुक्त उच्यते । शान्त संसार कलनः कलावानपि निष्कलः । यः सचित्तोऽपि निश्चित्तः स जीवन्मुक्त उच्यते । यः समस्तार्थ जालेषु व्यवहार्यपि निःस्पृहः । परार्थेष्विव पूर्णात्मा स जीवन्मुक्त उच्यते ।। २.३ ।।

எல்லாவற்றையும் அடையலாம்.' தந்தையால் இங்ஙனம் கூறப்பெற்ற சுகர் மேருவிலிருந்து பூதலம் வந்து ஜனகரால் பரிபாலிக்கப்பட்ட விதேஹ நகருக்கு வந்தார். சுகருடைய ஸ்வபாவத்தை முற்றுமுணர்ந்துகொண்ட ஜனக மன்னர் அவரைத் தன் முன்னிலைக்கு வரவழைத்து அவர் ஆனந்த நிலையிலிருப்பதைக் கண்டு நமஸ்கரித்தார். உமக்கு என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்டார். நல்வரவளிக்கப்பெற்ற சுகர் அவரிடம் பின்வருமாறு கூறினார். இந்த ஸம்ஸார ஆடம்பரம் எப்படித் தோன்றிற்று? குருவே! எப்படி ஒழியும்? அதை உள்ளபடி எனக்கு விரைவில் கூறியருளுங்கள்.

2.3 ஜனகர் கூறியது;— அவ்விஷயத்தில் இப்பொழுது நான் கூறுவதைக் கேளும். காணப்படுவது தோற்றம்தான் உண்மையில் இல்லை என்ற விழிப்பு ஏற்பட்டு மனதில் திருச்யம் கூட்டி விலக்கப்பட்டு பூர்ணத்வம் ஏற்பட்டால்

ஜனக உவாச । ச்ருணு தாவதிதானீம் த்வம் கத்யமான-மிதம் மயா । த்ருச்யம் நாஸ்தீதி போதேன மனஸோ த்ருச்ய-மார்ஜனம் । ஸம்பன்னஞ்சேத்ததுத்பன்ன பரா நிர்வாண நிர்வ்ருதி: । அசேஷேண பரித்யாகோ வாஸனுயாம் ய உத்தம: । மோக்ஷ இத்யுச்யதே ஸத்பி: ஸ ஏவ விமலக்ரம: । அத்த்யாத்மரதிராஸீன: பூர்ண: பாவன-மானஸ: । ப்ராப்தானுத்தம விச்ராந்திர் ந கிஞ்சிதிஹ வாஞ்ச்சதி । யோ ஜீவதி கதஸ்நேஹ: ஸ ஜீவன்முக்த உச்யதே । சாந்தஸம்ஸாரகலன: கலாவானபி நிஷ்கல: । ய: ஸசித்தோ(அ)பி நிச்சித்த: ஸ ஜீவன் முக்த உச்யதே । ய: ஸமஸ்தார்த்த ஜாலேஷு வ்யவஹார்யபி நி:ஸ்ப்ருஹ: । பரார்த்தேஷ்விவ பூர்ணுத்மா ஸ ஜீவன் முக்த உச்யதே ॥ 2.3 ॥

அதிலிருந்து நிர்வாணம் எனும் ஆனந்தம் பிறக்கும். மிச்சமின்றி உத்தமமான வாஸனுதியாகம் ஏற்பட்டால் அதுவே விமலமான மோக்ஷம் என்று சாதுக்களால் கூறப்படுகிறது. அப்படி ஆத்மநாட்டத்தில் பூர்ணமான பரிசுத்தமான மனதுடன் ஒப்புயர்வற்ற சாந்தியை அடைந்து நிலை பெற்றவன் வேறொன்றையும் வேண்டுவதில்லை. எவன் இங்ஙனம் புறப்பற்றொழிந்து வாழ்கிருனே அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிருன். ஸம்ஸாரமாகிற இந்த ஆடம்பரம் அவனுக்கு இல்லாமல் ஒழிந்து போகிறது. கலைகளை உணர்பவனுயினும் நிஷ்கலனுகவும் சித்தமுடையவனுயினும் சிந்தனையற்றவனுகவும் உள்ள அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிருன். வெளிப் பொருள்களின் கூட்டத்தில் விவகரிப்பவனுயினும் அவை பிறர்க்குரிய பொருள் என்ற பாவனையில் பூர்ணுத்மாவாக விளங்குபவன் முக்தன் எனப்படுகிருன்.

जीवन्मुक्त पदं त्यक्त्वा स्वदेहे काल सात्कृते । विशत्य-देहमुक्तित्वं पवनोऽस्पन्दतामिव । विदेहमुक्तो नोदेति नास्तमेति न शाम्यति । न सन्नासन्न दूरस्थो न चाहं च नेतरः । दृष्टदर्शन दृश्यानां मध्ये यद्दर्शनं स्मृतम् । नातः परतरं किंचिन्निश्चयोऽस्ति अपरो मुने । स्वयमेव त्वया ज्ञातं गुरुतश्च पुनः श्रुतम् । प्राप्तं प्राप्तव्यमखिलं भवता पूर्ण चेतसा । शुक पश्यन्न पश्येस्त्वं साक्षी संपूर्ण केवलः । विशश्राम शुकस्तूष्णीं स्वस्थे परम वस्तुनि । जगाम शिखरं मेरोः समाध्यर्थमखण्डितम् । व्यपगत-कलना-कलंक शुद्धः स्वयममलात्मनि पावने पदेऽसौ । सलिलकण इवांबुधौ महात्मा विगलितवासन-मेकतो जगाम ।। २.४ ।।

2.4 காலகதியில் தனது தேகத்தை உகுத்தபின் ஜீவன் முக்த பதவியை விட்டு அசையும் காற்று அசையா நிலையை அடைந்தாற்போல் விதேக முக்திப் பதவியை அடைகிறான். விதேக முக்தனுக்கு உதயமுமில்லை. அஸ்தமனமுமில்லை, அழிவுமில்லை. அவன் எங்கோ தூரத்திலிருப்பவனல்லன்; அவன் உளனல்லன், இல்லையல்லன்; நான் என்பவனல்லன், பிறனென்பவலல்லன். பார்ப்பவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் பொருள் என்ற த்ரிபுடியின் மத்தியில் பார்வை மாத்திரமாக விளங்குபவன். அதற்கப்பால் நிச்சயமாக வேறு எதுவுமில்லை. இவ்வுண்மை உம்மால் இயற்கையாகவே அறியப்பட்டுள்ளது. மேலும் குருவாகிய தந்தையிடமிருந்து கேட்கப்முளது. பரிபூரணமான மனம் படைத்த உம்மால்

ஜீவன் முக்த பதம் த்யக்த்வா ஸ்வதேஹே கால ஸாத்க்ருதே । விசத்யதேஹமுக்தித்வம் பவனோ(அ)ஸ்பந்ததாமிவ । விதேஹமுக்தோ நோதேதி நாஸ்தமேதி ந சாம்யதி । நஸந்நாஸந்ந தூரஸ்தோ ந சாஹஞ்ச நேதர: । த்ருஷ்டதர்சன - த்ருச்யானும் மத்த்யே யத்தர்சனம் ஸ்ம்ருதம் । நாத: பரதரம் கிஞ்சிந்நிச்சயோ(அ)ஸ்தி அபரோ முனே । ஸ்வயமேவ த்வயா ஜ்ஞாதம் குருதச்ச புன: ச்ருதம் । ப்ராப்தம் ப்ராப்தவ்ய-மகிலம் பவதா பூர்ணசேதஸா । சுக பச்யந்நபச்யேஸ்த்வம் ஸாக்ஷீ ஸம்பூர்ணகேவல: । விசச்ராம சுகஸ்-தூஷ்ணீம் ஸ்வஸ்த்தே பரம வஸ்துனி । ஜகாம சிகரம் மேரோ: ஸமாத்த்யர்த்த-மகண்டிதம் । வ்யபகத-கலனு கலங்க சுத்த: ஸ்வய-மமலாத்மனி பாவனே பதே(அ)ஸௌ । ஸலிலகண இவாம்புதௌ மஹாத்மா விகலிதவாஸன-மேகதாம் ஜகாம ॥ 2.4 ॥

அடையவேண்டியதெல்லாம் அடையப்பட்டதாயிற்று. சுகரே! ஸம்பூர்ண கேவல ஸாக்ஷியாக விளங்கும் நீர் அதையறிந்தும் அறியாதவர் போலிருக்கிறீர். தன்னிடமே விளங்கும் பரம்பொருளில் திளைத்து மௌனமாக சுகர் ஓய்வடைந்தார். அகண்டமான ஸமாதியிலிருக்க மீண்டும் மேருவின் உச்சிக்குச் சென்று மனக்கலக்கமொழிந்து பரிசுத்தராக ஸமுத்திரத்தில் கலந்த நீர்த்துளிபோல் அம்மகாத்மா வாசனை கரைந்துபோய் மாசற்ற பரம ஆத்மாவில் ஐக்கியமானுர்.

तृतीयोऽध्याय:

निदाघो नाम मुनिराट् प्राप्तविद्यश्च बालक:। विहृत-स्तीर्थयात्रार्थं पित्रानुज्ञातवान् स्वयम्। सार्धं त्रिकोटितीर्थेषु स्नात्वा गृहमुपागत:। स्वोदन्तं कथयामास ऋभुं नत्वा महायशा:। प्रादुर्भूतो मनसि मे विचार: सोयमीदृश:॥३.१॥

भारो विवेकिन: शास्त्रं भारो ज्ञानं च रागिण:। अशान्तस्य मनो भारो भारोऽनात्मविदो वपु:। यां यामहं मुनिश्रेष्ठ संश्रयामि गुणश्रियम्। तां तां कृन्तति मे तृष्णा तन्त्रीमिव कुमूषिका। सर्वसंसार-दु:खानां तृष्णैका दीर्घदु:खदा। विषं विषय-वैषम्यं न विषं विषमुच्यते। जन्मान्तरघ्ना विषयं एकजन्महरं विषम्। इति मे दोष-दावाग्नि दग्धे संप्रति चेतसि। स्फुरन्ति हि न भोगाशा मृगतृष्णा सर: स्वपि। अतो मां बोधयाशु त्वं तत्त्वज्ञानेन वै गुरो॥३.२॥

மூன்ருவது அத்தியாயம்

3.1 நிதாகர் என்ற ஒரு பாலகர் வித்யாப்பியாஸத்தைப் பூர்த்தி செய்து முனிபுங்கவராகித் தந்தையிடமனுமதி பெற்றுத் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டார். மூன்றரைக் கோடி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து திரும்பி வந்து புகழ்மிக்க அவர் தமது குருவான ரிபுவை நமஸ்கரித்துத் தமது விருத்தாந்தத்தைக் கூறினார்.

3.2 விவேகிகளுக்கு சாஸ்திரம் ஒரு சுமை. விஷயப் பற்றுடையவர்களுக்கு ஞானம் ஒரு சுமை. அமைதி

த்ருதீயோ(அ)த்த்யாய:

நிதாகோ நாம முனிராட் ப்ராப்தவித்யச்ச பாலக: । விஹ்ருதஸ் தீர்த்தயாத்ரார்த்தம் பித்ரானுஜ்ஞாதவான் ஸ்வயம் । ஸார்த்த-த்ரிகோடிதீர்த்தேஷு ஸ்நாத்வா க்ருஹமுபாகத: । ஸ்வோதந்தம் கதயாமாஸ ருபும் நத்வா மஹாயசா: । ப்ராதுர்ப்பூதோ மனஸி மே விசார: ஸோயமீத்ருச: ॥ 3.1 ॥

பாரோ விவேகின: சாஸ்த்ரம் பாரோ ஜ்ஞானஞ்ச ராகிண: । அசாந்தஸ்ய மனோ பாரோ பாரோ(அ)னாத்மவிதோ வபு: । யாம் யாமஹம் முனிச்ரேஷ்ட்ட ஸம்ச்ரயாமி குணச்ரியம் । தாம் தாம் க்ருந்ததி மே த்ருஷ்ணா தந்த்ரீமிவ குமூஷிகா । ஸர்வஸம்ஸார-து:க்கானாம் த்ருஷ்ணைகா தீர்க்கது:க்கதா । விஷம் விஷய வைஷம்யம் ந விஷம் விஷமுச்யதே । ஜன்மாந்தரக்னா விஷயா: ஏகஜன்மஹரம் விஷம் இதி மே தோஷ தாவாக்னி தக்தேஸம்ப்ரதி சேதஸி । ஸ்ப்புரந்தி ஹி ந போகாசா ம்ருகத்ருஷ்ணா ஸர:ஸ்வபி । அதோ மாம் போதயாசு த்வம் தத்வஜ்ஞானேன வை குரோ ॥ 3.2 ॥

இல்லாதவர்க்கு மனது ஒரு சுமை. ஆத்மாவை அறியாதவர்க்கு உடல் ஒரு சுமை. முனிசிரேஷ்டரே! குணச் செல்வம் நிறைந்த எதெதை நான் நாடினலும் அதையெல்லாம் என்னிடமெழும் வேறு ஆசை ஒரு வீணையின் தந்தியைக் கெட்ட எலி கடிப்பதுபோல் துண்டித்து விடுகிறது. ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் துக்கங்கள் அனைத்துள்ளும் ஆசை விளைவிக்கும் துக்கந்தான் மிகவும் நெடியது. விஷயத்தின் விஷமம் தான் விஷம்; விஷம் விஷமல்ல என்பார்கள். ஒரு பிறவியைப் பாழாக்குவது விஷம். அப்பாற்பட்ட பிறவிகளையும் அழிப்பது விஷயம்.

चतुर्थोऽध्यायः

निघाध तव नास्त्यन्यज्ज्ञेयं ज्ञानवतां वर । प्रज्ञया त्वं विजानासि ईश्वरानुगृहीतया । चित्तमालिन्य संजातं मार्जयामि भ्रमं मुने । मोक्षद्वारे द्वारपालाश्चत्वारः प्रकीर्तिताः । शमो विचारः संतोषश्चतुर्थः साधुसङ्गमः । एकं वा सर्वयत्नेन सर्वमुत्सृज्य संश्रयेत् । एकस्मिन् वशगे यान्ति चत्वारोऽपि वशं गताः । शास्त्रैः सज्जन-संपर्क-पूर्वकैश्च तपोदमैः । आदौ संसारमुक्त्यर्थं प्रज्ञामेवाभिवर्धयेत् । स्वानुभूतेश्च शास्त्रस्य गुरोश्चैवैक्यवाक्यता । यस्याभ्यासेन तेनात्मा सततं चावलोक्यते । संकल्पाशानु संधानवर्जनं चेत्प्रतिक्षणम् । करोषि तदचित्तत्वं प्राप्त एवासि पावनम् । चेतसो यदकर्तृत्वं तत्समाधान-मीरितम् । तदेव केवलीभावं सा शुभा निर्वृतिः परा ॥ ४.१ ॥

இப்படியெல்லாம் என் மனதில் இப்பொழுது உலக விஷயத்தைப்பற்றியெழும் சிந்தனையான காட்டுத் தீ எரிகிறது. கானலில் தோன்றும் நீர்நிலை போன்ற போகத்தில் ஆசை தோன்றவில்லை. ஆகையால் குருவே! தத்துவஞானோபதேசத்தால் என்னை விரைவில் எழுப்பி விடுங்கள்.

நாலாவது அத்தியாயம்

4.1. ஞானிகளிற் சிறந்தவனே! நிகாதா! உனக்கு இனி வேறு அறியவேண்டியது எதுவுமில்லை. ஈச்வரன் உனக்களித்துள்ள பிரக்ஞையால் நீ இதை அறிவாய். முனியே!

சதுர்த்தோ(அ)த்யாய:

நிகாத தவ நாஸ்த்யன்யத் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞானவ தாம் வர। ப்ரஜ்ஞயா த்வம் விஜானஸி ஈச்வரானு க்ருஹீதயா। சித்தமாலின்ய ஸஞ்ஜாதம் மார்ஜயாமி ப்ரமம் முனே। மோக்ஷத்வாரே த்வாரபாலாச்சத்வார: ப்ரகீர்த்திதா:। சமோ விசார: ஸந்தோஷச்சதுர்த்த: ஸாதுஸங்கம:। ஏகம் வா ஸர்வயத்னேன ஸர்வ முத்ஸ்ருஜ்ய ஸம்ச்ரயேத்। ஏகஸ்மின் வசகே யாந்தி சத்வாரோ(அ)பி வசங்கதா:। சாஸ்த்ரை: ஸஜ்ஜன-ஸம்பர்க்க-பூர்வகைச்ச தபோதமை:। ஆதௌ ஸம்-ஸார - முக்த்யர்த்தம் ப்ரஜ்ஞா-மேவாபிவர்த்தயேத்। ஸ்வானு பூதைச்ச சாஸ்த்ரஸ்ய குரோச்சைவைக்ய-வாக்யதா। யஸ்யாப்யாஸேன தேனாத்மா ஸததஞ்சா வலோக்யதே। ஸங்கல்பாசானு ஸந்த்தான வர்ஜனஞ்சேத் ப்ரதிக்ஷணம்। கரோஷி ததசித்தத்வம் ப்ராப்த ஏவாஸி பாவனம்। சேதஸோ யதகர்த்ருத்வம் தத்ஸமாதான-மீரிதம்। ததேவ கேவலீபாவம் ஸா சுபா நிர்வ்ருதி: பரா ॥ 4.1 ॥

சித்தத்தில் படிந்துள்ள அழுக்கால் ஏற்பட்ட மயக்கத்தை நான் துடைத்துவிடுகிறேன். மோக்ஷத் துவாரத்தில் உள்ள துவார பாலகர்கள் நால்வர் எனக் கூறப்படுகின்றனர்: புலனடக்கம், ஆராய்ச்சி, ஸந்தோஷம், நாலாவதாக ஸாது ஸங்கம். எல்லாப் பற்றையும் விட்டு முழு முயற்சியுடன் ஒன்றைக் கைக்கொண்டால், அந்த ஒன்று வசமாகும் பொழுது நாலும் வசமாகிவிடும். சாஸ்திரம் நல்லோரிணக்கம் ஆகியவற்றை முன்னிட்டு தவமும் இந்திரிய நிக்ரஹமும் ஆதியில் கைக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடும் பொருட்டு ஞானம்

ब्रह्मणा तन्यते विश्वं मनसैव स्वयंभुवा। मनोमयमतो विश्वं यन्नाम परिदृश्यते। न बाह्ये नापिहृदये सद्रूपं विद्यते मनः। यदर्थं प्रतिभानं तन्मन इत्यभिधीयते। सङ्कल्पनं मनो विद्धि सङ्कल्पस्तत्र विद्यते। यत्र सङ्कल्पनं तत्र मनोऽस्तीत्यव गम्यताम्। सङ्कल्पमनसी भिन्ने न कदाचन केनचित्। सङ्कल्प जाते गलिते स्वरूपमवशिष्यते। अहं त्वं जगदित्यादौ प्रशान्ते दृश्य संभ्रमे। स्यात्तादृशो केवलता दृश्ये सत्तामुपागते ॥ ४.२ ॥

जीवेश्वरादिरूपेण चेतनाचेतनात्मकम्। ईक्षणादि प्रवेशान्ता सृष्टिरीशेन कल्पिता। जाग्रदादि विमोक्षान्तः संसारी जीवकल्पितः। अविशेषेण सर्वं तु यःपश्यति चिदन्वयात्। स एव साक्षाद्विज्ञानी स शिवः स हरिर्विधिः। दुर्लभो विषयत्यागो दुर्लभं तत्त्वदर्शनम्। दुर्लभा सहजावस्था सद्गुरोः करुणां विना। उत्पन्न शक्तिबोधस्य त्यक्त निःशेष कर्मणः। योगिनः सहजावस्था स्वयमेवोपजायते ॥ ४.३ ॥

ஒன்றையே வளர்க்கவேண்டும். சொந்த அனுபவமும் சாஸ்திரமும் குருவின் உபதேசமும் எவனுடைய அப்பியாசத்தால் ஒன்றுபடுகிறதோ அவனால் ஆத்மா எங்கும் நிறைந்ததாகக் காணப்படும். ஒவ்வொரு விநாடியும் ஸங்கல்பத்தால் உதிக்கும் ஆசையை ஒழித்தால் அதனால் பாவனமான அமனஸ்க நிலை அடையப்படும். சித்தத்தின் அடக்கமே ஸமாதானம் எனப்படும். அதுவே கைவல்யம், அதுவே மங்களமான பரமானந்த நிலை.

ப்ரஹ்மணா தன்யதே விச்வம் மனஸைவ ஸ்வயம்புவா। மனோமயமதோ விச்வம் யந்நாம பரித்ருச்யதே। ந பாஹ்யே நாபிஹ்ருதயே ஸத்ரூபம் வித்யதே மன: । யதர்த்தம் ப்ரதிபானம் தன்மன இத்யபிதீயதே। ஸங்கல்பனம் மனோ வித்தி ஸங்கல்ப ஸ்தத்ர வித்யதே। யத்ர ஸங்கல்பனம் தத்ர மனோ(அ)ஸ்தீத்யவ கம்யதாம்। ஸங்கல்ப மனஸீ பின்னே ந கதாசன கேநசித்। ஸங்கல்ப ஜாதே கலிநே ஸ்வரூப-மவசிஷ்யதே। அஹம் த்வம் ஜகதித்யாதௌ ப்ரசாந்தே த்ருச்ய ஸம்ப்ரமே। ஸ்யாத்தாத்ருசீ கேவலதா த்ருச்யே ஸத்தாமுபாகதே ॥ 4.2 ॥

ஜீவேச்வராதிரூபேண சேதனாசேதனாத்மகம்। ஈக்ஷணாதி ப்ரவேசாந்தா ஸ்ருஷ்டிரீசேன கல்பிதா। ஜாக்ரதாதி விமோக்ஷாந்த: ஸம்ஸாரோ ஜீவகல்பித: । அவிசேஷேண ஸர்வம் து ய:பச்யதி சிதன்வயாத்। ஸ ஏவ ஸாக்ஷாத் விஜ்ஞானீ ஸ சிவ: ஸ ஹரிர்விதி: । துர்லபோ விஷயத்யாகோ துர்லபம் தத்வதர்சனம்। துர்லபா ஸஹஜாவஸ்த்தா ஸத்குரோ: கருணாம் விநா। உத்பன்ன சக்திபோதஸ்ய த்யக்த நி:சேஷ கர்மண: யோகின: ஸஹஜாவஸ்த்தா ஸ்வயமேவோபஜாயதே ॥ 4.3 ॥

4.2 ஸ்வயம்புவான பிரம்மாவால் உலகம் மனதாலேயே சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. அதனால் உலகம் எனக் காணப் படுவது எதுவோ அது மனோமயமே, அதின் இருப்பு வெளியிலும் இல்லை, இருதயத்திலும் இல்லை, மனமாகத் தான் உளது. எந்தப் பொருள் பிரதிபலிக்கிறதோ அது மனம் எனவே கூறப்படுகிறது. ஸங்கல்பம் தான் அந்த மனமும். ஸங்கல்பம் அங்குதான் உளது. எங்கு

भोगैकवासनां त्यक्त्वा त्यज त्वं भेदवासनाम् । भावाभावौ ततस्त्यक्त्वा निर्विकल्पः सुखी भव । एष एव मनोनाशस्त्वविद्यानाश एव च । इच्छामात्र-मविद्येयं तन्नाशो मोक्ष उच्यते । स चासङ्कल्पमात्रेण सिद्धो भवति वै मुने । अतः सङ्कल्पसिद्धेयं सङ्कल्पेनैव नश्यति । नाहं ब्रह्मेति सङ्कल्पात् सुदृढाद्बध्यते मनः । सर्वं ब्रह्मेति सङ्कल्पात् सुदृढान् मुच्यते मनः । कल्पितेयमविद्येय-मनात्मन्यात्म-भावनात् । परं पौरुषमाश्रित्य यत्नात्परमया धिया । भोगेच्छां दूरतस्त्यक्त्वा निर्विकल्पः सुखी भव । अनात्मन्यात्म-भावेन किमज्ञ इव रोदिषि ॥ ४.४ ॥

ஸங்கல்பம் எழுகிறதோ அங்கு மனம் உளதென்றறியப் படுகிறது. ஒருபொழுதும் எக்காரணத்தாலும் ஸங்கல்பமும் மனதும் பிரிவதில்லை. ஸங்கல்பம் இல்லாதொழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் எஞ்சி நிற்கும். நான், நீ, உலகம் என்ற திருச்யப் பிரபஞ்ச பிரமை ஒழிந்து திருச்யம் உண்மை என்ற எண்ணம் நீங்கினுல் கைவல்யம்.

4.3 ஜீவன் ஈச்வரன், சித்து ஜடம் என்ற சிருஷ்டி, 'ஈச்வரன் ஸங்கல்பித்தார், சிருஷ்டித்துள்ளும் புகுந்தார்' என்று கூறப்படுவது, ஈச்வரரால் கற்பிக்கப்பட்டது. ஜாக்கிரம் முதல் மோக்ஷம் வரை உள்ள ஸம்ஸாரம் ஜீவனுடைய கற்பனை. அனைத்தையும் பேதமில்லாது சித்ரூபமாக எவன் பார்க்கிருனே அவன்தான் உண்மையான விஞ்ஞானி, அவனே பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் சிவனும். விஷயத் தியாகம் மிகவும் கடினம். தத்துவ தரிசனம் மிகவும் கடினம். குருவின் கருணையில்லாமல் ஸஹஜாவஸ்தை அடைதற்கரிது. சக்திபோதம் உதித்துக் கருமங்களை அறவே துறந்துவிட்ட யோகிக்கு ஸஹஜாவஸ்தை, தானே சித்திக்கிறது.

போகைகவாஸனும் த்யக்த்வா த்யஜ த்வம் பேத வாஸனும் | பாவாபாவெள ததஸ்த்யக்த்வா நிர்விகல்ப: ஸுகீ பவ | ஏஷ ஏவ மநோ நாசஸ்த்வவித்யா நாச ஏவ ச | இச்சாமாத்ர-மவித்யேயம் தந்நாசோ மோக்ஷ உச்யதே | ஸ சாஸங்கல்ப-மாத்ரேண ஸித்தோ பவதி வை முனே | அத: ஸங்கல்ப ஸித்தேயம் ஸங்கல்பே-னைவ நச்யதி | நாஹம் ப்ரஹ்மேதி ஸங்கல்பாத் ஸுத்-ருடாத்-பத்யதே மன: | ஸர்வம் ப்ரஹ்மேதி ஸங்கல்-பாத் ஸுத்ருடான் முச்யதே மன: | கல்பிதேய மவித்யேய-மனுத்மன்-யாத்மபாவனுத் | பரம் பௌருஷமா-ச்ரித்ய யத்னுத் பரமயா தியா | போகேச்சாம் தூரதஸ்த்யக்த்வா நிர்-விகல்ப: ஸுகீ பவ | அனுத்மன்யாத்ம பாவேன கிமஜ்ஞ இவ ரோதிஷி || 4.4 ||

---

4 4 போக வாஸனையை ஒழித்து, பேத வாஸனையையும் ஒழித்து, தியானம் தியானமின்மை இரண்டையும் கடந்து நிர்விகல்பனுக நீ சுகமாக இரு. இதுதான் மனோ நாசம், இதுதான் அவித்யா நாசம். அவித்தை என்பது இச்சா மாத்ரம். அது ஒழிந்தால் மோக்ஷம் எனப்படும். முனியே! ஸங்கல்பத்தால் உதித்த இந்த ஸம்ஸாரம் ஸங்கல்பத் தாலேயே அழியும். 'நான் பிரம்மமில்லை' என்ற திடமான ஸங்கல்பத்தால் மனம் பந்தத்திற்குள்ளாகிறது. 'எல்லாம் பிரம்மமே' என்ற திடமான ஸங்கல்பத்தால் மனம் மோக்ஷத்தையடைகிறது. ஆத்மா வல்லாததை ஆத்மா எனக் கருதும் இந்த அவித்தை ஒரு கற்பனை. சிறந்த புருஷப் பிரயத்தினத்தைக் கைக்கொண்டு சிறந்த புத்தி சக்தியால் போகத்தில் ஆசையை வெகுதூரம் தள்ளிவிட்டு நிர்விகல்பனுகச் சுகித்திரு. அறியாதவனைப்போல் ஆத்மாவல்லாததை ஆத்மாவெனக் கருதி எதற்காக அழுகிருய்?

पञ्चमोऽध्यायः

इमां सप्तपदां ज्ञानभूमिमाकर्णयानघ। वैराग्यपूर्वमिच्छेति शुभेच्छेत्युच्यते बुधैः। शास्त्र-सज्जनसंपर्क-वैराग्याभ्यास पूर्वकम्। सदाचार-प्रवृत्तिर्या प्रोच्यते सा विचारणा। विचारणाशुभेच्छाभ्या-मिन्द्रियार्थेषु रक्तता। यत्र सा तनुतामेति प्रोच्यते तनुमानसी। भूमिकात्रितया-भ्यासाच्चित्ते तु विरतेर्वशात्। सत्त्वात्मनि स्थिते शुद्धे सत्त्वापत्तिरुदाहृता। दशा चतुष्टयाभ्यासादसं सर्गकला तु या। रूढ-सत्त्व चमत्कारा प्रोक्ता संसक्ति-नामिका। भूमिका पञ्चकाभ्यासात्स्वात्मारामतया दृढम्। आभ्यान्तराणां बाह्यानां पदार्थानामभावनात्। परप्रयुक्तेन चिरं प्रयत्ने-नावबोधनम्। पदार्थाभावनानाम षष्ठी भवति भूमिका। भूमिषट्क चिराभ्यासाद् भेदस्यानुलम्भनात्। यत्स्वभावैक निष्ठत्वं सा ज्ञेया तुर्यगा गतिः। एषा हि जीवन्मुक्तेषु तुर्यावस्थेति विद्यते। विदेहमुक्ति विषयं तुर्यातीतमतः परम्।

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

5. இந்த ஞானபூமியின் ஏழுபடிகளைக் கூறுகிறேன் கேள், பாவமற்றவனே! வைராக்கியத்தை முன்னிட்டெழும் ஆசை சுபேச்சை என்று அறிவாளிகளால் கூறப்படுவது. சாஸ்திர ஞானத்தாலும் ஸாது ஸங்கத்தாலும் உதித்த வைராக்கியத்தை அப்பியசித்து ஸதாசாரத்தைக் கைக் கொள்ளுதல் விசாரணை எனப்படும். விசாரணையாலும் சுபேச்சையாலும் இந்திரிய விஷயப்பற்று தேய்தல் தனுமானஸீ எனப்படும். இம்மூன்று பூமிகைகளின்

பஞ்சமோ(அ)த்த்யாய:

இமாம் ஸப்தபதாம் ஜ்ஞானபூமி-மாகர்ணயானக! வைராக்ய பூர்வமிச்சேதி சுபேச்சேத்யுச்யதே புதை: ! சாஸ்த்ர-ஸஜ்ஜன - ஸம்பர்க்க-வைராக்யாப்யாஸ பூர்வகம் | ஸதாசாரப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரேரச்யதே ஸா விசாரணா | விசாரணா சுபேச்சாப்யா-மித்ரிபார்த்தேஷ்-ரக்ததா | யத்ர ஸா தனுதாமேதி ப்ரோச்யதே தனுமானஸீ | பூமிகா த்ரிதயாப்யாஸாத் சித்தேது விரதேர்வசாத் | ஸத்வாத்மனி ஸ்த்திதே சுத்தே ஸத்வாபத்திருதாஹ்ருதா | தசா சதுஷ்ட்-யாப்யாஸா-தஸம்ஸர்க்கலா து யா | ரூட-ஸத்வசமத்காரா ப்ரோக்தா ஸம்ஸக்தி-நாமிகா | பூமிகா பஞ்சகாப்யாஸாத்ஸ்வாத்மாராமதயா த்ருடம் | ஆப்யத்தராணாம் பாஹ்யானாம் பதார்த்தானா-மபாவனாத் | பரப்ரயுக்தேன சிரம் ப்ரயத்னேனாவபோதனம் | பதார்த்தாபாவனா நாம ஷஷ்ட்டீ பவதி பூமிகா | பூமிஷட்-கசிராப்யாஸாத் பேதஸ்யானுலம்பனாத் | யத்ஸ்வபாவைக நிஷ்ட்டத்வம் ஸா ஜ்ஞேயா துர்யகா கதி: | ஏஷா ஹி ஜீவன்முக்தேஷு துர்யாவஸ்த்தேதி வித்யதே | விதேஹமுக்திவிஷயம் துர்யாதீதமத: பரம் | யே நிதாக

அப்பியாசத்தால் சித்தத்தில் பற்று நீங்கி சுத்த ஸத்துவமான ஆத்மாவில் நிலைபெறுதல் ஸத்வாபத்தி எனப்படும். நாலாவது படியின் அப்பியாஸத்தால் ஏற்படும் பற்றற்ற திடமான ஸத்துவநிலை அஸம்ஸக்தி எனப்படும். ஐந்தாவது பூமிகையின் அப்பியாசத்தால் ஏற்படும் திடமான ஆத்மாராம நிலையில் உள்ளே போகாமல் வெளியிலேயோ எந்தப் பொருளையும் நாடாமல் நீண்ட விடாமுயற்சியால் எழும் அறிவு விளக்கம் பதார்த்த

ये निदाघ महाभागाः सप्तमीं भूमिमाश्रिताः । आत्मरामा महात्मानस्ते महत्पदमागताः । जीवन्मुक्ता न मज्जन्ति सुखदुःखरसस्थिते । प्रकृतेनाथ कार्येण किंचित्कुर्वन्ति वा न वा । पार्श्वस्थ-बोधिताः सन्तः पूर्वाचारक्रमागतम् । आचार-माचरन्त्येव सुप्तबुद्धवदुत्थिताः । भूमिकासप्तकं चैतद्धी-मतामेव गोचरम् । प्राप्य ज्ञानदशामेतां पशुम्लेच्छादयोऽपि ये । सदेहावाप्यदेहा वा ते मुक्ता नात्र संशयः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः

जीवन्मुक्ततया स्वस्थो लोके विहर विज्वरः । अन्तः सन्त्यक्त सर्वाशो वीतरागो विवासनः । बहिः सर्वसमाचारो लोके विहर विज्वरः । बहिः कृत्रिम संरम्भो हृदि संरम्भ-वर्जितः । कर्ता बहि-रकर्ताऽन्तर्लोके विहर शुद्धधीः ।

அபாவனு எனும் ஆறுவது பூமிகை. இந்த ஆறுவது பூமிகையின் நீண்ட அப்பியாசத்தால் பேதமொழிந்து எந்த ஸஹஜ நிஷ்டை சித்திக்கிறதோ அது துரியகாகதி எனப்படும். அதுவே ஜீவன் முக்தர்களிடை துரியா வஸ்தை எனப்படுவது. விதேஹ முக்தி விஷயம் அதற்கும் மேலான துர்யாதீதம் எனப்படும். நிதாகா! ஏழாவது பூமிகையில் நிலைபெற்ற மகா பாக்கியசாலி களான ஆத்மா ராமர்கள் மஹத்பதத்தையடைந்த மஹாத் மாக்கள், ஜீவன் முக்தர்கள். அவர்கள் சுகதுக்க அனு பவங்களில் முழுகுவதில்லை. பிரகிருதியின் இயக்கத்தால் ஏதோ சிறிது செயலில் ஈடுபடலாம், ஈடுபடாமலுமிருக்க லாம். பூர்வாசாரப்படி வந்ததை அருகிலுள்ளவர்களுக்குப்

மஹாபாகா: ஸப்தமீம் பூமிமாச்ரிதா: । ஆத்மாராமா மஹாத்மானஸ்தே மஹத்பதமாகதா: । ஜீவன் முக்தா ந மஜ்ஜந்தி ஸுக துஃக்க-ரஸஸ்த்திதே । ப்ரக்ருதே ஞுத கார்யேண கிஞ்சித் குர்வந்தி வா ந வா । பார்ச் வஸ்த்த போதிதா: ஸந்த: பூர்வாசாரக்ரமாகதம் ஆசார-மாசரந்த்யேவ ஸுப்தபுத்தவ துத்திதா: । பூமிகா-ஸப்தகஞ்சைதத் தீமதாமேவ கோசரம் ப்ராப்ய ஜ்ஞானதசாமேதாம்பசும் லேச்சாதயோ-(அ)பி யே । ஸதேஹாப்யதேஹா வா தே முக்தா நாத்ர ஸம்சய: ।

ஷஷ்டோ(அ)த்த்யாய:

ஜீவன்முக்ததயா ஸ்வஸ்த்தோ லோகேவிஹர விஜ்வர: । அந்த: ஸந்த்யக்த ஸர்வாசோ வீதராகோ விவாஸன: । பஹி: ஸர்வஸமாசாரோ லோகே விஹர விஜ்வர: । பஹி: க்ருத்ரிம ஸம்ரம்போ ஹ்ருதி ஸம்ரம்ப வர்ஜித: । கர்த்தா பஹிரகர்த்தா(அ)ந்தர்லோகே விஹர சுத்ததீ: । உதார: பேசலாசாரோ ஸர்வா

போதிப்பார்கள். உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தவர்களைப் போல் ஆசாரத்தைப் பின்பற்றுவார்கள். இவ்வேழு பூமிகைகளும் ஞானவான்களுக்கே கிட்டும். இந்த ஞான தசையை அடைந்தால் மிருக வர்க்கத்திலும் மிகத் தாழ்ந்த மனித வர்க்கத்திலும் பிறந்த ஜீவர்களும்கூட தேகத்துடனிருந்தாலும் தேகமில்லாமலிருந்தாலும் முக்தர்களேயாவர். இதில் சந்தேகமில்லை.

ஆறுவது அத்தியாயம்

6. ஜீவன் முக்தனுக ஸ்வஸ்த்தனுகக் கொதிப்பற்றவனுக உலகில் விளையாடிக்கொண்டிரு. உள்ளே எல்லா ஆசை

उदार: पेशलाचारो सर्वाचारानुवृत्तिमान् । अन्त: संगपरित्यागी बहि: सम्भारवानिव । अयं बन्धुरयं नेति गणना लघुचेतसाम् । उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुंबकम् । एषा ब्राह्मी स्थिति: स्वच्छा निष्कामा विगतामया । आदाय विहरन्नेवं सङ्कटेषु न मुह्यति । चिदहं चिदिमे लोकाश्चिदाशाश्चिदिमा: प्रजा: । दृश्यदर्शन-निर्मुक्त: केवलामल रूपवान् । नित्योदितो निराभासो द्रष्टा साक्षी चिदात्मक: । संशान्तसर्वसंवेद्यं संविन्मात्र-महं महत् । निर्विकल्प पदं गत्वा स्वस्थो भव मुनीश्वर ।। इति ।। ६ ।।

इति महोपनिषत् समाप्ता ।

களையும் துறந்து பற்றற்றவனாகவும் வாஸனையற்றவனாகவும் வெளியில் உலகில் மற்றவர்களுடன் ஸீமமாகப் பழகிக்கொண்டு கவலையில்லாமல் விளையாடிக்கொண்டிரு. வெளியில் செயல் ஸம்பிரமமுடையவனாகவும் உள்ளே ஸம்பிரமம் ஏதுமற்றவனாகவும், வெளியில் கர்த்தாவாகவும் உள்ளே செயலற்றவனாகவும் சுத்தமான புத்தியுடன் விளையாடி வா. கம்பீரமாகவும் திறமையுடனும் எல்லா ஆசாரங்களையும் பின்பற்றி உள்ளே பற்றின்றி வெளியே ஸம்பாரமுடையவன் போலும் பழகி வா. 'இவர் உற்றார் அவர் பிறர்' என்ற எண்ணம் அற்ப புத்தியுடையவர்களுடைய இயல்பு, உத்தம நடத்தையுடையவர்களுக்கு உலகம் முழுதும் ஒரே குடும்பம். இதுதான் ஆசை நீங்கியதும், துன்பமற்றதும் பரிசுத்தமானதுமாகிய பிராம்மீஸ்திதி. இதில் இருந்துகொண்டு மகிழ்பவன் மதி மயங்குவதில்லை. 'நான் சித்ரூபி, இவ்வுலகங்களும்

சாரானு வ்ருத்திமான் । அந்த:ஸங்க பரித்யாகீ பஹி: ஸம்ப்பாரவானிவ । அயம் பந்து-ரயம் நேதி கணனா லகுசேதஸாம் । உதாரசரிதானாம் து வஸுதைவ குடும்பகம் । ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: ஸ்வச்சா நிஷ்காமா விகதாமயா । ஆதாய விஹரன் னேவம் ஸங்கடேஷு ந முஹ்யதி । சிதஹம் சிதிமேலோகாச்-சிதாசாச்-சிதிமா: ப்ரஜா: । த்ருச்ய-தர்சன-நிர்முக்த கேவலாமல ரூபவான் । நித்யோதிதோ நிராபாஸோ த்ரஷ்டா ஸாக்ஷீ சிதாத்மக: । ஸம்சாந்த ஸர்வ ஸம்வேத்யம் ஸம்வின்மாத்ர-மஹம் மஹத் । நிர்விகல்ப பதம் கத்வா ஸ்வஸ்த்தோ பவ முனீச்வர ॥ இதி ॥ 6 ॥

இதி மஹோபநிஷத் ஸமாப்தா

எல்லாத் திசைகளும், எல்லா மக்களும் சித்ஸ்வருபமே. திருச்யம் தர்சனம் என்ற பேதமற்ற மாசற்ற கைவல்ய ரூபி நான். வேறு வெளிச்சத்தை நாடாத என்றும் ஸ்வயம் பிரகாசமான சிதாத்ம ஸ்வரூபியான ஸாக்ஷி. அறிய வேண்டியது ஏதுமின்றி அறிவுமயமாகிய பரம்பொருள் நான்' என்றிங்ஙனம் நிர்விகல்பப் பதவியில் நிலைத்து ஸ்வஸ்தமாக இரு, முனீச்வரா!

இங்ஙனம் மஹோபநிஷத்து

முற்றும்

॥ शारीरकोपनिषत् ॥ ६३ ॥

"ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

ओं अथातः पृथिव्यादि महाभूतानां समवायं शरीरम् । श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि । श्रोत्रमाकेशे वायौ त्वगग्नौ चक्षुरप्सु जिह्वा पृथिव्यां घ्राणमिति । एवमिन्द्रियाणी यथाक्रमेण शब्दस्पर्शरूपरस गन्धाश्चेति विषयाः पृथिव्यादि महाभूतेषु क्रमेणोत्पन्नाः । वाक् पाणि पायूपस्थाख्यानि-कर्मेन्द्रियाणि । तेषां क्रमेण वचनादानागमन विसर्गानन्दाश्चैते विषयाः पृथिव्यादि महाभूतेषु क्रमेणोत्पन्नाः । मनोबुद्धि-रहङ्कार-श्चित्तमित्यन्तः करण चतुष्टयम् । तेषां क्रमेण संकल्प विकल्पाध्यवसायाभिमानावधारण स्वरूपाश्चैते विषयाः ।

---

63. சாரீரகோபநிஷத்து

"ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

1. ஓம். பிருதிவி முதலிய மஹா பூதங்களின் தொகுப்பு சரீரம். ச்ரோத்ரம் முதலியவை ஞானேந்திரியங்கள். ஆகாயத்திலிருந்து ச்ரோத்ரம், வாயுவிலிருந்து த்வக், அக்னியிலிருந்து கண், அப்புவிலிருந்து நாக்கு, பிருதிவியி லிருந்து மூக்கு. அவ்வாறே இந்திரியங்களின் விஷயங்க ளான சப்தஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தம் ஆகியவை ஆகாயம் முதலிய ஐந்து பூதங்களினின்று உற்பவித்தவை. கர்மேந் திரியங்கள் வாக, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்த்தும் எனப்படுபவை. அவைகட்கு விஷயங்களான வசனம் ஆதானம் கமனம் விஸர்க்கம் ஆனந்தம் என்பவை

சாரீரகோபநிஷத் ॥ 63 ॥

ஓம் ஸஹ நாவவது' இதி சாந்தி: !

ஓம் அதாத: ப்ருதிவ்யாதி மஹா பூதானும் ஸமவாயம் சரீரம் | ச்ரோத்ராதீனி ஜ்ஞானேந்த்ரியாணி | ச்ரோத்ரமாகாசே வாயௌ த்வக் அக்னௌ சக்ஷு ரப்ஸு ஜிஹ்வா ப்ருதிவ்யாம் க்ராணமிதி | ஏவமிந்த்ரியாணும் யதாக்ரமேண சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸ கந்தாச்சேதி விஷயா: ப்ருதிவ்யாதி மஹா பூதேஷு க்ரமேணோத்பன்ன: | வாக்பாணி பாத பாயூபஸ்த்தாக்ய்யானி கர்மேந்த்ரியாணி| தேஷாம் க்ரமேண வசனுதானுகமன விஸர்க்கானந்தாச்சைதே விஷயா: ப்ருதிவ்யாதி மஹா பூதேஷு க்ரமேணோத்பன்ன: | மனோபுத்தி-ரஹங்காரச் சித்தமித்யந்த: கரணசதுஷ்டயம் | தேஷாம் க்ரமேண ஸங்கல்ப விகல்பாத்த்யவஸாயாபிமானு - வதாரண ஸ்வரூபாச்சைதே விஷயா: | மன: ஸ்த்தானம்

பிருதிவி முதலிய ஐந்து பூதங்களினின்று வரிசையாக உதித்தவை. மனம் புத்தி அஹங்காரம் சித்தம் என்று நான்கு பகுதிகொண்டது அந்தக்கரணம். அந்நான்கு பகுதிகளின் விஷயம் ஸங்கல்ப விகல்பம், அத்த்ய வஸாயம், அபிமானம், அவதாரணம் எனப்படுபவை. மனதிற்கு இருப்பிடம் கழுத்து. புத்திக்கு முகம், அகங் காரத்திற்கு இருதயம், சித்தத்திற்கு நாபி. எலும்பு தோல் நாடி ரோமம் மாம்ஸம் ஆகியவை பிருதிவியின் அம்சம். மூத்திரம், கோழை, ரத்தம், சுக்லம், வியர்வை அப்புவின் அம்சம். பசி, தாகம், சோம்பல், மதிமயக்கம், மைதுனம் ஆகியவை அக்னியின் கூறு. நடை எழுத்து ஸ்தூலத் தன்மை உன்மேஷ நிமேஷம் ஆகியவை வாயுவின் கூறு.

मनःस्थानं गलान्तं बुद्धेर्वदनं अहङ्कारस्य हृदयं चित्तस्य नाभिरिति। अस्थि-चर्म-नाडी-रोम-मांसाश्चेति पृथिव्यंशाः। मूत्रश्लेष्म-रक्त-शुक्र-स्वेदा अबंशाः। क्षुत् तृष्णालस्य-मोह-मैथुनान्यग्नेः। प्रचारण-विलेखन-स्थूलाद्युन्मेष-निमेषादि-वायोः। कामक्रोधलोभ-मोह-भयान्याकाशस्य। शब्दस्पर्शरूप-रसगन्धाः पृथिवीगुणाः। शब्दस्पर्शरूपरसाश्चापां गुणाः। शब्दस्पर्शरूपाण्यग्नि गुणाः। शब्दस्पर्शाविति वायुगुणौ। शब्द एक आकाशस्य ॥ १ ॥

सात्त्विक-राजस-तामस-लक्षणानि त्रयोगुणाः। अहिंसा सत्य-मस्तेय-ब्रह्मचर्यापरिग्रहाः। अक्रोधो गुरुशुश्रूषा शौचं संतोषं आर्जवम्। अमानित्वमदंभित्व-मास्तिकत्व-महिंस्रता। एते सर्वे गुणा ज्ञेया सात्त्विकस्य विशेषतः। अहं कर्ताऽस्म्यहं भोक्ताऽस्म्यहं वक्ताभिमानवान्। एते गुणा राजसस्य प्रोच्यन्ते ब्रह्मवित्तमैः। निद्रालस्ये मोहरागौ मैथुनं चौरमेव च। एते गुणास्तामसस्य प्रोच्यन्ते ब्रह्म-वादिभिः। सत्यज्ञानं सात्त्विकम्। धर्मज्ञानं राजसम्। तिमिरान्धं तामसमिति ॥ २ ॥

காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், பயம் ஆகியவை ஆகாய தத்துவத்தின் கூறு. சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் என்ற ஐந்தும் ஸ்தூலமான பூமி தத்துவத்தின் குணங்கள். சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் நான்கும் அப்புவின் குணங்கள். சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் மூன்றும் அக்னியின் குணங்கள். சப்தம் ஸ்பர்சம் இரண்டும் வாயுவின் குணங்கள். சப்தம் ஒன்று மட்டும் ஆகாயத்தின் குணம்.

கலாந்தம் புத்தேர்வதனம் அஹங்காரஸ்ய ஹ்ருதயம் சித்தஸ்ய நாபிரிதி। அஸ்த்தி-சர்ம-நாடீ-ரோம-மாம்ஸாச்சேதி ப்ருதிவ்யம்சா:। மூத்ர-ச்லேஷ்ம-ரக்த-சுக்ர-ஸ்வேதா அபம்சா:। க்ஷுத்-த்ருஷ்ணாலஸ்ய-மோஹ-மைதுனான்யக்னே:। ப்ரசாரண-விலேகன-ஸ்தூலாத்-யுன்மேஷ-நிமேஷாதி வாயோ:। காம-க்ரோத-லோப-மோஹ-பயான்-யாகாசஸ்ய। சப்தஸ்பர்ச-ரூபரஸ-கந்த்தா: ப்ருதிவீகுணா:। சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸாச்சா-பாம்குணா:। சப்தஸ்பர்ச-ரூபாண்யக்னிகுணா:। சப்த-ஸ்பர்சாவிதி வாயுகுணௌ। சப்த ஏக ஆகாசஸ்ய ॥ 1 ॥

ஸாத்விக-ராஜஸ-தாமஸ லக்ஷணானி த்ரயோகுணா: அஹிம்ஸா-ஸத்ய-மஸ்தேய-ப்ரஹ்மசர்யாபரிக்ரஹா:। அக்ரோதோ-குருசுச்ருஷா சௌசம் ஸந்தோஷ ஆர்ஜவம்। அமானித்வ-மதம்பித்வ-மாஸ்திகத்வமஹிம்ஸ்ரதா। ஏதே ஸர்வே குணா ஜ்ஞேயா: ஸாத்விகஸ்ய விசேஷத: ॥ அஹம் கர்த்தாஸ்ம்யஹம் போக்தாஸ்ம்யஹம் வக்தா(அ)பிமானவான்। ஏதே குணா ராஜஸஸ்ய ப்ரோச்யந்தே ப்ரஹ்மவித்தமை:। நித்ரால்லஸ்யே மோஹராகௌ மைதுனம் சௌர-மேவ ச। ஏதே குணாஸ்தாமஸஸ்ய ப்ரோச்யந்தே ப்ரஹ்மவாதிபி:। ஸத்யஜ்ஞானம் ஸாத்விகம்। தர்மஜ்ஞானம் ராஜஸம்। திமிராந்தம் தாமஸமிதி ॥ 2 ॥

---

2. ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று குணங்கள் மூன்று. அஹிம்ஸை, ஸத்தியம், அஸ்தேயம் பிரம்மசரியம் அபரிக்ரஹம், கோபமின்மை, குருவின் பணிவிடை, பரிசுத்தம், ஸந்தோஷம், நேர்மை, அடக்கம்

जाग्रत्स्वप्न-सुषुप्ति-तुरीयमिति चतुर्विधा अवस्था: । ज्ञानेन्द्रिय कर्मेन्द्रियान्त: करण चतुष्टयं चतुर्दशकरण युक्त-जाग्रत् । अन्त: करण चतुष्टयैरेव संयुक्त : स्वप्न: । चित्तैक करणा सुषुप्ति: । केवल जीवयुक्तमेव तुरीयमिति ।। ३ ।।

उन्मीलित-निमीलित-मध्यस्थ - जीव - परमात्मनोर्मध्ये जीवात्मा क्षेत्रज्ञ इति विज्ञायते । बुद्धि कर्मेन्द्रिय-प्राणपंच-कैर्मनसा धिया । शरीरं सप्तदशभि: सुसूक्ष्मं लिङ्गमुच्यते । मनो बुद्धिरहङ्कार: खानिलाग्निजलानि भू: । एता: प्रकृतयस्त्वष्टौ विकारा: षोडशापरे । श्रोत्रं त्वक् चक्षुषी जिह्वा घ्राणं चैव तु पञ्चमम् । पायूपस्थौ करौ पादौ वाक्चैव दशमी मता । शप्द: स्पर्शश्च रूपं च रसो गन्धस्तथैव च । त्रयोविंशतिरेतानि तत्त्वानि प्रकृतानि तु । चतुर्विंशतिर-व्यक्तं प्रधानं पुरुष: पर: इत्युपनिषत् ।। ४ ।।

इति शारीरकोपनिषत् समाप्ता ।

இடம்பமின்மை, ஆஸ்திக்யம், எவரையும் துன்புறுத்தாமை ஆகியவை முக்கியமாக ஸத்துவ குணத்தின் இயல்பு. நான் கர்த்தா நான் போக்தா நான் வக்தா என்ற அபிமானம் ராஜஸ குணத்தின் இயல்பு என்று வேதமுணர்ந்தோர் கூறுகின்றனர். தூக்கம், சோம்பல், மதிமயக்கம், பற்று, மைதுனம், கள்ளத்தனம் ஆகியவை தாமஸ குணத்தின் இயல்பு என்று பிரம்மவாதிகள் கூறுகின்றனர். ஸத்திய ஞானம் ஸாத்விகம், தர்மஞானம் ராஜஸம், இருண்ட அஞ்ஞானம் தாமஸம்.

ஜாக்ரத்-ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்தி-துரீயமிதி சதுர்விதா அவஸ்த்தா: । ஜ்ஞானேந்த்ரிய - கர்மேந்த்ரியாந்த: கரணசதுஷ்டயம் சதுர்த்தசகரண யுக்தம் ஜாக்ரம் । அந்த: கரண சதுஷ்டயைரேவ ஸம்யுக்த: ஸ்வப்ன: சித்தைககரணு ஸுஷுப்தி: । கேவல ஜீவயுக்தமேவ துரீயமிதி ॥ 3 ॥

உன்மீலித-நிமீலித மத்த்யஸ்த்த ஜீவபரமாத்மனோர்-மத்த்யே ஜீவாத்மா க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி விஜ்ஞாயதே । புத்தி-கர்மேந்த்ரிய-ப்ராண-பஞ்சகைர்-மனஸா தியா । சரீரம் ஸப்ததசபி: ஸூக்ஷ்மம் லிங்க-முச்யதே । மனோபுத்திரஹங்கார: க்காநிலாக்னி ஜலானி பூ: । ஏதா: ப்ரக்ருதயஸ்த்-வஷ்டௌ விகாரா: ஷோடசாபரே । ச்ரோத்ரம் த்வக்-சக்ஷுஷீ ஜிஹ்வா-க்ராணஞ்சைவ து பஞ்சமம் । பாயூபஸ்த்தௌ கரௌ பாதௌ வாக்சைவ தசமீ மதா । சப்த: ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸோ கந்தஸ்ததைவ ச । த்ரயோ-விம்சதிரேதானி தத்வானி ப்ரக்ருதானி து । சதுர்-விம்சதிரவ்யக்தம் ப்ரதானம் புருஷ: பர: ॥ இத்யுப-நிஷத் ॥ 4 ॥

இதி சாரீரகோபநிஷத் ஸமாப்தா

---

3. ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி துரீயம் என்று அவஸ்தைகள் நாலு வகை. ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து அந்தக்கரணம் நாலு ஆகப் பதினலு கரணங்களுடன் கூடியது ஜாக்ரம்.

4. அந்தக்கரணம் மட்டும் கூடியது ஸ்வப்னம். சித்த மாகிய ஒரே கரணமுடையது ஸுஷுப்தி. தனித்திருக்கும்

ஜீவனுடைய நிலை துரீயம். விரிந்தும் சுருங்கியும் நடு நிலையிலும் விளங்கும் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மிடையில் ஜீவாத்மா க்ஷேத்ரக்ஞன் எனக் கூறப்படு கிறான். ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, பிராணன் ஐந்து மனம் புத்தி இரண்டு ஆகப் பதினேழுடன் கூடிய ஸூக்ஷ்ம சரீரம் லிங்க சரீரம் எனப் படும். மனம் புத்தி அஹங்காரம் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் எனப் பிருகிருதி தத்துவம் எட்டு; விக்ருதி கள் பதினாறு. கண் காது த்வக் நாக்கு மூக்கு என ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், வாக் பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம்

योगशिखोपनिषत् ॥ ६४ ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

सर्वे जीवाः सुखै-र्दुःखै-र्मया-जालेन वेष्टिताः । तेषां मुक्तिः कथं देव कृपया वद शङ्कर । इति हिरण्यगर्भः पप्रच्छ सहोवाच महेश्वरः ॥ १.१ ॥

---

64. யோகசிகோபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம்

'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

1.1 'எல்லா ஜீவர்களும் மாயாஜாலத்தால் சுக து ःக

எனக் கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தம் என விஷயங்கள் ஐந்து, எட்டு பிரகிருதிகள் ஆக இருபத்துமூன்று தத்துவங்கள். இருபத்துநாலாவது தத்துவம் அவ்யக்தம் அல்லது பிரதானம் எனப்படுவது இவைகட்கு மேலானவன் புருஷன். இங்ஙனம் உபநிஷத்து,

இங்ஙனம் சாரிரகோபநிஷத்து
முற்றும்

யோகசிகோபநிஷத் || 64 ||

ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய:

"ஓம் ஸஹநாவவது' இதிசாந்தி: ||

ஸர்வே ஜீவா: ஸுகை:-துஃக்கை:-மாயாஜாலேன வேஷ்டிதா: | தேஷாம் முக்தி: கதம் தேவ க்ருபயா வத சங்கர | இதி ஹிரண்யகர்ப்ப: பப்ரச்ச ஸஹோவாச மஹேச்வர: || 1.1 ||

களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றனர். சங்கர பகவானே! தேவ தேவரே! அவர்கள் முக்தி எய்துவதெங்ஙனம்? கிருபை செய்து கூறியருளுங்கள்' என்று பிரம்மதேவர் கேட்க மஹேச்வரர் பின்வருமாறு கூறினர்.

ज्ञानं केचिद्वदन्त्यत्र केवलं तन्न सिद्धये । योगहीनं कथं ज्ञानं मोक्षदं भवतीह भोः । योगोऽपि ज्ञान हीनन्तु न क्षमो मोक्षकर्मणि । तस्मात् ज्ञानं च योगं च मुमुक्षुर्दृढ-मभ्यसेत् ॥ १.२ ॥

चित्तं प्राणेन संबद्धं सर्वजीवेषु संस्थितम् । रज्वा यद्वत् सुसंबद्धः पक्षी तद्वदिदं मनः । नानाविधै-र्विचारैस्तु न बाध्यं जायते मनः । तस्मात्तस्य जयोपायः प्राण एव हि नान्यथा। न वशो जायते प्राणः सिद्धोपायं विना विधे॥१.३॥

अथ योगशिखां वक्ष्ये सर्वज्ञानेषु चोत्तमाम् । आसनं पद्मकं बद्ध्वा यच्चान्यदपि रोचते । नासाग्रे दृष्टिमारोप्य हस्तपादौ च संयतौ । मनः सर्वत्र संगृह्य ओंकारं तत्र चिन्तयेत् । ध्यायते सततं प्राज्ञो हृत्कृत्वा परमेश्वरम् । लब्धयोगोऽथ बुध्येत प्रसन्नं परमेश्वरम् ॥ १.४ ॥

1.2 இதற்கு உபாயம் ஞானம் ஒன்றே என்று சிலர் கூறுகின்றனர். சித்தி எய்த அது மட்டும் போதாது. யோகமில்லாத ஞானம் மட்டும் எப்படி முக்தியை யளிக்கும்? ஐயனே! யோகமும் ஞானமில்லாமல் மோக்ஷ கர்மாவில் பயனளிக்காது. ஆகையால் ஞானத்தையும் யோகத்தையும் முக்தியை நாடுபவன் திடமாக அப்பியசிக்கவேண்டும்.

1.3. எல்லா ஜீவர்களிடமும் மனமானது ஒரு கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட பறவையைப்போல் கட்டப்பட்டுள்ளது. பலவகைப்பட்ட விசாரணைகளால் மனதின் கட்டு

ஜ்ஞானம் கேசித் வதந்த்யத்ர கேவலம் தந்ந-ஸித்தயே | யோகஹீனம் கதம் ஜ்ஞானம் மோக்ஷதம் பவதீஹ போ: | யோகோ(அ)பி ஜ்ஞான-ஹீனஸ்து ந க்ஷமோ மோக்ஷகர்மணி | தஸ்மாத் ஜ்ஞானஞ்ச யோகஞ்ச முமுக்ஷுர்-த்ருடமப்ப்யஸேத் || 1.2 ||

சித்தம் ப்ராணேன ஸம்பத்தம் ஸர்வ ஜீவேஷு ஸம்ஸ்த்திதம் | ரஜ்வா யத்வத் ஸு ஸம்பத்த: பக்ஷீ தத்வதிதம் மன: | நாநாவிதைர்-விசாரைஸ்து ந பாத்யம் ஜாயதே மன: | தஸ்மாத் தஸ்ய ஜயோபாய: ப்ராண ஏவ ஹி நான்யதா | ந வசோ ஜாயதே ப்ராண: ஸித்தோபாயம் விநா விதே || 1.3 ||

அத யோகசிகாம் வக்ஷ்யே ஸர்வஜ்ஞானேஷு சோத்தமாம் | ஆஸனம் பத்மகம் பத்த்வா யச்சான்யதபி ரோசதே | நாஸாக்ரே த்ருஷ்டிமாரோப்ய ஹஸ்தபாதௌ ச ஸம்யதௌ | மன: ஸர்வத்ர ஸங்க்ருஹ்ய ஓங்காரம் தத்ர சிந்தயேத் | த்யாயதே ஸததம் ப்ராஜ்ஞோ ஹ்ருத்க்ருத்வா பரமேச்வரம் | லப்தயோகோ(அ)த புத்த்யேத ப்ரஸன்னம் பரமேச்-வரம் || 1.4 ||

பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆகையால் மனதை ஜயிக்க வழி பிராண ஜயத்தின் மூலம்தான். வேறு வழியில்லை. பிராணன் வசப்படுவதும் ஸித்தர்கள் காட்டிய வழியில்லாமல் வேறு வகையிலில்லை,

1.4. அதனால் யோகசிகையைக் கூறுகிறேன். அது எல்லா ஞானத்திலும் உத்தமமானது. பத்மாஸனத்திலோ அல்லது பிடித்தமான வேறு ஆஸனத்திலோ அமர்ந்து மூக்கு நுனியில் பார்வையை நிறுத்திக் கைகளையும்

अनेनाभ्यास योगेन नित्यमासनबद्धतः । चित्तं विलीनतामेति बिन्दुर्नो यात्यधस्तथा । रेचकं पूरकं मुक्त्वा वायुना स्थीयते चिरम् । नाना नादा प्रवर्तन्ते संस्रवेच्चन्द्रमण्डलम् । नश्यन्ति क्षुत्पिपासाद्याः सर्वदोषास्ततस्तदा । स्वरूपे सच्चिदानन्दे स्थितिमाप्नोति केवलम् । मन्त्रो लयो हठो राजयोगोऽन्त-र्भूमिकाः क्रमात् । एक एव चतुर्धाऽयं महायोगोऽभिधीयते । हकारेण बहिर्याति सकारेण विशेत्पुनः । हंस हंसेति मन्त्रोऽयं सर्वैर्जीवैश्च जप्यते । गुरुवाक्यात् सुषुम्नायां विपरीतो भवेज्जपः । सोऽहं सोहमिति प्रोक्तो मन्त्रयोगः स उच्यते । हकारेण तु सूर्यः स्यात् सकारेणेन्दुरुच्यते । सूर्या-चन्द्रमसो-रैक्यं हठइत्यभिधीयते । हठेन ग्रस्यते जाड्यं सर्वदोषसमुद्भवम् । क्षेत्रज्ञः परमात्मा च तयो-रैक्य यदा भवेत् । तदैक्ये साधिते ब्रह्मंश्चित्तं याति बिलीनताम् । पवनः स्थैर्य-मायाति लययोगोदये सति । लयात् संप्राप्यते सौख्यं स्वात्मानन्दं परं पदम् । योनिमध्ये महाक्षेत्रे जपाबन्धूक सन्निभम् । रजो वसति जन्तूनां देवी तत्त्वं समावृतम् । रजसो रेतसो योगाद्राजयोग इति स्मृतः । अणिमादि पदं प्राप्य राजते राजयोगतः । प्राणापानसमायोगो ज्ञेयं योग चतुष्टयम् ॥१.५

காலகளையும் அடக்கிவைத்து மனதை ஒருமைப்படுத்தி ஓங்கார தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படி இடைவிடாது பரமேச்வரனை இருதயத்தில் தியானித்து வந்தால் யோகம் சித்தித்துப் பரமேச்வரர் பிரஸன்னமாவார்.

அநேநாப்ப்யாஸயோகேன நித்யமாஸன பத்தத: । சித்தம் விலீனதாமேதி பிந்துர்-நோயாத்யத-ஸ்ததா । ரேசகம் பூரகம் முக்த்வா வாயுனு ஸ்த்தீயதே சிரம் நானு நாதா ப்ரவர்த்தந்தே ஸம்ஸ்ரவேச்சந்த்ர மண்டலம் । நச்யந்தி க்ஷுத்பிபாஸாத்யா: ஸர்வதோஷாஸ்ததஸ்ததா । ஸ்வரூபே ஸச்சிதானந்தே ஸ்த்திதி-மாப்னோதி கேவலம் । மந்த்ரோ லயோ ஹடோ-ராஜயோகோ(அ)ந்தர்ப்பூமிகா: க்ரமாத் । ஏக ஏவ சதுர்த்தா (அ)யம் மஹாயோகோ(அ)பிதீயதே । ஹகாரேண பஹிர்யாதி ஸகாரேண விசேத் புன: । ஹம்ஸ ஹம்ஸேதி மந்த்ரோ(அ)யம் ஸர்வைர்-ஜீவைச்ச ஜப்யதே । குருவாக்யாத் ஸுஷும்னாயாம் விபரீதோ பவேஜ்ஜப: । ஸோ(அ)ஹம் ஸோஹமிதி ப்ரோக்தோ மந்த்ரயோக: ஸ உச்யதே । ஹகாரேண து ஸூர்ய: ஸ்யாத் ஸகாரேணேந்து-ருச்யதே । ஸூர்யா-சந்த்ரமஸோரைக்யம் ஹட இத்யபிதீயதே । ஹடேன க்ரஸ்யதே ஜாட்யம் ஸர்வதோஷ ஸமுத்பவம் । க்ஷேத்ரஜ்ஞ: பரமாத்மா ச தயோரைக்யம் யதா பவேத் । ததைக்யே ஸாதிதே ப்ரஹ்மன் சித்தம் யாதி விலீநதாம் । பவன: ஸ்த்தைர்யமாயாதி லயயோகோதயே ஸதி । லயாத் ஸம்ப்ராப்யதே ஸௌக்க்யம் ஸ்வாத்மானந்தம் பரம் பதம் । யோனி மத்த்யே மஹாக்ஷேத்ரே ஜபாபந்தூக ஸந்நிபம் । ரஜோ வஸதி ஜந்தூனும் தேவீ தத்த்வம் ஸமாவ்ருதம் । ரஜஸோ ரேதஸோ யோகாத் ராஜயோக இதி ஸ்ம்ருத: । அணிமாதி பதம் ப்ராப்ய ராஜதே ராஜயோகத: । ப்ராணுபானஸமாயோகோ ஜ்ஞேயம் யோக சதுஷ்டயம் ॥ 1.5 ॥

1.5 ஆசனத்திலமர்ந்து இப்படி தொடர்ந்து அப்பியாஸம் செய்தால் விந்து கீழே பாயாமல் ஒடுங்கும். பூரக

देहं शिवालयं प्रोक्तं सिद्धिदं सर्वदेहिनाम् । गुदमेढ्रान्तरालस्थं मूलाधारं त्रिकोणकम् । शिवस्य जीवरूपस्य स्थानं तद्धि प्रचक्षते । यत्र कुण्डलिनी नाम पराशक्तिः प्रतिष्ठता । यस्मादुत्पद्यते वायु-र्यस्माद्वह्निः प्रवर्तते । यस्मादुत्पद्यते हंसो यस्मादुत्पद्यते मनः । तदेतत्कामरूपाख्यं पीठं कामफलप्रदम् । स्वाधिष्ठानाह्वयं चक्रं लिङ्गमूले षडस्रके । नाभिदेशे स्थितं चक्रं दशारं मणिपूरकम् । द्वादशारं महाचक्रं हृदये चाप्यनाहतम् । तदेतत्पूर्ण-गिर्याख्यं पीठं कमल-संभव । कण्ठकूपे विशुद्ध्याख्यं यच्चक्रं षोडशारकम् । पीठं जालन्धरं नाम तिष्ठत्यत्र सुरेश्वर । आज्ञानाम भ्रुवोर्मध्ये द्विदलं चक्रमुत्तमम् । उड्यानाख्यं महापीठ-मुपरिष्ठात्प्रतिष्ठितम् ॥ १.६ ॥

ரேசகமில்லாமல் பிராணன் கும்பகத்தில் நெடுநேரம் நிற்கும். பலவிதமான நாதங்கள் கேட்கும். சந்திர மண்டலத்திலிருந்து அமிருதம் பெருகும். பசிதாகங்கள் நீங்கும். ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தில் மனம் நிலைபெறும். மந்த்ர யோகம் லயயோகம் ஹடயோகம் ராஜயோகம் என்று இதற்கு ரகசியமான படிகள் நான்கு. ஒன்றேயாகிய மகாயோகம் இப்படி நான்காக வகுத்துக் கூறப் படுகிறது. ஹம் என்று பிராணன் வெளிச்சென்று 'ஸ' என்று பிறகு உட்புகுந்து 'ஹம்ஸ ஹம்ஸ' என்ற மந்திரம் எல்லா ஜீவர்களாலும் இயற்கையாகவே ஜபிக்கட படு கிறது. குரு உபதேசத்தால் ஸுஷும்னையில் இதுவே மாற்றி ஜபம் செய்யப்படுகிறது. 'ஸோஹம் ஸோஹம்' என்ற இந்த ஜபம் மந்த்ர யோகம் எனப்படுகிறது' ஹகாரம் சூரியன். ஸகாரம் சந்திரன். சூரிய சந்திரர்களின் ஐக்கியம் ஹடயோகம். ஹடயோகத்தால் எல்லா தோஷங்களுக்கும் தோற்றுவாயான ஜடத்தன்மை விழுங்கப்

தேஹம் சிவாலயம் ப்ரோக்தம் ஸித்திதம் ஸர்வ-தேஹிநாம் | குதமேட்ட்ராந்தராலஸ்த்தம் மூலதாரம் த்ரிகோணகம் | சிவஸ்ய ஜீவரூபஸ்ய ஸ்த்தானம் தத்தி ப்ரசக்ஷதே | யத்ர குண்டலினீ நாம பராசக்தி: ப்ரதிஷ்ட்டிதா | யஸ்மாதுத்பத்யதே வாயுர்-யஸ்மாத்-வஹ்னி: ப்ரவர்த்ததே | யஸ்மாதுத்பத்யதே ஹம்ஸோ யஸ்மாதுத்பத்யதே மன: | தததேதத் காமரூபாக்க்யம் பீடம் காமபலப்ரதம் | ஸ்வாதிஷ்ட்டானுஹ்வயம் சக்ரம் லிங்கமூலே ஷடஸ்ரகே | நாபிதேசே ஸ்த்திதம் சக்ரம் தசாரம் மணிபூரகம் | த்வாதசாரம் மஹாசக்ரம் ஹ்ருதயே சாப்யனுஹதம் | தததேதத் பூர்ண-கிர்யாக்க்யம் பீடம் கமலஸம்ப்பவ | கண்ட்ட-கூபே விசுத்த்யாக்க்யம் யச்சக்ரம் ஷோடசாரகம் | பீடம் ஜாலந்தரம் நாம திஷ்ட்டத்யத்ர ஸுரேச்வர ஆஜ்ஞா நாம ப்ப்ருவோர்மத்த்யே த்விதலம் சக்ர-முத்தமம் | உட்யாணுக்க்யம் மஹாபீடமுபரிஷ்ட்டாத் ப்ரதிஷ்ட்டிதம் || 1.6 ||

படுகிறது. ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஐக்கியம் ஏற்படும் பொழுது, மனது கரைந்துபோகிறது. பிராணவாயு நிலை பெறுகிறது. இது லயயோகம். லயயோகத்தால் பரம பதமான ஸ்வாத்மானந்த ஸௌக்கியம் சித்திக்கிறது. மகா க்ஷேத்திரமாகிய யோனிமத்தியில் செம்பருத்திப் பூப்போலும் வேங்கை மரப் பூப்போலும் சிவந்த தேவி தத்துவம் ரஜஸ்ஸாக எல்லா ஜீவர்களிடமும் உளது அந்த ரஜஸ்ஸுடன் வீரியம் கூடுதல் ராஜயோகம் எனப்படும். அந்த ராஜயோகத்தால் அணிமா முதலிய சித்திகளை அடைந்து யோகியானவன் விளங்குவான். பிராண அபான ஸமாயோகந்தான் இந்த நாலு வகை யான யோகமும் என்று அறிய வேண்டும்.

1.6 உடல் படைத்த எல்லோருக்கும் தேகம் சிவாலயம்

எனக் கூறப்படுகிறது. அது சித்தியளிக்கவல்லது. குதத்திற்கும் குஹ்யத்திற்கும் இடையிலுள்ளது முக்கோண வடிவான மூலாதார சக்கரம். சிவன் ஜீவரூபங்கொண்டு விளங்கும் ஸ்தானம் என்று அது கூறப்படுகிறது. அங்கு குண்டலினீ எனப் பெயர்பெற்ற பராசக்தி உறைகிறாள். அங்கிருந்துதான் வாயு உற்பத்தியாகிறது. அக்னி உற்பத்தியாகிறது. அங்கிருந்துதான் ஹம்ஸ உற்பத்தியும் மனதின் உற்பத்தியும். அப்படிப்பட்ட அந்த ஸ்தானம் விரும்பிய பயனை அளிக்கவல்ல

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

महामाया महालक्ष्मी-र्महादेवी सरस्वती । आधारशक्तिरव्यक्ता यया विश्वं प्रवर्तते । सूक्ष्माभा बिन्दुरूपेण पीठरूपेण वर्तते । बिन्दुपीठं विनिर्भिद्य नादलिङ्गं मुपस्थितम् । स्थूलं सूक्ष्मं तु परंचेति त्रिविधं ब्रह्मणो वपुः । पञ्चब्रह्ममयं रूपं स्थूलं वैराजमुच्यते । हिरण्यगर्भं सूक्ष्मं तु नादं बीजत्रयात्मकम् । परं ब्रह्म परं सत्यं सच्चिदानन्दलक्षणम् । आत्ममन्त्र-सदाभ्यासात् परतत्त्वं प्रकाशते

இரண்டாவது அத்தியாயம்

2. மகாமாயை, மகாலக்ஷ்மி, மகாதேவி, ஸரஸ்வதி என்றெல்லாம் போற்றப்படும் அவ்யக்தமான ஆதார சக்தியால் உலகம் நடைபெறுகிறது. அந்த சக்தி, பீடத்திலுள்ள பிந்துவடிவில் ஸூக்ஷ்மமாகப் பிரகாசிக்கிறது பிந்து, பீடத்தைப் பிளந்துகொண்டு நாதவடிவில் கிளம்புகிறது. ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், பரம் என்று அந்த நாதப் பிரம்மம் மூன்று உருவேற்கிறது. ஸ்தூலம் பஞ்ச

காமாக்ய்பீடம் எனப்படும். குஹ்ய மூலத்தில் ஆறிதழ் கொண்ட ஸ்வாதிஷ்ட்டான சக்ரம் உளது. நாபி தேசத்தில் பத்திதழ்கொண்ட மணிபூர சக்ரம் உளது. இருதய ஸ்தானத்தில் பன்னிரண்டிதழ் கொண்ட அநாஹத சக்ரம் உளது. பிரம்மதேவா! அதுதான் பூர்ணகிரிபீடம் எனப்படுவது. தொண்டைக் குழியில் பதினாறிதழ் கொண்ட விசுத்தி சக்ரம். தேவதேவா! அது ஜாலந்தர பீடம். புருவ மத்தியில் இரண்டிதழ்கொண்ட உத்தமமான ஆக்ஞா சக்ரம் உளது. உட்யானம் எனும் மகாபீடம் அதற்குமேல் உளது.

த்விதீயோ(அ)த்யாய:

மஹாமாயா மஹாலக்ஷ்மீர்-மஹாதேவீ ஸரஸ்வதீ । ஆதாரசக்தி-ரவ்யக்தா யயா விச்வம் ப்ரவர்த்ததே । ஸூக்ஷ்மாபா பிந்துரூபேண பீடரூபேண வர்த்ததே । பிந்து பீடம் விநிர்ப்பித்ய நாதலிங்க-முபஸ்த்திதம் । ஸ்த்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் பரஞ்சேதி த்ரிவிதம் ப்ரஹ்மணோ வபு: । பஞ்சப்ரஹ்மமயம் ரூபம் ஸ்த்தூலம் வைராஜமுச்யதே । ஹிரண்யகர்ப்பம் ஸூக்ஷ்மம் து நாதம் பீஜத்ரயாத்மகம் । பரம் ப்ரஹ்ம பரம் ஸத்யம் ஸச்சிதானந்தலக்ஷணம் । ஆத்மமந்த்ர-ஸதாப்யா-ஸாத் பரதத்வம் ப்ரகாசதே । தீபஜ்வாலேந்து-

---

பிரம்ம மயமான விராட் ரூபம், ஸூக்ஷ்மம் மூன்று பீஜ வடிவான நாதத்தினின்றெழுந்த ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபம், பரம் பரமஸத்திய ரூபமான ஸச்சிதானந்தலக்ஷண முடையது. ஆத்ம மந்திரத்தை இடைவிடாது ஜபிப்பதால் பரதத்துவப்ரகாசம் ஏற்படும். தீபஜ்வாலைபோலும் சந்திர கலைபோலும், மின்மினிபோலும், மின்னல்போலும்,

दीपज्वालेन्दु-खद्योत-विद्युन्नक्षत्र भास्वराः । दृश्यन्ते सूक्ष्म-रूपेण सदा युक्तस्य योगिनः । नास्ति नादात्परो मन्त्रं न देवः स्वात्मनः परः । नानुसन्धेः परा पूजा न हि तृप्तेः परं सुखम् । मद्भक्त एतद्विज्ञाय कृतकृत्यः सुखी भवेत् । यस्य देवे पराभक्ति-र्यथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥ २ ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

अक्षरं परमो नादः शब्दब्रह्मेति कथ्यते । मूलाधार-गता शक्तिः स्वाधारा बिन्दुरूपिणी । तस्यामुत्पद्यते नादः सूक्ष्मबीजादिवांकुरः । तां पश्यन्तीं विदुर्विश्वं यया पश्यन्ति योगिनः । हृदये व्यज्यते घोषो गर्जत्पर्जन्य-सन्निभः । तत्र स्थिता सुरेशान मध्यमेत्यभिधीयते । प्राणेन च स्वराख्येन प्रथिता वैखरी पुनः । शाखा पल्लवरूपेण ताल्वादिस्थान-घट्टनात् । अकारादि-क्षकारान्तान्यक्षराणि समीरयेत् ।

நக்ஷத்திரம்போலும் ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில் மனதை நிறுத்திய யோகிக்கு பிரகாசம் தோன்றும். நாதத்தைவிட மேலான மந்திரமில்லை; ஆத்மாவைவிட மேலான தெய்வமில்லை; தியானத்தைவிட மேலான பூஜை இல்லை; திருப்தியைவிட மேலான சுகமில்லை. இதையறிந்த என்னுடைய பக்தன் வாழ்க்கைப் பயனை எய்தியவனாக இன்பத்தில் நிலைத்தவனாக விளங்குவான். எவனுக்கு தெய்வத்திடம் சிறந்தபக்தியும், தெய்வத்திடம் போலவே குருவிடம் பக்தியும் உளதோ அந்த மகாத்மாவிற்கு இங்கு கூறிய பொருள் எல்லாம் தாமே விளங்கும்.

கத்யோத-வித்யுந்நக்ஷத்ர-பாஸ்வரா: । த்ருச்யந்தே ஸூக்ஷ்மரூபேண ஸதா யுக்தஸ்ய யோகின: । நாஸ்தி நாதாத் பரோ மந்த்ரோ ந தேவ: ஸ்வாத்மன: பர: । நானுஸந்த்தே: பரா பூஜா ந ஹி த்ருப்தே: பரம் ஸுகம் । மத்பக்த ஏதத் விஜ்ஞாய க்ருதக்ருத்ய: ஸுகீ பவேத் । யஸ்ய தேவே பராபக்திர்-யதா தேவே ததா குரௌ । தஸ்யைதே கதிதாஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மன: ॥ 2 ॥

த்ருதீயோ(அ)த்த்யாய:

அக்ஷரம் பரமோ நாத: சப்தப்ரஹ்மேதி கத்யதே । மூலாதார கதா சக்தி: ஸ்வாதாரா பிந்துரூபிணீ । தஸ்யா-முத்பத்யதே நாத: ஸூக்ஷ்மபீஜாதிவாங்குர: । தாம் பச்யந்தீம் விதுர்-விச்வம் யயா பச்யந்தி யோகின: । ஹ்ருதயே வ்யஜ்யதே கோஷோ கர்ஜத்பர்ஜன்ய-ஸந்நிப: । தத்ர ஸ்த்திதா ஸுரேசான மத்த்யமேத்யபிதீயதே । ப்ராணேன ச ஸ்வராக்க்யேன ப்ரதிதா வைகரீ புன: । சாகாபல்லவரூபேண தால்வா-திஸ்த்தானகட்டனாத் । அகாராதிக்ஷகாராந்தான்யக்ஷ-ராணி ஸமீரயேத் । அக்ஷரேப்ய: பதானி ஸ்யு:

மூன்றுவது அத்தியாயம்

3. அழிவற்ற உத்தமமான நாதம் சப்தப்ரஹ்மம் எனப் படுகிறது. அது மூலாதாரத்திலுள்ள சக்தி. தனக்குத் தானே ஆதாரமாகிய பிந்து வடிவான பரா. நுட்பமான விதையிலிருந்து முளை எழுவதுபோல் அந்த பராசக்தியி லிருந்து கிளம்பும் நாதம் பச்யந்தீ எனப்படுகிறது. அந்த பச்யந்தீ சக்தியால் காணும் யோகிகள் அதையே

अक्षरेभ्यः पदानि स्युः पदेभ्यो वाक्यसंभवः । सर्वे वाक्यात्मका मन्त्रा वेद शास्त्राणि कृत्स्नशः । एषा सरस्वती देवी सर्वभूतगुहाशया । भक्तिगम्यं परं तत्त्वमन्तर्लीनेन चेतसा ॥ ३

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

चैतन्यस्यैकरूपत्वाद्भेदो युक्तो न कर्हिचित् । जीवत्वं च तथा ज्ञेयं रज्वां सर्पग्रहो यथा । रज्वज्ञानात् क्षणेनैव यद्वद्रज्जुर्हि सर्पिणी । भाति तद्वच्चितिः साक्षाद्विश्वाकारेण केवला । उपादानं प्रपंचस्य ब्रह्मणोऽन्यन्न विद्यते । तस्मात् सर्वप्रपञ्चोऽयं ब्रह्मैवास्ति न चेतरत् । इति ज्ञाते परे तत्त्वे भेदस्यावसरः कुतः ॥ ४.१ ॥

உலகனைத்துமாக அறிகின்றனர். அதே சக்தி இருதயத்திற்கெழுந்து மழை பெய்வதுபோல் ஒலியைத் தோற்றுவிக்கிறது. தேவதேவா! அங்கு அது மத்த்யமா எனப் படுகிறது. பிராணனுடன் கூடி ஸ்வரவடிவில் தொண்டை, தாடை முதலிய ஸ்தானங்களில் அது வைகரீ எனப் படுகிறது. அகாரம் முதல் க்ஷகாரம் வரை அக்ஷரங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. அக்ஷரங்களினின்று பதங்கள், பதங்களினின்று வாக்கியங்கள் உற்பவிக்கின்றன. எல்லா மந்திரங்களும் வேத சாஸ்திரங்களும் தோன்றுகின்றன. எல்லா ஜீவர்களுடைய புத்தி குகையிலும் உறைபவள் இந்த ஸரஸ்வதீ தேவி. தியானத்தில் கரைந்த சித்தத்தில் பக்தியால் பரதத்துவம் அடையப்படும்.

நாலாவது அத்தியாயம்

4.1 சைதன்யம் ஒரே வடிவானதால் அதில் பேதம்

பதேப்ப்யோ வாக்யஸம்ப்பவ: । ஸர்வே வாக்யாத்மகா மந்த்ரா வேத சாஸ்த்ராணி க்ருத்ஸ்னச: । ஏஷா ஸரஸ்வதீதேவீ ஸர்வபூதகுஹாசயா । பக்திகம்யம் பரம் தத்வமந்தர்லீனேன சேதஸா ॥ 3 ॥

சதுர்த்தோ(அ)த்த்யாய:

சைதன்யஸ்யைக-ரூபத்வாத்பேதோ யுக்தோ ந கர்ஹிசித் । ஜீவத்வஞ்ச ததா ஜ்ஞேயம் ரஜ்வாம் ஸர்ப்பக்ரஹோ யதா । ரஜ்வஜ்ஞாநாத் க்ஷணேனைவ யத்வத் ரஜ்ஜுர்ஹி ஸர்ப்பிணீ । பாதி தத்வச்சிதி: ஸாக்ஷாத் விச்வாகாரேண கேவலா । உபாதானம் ப்ரபஞ்சஸ்ய ப்ரஹ்மணோ(அ)ன்யந்ந வித்யதே । தஸ்மாத் ஸர்வப்ரபஞ்சோ(அ)யம் ப்ரஹ்மைவாஸ்தி ந சேதரத் । இதி ஜ்ஞாதே பரே தத்வே பேதஸ்யாவஸர: குத: ॥ 4.1 ॥

ஒருக்காலும் பொருந்தாது. ஜீவபாவனையும் பழுதையில் பாம்பைக் காண்பதுபோல்தான் என்று அறியவேண்டும். பழுதையை அறியாதபொழுது ஒரு கணத்தில் பழுதையே பாம்புபோல் தோன்றுகிறது அந்தத் தோற்றம் எப்படியோ அப்படித்தான் கேவல சைதன்யம் நாம் காணும் உலக ரூபமாகத் தோற்றமளிக்கிறது. உலகிற்கு பிரம்மத்தினின்று பிரிதாக உபாதான காரணம் ஏதுமில்லை ஆகையால் இந்த உலகம் முழுதும் பிரம்மமாகவே இருக்கிறது, வேறாக இல்லை. இங்ஙனம் பரதத்துவம் அறியப்பட்டால் பேதத்திற்கிடமேது?

स्वल्पमत्यन्तरं कृत्वा जीवात्म-परमात्मनोः। यस्तिष्ठति विमूढात्मा भयं तस्यापि भाषितम्। अनुभूतोऽप्ययं लोको व्यवहार क्षमोऽपि सन्। असद्रूपो यथा स्वप्न उत्तरक्षण बाधितः। स्वप्ने जागरितं नास्ति जागरे स्वप्नता न हि। द्वयमेव लये नास्ति लयोऽपि ह्यनयोर्न च। त्रयमेव भवेन्मिथ्या गुणत्रय विनिर्मितम्। अस्य द्रष्टा गुणातितो नित्यो ह्येष चिदात्मकः॥ ४.२॥

जगन्नाम्ना चिदाभाति सर्वं ब्रह्मैव केवलम्। आत्मा-नात्म-विवेकोऽयं मुधैव क्रियते बुधैः। विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथाऽऽत्मता। घटत्वेन यथा पृथ्वी जलत्वेन मरीचिका। तद्वदात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञान-योगतः॥४.३॥

4.2. ஜீவாத்ம பரமாத்மா விடை சிறிதளவேனும் பேதம் கற்பனை செய்யும் மூடாத்மா எவனோ அவனுக்குத் தான் (தைத்திரீய உபநிஷத்தில்) பயம் கூறப்பட்டது. இந்த உலகம் விவகாரத்திற்குரியதாக அனுபவிக்கப்பட்ட போதிலும் கனவைப்போல் அடுத்த கணத்தில் பாதிக்கப் படுகிறது. கனவில் ஜாக்ரமில்லை; ஜாக்ரத்தில் கனவில்லை. இரண்டுமே லயத்திலில்லை. லயமும் அவற்றிலில்லை, மூன்றும் முக்குணங்களால் கற்பிக்கப்பட்ட மித்யை. இதைக் காண்பவன் குணாதீதனாகவும் நித்தியனாகவுமுள்ள சிதாத்ம ஸ்வரூபி.

ஸ்வல்பமத்யந்தரம் க்ருத்வா ஜீவாத்ம-பரமாத்மனோ: । யஸ்திஷ்ட்டதி விமூடாத்மா பயம் தஸ்யாபி பாஷிதம் । அனுபூதோ(அ)ப்யயம் லோகோ வ்யவஹாரக்ஷமோ(அ)பி ஸன் । அஸத்ருபோ யதா ஸ்வப்ன உத்தரக்ஷண பாதித: । ஸ்வப்னே ஜாகரிதம் நாஸ்தி ஜாகரே ஸ்வப்னதா ந ஹி । த்வயமேவ லயே நாஸ்தி லயோ(அ)பி ஹ்யனயோர்ந ச । த்ரயமேவ பவேன்மித்த்யா குணத்ரய-விநிர்மிதம் । அஸ்ய த்ரஷ்டா குணாதீதோ நித்யோஹ்யேஷ சிதாத்மக: ॥ 4.2 ॥

ஜகந்நாம்ந சிதாபாதி ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ கேவலம் । ஆத்மானாத்ம விவேகோ(அ)யம் முதைவ-க்ரியதே புதை: । விநிர்ணீதா விமூடேன தேஹத்வேன ததாத்மதா । கடத்வேன யதா ப்ருத்வீ ஜலத்வேன மரீசிகா । தத்வதாத்மனி தேஹத்வம் பச்யத்யஜ்ஞான-யோகத: ॥ 4.3 ॥

4.3. உலக வடிவில் சைதன்யம்தான் தோன்றுகிறது. எல்லாம் கேவலம் பிரம்மமே. ஆத்மா என்றும் அனாத்மா என்றும் பாகுபாடு செய்வது அறிவாளிகளிடமும் வீண். ஆத்மாவுடன் தேகம் கூடியிருப்பதாய் மூடனால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. மண்ணுடன் குடம் கூடியிருக்கிறது என்பது போலும் கானலுடன் நீர் கூடியிருக்கிறது என்பது போலும் ஆத்மாவுடன் தேகம் கூடியிருப்பதாகப் பார்ப்பது அஞ்ஞானத்தின் கூட்டுறவால்தான்.

॥ पञ्चमोऽध्यायः ॥

यथा सङ्कल्प्यते योगी योगयुक्तो जितेन्द्रियः । तथा तत्तदवाप्नोति भाव एवात्र कारणम् । गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवः सदाशिवः । न गुरोरधिकः कश्चित् त्रिषुलोकेषु विद्यते । दिव्यज्ञानोप-देष्टारं देशिकं परमेश्वरम् । पूजयेत्परया भक्त्या तस्य ज्ञानफलं भवेत् । सिद्धौ चित्तं न कुर्वीत चंचलत्वेन चेतसः । तथा विज्ञात-तत्त्वोऽसौ मुक्त एव न संशयः ॥ ५ ॥

॥ षष्ठोऽध्यायः ॥

भूर्भुवस्सुवरिमे लोकाश्चन्द्रसूर्याग्नि देवताः । यासु मात्रासु तिष्ठन्ति तत्परं ज्योतिरोमिति । चित्ते चलति संसारो निश्चलं मोक्ष उच्यते । तस्माच्चित्तं स्थिरी कुर्यात्प्रज्ञया परया विधे । चित्तं कारणमर्थानां तस्मिन्

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

யோகங்கூடியவனும் இந்திரியங்களை வென்றவனுமான யோகி எப்படி ஸங்கல்பித்தாலும் அதனை அடைவான். பாவனையே இதற்குக் காரணம். குருவே பிரம்மா, குருவே விஷ்ணு, குருவே தேவதேவனான ஸதாசிவன்; மூவுலகிலும் குருவைவிட அதிகம் எவருமில்லை. திவ்ய ஞானத்தை உபதேசித்த தேசிகரான பரமேச்வரரை உத்தம பக்தியுடன் பூஜிக்கவேண்டும். அப்படி பூஜிப்பவனுக்கு ஞானத்தின் பயன் சித்திக்கும்.

பஞ்சமோ(அ)த்த்யாய:

யதா ஸங்கல்ப்யதே யோகீ யோகயுக்தோ ஜிதேந்த்ரிய: | ததா தத்த-தவாப்நோதி பாவ ஏவாத்ர காரணம் | குருர்ப்ரஹ்மா குருர்விஷ்ணுர்-குருர் தேவ: ஸதாசிவ: | நகுரோரதிக: கச்சித் த்ரிஷு லோகேஷு வித்யதே | திவ்யஜ்ஞானோப-தேஷ்டாரம் தேசிகம் பரமேச்வரம் | பூஜயேத் பரயா பக்த்யா தஸ்ய ஜ்ஞான-பலம் பவேத் | ஸித்தௌ சித்தம் ந குர்வீத சஞ்சலத்வேன சேதஸ: | ததா விஜ்ஞாத தத்வோ(அ)ஸௌ முக்த ஏவ ந ஸம்சய: || 5 ||

ஷஷ்ட்டோ(அ)த்த்யாய:

பூர்ப்புவஸ்ஸுவரிமே லோகாச்-சந்த்ர-ஸூர்யாக்னி தேவதா: | யாஸு மாத்ராஸு திஷ்ட்டந்தி தத்பரஞ் ஜ்யோதி-ரோமிதி | சித்தே சலதி ஸம்ஸாரோ நிச்சலம் மோக்ஷ உச்யதே | தஸ்மாச்சித்தம் ஸ்த்திரீ குர்யாத் ப்ரஜ்ஞயா பரயா விதே | சித்தம் காரண-மர்த்தானாம்

சித்தத்தின் சஞ்சல ஸ்வபாவத்தால் சித்திகளில் மனம் வைக்கவேண்டாம். அவ்வாறு தத்துவத்தை நன்குணர்ந்தவன். முக்தனே. ஸந்தேகமில்லை.

ஆறுவது அத்தியாயம்

6.1. பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் ஆகிய இவையும், சந்திரன் ஸூரியன் அக்னி முதலிய தேவதைகளும், எதினுடைய மாத்திரைகளில் அடங்கியவையோ அந்தப் பரஞ்ஜோதி 'ஓம்' என்பது. சித்தம் சஞ்சலமாயிருந்தால் ஸம்ஸாரம், நிச்சயமாயிருந்தால் மோக்ஷம்

सति जगत् त्रयम् । तस्मिन् क्षीणे जगत् क्षीणं तत् चिकित्स्यं प्रयत्नतः । मनसा मन आलोक्य वृत्ति शून्यं यदा भवेत् । ततः परं परब्रह्म दृश्यते च सुदुर्लभम् । मनसा मन आलोक्य मुक्तो भवति योगवित् । मनसा मन आलोक्य उन्मन्यन्तं सदा भवेत् । मनसा मन आलोक्य योगनिष्ठः सदा भवेत् ॥ ६.१ ॥

यत्र देशे वसेद्वायुश्चित्तं तद्वसति ध्रुवम् । मनश्चन्द्रो रविर्वायु-दृष्टिरग्निरुदाहृतः । बिन्दु नादकला ब्रह्मन् विष्णु ब्रह्मेशदेवताः । सदा नादानुसन्धानात् संक्षीणा वासना भवेत् । यो वै नादः स वै बिन्दुस्तद्वै चित्तं प्रकीर्तितम् । नादो बिन्दुश्च चित्तं च त्रिभिरैक्यं प्रसादयेत् । मन एव हि बिन्दुश्च उत्पत्तिस्थिति कारणम् । मनसोत्पद्यते बिन्दुर्यथा क्षीरं गवात्मकम् ॥ ६.२ ॥

எனப்படும். பிரம்மனே! ஆகையால் சிறந்த புத்தி சக்தியைக்கொண்டு சித்தத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும். பொருள் நாட்டத்திற்குச் சித்தம் காரணம்; அதுள்ள வரைதான் மூவுலகும். அது நசித்தால் உலகம் நசிக்கும். நல்ல முயற்சியுடன் அதற்குரிய சிகிச்சையைச் செய்ய வேண்டும். மனதாலேயே மனதை கவனித்து அதின் ஓட்டம் நின்றதைக் காணும்பொழுது, காணுதற்கரிய பரப்பிரம்மத்தை ஒருவன் காண்பான். அங்ஙனம் மனதாலேயே மனதைப் பார்த்து யோகியானவன் முக்தனாகிறான். மனதால் மனதைப் பார்த்து எப்பொழுதும் உன்மனநிலையை நாடவேண்டும். மனதால் மனதைத்

தஸ்மின் ஸதி ஜகத்த்ரயம் । தஸ்மின்க்ஷீணே ஜகத்-க்ஷீணம் தத் சிகித்ஸ்யம் ப்ரயத்னத: । மனஸா மன ஆலோக்ய வ்ருத்திசூன்யம் யதா பவேத் । தத: பரம் பரப்ரஹ்ம த்ருச்யதே ச ஸுதுர்லபம் । மனஸா மன ஆலோக்ய முக்தோ பவதி யோகவித் । மனஸா மன ஆலோக்ய. உன்மன்யந்தம் ஸதா பவேத் । மனஸா மன ஆலோக்ய யோகநிஷ்ட்ட: ஸதா பவேத் ॥ 6.1 ॥

யத்ர தேசே வஸேத் வாயுச்சித்தம் தத்வஸதி த்ருவம் । மனச்சந்த்ரோ ரவிர்வாயுர்-த்ருஷ்டிரக்னி-ருதாஹ்ருத: । பிந்து-நாத-கலா ப்ரஹ்மன் விஷ்ணு-ப்ரஹ்மேச தேவதா: । ஸதா நாதானு-ஸந்த்தானுத் ஸம்க்ஷீணு வாஸனு பவேத் । யோ வை நாத: ஸ வை பிந்துஸ்-தத்வை சித்தம் ப்ரகீர்த்திதம் । நாதோ பிந்துச்ச சித்தஞ்ச த்ரிபிரைக்யம் ப்ரஸாதயேத் । மன ஏவ ஹி பிந்துச்ச உத்பத்திஸ்த்திதிகாரணம் । மனஸோத்பத்யதே பிந்துர் யதாக்ஷீரம் கவாத்மகம் ॥ 6.2 ॥

பார்த்து எப்பொழுதும் யோகத்தில் நிலைத்தவனாக வேண்டும்.

6.2. எந்த இடத்தில் வாயுவின் சலனம் உண்டோ அங்கு நிச்சயமாக மனதின் சலனமும் உண்டு. மனது சந்திரன் சூரியன் வாயு, திருஷ்டி அக்னி எனப்படும். பிந்துவும் நாதமும் கலையும், விஷ்ணு பிரம்மா ஈச்வரன் என்ற தேவதைகள். இடைவிடாத நாதானுஸந்தானத்தால் வாஸனைகள் ஒழியும். எது நாதமோ அதுவே பிந்து-வாகிறது, சித்தமாகிறது எனப்படும். நாதம் பிந்து

षट् चक्राणि परिज्ञात्वा प्रविशेत् सुखमण्डलम् । प्रविशेद्वायुमाकृष्य तथैवोर्ध्वं नियोजयेत् । वायुं बिन्दुं तथा चक्रं चित्तं चैव समभ्यसेत् । समाधि-मेकेन सम-ममृतं यान्ति योगिनः । यथाग्निर्दारुमध्यस्थो नोत्तिष्ठेन्मथनं विना । विनाचाभ्यासयोगेन ज्ञानदीपस्तथा न हि । कर्णधारं गुरुं प्राप्य तद्वाक्यं प्लववद् दृढम् । अभ्यासवासना शक्त्या तरन्ति भवसागरम् । इत्युपनिषत् ।। ६.३ ।।

इति योगशिखोपनिषत् समाप्ता ।।

சித்தம் என்ற மூன்றுடனும் ஐக்கியத்தைத் தெளிவாக நாடவேண்டும். மனதே பிந்து ; அதுவே உலக உற்பத்திற்கும் நிலைக்கும் காரணம். பசுவிடமிருந்து பால் தோன்றுவதுபோல் மனதிலிருந்து பிந்து தோன்றுகிறது.

6.3. ஆறு சக்கரங்களையும் நன்குணர்ந்தவன் இன்ப மண்டலத்தில் புகுகிறான். வாயுவை அடக்கி அதில் புக வேண்டும். வாயுவை மேல்நோக்கிச் செலுத்தவேண்டும். வாயு, பிந்து. சக்ரம், சித்தம் ஆகியவற்றில் அப்பியாசம் செய்யவேண்டும். ஒன்றின் மூலம் ஸமாதி எய்தினால் யோகிக்கு எல்லாமே அமிருதத்தையடையும். விறகிலுள் ளடங்கிய அக்னி கடையாமல் எங்ஙனம் வெளிவராதோ அப்படி அப்பியாசமில்லாமல் ஞான தீபம் எரியாது. குருவைக் கப்பலைச் செலுத்துபவராகவும் அவருடைய உபதேசத்தையே திடமான கப்பலாகவும் கொண்டு

ஷட்சக்ராணி பரிஜ்ஞாத்வா ப்ரவிசேத் ஸுக-மண்டலம் । ப்ரவிசேத்வாயுமாக்ருஷ்ய ததைவோர்த்-த்வம் நியோஜயேத் । வாயும் பிந்தும் ததா சக்ரம் சித்தஞ்சைவ ஸமப்யஸேத் । ஸமாதிமேகேன ஸம-ம்ருதம் யாந்தி யோகின: । யதாக்னிர்-தாருமத்ய-ஸ்தோ நோத்திஷ்டேன் மதனம் விநா । விநா சாப்யாஸயோகேன ஜ்ஞானதீபஸ்ததா ந ஹி । கர்ணதாரம் குரும் ப்ராப்ய தத்வாக்யம் ப்லவ வத்த்ருடம் । அப்யாஸ வாஸனசக்த்யா தரந்தி பவஸாகரம் । இத்யுபநிஷத் ॥ 6.3 ॥

இதி யோகசிகோபநிஷத் ஸமாப்தா

அப்பியாஸ வாஸனை சக்தியால் ஒருவன் பிறவிக்கடலைக் கடக்கிறான். இங்ஙனம் உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் யோகசிகோபநிஷத்து

முற்றும்

।। तुरीयातीतोपनिषत् ।। ६५ ।।

'पूर्णमदः' इति शान्तिः ।

अथ तुरीयातीत अवधूतानां कोऽयं मार्गस्तेषां का स्थितिरिति पितामहो भगवन्तं पितरमादिनारायणं परिसमेत्योवाच । तमाह भगवान् नारायणो योऽय-मवधूत-मर्गिस्थो लोके दुर्लभतरो न तु बाहुल्यो यद्येको भवति स एव नित्यपूतः स एव वैराग्यमूर्तिः स एव ज्ञानाकारः स एव वेदपुरुष इति ज्ञानिनो मन्यन्ते । महापुरुषो यस्तच्चित्तं मय्येवावतिष्ठते । अहं च तस्मिन्नेवावस्थितः ।। १ ।।

सोऽयमादौ तावत्क्रमेण कुटीचको बहूदकत्वं प्राप्य बहूदको हंसत्वमवलम्ब्य हंसः परमहंसो भूत्वा स्वरूपानुसन्धानेन सर्वप्रपंचं विदित्वा दण्ड-कमण्डलु-कटिसूत्र-कौपीनाच्छादनं स्वविधियुक्त-क्रियाधिकं सर्वमप्सु

---

65. துரீயாதீதோபநிஷத்து

ஓம் பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. 'நாலாவது ஆசிரமத்தைக் கடந்த அவதூதர்களின் வாழ்க்கை முறை என்ன? அவர்களுடைய நிலை எப்படிப் பட்டது?' என்று பிரம்மா, பிதாவான பகவான் ஆதி நாராயணரை அணுகி, வினவினார். அவருக்கு பகவான் நாராயணர் கூறியது பின்வருமாறு. 'உலகில் அவதூத மார்க்கத்தில் நிலைத்தவர் பலர் இல்லை; அப்படிப்பட்ட

துரீயாதீதோபநிஷத் || 65 ||

'பூர்ணமத:' இதி சாந்தி: |

அத துரீயாதீதாவதூதானும் கோ(அ)யம் மார்க்கஸ்தேஷாம் கா ஸ்த்திதிரிதி பிதாமஹோ பகவந்தம் பிதர-மாதிநாராயணம் பரிஸமேத்யோவாச | தமாஹ பகவான் நாராயணோ யோ(அ)யமவதூத - மார்க்கஸ்த்தோ லோகே துர்லபதரோ ந து பாஹுல்யோ யத்யேகோ பவதி ஸ ஏவ நித்யபூத: ஸ ஏவ வைராக்ய மூர்த்தி: ஸ ஏவ ஜ்ஞானுகார: ஸ ஏவ வேதபுருஷ இதி ஜ்ஞானினே மன்யந்தே | மஹாபுருஷோ யஸ்தச்சித்தம் மய்யேவாவ திஷ்டதே | அஹஞ்ச தஸ்மிந் நேவாவஸ்த்தித: || 1 ||

ஸோ(அ)யமாதௌ தாவத் க்ரமேண குடீசகோ பஹூதகத்வம் ப்ராப்ய பஹூதகோ ஹம்ஸத்வமவலம்ப்ய ஹம்ஸ: பரமஹம்ஸோ பூத்வா ஸ்வரூபாநுஸந்த்தானேன ஸர்வப்ரபஞ்சம் விதித்வா தண்ட-கமண்டலு - கடிஸூத்ர - கௌபீனுச்சாதனம் ஸ்வவிதி-யுக்த-க்ரியாதிகம் ஸர்வமப்ஸு ஸந்ந்யஸ்ய திகம்பரோ

வரைக் காண்பதரிது. ஒருவர் இருந்தாலும் அவர் என்றும் புனிதமானவர், அவர் வைராக்கிய மூர்த்தி, அவர் ஞானமே உருக்கொண்டவர் அவர் வேத புருஷர் என்று ஞானிகள் கருதுகிறார்கள். அந்த மகா புருஷருடைய சித்தம் என்னிடம் நிலைத்திருக்கும், நானும் அவரிடம் இருப்பேன்'

2. அப்படிப்பட்டவர் ஆதியில் கிரமப்படி குடீசகராக இருந்து பஹூதக நிலையை அடைந்து, பஹூதகநிலையிலிருந்து ஹம்ஸ நிலை எய்தி அதிலிருந்து பரமஹம்ஸராகி

संन्यस्य दिगंबरो भूत्वा विवर्ण-जीर्ण-वल्कलाजिन-परिग्रह-मपि संत्यज्य तदूर्ध्व-ममन्त्रव-दाचरन् क्षौराभ्यङ्ग-स्नानोर्ध्व-पुन्ड्रादिकं विहाय लौकिक-वैदिकमपि उपसंहृत्य सर्वत्र पुण्यापुण्य वर्जितो ज्ञानाज्ञानमपि विहाय शीतोष्ण-सुखदुःख-मानावमानं निर्जित्य वासनात्रयपूर्वकं निन्दानिन्दा-गर्व-मत्सर-दंभ - दर्प-द्वेष-कामक्रोध-लोभ-मोह - हर्षामर्षासूयात्म संरक्षणादिकं दग्ध्वा स्ववपुः कुणपाकारमिव पश्यन्नयत्नेना नियमेन प्राणसन्धारणं कुर्वन् सर्वोत्कृष्टत्व-सर्वात्मकत्वाद्वैतं कल्पयित्वा मत्तो व्यतिरिक्तः कश्चिन्नान्योऽस्तीति देवगुह्यादि धनमात्मन्युपसंहृत्य सर्वदा दिवनक्तसमत्वेनास्वप्नः सर्वदा-नुन्मत्तो बालोन्मत्त पिशाचवदेकाकी स्वरूपध्यानेन स्वात्म निष्ठानुकूलेन सर्वं विस्मृत्य तुरीयातीतावधूत-वेषेण अद्वैत निष्ठापरः प्रणवात्मकत्वेन देहत्यागं करोति यः सोऽवधूतः स कृतकृत्यो भवति इत्युपनिषुत् ॥ २ ॥

इति तुरीयातीतोपनिषत् समाप्ता ॥

ஸ்வரூப அனுஸந்த்தானத்தால் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உள்ளபடி உணர்ந்து. தண்டம், கமண்டலு, அரைநாண், கோவணத்துடன் ஆடை, தனது நிலைக்குரிய கிரியை முதலியவை ஆகியவற்றைத் தண்ணீரில் விடுத்து திகம்பர ராக கிழிந்த மரவுரி மான்தோல் ஆகியவற்றைக்கூட வைத்துக்கொள்ளாமல், மந்திர ஜபமும் கூட இல்லாதவர் போல், க்ஷவரம் எண்ணெய்க்குளி ஆகியவை இல்லாமல், ஊர்த்த்வ புண்ட்ரமும் இல்லாமல் லௌகிக வைதிகக் கிரியைகளில்லாமல் சஞ்சரிப்பவராவார். புண்ணியம்

பூத்வா விவர்ண - ஜீர்ண - வல்கலாஜின - பரிக்ரஹமபி ஸந்த்யஜ்ய ததூர்த்த்வமமந்த்ரவ-தாசரன் க்ஷௌராப்-ப்யங்க - ஸ்நான - ஊர்த்த்வபுண்ட்ராதிகம் விஹாய லௌகிக-வைதிகமபி உபஸம்ஹ்ருத்ய ஸர்வத்ர புண்யா-புண்ய-வர்ஜிதோ ஜ்ஞாநுஜ்ஞானமபி விஹாய சீதோஷ்ண - ஸுகது:க்க - மாநுவமானம் நிர்ஜித்ய வாஸநுத்ரயபூர்வகம் நிந்தாநிந்தா - கர்வ - மத்ஸர-தம்ப - தர்ப்ப-த்வேஷ - காம-க்ரோத - லோப-மோஹ-ஹர்ஷாமர்ஷாஸூயாத்ம-ஸம்ரக்ஷணுதிகம் தக்த்வா ஸ்வவபு: குணபாகாரமிவ பச்யன் அயத்னேனு நியமேன ப்ராண ஸந்த்தாரணம் குர்வன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்வ-ஸர்வாத்மகத்வாத்வைதம் கல்பயித்வா மத்தோ வ்யதிரிக்த: கச்சிந்நான்யோ(அ)ஸ்தீதி தேவ குஹ்யாதி தனமாத்மன்-யுப ஸ்ம்ஹ்ருத்ய ஸர்வதா திவநக்த ஸமத்வேனுஸ்வப்ன: ஸர்வதானுன் மத்தோ பாலோன்மத்த பிசாசவதேகாகீ ஸ்வரூப த்யானேன ஸ்வாத்ம நிஷ்ட்டானுகூலேன ஸர்வம் விஸ்ம்ருத்ய துரீயாதீதாவதூத-வேஷேண அத்வைத நிஷ்ட்டாபர: ப்ரணவாத்மகத்வேன் தேஹத்யாகம் கரோதி ய: ஸோ(அ)வதூத: ஸ க்ருத-க்ருத்யோ பவதி இத்யுபநிஷத் || 2 ||

இதி துரீயாதீதோபநிஷத் ஸமாப்தா ||

பாவம், ஞானம அஞ்ஞானம், குளிர் வெப்பம், சுகம் துக்கம், மானம் அவமானம் ஆகியவற்றை வென்று, (லோக வாஸனை, தேக வாஸனை, சாஸ்திரவாஸனை ஆகிய) மூன்று விதமான வாஸனைகளுடன் நிந்தை புகழ், கர்வம் மாச்சரியம், இடம்பம், திமிர், பகை, காமம், கோபம், லாபம், ஹோமம், மகிழ்ச்சி, வெகுளி, பொறுமை,

தற்காப்பு முதலியவற்றைத் துறந்து உடலையும் பிணம் போல் பார்த்து முயற்சியின்றி நியமமின்றிக் கிடைத்த தைக்கொண்டு பிராணனைத் தாங்கிக்கொண்டு அனைத்திலும் சிறந்த பாவனையான ஆத்மா எங்கும் நிறைந்தது என்ற அத்வைத நோக்கத்தைக் கைக்கொண்டு, 'எனக்கு வேருக எவருமில்லை எதுவுமில்லை' என்ற நிச்சயத்துடன், தேவ ரகசியம் முதலிய தவச் செல்வத்தை ஆத்மாவில் அடக்கிக்கொண்டு இரவும் பகலும் எப்பொழுதும் ஸம புத்தியுடன் ஒன்றை மற்றொன்ருகக் காணும் ஸ்வப் னத்தைக் கடந்து குழந்தை, பித்தன், பிசாசுபிடித்தவன் ஆகியோரைப்போல் நடந்தாலும் மதியின் குறைவின்றி

संन्यासोपनिषत् ॥ ६६ ॥

॥ प्रथमोऽध्याय: ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्ति: ।

अथात: संन्यासोपनिषद व्याख्यास्याम: । वैश्वानरेष्टिं निर्वपेत् । सर्वस्वं दद्यात् । सशिखान् केशान् विसृज्य यज्ञोपवीतं छित्वा पुत्रं दृष्ट्वा त्वं यज्ञस्त्वं सर्वमित्यनुमन्त्रयेत् । यद्यपुत्रो भवति आत्मानमेवेमं ध्यात्वाऽनवेक्षमाण:

---

66. ஸந்நியாஸோபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம்

'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்.

1. இனி ஸந்நியாஸ உபநிஷத்தை விளக்குவோம். வைச்வாநர இஷ்டியை முடிவாகச் செய்யவேண்டும்

தனியொருவராகச் சஞ்சரிப்பவராவார். ஸ்வரூப தியானத்தால் ஆத்ம நிஷ்டையின் அனுகூலத்தால் அனைத்தையும் மறந்து, துரீயாசிரமத்தைக் கடந்த அவதூத வேஷத்தில் அத்வைத நிஷ்டராகிப் பிரணவ ஸ்வரூபியாகி இறுதியில் உடலை விடும் அவதூதர் எவரோ, அவர் பிறவிப்பயனை எய்தியவராவார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் துரீயாதீதோபநிஷத்து முற்றும்

ஸந்ந்யாஸோபநிஷத் ॥ 66 ॥

ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய:

ஓம் ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி: ।

அதாத: । ஸந்ந்யாஸோபநிஷதம் வ்யாக்க்யாஸ்யாம: । வைச்வாநரேஷ்டிம் நிர்வபேத் । ஸர்வஸ்வம் தத்யாத் । ஸசிகான் கேசான் விஸ்ருஜ்ய யஜ்ஞோபவீதம் ச்சித்வா புத்ரம் த்ருஷ்ட்வா த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் ஸர்வ-மித்யனுமந்த்ரயேத் । யத்யபுத்ரோ பவதி ஆத்மான-மேவேமம் த்யாத்வா(அ)நவேக்ஷமாண:

சொத்தையெல்லாம் தானம் செய்ய வேண்டும். சிகையுடன் கேசத்தை ஒழிக்கவேண்டும். பூணூலை அறுத்து விட்டுப் புத்திரனை நோக்கி 'இனி நீ தான் யக்ஞம், இனி நீ தான் நான் உலகில் செய்யவேண்டிய எல்லாம்' என்று கூறி விடைபெற வேண்டும். புத்திரனில்லாவிட்டால் தன்னை நோக்கியே இவ்வாறு தியானித்துத் திரும்பிப் பாராமல் கிழக்கு நோக்கியோ வடக்கு நோக்கியோ

प्राची-मुदीचीं वा दिशं प्रव्रजेच्च । त्रिषु वर्णेषु भिक्षाचर्यं चरेत् । पाणिपात्रेणाशनं कुर्यात् । औषधवदशन-माचरेत् । औषधवदशनं प्राश्नीयात् । कृशो भूत्वा ग्राम एकरात्रं नगरे पञ्चरात्रं चतुरो मासान् वार्षिकान् ग्रामे वा नगरे वापि वसेत् । विशीर्ण-वस्त्रं वल्कलं वा प्रतिगृह्णीयात् । नान्यत् प्रतिगृह्णीयात् । यद्यशक्तो भवति क्लेशतस्तप्यते तप इति ॥ १ ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

अथ षण्डः पतितोऽङ्गविकलः स्त्रैणो बधिरोऽर्भको मूकः पाषण्डश्चक्री लिङ्गी कुष्ठी वैखानसहरद्विजौ भृतकाध्यापकः शिपिविष्टोऽनग्निको नास्तिको वैराग्यवन्तोऽपि एते न संन्यासार्हाः । वैराग्यसंन्यासी ज्ञानसंन्यासी ज्ञानवैराग्यसंन्यासी कर्मसंन्यासीति चातुर्विध्यमुपागतः । तद्यथेति । दृष्टानुश्रविक-विषयवैतृष्ण्यमेत्य प्राक् पुण्यकर्म

பரிவ்ராஜனகச் செல்ல வேண்டும். மூன்று வர்ணத்தாரிடமும் பிக்ஷை ஏற்கலாம். கையே பாத்திரமாகக் கொண்டு அன்னத்தைப் புசிக்கவேண்டும். மருந்தைப் போல்தான் அன்னத்தை நாடவேண்டும். மருந்தைப் போல்தான் அன்னத்தைப் புசிக்க வேண்டும். உடல் மெலிந்து ஒரு கிராமத்தில் ஒரே ராத்திரியும் ஒரு நகரத்தில் ஐந்து இரவிற்கு மேற்படாமல் தங்குபவனாகவும் மழை காலத்தில் நாலு மாதம் ஒரு கிராமத்திலோ நகரத்திலோ தங்குபவனாகவும் சஞ்சரிக்கவேண்டும்.

ப்ராசீ-முதீசீம் வா திசம் ப்ரவ்ரஜேச்ச। த்ரிஷு-வர்ணேஷு பிக்ஷாசர்யம் சரேத்। பாணி-பாத்ரேணா-சனம் குர்யாத்। ஔஷதவ-தசன-மாசரேத்। ஔஷதவ-தசனம் ப்ராச்னீயாத்। க்ருசோ பூத்வா க்ராம ஏகராத்ரம் நகரே பஞ்சராத்ரம் சதுரோ மாஸான் வார்ஷிகான் க்ராமே வா நகரே வாபி வஸேத்। விசீர்ணவஸ்த்ரம் வல்கலம் வா ப்ரதிக்-ருஹ்ணீயாத்। நான்யத் ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்। யத்ய சக்தோ பவதி க்லேசதஸ்தப்யதே தப இதி॥ 1॥

த்விதீயோ(அ)த்த்யாய:

அத ஷண்ட: பதிதோ(அ)ங்கவிகல: ஸ்த்ரைணோ பதிரோ(அ)ர்ப்பகோ மூக: பாஷண்டச்சக்ரீ லிங்கீ குஷ்டீ வைகாநஸஹரத்விஜௌ ப்ருதகாத்த்யாபக: சிபிவிஷ்டோ(அ)னக்னிகோ நாஸ்திகோ வைராக்ய வந்தோ(அ)பி ஏதே ந ஸந்ந்யாஸார்ஹா:। வைராக்ய ஸந்ந்யாஸீ ஜ்ஞானஸந்ந்யாஸீ ஜ்ஞானவைராக்ய ஸந்ந்யாஸீ கர்மஸந்ந்யாஸீதி சாதுர்வித்த்யமுபாகத:। தத்யதேதி। த்ருஷ்டானுச்ரவிக-விஷய வைத்ருஷ்ண்ய

நைந்த வஸ்திரம் அல்லது மரவுரியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு வேறு வைத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும். உடலில் சக்தி குறைந்தால் துன்பத்தைச் சகித்துக்கொள்வதையே தவம் எனக் கருதவேண்டும்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

2.1. அலி, நிலை தவறியவன், அங்கஹீனன், ஸ்திரீவசப் பட்டவன், செவிடன், குழந்தை, ஊமை, வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவன், சக்ர முத்திரை பொறித்துக்

विशेषात् संन्यस्तः स वैराग्यसंन्यासी । शास्त्रज्ञानात्-पापपुण्यलोकानुभव-श्रवणात् प्रपञ्चोपरतो देहवासनां शास्त्रवासनां लोकवासनां त्यक्त्वा वमनान्नमिव प्रवृत्तिं सर्वं हेयं मत्वा साधन-चतुष्टयसंपन्नो यः संन्यस्यति स एव ज्ञानसंन्यासी । क्रमेण सर्वमभ्यस्य सर्वमनुभूय ज्ञान-वैराग्याभ्यां स्वरूपानुसन्धानेन देहमात्रावशिष्टः संन्यस्य जातरूपधरो भवति स ज्ञानवैराग्यसंन्यासी । ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भूत्वा वानप्रस्थाश्रममेत्य वैराग्याभावेऽपि आश्रमक्रमानुसारेण यः संन्यस्यति स कर्मसंन्यासी ॥ २.१ ॥

கொண்டவன், லிங்கம் தரித்தவன், குஷ்டன், வைகாநஸ சித்தாந்தி, சைவ சித்தாந்தி, ஊதியத்திற்கு வேதம் கற்பிப்பவன் வழுக்கைத் தலையன், அக்னியை பூஜிக்காதவன், நாஸ்திகன் ஆகியோர் வைராக்கியமுடையவராயினும் ஸந்நியாஸத்திற்குரியவராகார். வைராக்கிய ஸந்நியாஸி, ஞான ஸந்நியாஸி, ஞான வைராக்கிய ஸந்நியாஸி, கர்ம ஸந்நியாஸி, என ஸந்நியாசிகள் நாலு வகையாவர். அது பின்வருமாறு. கண்டதும் கேட்டதுமான விஷயங்களில் ஆசையொழித்து பூர்வ புண்ணிய கர்ம விசேஷத்தால் ஸந்நியாஸி ஆகியவன் வைராக்கியஸந்நியாஸி. சாஸ்திர ஞானத்தாலும், உலகில் பாவத்தாலும் புண்ணியத்தாலும் அனுபவிக்கப்படுவதைக் கேட்பதாலும். உலகை வெறுத்து, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாஸனை, லோக வாசனை ஆகியவற்றைத் துறந்து, வாந்தியெடுத்த அன்னத்தைப்போல் பிரவிருத்தி யனைத்தும் ஒதுக்கத்

-மேத்ய ப்ராக் புண்ய கர்ம விசேஷாத் ஸந்ந்யஸ்த: ஸ வைராக்ய ஸந்ந்யாஸீ । சாஸ்த்ரஜ்ஞானாத் பாபபுண்ய-லோகானுபவ-ச்ரவணாத் ப்ரபஞ்சோபரதோ தேஹ-வாஸனாம் சாஸ்த்ரவாஸனாம் லோகவாஸனாம்த்யக்த்வா வமனான்னமிவ ப்ரவ்ருத்திம் ஸர்வம் ஹேயம் மத்வா ஸாதன - சதுஷ்டய-ஸம்பன்னோ ய: ஸந்ந்யஸ்யதி ஸ ஏவ ஜ்ஞான-ஸந்ந்யாஸீ । க்ரமேண ஸர்வ-மப்ப்யஸ்ய ஸர்வமனுபூய ஜ்ஞான-வைராக்யாப்யாம் ஸ்வரூபானு - ஸந்த்தானேன தேஹமாத்ராவசிஷ்ட: ஸந்ந்யஸ்ய ஜாதரூபதரோ பவதி ஸ ஜ்ஞான-வைராக்ய ஸந்ந்யாஸீ । ப்ரஹ்மசர்யம் ஸமாப்ய க்ருஹீ பூத்வா வானப்ரஸ்த்தாச்ரம-மேத்ய வைராக்யாபாவே(அ)பி ஆச்ரமக்ரமானுஸாரேண ய: ஸந்ந்யஸ்யதி ஸ கர்ம ஸந்ந்யாஸீ ॥ 2.1 ॥

தக்கது எனக் கருதி (நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம். வைராக்கியம், சமம் முதலிய ஸம்பத்தி, முமுக்ஷுத்வம் எனும்) ஸாதன சதுஷ்டயத்துடன் கூடியவனாக எவன் ஸந்நியாஸியாகிறானோ அவன் ஞான ஸந்நியாஸி. தொடர்பாக எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து ஞானத்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் ஸ்வரூப தியானத்தால் உடலைத் தவிர அனைத்தையும் துறந்து எவன் பிறந்த மேனியாகிறானோ அவன் ஞானவைராக்கிய ஸந்நியாஸி. பிரம்மசரியம், இல்வாழ்க்கை, வானப்பிரஸ்தம் ஆகிய ஆசிரம வாழ்க்கைகளுக்குப் பின் வைராக்கிய முதிக்காவிட்டாலும் ஆசிரமக் கிரமத்தில் எவன் ஸந்நியாஸியாகிறானோ அவன் கர்ம ஸந்நியாஸி.

यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते । यः समः सर्वभूतेषु जीवितं तस्य शोभते । योऽन्तः शीतलया बुद्ध्या रागद्वेषविमुक्तया । साक्षिवत् पश्यतीदं हि जीवितं तस्य शोभते । येन संयक् परिज्ञाय हेयोपादेयमुज्झता । चित्तस्यान्तेऽर्पितं चित्तं जीवितं तस्य शोभते ।। २.२ ।।

पावनी परमोदारा शुद्ध सत्त्वानु-पातिनी । आत्म-ध्यानमयी नित्या सुषुप्तिस्थेव तिष्ठति । चेतनं चित्तरहितं प्रत्यक् चेतनमुच्यते । निर्मनस्क-स्वभावत्वान्न तत्र कलना-मलम् । सा सत्यता सा शिवता साऽवस्था पारमात्मिकी । सर्वज्ञता सा संतृप्ति-र्न तु यत्र मनः क्षतम् । प्रलपन् विसृजन् गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्नपि । निरस्तमननानन्दः संविन्मात्र-परोऽस्म्यहम् । मलं संवेद्यमुत्सृज्य मनो निर्मूलयन् परम् । आशापाशानलं छित्त्वा सक्निमात्र परोऽस्त्यहम् । इत्येवं चिन्तयन् भिक्षुः स्वरूपस्थितिमंजसा । निर्विकल्प-स्वरूपज्ञो निर्विकल्पो बभूवह ।। २.३ ।।

2.2. எவனுக்கு அஹங்காரமில்லையோ, எவனுடைய புத்தி பற்று நீங்கியதோ, எவன் எல்லா உயிர்களிடமும் சம பாவனை உடையவனோ அவனுடைய வாழ்க்கையே சிறந்தது. எவனுடைய உள்ளம் குளிர்ந்து, பற்றும் பகையுமின்றியிருக்கிறதோ, எவன் இவ்வுலகை ஸாக்ஷி போல் பார்க்கிறானோ அவனுடைய வாழ்க்கையே சிறந்தது. எவன் அனைத்தையும் பரிசீலித்துக்கொள்ளு வதும் தள்ளுவது மில்லாதவனோ, எவனுடைய உள்ளம்

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதே । ய: ஸம: ஸர்வபூதேஷு ஜீவிதம் தஸ்ய சோபதே । யோ(அ)ந்த: சீதலயா புத்த்யா ராகத்வேஷ விமுக்தயா । ஸாக்ஷிவத் பச்யதீதம் ஹி ஜீவிதம் தஸ்ய சோபதே । யேன ஸம்யக் பரிஜ்ஞாய ஹேயோபாதேய முஜ்ஜதா । சித்தஸ்யாந்தே(அ)ர்ப்பிதம் சித்தம் ஜீவிதம் தஸ்ய சோபதே ॥ 2.2 ॥

பாவனி பரமோதாரா சுத்த-ஸத்வானு-பாதினீ । ஆத்மத்த்யானமயீ நித்யா ஸுஷுப்திஸ்த்தேவ திஷ்ட்டதி । சேதனம் சித்தரஹிதம் ப்ரத்யக் சேதன முச்யதே । நிர்மனஸ்க-ஸ்வபாவத்வாந்ந தத்ர கலனா-மலம் । ஸா ஸத்யதா ஸா சிவதா ஸா(அ)வஸ்த்தா பாரமாத்மிகீ । ஸர்வஜ்ஞதா ஸா ஸந்த்ருப்திர்-ந து யத்ர மன: க்ஷதம் । ப்ரலபன் விஸ்ருஜன் க்ருஹ்ணன்-னுன்மிஷந்நிமிஷன்னபி । நிரஸ்தமனனாந்த: ஸம்வின் மாத்ரபரோ(அ)ஸ்ம்யஹம் । மலம் ஸம்வேத்யமுத்-ஸ்ருஜ்ய மனோநிர்மூலயன் பரம் । ஆசாபாசானலம் ச்சித்வா ஸம்வின்மாத்ரபரோ(அ)ஸ்ம்யஹம் । இத்யே-வம் சிந்தயன்பிக்ஷு: ஸ்வரூபஸ்த்திதிமஞ்ஜஸா । நிர்-விகல்ப-ஸ்வரூபஜ்ஞோ நிர்விகல்போ பபூவ ஹ ॥ 2.3 ॥

உள்ளத்திலேயே ஒடுங்கியதோ அவனுடைய வாழ்க்கையே சிறந்தது.

2.3. தூயதாகவும் மிகச் சிறந்ததாகவும் சுத்த ஸத்துவ மாகவும், ஆத்ம தியானத்தில் ஈடுபட்டதாகவும், ஸுஷுப்தியில் போல் எப்பொழுதும் நிலைத்ததாகவும் எந்த அறிவு சித்தத்திற்கப்பால் விளங்குமோ அது பிரத்யக்சேதனம் எனப்படும். சலனமின்றி இயல்பாகவே

कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते । तस्मात् कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः । प्रपञ्चमखिलं यस्तु ज्ञानाग्नौ जुहुयाद्यतिः । आत्मन्यग्नीन् समारोप्य सोऽग्निहोत्री महायतिः । सर्वेषामेव पापानां सङ्घाते समुपस्थिते । तारं द्वादश-साहस्रमभ्यसेच्छेदनं हि तत् । यस्तु द्वादशसाहस्रं प्रणवं जपतेऽन्वहम् । तस्य द्वादशभि-र्मासैः परं ब्रह्म प्रकाशते । इत्युपनिषत् ॥ २.४ ॥

इति संन्यासोपनिषत् समाप्ता ॥

எவனுடைய் மனம் இந்திரியங்களால் ஏற்படும் களங்கமற்றிருக்கிறதோ, அதுதான் ஸத்தியம், சிவம், பாரமாத்மிகீ எனும் நிலை. அனைத்தையும் அறிவதும் திருப்தி நிறைந்ததுமான நிலை. அங்கு மனதில் துன்பமில்லை. பேசினாலும், விடுத்தாலும், ஏற்றாலும், கண் திறந்தாலும் மூடினாலும் மனதின் மகிழ்ச்சிக்கப்பால் விளங்கும் சைதன்ய வடிவாக நான் உளேன். மனதால் வெளிப் பொருள்களை உணரும் மலத்தைப் போக்கி, மனதை நிர்மூலமாக்கி, ஆசாபாசமாகிய தீயை அவித்து சைதன்ய வடிவாக நான் உளேன். என்றிங்ஙனம் தியானித்து ஸந்நியாஸியானவன் விரைவில் ஸ்வரூப ஸித்தியடைந்து நிர்விகல்பனாக விளங்குவான்.

2.4. ஜீவன் கர்மத்தால் கட்டுப்படுகிறான்; ஞானத்தால் விடுபடுகிறான்; ஆகையால் மோக்ஷத்திற்கு முடலும் ஆத்மஞானிகள் கருமத்தில் ஈடுபடுவதில்லை. எவன் வெளியில் ஆராதித்த அக்னியை ஆத்மாவில் ஸமாரோபணம் செய்துவிட்டு ஞானாக்னியில் உலகனைத்தையும் ஹோமம்-

கர்மணு பத்த்யதே ஜந்து்ர்-வித்யயாச விமுச்யதே। தஸ்மாத் கர்ம ந குர்வந்தி யதய: பாரதர்சின:। ப்ரபஞ்ச-
ட ε (ı யஸ்து ஜ்ஞாநுக்நௌ ஜுஹுயாத்யதி:। ஆத்மன்யக்னீன் ஸமாரோப்ய ஸோ(அ)க்னி ஹோத்ரீ மஹாயதி:। ஸர்வேஷா-மேவ பாபாநும் ஸங்காதே ஸமுபஸ்த்திதே। தாரம் த்வாதச ஸாஹஸ்ரமப்ப்ய-ஸேச்சேதனம் ஹி தத்। யஸ்து த்வாதச-ஸாஹஸ்ரம் ப்ரணவம் ஜபதே(அ)ன்வஹம்। தஸ்ய த்வாதசபிர்-மாஸை: பரம் ப்ரஹ்மப்ரகாசதே। இத்யுபநிஷத் ॥ 2.4 ॥

இதி ஸந்ந்யாஸோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

செய்கிறுனே அந்தச் சிறந்த யதி உண்மையான அக்னி ஹோத்ரியாகிறுன். எல்லாப் பாவங்களும் ஒன்று கூடி வந்தாலும் தாரகப்ரஹ்ம மந்திரத்தைப் பன்னிரண்டாயிரம் ஜபம் செய்தால் அவை அழிந்துபோம். நாள் தோறும் பன்னிரண்டாயிரம் பிரணவ ஜபம் செய்பவனுக்கும் பன்னிரண்டு மாதங்களில் பிரம்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஸந்நியாஸோபநிஷத்து

முற்றும்

परमहंस परिव्राजकोपनिषत् ।। ६७ ।।

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।।

अथ पितामहः स्वपितर-मादिनारायण-मुपेत्य प्रणम्य पप्रच्छ परमहंस परिव्राजकलक्षणं वेदितु-मिच्छामि । सहोवाच भगवानादिनारायणः । ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत् । गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत् । यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद् गृहाद्वा वनाद्वा । यद्यातुरः स्यान्मनसा वा सन्यसेदेष पन्थाः ।। १ ।।

स्वस्थक्रमेणैव चेदात्मश्राद्धं विरजाहोमं कृत्वाऽग्नि-मात्मन्यारोप्य लौकिक-वैदिकसामर्थ्यं स्व चतुर्दशकरण-प्रवृत्तिं च पुत्रे समारोप्य तदभावे शिष्ये वा तदभावे स्वात्मन्येव वा ब्रह्मा त्वं यज्ञस्त्वमिति अभिमन्त्र्य ब्रह्म-भावनया ध्यात्वा सावित्री-प्रवेश-पूर्वक-मप्सु सर्वविद्यार्थ-स्वरूपां ब्राह्मण्याधारां वेदमातरं क्रमाद् व्याहृतिषु त्रिषु

---

67. பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகோபநிஷத்து

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. பிரம்மா தமது பிதாவான ஆதிநாராயணரை அணுகி நமஸ்கரித்துப் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜக லக்ஷணத்தை அறிய விரும்புவதாகக் கூறினர். பகவான் ஆதி நாராயணர் பின்வருமாறு கூறினர். பிரம்மசரியம் பூர்த்தி செய்து கிருஹஸ்தாசிரமமேற்று, கிருஹஸ்தா சிரமத்தி

பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகோபநிஷத் || 67 ||

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: |

அத பிதாமஹ: ஸ்வபிதர-மாதிநாராயண-முபேத்ய ப்ரணம்ய பப்ரச்ச பரமஹம்ஸ-பரிவ்ராஜக லக்ஷணம் வேதிது-மிச்சாமி | ஸஹோவாச பகவானாதிநாராயண: | ப்ரஹ்மசர்யம் ஸமாப்ய க்ருஹீ பவேத் | க்ருஹாத்வநீ பூத்வா ப்ரவ்ரஜேத் | யதி வேதரதா ப்ரஹ்மசர்யா-தேவ ப்ரவ்ரஜேத் க்ருஹாத்வாவனாத்வா | யத்யாதுர: ஸ்யான் மனஸா வா ஸந்ந்யஸேத்தேஷு பந்த்தா: || 1 ||

ஸ்வஸ்த்தக்ரமேணைவ சேதாத்மச்ராத்தம் விரஜா ஹோமம் க்ருத்வா அக்னி-மாத்மன்யாரோப்ய லௌகிக-வைதிக-ஸாமர்த்த்யம் ஸ்வசதுர்த்தச கரண ப்ரவ்ருத்திஞ்ச புத்ரே ஸமாரோப்ய ததபாவே சிஷ்யே வா ததபாவே ஸ்வாத்மன்யேவ வா ப்ரஹ்மா த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வமிதி அபிமந்த்ர்ய ப்ரஹ்ம-பாவனயா த்யாத்வா ஸாவித்ரீ-ப்ரவேச-பூர்வகமப்ஸு ஸர்வ-வித்யார்த்த ஸ்வரூபாம் ப்ராஹ்மண்யாதாராம் வேத-மாதரம் க்ரமாத் வ்யாஹ்ருதிஷு த்ரிஷு ப்ரவிலாப்ய

லிருந்து வானப்பிரஸ்தாசிரமம் புகுந்து பிறகு துறவேற்க வேண்டும். அல்லது பிரம்மசர்ய ஆசிரமத்திலிருந்தோ, கிருஹஸ்தா சிரமத்திலிருந்தோ கூட துறவேற்கலாம் துன்புற்றவனுனல் மானசீகமாக ஸந்நியாஸியாகலாம் என்பது முறை.

2. ஸ்வஸ்த்தக்கிரமமானுல் ஆத்ம சிராத்தமும் விரஜா ஹோமமும் செய்து அக்னியை ஆத்மாவில் ஆரோபணம்

प्रविलाप्य व्याहृतित्रय-मकारोकार-मकारेषु प्रविलाप्य तत्सावधानेनापः प्राश्य प्रणवेन शिखा-मुत्कृष्य यज्ञोपवीतं छित्त्वा वस्त्रमपि भूमौ वाऽप्सु वा निसृज्य ओं भूः स्वाहा ओं भुवः स्वाहा ओं सुवः स्वाहा इत्यनेन जातरूपधरो भूत्वा स्वं रूपं ध्यायन् पृथक् प्रणव व्याहृति पूर्वकं मनसा वचसाऽपि संन्यस्तं मया संन्यस्तं मया संन्यस्तं मया इति मन्द मध्यम-तार ध्वनिभिस्त्रिवारं त्रिगुणी कृत-प्रेषोच्चारणं कृत्वा प्रणवैक ध्यान परायणः सन् अभयं सर्वभूतेभ्यो मत्तः स्वाहा इत्यूर्ध्व-बाहु-र्भूत्वा ब्रह्माहमस्मीति तत्त्वमस्यादि-वाक्यार्थ-स्वरूपानुसन्धानं कुर्वन्नुदीचीं दिशं गच्छेत् । जात रूप धरश्चरेत् । एष संन्यासः ॥ २ ॥

செய்து கொண்டு லௌகிகவைதிகத் திறமையையும் காரியத்தையும் தனது பதினாலு கரணங்களின் பிரவிருத்தி யையும் புத்திரனிடத்தில் ஒப்புவித்துப் புத்திரனில்லா விட்டால் சிஷ்யனிடத்தில் ஒப்புவித்து சிஷ்யனுமில்லா விட்டால் ஆத்மாவில் 'பிரம்மா நீ யக்ஞம் நீ' என்று அபிமந்த்ரணம் செய்து பிரம்மதியானத்துடன் ஸாவித்ரி யில் பிரவேசித்து ஸர்வவித்யா மயமும் பிராம்மணியத் திற்கு ஆதாரமுமான அந்த வேதமாதாவை மூன்று வியாஹ்ருதிகளில் முறைப்படி அர்ப்பணம் செய்து, மூன்று வியாஹ்ருதிகளையும் அகார-உகார-மகாரங்களில் ஒடுக்க வேண்டும். பிறகு அமைதியுடன் ஆசமனம் செய்து பிரணவத்தை ஜபித்துச்சிகையை அறுக்க வேண்டும். பூணூலையும் அறுத்து வஸ்திரத்துடன் பூமியிலோ ஜலத்திலோ போட்டு விட்டு ஓம் பூ: ஸ்வாஹா, ஓம் புவ: ஸ்வாஹா, ஓம் ஸுவ: ஸ்வாஹா

வ்யாஹ்ருதித்ரய-மகார-உகார-மகாரேஷு ப்ரவிலாப்ய தத்ஸாவதானேன அப: ப்ராச்ய ப்ரணவேன சிகாமுத்-க்ருஷ்ய யஜ்ஞோப வீதம் ச்சித்வா வஸ்த்ரமபி பூமௌ வா அப்ஸு வா விஸ்ருஜ்ய ஓம் பூ: ஸ்வாஹா ஓம் புவ: ஸ்வாஹா ஓம் ஸுவ: ஸ்வாஹா இத்யனேன ஜாதரூப தரோ பூத்வா ஸ்வம் ரூபம் த்யாயன் ப்ருதக் ப்ரணவ வ்யாஹ்ருதி பூர்வகம் மன்ஸா வசஸா(அ)பி ஸந்ந்யஸ்-தம் மயா ஸந்ந்யஸ்தம் மயா ஸந்ந்யஸ்தம் மயா இதி மந்தமத்த்யம தாரத்த்வனிபிஸ்த்ரிவாரம் த்ரிகுணீ க்ரு-தப்ரேஷோச்சாரணம் க்ருத்வா ப்ரணவைக த்த்யான பராயண: ஸன்னபயம் ஸர்வபூதேப்ப்யோ மத்த: ஸ்வாஹா இத்யூர்த்த்வ பாஹுர்ப்பூத்வா ப்ரஹ்மாஹ-மஸ்மீதி தத்-த்வ-மஸ்யாதி-வாக்யார்த்த - ஸ்வரூபானு ஸந்த்தானம் குர்வன்னுதீசீம் திசம் கச்சேத் । ஜாதரூப தரச்சரேத் । ஏஷ ஸந்ந்யாஸ: ॥ 2 ॥

என்று கூறிப் பிறந்தமேனியாகி மீண்டும் ஓம் பூர்ப்புவ: ஸ்வாஹா என்று மனதாலும் வாக்காலும் என்னால் துறவு பூணப்பட்டது என்பதற்கு 'மயா ஸந்ந்யஸ்தம், மயா ஸந்ந்யஸ்தம், மயா ஸந்ந்யஸ்தம்' என்று தாழ்ந்த குரலிலும் நடுத்தரமாகவும் உயர்ந்த குரலிலும் மூன்று தடவை மும்முறை கூறி 'ப்ரேஷோச்சாரணம்' செய்ய வேண்டும். பிறகு பிரணவ தியானத்துடன் 'என்னிட மிருந்து இனி எந்த உயிரும் அஞ்சவேண்டாம்' 'அபயம் ஸர்வபூதேப்ப்யோ மத்த: ஸ்வாஹா' என்று கூறி இரு கைகளையும் உயர்த்தி 'தத்த்வமஸி' முதலிய மகா வாக்கி யங்களின் அர்த்தத்தைச் சிந்தித்து 'நான் பிரம்மம்' என்று ஸ்வரூபானு ஸந்த்தானத்துடன் வடக்கு நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். பிறந்தமேனியாகச் சஞ்சரிக்க வேண்டும். இதுதான் ஸந்நியாஸம்.

शुक्लध्यान-परायणो-स्त्रीपुत्र-पराङ्मुखोऽनुन्मत्तोऽप्युन्मत्तवदाचरन्नव्यक्तलिङ्गोऽव्यक्ताचारो दिवानक्तसमत्वेनास्वप्नः स्वरूपानुसन्धान-ब्रह्मप्रणव ध्यानमार्गेणावहितः संन्यासेन देह-त्यागं करोति स परमहंस परिव्राजको भवति ।। ३ ।।

भगवन् ब्रह्मप्रणवः कीदृश इति ब्रह्मा पृच्छति सहोवाच नारायणः । ब्रह्मप्रणवः षोडशमात्रात्मकः सोऽवस्थाचतुष्टयगोचरः । जाग्रदवस्थायां जाग्रदादि चतस्रोऽवस्थाः स्वप्ने स्वप्नादि चतस्रोऽवस्थाः सुषुप्तौ सुषुप्त्यादि चतस्रोऽवस्थास्तुरीये तुरीयादि चतस्रोऽवस्था भवन्तीति । जाग्रन्मात्रा-चतुष्टय-मकारांशं स्वप्नमात्रा चतुष्टय-मुकारांश सुषुप्ति-मात्रा-चतुष्टय-मकारांशं तुरीयमात्रा-चतुष्टयमर्ध मात्रांशम्। अयमेव ब्रह्मप्रणवः । स परमहंस तुरीयातीत-अवधूतै-रुपास्यः । तेनैवं ब्रह्मप्रकाशते । तेन विदेहमुक्तिः । इत्युपनिषत् ।। ४ ।।

।। इति परमहंस-परिव्राजकोपनिषत् समाप्ता ।।

---

3. பரிசுத்தமான தியானத்தைக் கைக்கொண்டு மனைவி மக்களைப்பற்றிச் சிந்தியாமல், பித்தனல்லாவிடினும் பித்தனைப்போல் நடப்பவனாகி அடையாளம் காண முடியாத நடத்தையுடன் இரவும் பகலும் சமமாக ஸ்வப்னமின்றி ஸ்வரூபதியானத்துடன் பிரம்மப்பிரணவ தியான மார்க்கத்தில் நிலைபெற்று இந்த ஸந்நியாஸ நிலையில் தேஹத்தியாகம் செய்பவன் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகன்.

சுக்லத்த்யான-பராயணோ ஸ்த்ரீ புத்ர-பராங்முகோ அனுன்மத்தோப்யுன் மத்தவதாசரன்னவ்யக்தலிங்கோ (அ)வ்யக்தாசாரோ திவா நக்த ஸமத்வேனுஸ்வப்ன: ஸ்வரூபானு ஸந்த்தான - ப்ரஹ்மப்ரணவ - த்த்யான மார்க்கேணுவஹித: ஸந்ந்யாஸேன தேஹ-த்யாகம் கரோதி ஸ பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகோ பவதி || 3 ||

பகவன் ப்ரஹ்மப்ரணவ: கித்ருச இதி ப்ரஹ்மா ப்ருச்சதி ஸஹோவாச நாராயண: | ப்ரஹ்மப்ரணவ: ஷோடச மாத்ராத்மக: ஸோ(அ)வஸ்த்தா சதுஷ்டய கோசர:| ஜாக்ரதவஸ்த்தாயாம் ஜாக்ரதாதிசதஸ்ரோ(அ) வஸ்த்தா: ஸ்வப்னே ஸ்வப்னுதி சதஸ்ரோ(அ)வஸ்த்தா: ஸுஷுப்தெள ஸுஷுப்த்யாதி சதஸ்ரோ(அ)வஸ்த்தா- ஸ்துரீயே துரியாதிசதஸ்ரோ(அ)வஸ்த்தா பவந்தீதி | ஜாக்ரன்மாத்ரா சதுஷ்டய-மகாராம்சம் ஸ்வப்னமாத்ரா துஷ்டய-முகாராம்சம் ஸுஷுப்தி மாத்ரா சதுஷ்டயம் மகாராம்சம் துரீயமாத்ரா சதுஷ்டயமர்த்தமாத்ராம்சம் | அயமேவ ப்ரஹ்மப்ரணவ: | ஸ பரமஹம்ஸ துரீயாதீத அவதூதை-ருபாஸ்ய: | தேனைவ ப்ரஹ்ம ப்ரகாசதே | தேன விதேஹமுக்தி: | இத்யுபநிஷத் || 4 ||

இதி பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகோபநிஷத் ஸமாப்தா |

---

4. 'பகவானே, பிரம்மப்பிரணவம் என்றால் என்ன ?' என்று பிரம்மா வினவ, நாராயணர் பின்வருமாறு கூறினர். பிரம்மப்பிரணவம் பதினாறு மாத்திரைகளுடையது. ஜாக்ராவஸ்தையில் ஜாக்ரம் முதலிய நாலு அவஸ்தைகள், ஸ்வப்னத்தில் ஸ்வப்னம் முதலிய நாலு அவஸ்தைகள். ஸுஷுப்தியில் ஸுஷுப்தி முதலிய நாலு அவஸ்தைகள், துரீயத்தில் துரியம் முதலிய நாலு அவஸ்தைகள்.

ஜாக்கிரத்தில் நாலு மாத்திரைகள் அகாராம்சம், ஸ்வப்னத்தின் நாலு மாத்திரைகள் உகாராம்சம், ஸுஷுப்தியின் நாலு மாத்திரைகள் மகாராம்சம், துரீயத்தின் நாலு மாத்திரைகள் அர்த்தமாத்திரையின் அம்சம். இதுதான் பிரம்ம

अक्षमालिकोपनिषत् ॥ ६८ ॥

ओं वाङ्मे मनसीति शान्तिः ॥

अथ प्रजापति-र्गुहं प्राह भो ब्रह्मन् अक्षमाला भेद विधिं ब्रूहीति । तं गुहः प्रत्युवाच । प्रवाल-मौक्तिक-स्फटिक-शङ्ख - रजत - अष्टापद - चन्दन - अब्जे - रुद्राक्षा इति । आदिक्षान्त मूर्तिः सावधान भावा । सौवर्णं राजतं ताम्रं चेति सूत्रत्रयम् । यदस्यान्तरं सूत्रं तद्ब्रह्म । पञ्चभिर्गव्यैस्तनुभिः शोधयित्वा पञ्चभि-र्गव्यै-र्गन्धोदकेन-संस्नाप्य तस्मात् सोङ्कारेण पत्र कूर्चेन स्नपयित्वाऽष्टभिर्गन्धैरालिप्य

---

68. அக்ஷமாலிகோபநிஷத்து

'ஓம் வாங்மே மனஸி' என்று சாந்தி பாடம்.

பிரம்மா குஹரிடம் 'பகவானே! அக்ஷ மாலையின் வகைகளையும் விதிகளையும் கூறியருளுங்கள்' என்று கேட்கவே அவருக்கு குஹர் பின்வருமாறு கூறினார்.

ப்ரணவம். பரமஹம்ஸ துரீயாதீத அவதூதர்களால் உபா சித்தற்குரியது. அதனுல் பிரம்மஸாக்ஷாத்காரம். அதனுல் விதேஹமுக்தி என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக உபநிஷத்து முற்றும்

அக்ஷமாலிகோபநிஷத் ॥ 68 ॥

'ஓம் வாங்மே மனஸி' இதி சாந்தி: ।

அத ப்ரஜாபதிர்-குஹம் ப்ராஹ போ ப்ரஹ்மன் அக்ஷமாலா-பேத-விதிம் ப்ரூஹீதி । தம் குஹ: ப்ரத்யு-வாச । ப்ரவால மௌக்திக-ஸ்படிக-சங்க-ரஜத-அஷ்-டாபத - சந்தன - அப்ஜே - ருத்ராக்ஷா இதி । ஆதி-க்ஷாந்த மூர்த்தி: ஸாவதான பாவா । ஸௌவர்ணம் ராஜதம் தாம்ரஞ்சேதி ஸூத்ரத்ரயம் । யதஸ்யாந்தரம் ஸூத்ரம் தத்ப்ரஹ்ம । பஞ்சபிர் - கவ்யைஸ்தனுபி: சோதயித்வா பஞ்சபிர்-கவ்யைர்-கந்தோதகேன ஸம்-ஸ்நாப்ய தஸ்மாத் ஸௌங்காரேண பத்ர கூர்ச்சேன ஸ்நபியித்வா அஷ்டபிர்-கந்தைராலிப்ய ஸுமன:

பவழம், முத்து, ஸ்படிகம், சங்கு, வெள்ளி, பொன், சந்தனம், தாமரை, மணி, ருத்ராக்ஷம் ஆகியவை அக்ஷ மாலையின் மணி பேதங்கள். 'அ' முதல் 'க்ஷ' வரை அவற்றில் முறைப்படி தியானிக்கப்பட வேண்டும். ஸூத்ரம் தங்கக் கம்பியாகவோ வெள்ளிக்கம்பியாகவோ தாமிரக் கம்பியாகவோ இருக்கலாம். மணிகளில் ஊடுருவிச் செல்லும் ஸூத்ரம் பிரம்ம ஸ்வரூபம். பஞ்ச கவ்யத்தாலும் சந்தனத்தாலும் அபிஷேகம் செய்து, அஷ்டகந்தம் பூசி தேவ பூஜை ஸ்தலத்தில் வைத்துப் புஷ்பாக்ஷதைகளால் பூஜித்து, ஒவ்வொரு மணியிலும் 'அ' முதல் 'க்ஷ'வரை தியானித்து அக்ஷ மாலையை எல்லா

सुमनः स्थले निवेश्याक्षत पुष्पैराराध्य प्रत्यक्षमादिक्षान्तै-र्वर्णै-र्भावयेत् । पुनरेतस्यां सर्वात्मकत्वं भावयित्वा महोपहारै-रुपहृत्य-आदिक्षान्ताक्षरै-रक्षमाला-मष्टोत्तर शतं स्पृशेत् । अथ पुनरुत्थाप्य प्रदक्षिणीकृत्य । ओं नमस्ते भगवति मन्त्रमातृके अक्षमाले सर्ववशङ्करि, ओं नमस्ते भगवति मन्त्रमातृके अक्षमाले उच्चाटनि, ओं नमस्ते भगवति मन्त्रमातृके अक्षमाले विश्वामृते, ओं मृत्युंजय-स्वरूपिणि सकललोकोद्दीपिनि, सकललोकरक्षाधिके, सकल-लोकोज्जीविके, सकललोकोत्पादिके, दिवेप्रवर्तिके, रात्रि-प्रवर्तिके, नद्यन्तरं यासि देशान्तरं यासि द्वीपान्तरं यासि लोकान्तरं यासि सर्वदा स्फुरसि सर्वहृदि वाससि । नमस्ते वैखरी रूपे सर्वतत्त्वात्मिके, सर्वविद्यात्मिके सर्वशक्त्यात्मिके सर्वदेवात्मिके वसिष्ठेन मुनिनाराधिते विश्वामित्रेण मुनिना उपजीव्यमाने नमस्ते नमस्ते । एवमक्ष मालिकया जप्तो मन्त्रः सद्यः सिद्धिकरो भवतीत्याह भगवान् गुहः प्रजापति-मित्युपनिषत् ॥ १ ॥

॥ इति अक्षमालिकापनिषत् समाप्ता ॥

தேவதைகளின் ஆயதனமாகக் கருதி மகா நைவேத்யம் செய்து 'அ' முதல் 'க்ஷ' வரை அக்ஷரங்களை 'அம் நம:' 'ஆம் நம:' என்று உச்சரித்து 108 தடவை தொடவும். பிறகு அதை எடுத்து வைத்துப் பிரதக்ஷணம் செய்து மூலத்தில் கூறியபடி ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்த்தலே நிவேச்ய அக்ஷத புஷ்பை-ராராத்த்ய ப்ரத்ய-க்ஷமாதிக்ஷாந்தைர்வர்ணை-பாவயேத் । புனரேதஸ்-யாம் ஸர்வாத்மகத்வம் பாவயித்வா மஹோபஹாரை-ருபஹ்ருத்ய ஆதிக்ஷாந்தாக்ஷரை - ரக்ஷமாலாமஷ்-டோத்தரசதம் ஸ்ப்ருசேத் । அத புனருத்தாப்ய ப்ரத-க்ஷிணீ க்ருத்ய । ஓம் நமஸ்தே பகவதி மந்த்ரமாத்ருகே அக்ஷமாலே ஸர்வவசங்கரி, ஓம் நமஸ்தே பகவதி மந்த்ரமாத்ருகே அக்ஷமாலே உச்சாடனி ஓம் நமஸ்தே பக்வதி மந்த்ரமாத்ருகே அக்ஷமாலே விச்வாம்ருதே, ஓம் ம்ருத்யுஞ்ஜய ஸ்வரூபிணி, ஸகலலோகோத்தீபினி, ஸகலலோகரக்ஷாதிகே, ஸகலலோகோஜ்ஜீவிகே, ஸகல லோகோத்பாதிகே, திவாப்ரவர்த்திகே, ராத்ரிப்ரவர்த்-திகே, நத்யந்தரம் யாஸி. தேசாந்தரம் யாஸி. த்வீ-பாந்தரம் யாஸி, லோகாந்தரம் யாஸி ஸர்வதாஸ்ப்புரஸி ஸர்வஹ்ருதி வாஸஸி । நமஸ்தே பராரூபே, நமஸ்தே பச்யந்தீரூபே, நமஸ்தே மத்த்யமாரூபே, நமஸ்தே வைகரீரூபே, ஸர்வதத்வாத்மிகே, ஸர்வவித்யாத்மிகே, ஸர்வசக்த்யாத்மிகே ஸர்வதேவாத்மிகே வஸிஷ்டேன முனிநாராதிதே, விச்வாமித்ரேண முனிநா உப ஜீவ்ய-மானே, நமஸ்தே நமஸ்தே । ஏவ மக்ஷமாலிகாயா ஜப்தோ மந்த்ர: ஸத்ய: ஸித்திகரோ பவதீத்யாஹ பகவான் குஹ: ப்ரஜாபதிமித்யுபநிஷத் ॥ 1 ॥

இதி அக்ஷமாலிகோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

இப்படி பூஜித்த அக்ஷ மாலையில் ஜபித்த மந்திரம் உடனே பலனளிப்பதாகும் என்று குஹப் பெருமான் கூறியருளினுர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் அக்ஷமாலிகோபநிஷத்து முற்றும்

अव्यक्तोपनिषत् ॥ ६९ ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

पुरा किलेदं न किंचनासीत् न द्यौर्नान्तरिक्षं न पृथिवी केवलं ज्योतिरूप-मनाद्यनन्तं अनण्वस्थूल-रूप-मरूपं रूपवद-विज्ञेयं ज्ञानरूप-मानन्दमयमासीत् । तदनन्यत् तद्द्वेधाऽभूद्धरित-मेकं रक्तमपरम् । तत्र यद्रक्तं तत् पुंसोरूपमभूत् । यद्धरितं तन्मायायाः । तौ समंगच्छतः । तयोर्वीर्यमेव मनन्दत् । तदवर्धत । सोऽभिजिज्ञासत किं मे कृत्य मिति । तं ह वागदृश्यमानाऽभ्युवाच भो भो प्रजापते त्वमव्यक्ता-दुत्पन्नोऽसि व्यक्तं ते कृत्य मिति । किमव्यक्तं यस्मादह-मासिषम् । किं तद्व्यक्तं यन्मे कृत्यमिति । साऽब्रवीद-विज्ञेयं हि तत् सौम्य तेजः । यदविज्ञेयं तदव्यक्तम् । तं चेज्जिज्ञाससि माऽवगच्छेति । सहोवाच कैषा त्वं ब्रह्म-वाग्यदसि शंसात्मानमिति । सा त्वब्रवीत् तपसा मां विजिज्ञासस्वेति । स ह सहस्रं समा ब्रह्मचर्यमध्युवास ॥ १ ॥

---

69. அவ்யக்தோபநிஷத்து

1. ஆதியில் இங்கு காணும் எதுவும் சிறிதும் இருக்கவில்லை. வானமில்லை, இடைவெளியில்லை, பூமியில்லை; ஆதியந்தமற்றதும், சிறிது பெரிது என்று கூற முடியாததும் உருவென்றோ அருவென்றோ கூறமுடியாததும், கேவலம் அறிவாயும் ஆனந்தமயமாயும் ஒரு ஜோதி வடிவிருந்தது. அதினின்று வேறாகாத இரட்டைப்பிழம்பு தோன்றிற்று.

அவ்யக்தோபநிஷத் ॥ 69 ॥

'ஓம் ஆப்யாய'ந்து' இதி சாந்தி: ।

புரா கிலேதம் ந கிஞ்சனாஸீத் ந த்யௌர்-நாந்தரிக்ஷம் ந ப்ருதிவீ கேவலம் ஜ்யோதி ரூபமனாத்யனந்தமனண்-வஸ்த்தூல-ரூப-மரூபம் ரூபவத-விஜ்ஞேயம் ஜ்ஞானரூப-மானந்தமய-மாஸீத் । ததனன்யத்-தத்-த்வேதா(அ)பூத்தத்ஹரிதமேகம் ரக்த-மபரம் । தத்ர யத்ரக்தம் தம் பும்ஸோரூப-மபூத் । 'யத்தரிதம் தன்மாயாயா: । தௌ ஸமகச்சத: । தயோர்-வீர்ய-மேவ மனந்தத் । ததவர்த்தத । ஸோ(அ)பிஜிஜ்ஞாஸத கிம் மே குலம் கிம் மே க்ருத்யம் இதி । தம் ஹ வாகத்ருச்யமான(அ)ப்யுவாச போ போ ப்ரஜாபதே த்வமவ்யக்தா-துத்பன்னோ(அ)ஸி வ்யக்தம் தே க்ருத்ய மிதி । கிமவ்யக்தம் யஸ்மாதஹ-மாஸிஷம் । கிம் தத்வ்யக்தம் யன்மே க்ருத்யமிதி । ஸா(அ)ப்ரவீதவிஜ்ஞேயம் ஹி தத் ஸௌம்ய தேஜ: । யதவிஜ்ஞேயம் ததவ்யக்தம் । தஞ்சேஜ்ஜிஜ்ஞாஸஸி மா(அ)வகச்சேதி । ஸ ஹோவாச கைஷா த்வம் ப்ரஹ்மவாக்யதஸி சம்ஸாத்மானமிதி । ஸா த்வப்ரவீத் தபஸா மாம் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வேதி । ஸஹ ஸஹஸ்ரம் ஸமா ப்ரஹ்மசர்ய-மத்த்யுவாஸ ॥ 1 ॥

ஒன்று பச்சை, மற்றொன்று சிவப்பு, அதில் சிவப்பு ஆண்மைத் தத்துவம், பச்சை மாயையின் தத்துவம் அவற்றின் வீரியம் கூடி மகிழ்ந்து வளர்ந்தது. அது 'என் பிறப்பிடமெது, என் செயல் என்ன ?' என்று யோசித்தது. கண்காணுத ஒரு வாக்கு அப்பொழுது 'ஓ! ஓ! ப்ரஜாபதியே! நீ அவ்யக்தத்திலிருந்து பிறந்தவன், வியக்தம்

अथापश्यदृच-मानुष्टुभीं परमां विद्यां यस्यांगान्यन्ये मन्त्राः । यत्र ब्रह्म प्रतिष्ठितम् । तां विदित्वा स च रक्तं बिज्ञासयामास । सहस्रं समा आद्यन्तनिहितोंकारेण पदान्यगायत् । सहस्रं समा तथैवाक्षरशः । ततोऽपश्यज्ज्योतिर्मयं श्रियालिङ्गितं सुपर्णरथं शेषफणाच्छादित-मौलिं मृगमुखं नरवपुषं-शशि - सूर्य - हव्यवाहनात्मक - नयनत्रयम् । ततः प्रजापतिः प्रणिपपात नमो नम इति । तथैव ऋचा अथ तमस्तौत् । उग्रमित्याह उग्रः खलु वा एष मृगरूपत्वात् । वीरमित्याह वीरो वा एष वीर्यत्वात् । महाविष्णुमित्याह महतां वा अयं महान् रोदसी व्याप्य स्थितः । ज्वलन्तमित्याह ज्वलन्निव खल्वसाववस्थितः । सर्वतोमुखमित्याह सर्वतः खल्वयं मुखवान् विश्वरूपत्वात् । नृसिंहमित्याह तथा यजुरेवैतत् । भीषण-मित्याह भीषा वा अस्मादादित्य उदेति

உனது செயல்' என்று கூறிற்று. 'எதிலிருந்து நான் உண்டானேனோ அந்த அவ்வ்யக்தம் எது? என்னுடைய செயல் எனப்பட்ட வ்யக்தம் எப்படிப்பட்டது?' என்று வினவவே, அந்த வாக்கு 'அந்த அவ்யக்தம் என்ற ஜோதி அறிய முடியாதது. அதைத் தேடினாலும் அறிய மாட்டாய்' என்று கூறிற்று, 'அந்தப் பரப்பிரம்மத்தின் வாக்காகிய நீ எப்படிப்பட்டவன் என்று உன்னைப்பற்றிக் கூறியருள்' என்று பிரஜாபதி கேட்கவே 'தவத்தால் என்னை அறிந்துகொள்' என்று அந்த சக்தி கூறிற்று. பிரஜாபதி ஆயிரம் வருஷம் பிரம்மசரியத்துடன் தவம் செய்தார்.

2 அதின் பயனாக அவர் அனுஷ்டுப் சந்தத்திலுள்ள

அதாபச்யத்ருசமானுஷ்டுபீம் பரமாம் வித்யாம் யஸ்யாங்கான்யன்யே மந்த்ரா: । யத்ர ப்ரஹ்ம ப்ரதிஷ்ட்டிதம் । தாம் விதித்வா ஸ ச ரக்தம் ஜிஜ்ஞாஸயாமாஸ । ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆத்யந்தநிஹிதோங்காரேண பதான் யகாயத் । ஸஹஸ்ரம் ஸமா ததைவாக்ஷரச: । ததோ(அ)பச்யஜ் ஜ்யோதிர்மயம் ச்ரியாலிங்கிதம் ஸுபர்ணரதம் சேஷபணுச்சாதிதமௌலிம் ம்ருகமுகம் நரவபுஷம்-சசிஸூர்ய-ஹவ்யவாஹனாத்மக-நயனத்ரயம் । தத: ப்ரஜாபதி: ப்ரணிபபாத நமோ நம இதி । ததைவ ருசா அத தமஸ்தௌத் । உக்ர-மித்யாஹ உக்ர: கலு வா ஏஷ ம்ருகரூபத்வாத் । வீரமித்யாஹ வீரோ வா ஏஷ வீர்யத்வாத் । மஹாவிஷ்ணு-மித்யாஹ மஹதாம் வா அயம் மஹான் ரோதஸீ வ்யாப்ய ஸ்த்தித: । ஜ்வலந்தமித்யாஹ ஜ்வலந்நிவ கல்வஸாவவஸ்த்தித: । ஸர்வதோ முக-மித்யாஹ ஸர்வத: கல்வயம் முகவான் விச்வரூபத்வாத் । ந்ருஸிம்ஹ-மித்யாஹ யதா யஜுரேவைதத் । பீஷணமித்யாஹ பீஷா வா அஸ்மா-தாதித்ய

ஒப்பற்றதொரு வித்தையைக் கண்டு கொண்டார். மற்ற மந்திரங்களெல்லாம் அதில் அங்கங்களாக அடங்கியவையே. அதில் பரப்பிரம்மம் நிலையாக உளது. அதை அறிந்தபின் சிவப்பான ஆண்மை தத்துவம். கூறப்பட்டதே அதையறிய விரும்பினர், அதற்காக அந்த அனுஷ்டுப் மந்திரத்தின் ஒவ்வொரு பதத்துடனும் முன்னும் பின்னும் ஓங்காரத்தைச் சேர்த்து ஆயிரம் வருஷம் ஜபம் செய்தார். அவ்வாறே மேலும் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் ஜபம் செய்தார். அப்பொழுது ஜோதிர் மயமானதொரு காட்சியைக் கண்டார் கருட ரதத்தில் ஆதிசேஷனுடைய படத்தால் குடை பிடிக்கப்பட்ட

भीतश्चन्द्रमा भीतो वायुर्वाति भीतोऽग्निर्दहति भीतः पर्जन्यो वर्षति। भद्रमित्याह भद्रः खल्वयं श्रिया जुष्टः। मृत्योर्मृत्युमित्याह मृत्योर्वा अयं मृत्युरमृतत्वं प्रजाना-मन्नादानाम्। नमामीत्याह यथा गनुरेवैतत्। अहमित्याह यथा यजुरेवैतत् ॥ २ ॥

सहोवाच भगवन्नव्यक्ता-दुत्पन्नोऽस्मि व्यक्तं मम कृत्यमिति पुरःऽश्रावि। तत्राव्यक्तं भगवन्नित्यज्ञायि व्यक्तं मे कथयेति। व्यक्तं वै चराचरात्मकम्। प्रजापते शृणु सृष्टैरुपायं परमं यं विदित्वा सर्वं ज्ञास्यसि। मय्यग्नौ स्वात्मानं हविर्ध्यायेत् तयैवानुष्टुभर्चा। ध्यानयज्ञोऽयमेव ॥ ३ ॥

சிரத்துடன் சிங்க முகமும் மனித உடலும் கூடி, சூரியன் சந்திரன் அக்னி ஆகிய மூன்று கண்களுடன் அவ்வுரு விளங்கிற்று. பிரஜாபதி 'நமோ நம:' என்று வணங்கி அதே மந்திரத்தால் துதித்தார். சிங்க வடிவில் அது பயங்கரமாயிருந்ததால் உக்ரம் என்றும், வீரியத்துடனிருந்ததால் வீரம் என்றும் பெரியதிற்கும் பெரியதாக பூமியையும் ஆகாயத்தையும் வியாபித்திருந்ததால் மஹாவிஷ்ணும் என்றும், ஜோதிஸ்வருபமாக ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்ததால் ச்வலந்தம் என்றும் விச்வ ருபியாக எங்கும் முகத்துடன் விளங்கியதால் விச்வதோமுகம் என்றும், சிங்க முகம் என்று மந்திரமே கூறியதால் ந்ருஸிஹ்மம் என்றும் அவருக்குப் பயந்தே சூரியன் உதிப்பவனாகவும் சந்திரன் பிரகாசிப்பதாலும் காற்று வீசுவதாலும் நெருப்பு எரிவதாலும்மழை பொழிவதாலும் பீஷணம் என்றும், மங்களமான ஸ்ரீயால் தழுவப் பெற்றிருந்ததால் பத்ரம் என் றும். பிரஜைகளுக்கு அமிருதம்

உதேதி பீதச்சந்த்ரமா பீதோ வாயுர்வாதி பீதோ(அ)-க்னிர் தஹதி பீத: பர்ஜன்யோ வர்ஷதி । பத்ர-மித்யாஹ பத்ர: கல்வயம் ச்ரியா ஜுஷ்ட: । ம்ருத்யோர் ம்ருத்யு-மித்யாஹ ம்ருத்யோர்வா அயம் ம்ருத்யு-ரம்ருதத்வம் ப்ரஜானு-மன்னுதானும் । நமா மீத்யாஹ யதா யஜுரேவைதத் । அஹமித்யாஹ யதா யஜுரேவைதத் ॥ 2 ॥

ஸஹோவாச பகவந்நவ்யக்தா - துத்பன்னோ (அ)ஸ்மி வ்யக்தம் மம க்ருத்ய-மிதி புரா(அ)ச்ராவி । தத்ராவ்யக்தம் பகவந்நித்யஜ்ஞாயி வ்யக்தம் மே கதயேதி । வ்யக்தம் வை சராசராத்மகம் । ப்ரஜாபதே ச்ருணுஸ்ருஷ்டேருபாயம் பரமம் யம் விதித்வா ஸர்வம் ஜ்ஞாஸ்யஸி । மய்யக்னௌ ஸ்வாத்மானம் ஹவிர்-த்த்யாயேத் தயைவானுஷ்புருசா । த்த்யானயஞ்ஞோ (அ)யமேவ ॥ 3 ॥

போன்ற அன்னத்தையளிப்பதாலும் மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யுவாயிருப்பதாலும் ம்ருத்யு ம்குத்யும் என்றும் மந்திரத்தில் கூறியபடி நமாமி என்றும் அஹம் என்றும் போற்றித் துதித்தார்.

3. பிரஜாபதி கூறினர்: 'பகவானே! அவ்யக்தத்திலிருந்து நான் உற்பவித்தேன் என்றும், என்னுடைய செயல் வியக்தமாக விளங்கும் என்றும் ஆதியில் அசரீரி வாக்கை நான் கேட்டேன் வியக்தத்தைப்பற்றி எனக்கு விளக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

'வியக்தம் என்பது சராசரப் பிரபஞ்சம்.' பிரஜாபதியே அதின் சிருஷ்டிக்கு உபாயம் கூறுகிறேன், கேள். அதை யறிந்தால் எல்லாம் அறிந்தவனுவாய். என்னை அக்னி யாக பாவித்து அனுஷ்டுப் மந்திரத்தால் தியான யக்ஞத்தைச் செய்யவேண்டும.

प्रजापतिस्तं यज्ञाय वसीयांसचात्मानं मन्यमानो मनो यज्ञेनेजे । सर्वमजानात् सर्वत्राशकत् सर्वमकरोत् ।। ४ ।।

सर्वं जगदनुष्टुभ एवोत्पन्न-मनुष्टुप् प्रतिष्टितं प्रतितिष्टति यश्चैवं वेद ।। ५ ।।

प्रजापतिः कथन्विमाः प्रजाः सृजेयमिति चिन्तयन्नुग्रमितीमां ऋचं गातुमुपाक्रमत् । ततः प्रथमपादा-दुग्ररूपो देवः प्रादुरभूत् । एक श्यामः पुरतो रक्तः पिनाकी स्त्रीपुंसरूपस्तं विभज्य स्त्रीषु तस्य स्त्रीरूपं पुंसि च पुं रूपं व्यधात् । स उभाभ्या-मंशाभ्यां सर्वमादिष्टः । ततः प्रजाः प्रजायन्ते ।। ६ ।।

य इमां विद्या-मधीते स सर्वान् वेदानधीते । चिन्तितमात्रादस्य सर्वेऽर्थाः सिद्धेयुः । जीवन्मुक्तश्च भवति । इत्युपनिषत ।। ७ ।।

इति अव्यक्तोपनिषत् समाप्ता ।।

---

4. அவ்வாறே தன்னை பாவித்துக்கொண்டு பிரஜாபதி அந்த மனேயக்ஞத்தால் பூஜித்தார். அனைத்தையுமறிந்தார். எல்லா சக்திகளையுமடைந்தார் எல்லாவற்றையும் செய்தார்.

5. உலகனைத்தும் அனுஷ்டுப் மந்திரத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு அதிலேயே நிலைபெற்றது. இதையறிந்தவன் அதில் நிலைபெறுகிறான்,

6. பிரஜாபதி பிரஜைகளை எங்ஙனம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்று யோசித்து, 'உக்ரம்' என்று தொடங்கும் இந்த மந்திரத்தை ஜபிக்கலானார். அப்பொழுது அதின் முதல் பாதத்திலிருந்து உக்ரமான

ப்ரஜாபதிஸ்தம் யஜ்ஞாய வஸீயான்ஸசாத்மானம் மன்யமாஞே மஞே யஜ்ஞேனேஜே। ஸர்வமஜானுத் ஸர்வத்ராசகத் ஸர்வ-மகரோத் ॥ 4 ॥

ஸர்வம் ஜகதனுஷ்டுப ஏவஉத்பன்ன-மனுஷ்டுப் ப்ரதிஷ்ட்டிதம் ப்ரதிதிஷ்ட்டதி யச்சைவம் வேத ॥ 5 ॥

ப்ரஜாபதி: கதந்ந்விமா: ப்ரஜா: ஸ்ருஜேய-மிதி சிந்தயன்னுக்ர-மிதீமாம் ருசம் காது-முபாக்ரமத்। தத: ப்ரதம-பாதா-துக்ர ரூபோதேவ: ப்ராதுரபூத்। ஏக: ச்யாம: புரதோ ரக்த: பிங்கீ ஸ்த்ரீபும்ஸ ரூபஸ்-தம் விபஜ்ய ஸ்த்ரீஷு தஸ்ய ஸ்த்ரீரூபம் பும்ஸி ச பும் ரூபம் வ்யதாத்। ஸ உ பாப்ப்யா-மம்சாப்ப்யாம் ஸர்வ-மாதிஷ்ட:। தத: ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே ॥ 6 ॥

ய இமாம் வித்யா-மதீதே ஸ ஸர்வான் வேதான-தீதே। சிந்திதமாத்ராதஸ்ய ஸர்வே(அ)ர்த்தா: ஸித்தேயு:। ஜீவன் முக்தச்ச பவதி। இத்யுபநிஷத் ॥ 7 ॥

இதி அவ்யக்தோபநிஷத் ஸமாப்தா

தெய்வருபம் தோன்றிற்று. அது ஒருபுறம் கருப்பாகவும் மறுபுறம் சிவப்பாகவும் இருந்தது. அதுதான் பிங்கியான ருத்ரனுடைய ஆண்வடிவும் பெண்வடிவும் இணைந்த வடிவம். அந்த ஸ்திரீவடிவத்தால் பெண்களையும் புருஷ வடிவத்தால் ஆண்களையும் சிருஷ்டித்தார் அவ்விரண்டின் அம்சங்களால் அனைத்தும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து பிரஜைகள் தோன்றலானார்கள்.

7. எவர் 'உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம்

ஸர்வதோ முகம் | ந்ருஸிஹ்மம் பீஷணம் பத்ரம் ம்ருத்யு ம்ருத்யும் நமாம்யஹம்' எனும் இந்த வித்தையை அத்தியயனம் செய்கிறரோ அவர் எல்லா வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவராவார். அவர் புண்ணிய

एकाक्षरोपनिषत् ॥ ७० ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

हरिः ॐ । एकाक्षरं त्वक्षरेऽत्रास्ति सोमे सुषुम्नायां चेह दृढी स एकः । त्वं विश्वभू-र्भूतपतिः पुराणः पर्जन्य एको भुवनस्य गोप्ता । धाता विधाता पवनः सुपर्णो विष्णुर्वराहो रजनी रहश्च । भूतं भविष्यत् प्रभवः क्रियाश्च कालः क्रमस्त्वं परमाक्षरं च । ऋचो यजूंषि प्रभवन्ति वक्त्रात् सामानि सम्राड् वसुरन्तरिक्षम् । त्वं यज्ञनेता हुतभुग्विभुश्च रुद्रास्तथा दैत्यगणा वसुश्च । यमध्वरे ब्रह्मविदः स्तुवन्ति सामैर्यजुर्भिः क्रतुभिस्त्वमेव । त्वं स्त्री पुमांस्त्वं च कुमार एकस्त्वं वै कुमारी ह्यथ भूस्त्वमेव ।

---

70. ஏகாக்ஷரோபநிஷத்து

1. 'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

ஹரி: ஓம் || ஸுஷும்ந நாடியில் அழிவற்ற ஸோம மண்டலத்தில் திடமாக விளங்கும் ஒன்ருகியது ஓரக்ஷரம் (ஓம்). 'நீயே உலகின் பிறப்பிடம். உயிர்களின் பதி. புராண புருஷன், தேவேந்திரன், புவனத்தை ரக்ஷிக்கும்

மாத்திரத்தால் எல்லாப் பொருள்களும் சித்திக்கும், அவர் ஜீவன் முக்தருமாவார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் அவ்யக்தோபநிஷத்து

முற்றும்

ஏகாக்ஷரோபநிஷத்து ॥ 70 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

'ஹரி: ஓம்'। ஏகாக்ஷரம் த்வக்ஷரே(அ)த்ராஸ்தி ஸோமே ஸுஷும்ணுயாம் சேஹ த்ருட ஸ ஏக:। த்வம் விச்வபூர்-பூதபதி: புராண: பர்ஜன்ய ஏகோ புவன-ஸ்யகோப்தா। தாதா விதாதா பவன: ஸுபர்ணோ விஷ்ணுார்-வராஹோ ரஜனீ ரஹச்ச। பூதம் பவிஷ்யத் ப்ரபவ: க்ரியாச்ச கால: க்ரமஸ்த்வம் பரமாக்ஷரஞ்ச। ருசோ யஜூம்ஷி ப்ரஸவந்தி வக்த்ராத் ஸாமானி ஸம்ராட் வஸுரந்தரிக்ஷம்। த்வம் யஜ்ஞநேதா ஹுதபுக் - விபுச்ச ருத்ராஸ் ததா தைத்ய-கணு வஸுச்ச। யமத்த்வரே ப்ராஹ்ம-வித: ஸ்துவந்தி ஸாமைர் - யஜுர்ப்பி: க்ரதுபிஸ்த்வ-மேவ। த்வம் ஸ்த்ரீ புமாம் ஸ்த்வஞ்ச குமார ஏகஸ்த்வம் வை குமாரீ ஹ்யத பூஸ்த்வமேவ। த்வமேவ தாதா

ஒருவன். நீயே பிரம்மா, பலவிதமாய்ச் செயல்புரிபவன் வாயுதேவன், கருடன், விஷ்ணு, வராஹமூர்த்தி, இரவு, ரஹஸ்யமான பொருள். உண்டாவது உண்டாயது உண்டாகப்போவது, கிரியை, காலம், கிரமம், உத்தம மான அழியாத பொருள் எல்லாம் நீயே. உன் முகத்தி லிருந்தே ரிக்வேத யஜுர்வேத ஸாம வேத மந்திரங்கள்

त्वमेव धाता वरुणश्च राजा त्वं वत्सरो अग्निर्यम एवं सर्वम् । त्वं विष्णुर्भूतानि तु त्रासि दैत्यांस्त्वयाऽऽवृतं जगदुद्भव गर्भः । त्वं भूर्भुवः स्वस्त्वं हि स्वयंभू-रथ विश्वतो मुखः । य एवं नित्यं वेदयते गुहाशयं प्रभुं पुराणं सर्वभूतं हिरण्मयम् । बुद्धिमतां परां गतिं स बुद्धिमान् बुद्धिमतीत्य तिष्ठतीत्युपनिषत् । हरिः ओं तत्सत् ॥ १ ॥

इति एकाक्षरोपनिषत् समाप्ता ॥

பிறக்கின்றன. நீயே வஸுு அந்தரிக்ஷம், அனைத்தையும் ஆள்பவன், நீயே யக்ஞத்தை நடத்துபவன், அக்னி, விபு, ருத்திரர்கள் தைத்திய கணங்கள் ஸாமங்களாலும் யஜுஸ் மந்திரங்களாலும் க்ரதுக்களாலும் பிரம்ம ஞானிகள் யாகத்தில் துதிக்கும் பரம்பொருள் நீயே. ஆணும் பெண்ணும் குமரனும் குமரியும் பூவுலகும் நீயே நீயே பிரம்மா, வருணன், அரசன், காலவடிவான வருஷம் அக்னி, அர்யமா, எல்லாம் நீயே. விஷ்ணுவாக உயிர் களை காக்கிறாய். தைத்தியர்கள் உன்னால் சூழ்ந்து அடக்கப்படுகிறார்கள். நீயே உலகை உற்பவிக்கும் கர்ப்பம். நீயே பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் நீயே ஸ்வயம்பூ எங்கும் முகமுள்ளவன்'.

இங்ஙனம் எவன் புத்தி குகையிலுள்ள பிரபுவும் பழம்பொருளும், சுத்த ஸத்துவமும், உண்டாய அனைத்தும் புத்திமான்களாகிய ஸாதுக்களின் உத்தம கதியும் ஆகிய ஓங்காரப் பொருளை அறிந்து போற்று

வருணச்ச ராஜா த்வம் வத்ஸரோ அக்ன்யர்யம ஏவ ஸர்வம் ।ஈத்வம் விஷ்ணுர்ப்பூதானி து த்ராஸி தைத்யாம்ஸ்-த்வயா(ஆ)வ்ருதம் ஜகதுத்பவ கர்ப்ப: । த்வம் பூர்ப்புவ: ஸ்வஸ்த்வம் ஹி ஸ்வயம்பூ-ரத விச்வதோ முக: ।। ய ஏவம் நித்யம் வேதயதே குஹாசயம் ப்ரபும் புராணம் ஸர்வபூதம் ஹிரண்மயம் । புத்திமதாம் பராம் கதிம் ஸ புத்திமான் புத்தீமதீத்ய திஷ்டடநீத்யுபநிஷத் । ஹரி: ஓம் தத்ஸத் ।।

இதி ஏகாக்ஷரோபநிஷத் ஸமாப்தா

கிருனே அந்த புத்திமான் புத்தியையும் கடந்து அதில் நிலைபெறுகிருன் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஏகாக்ஷரோபநிஷத்து

முற்றும்

अन्नपूर्णोपनिषत् ॥ ७१ ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

हरिः ओम् । निदाघो नाम योगीन्द्र ऋभुं ब्रह्मविदां वरम् । प्रणम्य दण्डवद्भूमावुत्थाय स पुनर्मुनिः । आत्मतत्त्वमनुब्रूहीत्येवं पप्रच्छ सादरम् । कयोपासनया ब्रह्मन्नीदृशं प्राप्तवानसि । तां मे ब्रूहि महाविद्यां मोक्षसाम्राज्यदायिनीम् ॥ १.१ ॥

निदाघ त्वं कृतार्थोऽसि शृणु विद्यां सनातनीम् । यस्या विज्ञानमात्रेण जीवन्मुक्तो भविष्यसि । मूलशृंगाट मध्यस्था बिन्दुनादकलाश्रया । नित्यानन्दा निराधारा विख्याता विलसत्कचा । सप्तविंशति वर्णात्मा योगिनी गणसेविता ।

---

71. அன்னபூர்ணோபநிஷத்து

1.1. 'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி' என்று சாந்தி பாடம்.

ஹரி; ஓம். நிதாகர் என்ப் பெயர்படைத்த யோகீந்தரர் பிரம்ம ஞானிகளிற் சிறந்தவரான ருபுவை அணுகித் தடிபோல் தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு எழுந்து அம்முனிவர் சிரத்தையுடன் பிரம்மஸ்வரூபியே! இப்படிப் பட்ட உயர் நிலையை நீங்கள் எந்த உபாசனையால் அடைந்தீர்கள்? மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அருளும் 'அந்த மகா வித்தையை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளப் பிரார்த்திக்கிறேன்' என்று விண்ணப்பித்தார்.

அன்னபூர்ணோபநிஷத் || 71 ||

ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய:

"ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:" இதி சாந்தி: |

ஹரி: ஓம் | நிதாகோ நாம யோகீந்த்ர ருபும் ப்ரஹ்மவிதாம் வரம் | ப்ரணம்ய தண்டவத்பூமாவுத்-தாய ஸ புனர்முனி: | ஆத்மதத்வ-மனுப்ருஹீத்யேவம் பப்ரச்ச ஸாதரம் | கயோபாஸனயா ப்ரஹ்மன்னீத்ருசம் ப்ராப்தவானஸி | தாம் மே ப்ரூஹி மஹாவித்யாம் மோக்ஷ-ஸாம்ராஜ்ய-தாயினீம் || 1.1 ||

நிதாக த்வம் க்ருதார்த்தோ(அ)ஸி ச்ருணு வித்யாம் ஸநாதனீம் | யஸ்யா விஜ்ஞானமாத்ரேண ஜீவன் முக்தோ பவிஷ்யஸி | மூலச்ருங்காட மத்யஸ்த்தா பிந்துநாதகலாச்ரயா | நித்யானந்தா நிராதாரா விக்க்-யாதா விலஸத்கசா | ஸப்தவிம்சதி வர்ணாத்மா யோகினீ கணஸேவிதா | ஐம்-ஹ்ரீம்-ஸௌம்-ஸ்ரீம்-க்லீம்-ஓம்-

---

1.2. 'நிதாகா! நீ பிறவிப் பயனை எய்தியவன்; பண்டைய வித்தையைக் கூறுகிறேன் கேள். அதை அறிந்த மாத்திரத்தில் ஜீவன் முக்தனாக விளங்குவாய். மூலாதார மத்தியில் பிந்து நாத கலையுடன் வேறு ஆதாரமின்றி என்றும் ஆனந்தமாக விளங்கும் பிரசித்தமானவள் பிரகாசிக்கும் கூந்தலுடன் கூடிய அன்னபூர்ணா தேவீ. யோகினீ கணங்களால் சேவிக்கப்பெற்ற அவளுடைய மந்திரம் இருபத்தேழு அக்ஷரங்களைக் கொண்டது. அது பின்வருமாறு. 'ஐம் ஹ்ரீம் ஸௌம் ஸ்ரீம் க்லீம் ஓம்

ऐं ह्रीं सौं श्रीं क्लीं ओं नमो भगवत्यन्नपूर्णे-ममाभिलषित-मन्नं देहि स्वाहा । इति पित्रोपदिष्टोऽस्मि तदादि नियमः स्थितः । कृतवान् स्वाश्रमाचारो मन्त्रानुष्ठान-मन्वहम् । एवं गते बहुदिने प्रादुरासीन्ममाग्रतः । अन्नपूर्णा विशालाक्षी स्मयमान-मुखांबुजा । तां दृष्ट्वा दण्डवद्भूमौ नत्वा प्रांजलि-रास्थितः । अहो वत्स कृतार्थोऽसि वरं वरय चाचिरम् । एवमुक्तो विशालाक्ष्या मयोक्तं मुनिपुङ्गव । आत्मतत्त्वं मनसि मे प्रादुर्भवतु पार्वति । तथैवास्त्विति मामुक्त्वा तत्रैवान्तरधीयत । तदा मे मतिरुत्पन्ना जगद्वै चित्य दर्शनात् ।। १.२ ।।

भ्रमः पञ्चविधो भाति तदेवेह समुच्यते । जीवेश्वरौ भिन्नरूपाविति प्राथमिको भ्रमः । आत्मनिष्ठं कर्तृगुणं वास्तवं वा द्वितीयकः । शरीरत्रय संयुक्तजीवः सङ्गी तृतीयकः । जगत्कारणरूपस्य विकारित्वं चतुर्थकः ।

நமோ பகவத் யன்னபூர்ணே மமா பிலஷித மன்னம் தேஹி ஸ்வாஹா'. இது என் பிதாவால் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அது முதல் நியமத்துடன் நாள்தோறும் எனக்குரிய ஆசிரம தர்மத்தைக்கொண்டு மந்திரத்தைக் கைக்கொண்டு மந்திரத்தை ஜபித்து வந்தேன். இங்ஙனம் பலநாட்கள் சென்றபின் அன்ன பூர்ணா விசாலாக்ஷி முறுவல் பூத்த முகத்துடன் என் முன் காட்சியளித்தாள். அவளைக் கண்டதும் தடிபோல் தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்துக் கை கூப்பி நின்றேன். "குழந்தாய் நீ கிருதார்த்தன். வேண்டிய வரம் கேள்"

நமோ பகவத்யன்னபூர்ணேமமாபிலஷித - மன்னம் தேஹி ஸ்வாஹா । இதி பித்ரோபதிஷ்டோ(அ)ஸ்மி ததாதி நியம: ஸ்தித: । க்ருதவான் ஸ்வாச்ர-மாசாரோ மந்த்ரானுஷ்டான-மன்வஹம் । ஏவம் கதே பஹுதினே ப்ராதுராஸீன் மமாக்ரத: । அன்னபூர்ணு விசாலாக்ஷீ ஸ்மயமான முகாம்புஜா । தாம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத்பூமௌ நத்வா ப்ராஞ்ஜலிராஸ்த்தித: । அஹோ வத்ஸ க்ருதார்த்தோ(அ)ஸி வரம் வரய மாசிரம் । ஏவமுக்தோ விசாலாக்ஷ்யா மயோக்தம் முனிபுங்கவ । ஆத்ம தத்வம் மனஸி மே ப்ராதுர்ப்-பவது பார்வதி । ததை வாஸ்த்விதி ஸா முக்த்வா தத்ரைவாந்தரதீயத । ததா மே மதிருத்பன்ன ஜகத் வைசித்ர்ய தர்சனுத் ॥ 1.2 ॥

ப்ரம: பஞ்சவிதோ பாதி ததேவேஹஸமுச்யதே । ஜீவேச்வரௌ பின்ன ரூபாவிதி ப்ராதமிகோ ப்ரம: । ஆத்மநிஷ்டம் கர்த்ருகுணம் வாஸ்தவம் வா த்விதீயக: । சாரீரத்ரய - ஸம்யுக்த - ஜீவ: ஸங்கீ-த்ருதீயக: । ஜகத்காரண - ரூபஸ்ய விகாரித்வம்

என்று கூறினள். தேவி விசாலாக்ஷியால் இங்ஙனம் கூறப்பெற்ற நான் "என் மனதில் ஆத்ம தத்துவம் விளங்கட்டும் அன்னை பார்வதியே!' என்று விண்ணப்பித்தேன். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அருள் புரிந்தாள். அப்பொழுதே மறைந்துவிட்டாள். முனி புங்கவா! அச்சமயம் உலக விசித்திரத்தைப் பார்த்த என் மனதில் ஞானம் பிறந்தது.

1.3. மதி மயக்கம் ஐந்து விதமாக உளது. அதைக் கூறுகிறேன். ஜீவனும் ஈச்வரனும் வெவ்வேறு என்பது முதலாவது மயக்கம். ஜீவாத்மாவிடமுள்ள கர்த்தா

कारणाद्भिन्न जगतः सत्यत्वं पञ्चमो भ्रमः । पञ्चभ्रम-निवृत्तिश्च तदा स्फुरति चेतसि । बिम्बप्रतिबिम्ब दर्शनेन जीवेश्वर भेदभ्रमो निवृत्तः । स्फटिक-लोहित दर्शनेन पारमार्थिक कर्तृत्व भ्रमो निवृत्तः । घटमठाकाश दर्शनेन सङ्गीति भ्रमो निवृत्तः । रज्जुसर्पदर्शनेन कारणाद्भिन्न जगतः सत्यत्व-भ्रमो निवृत्तः । कनकरुचक-दर्शनेन विकारित्व भ्रमो निवृत्तः । तदा प्रभृति मच्चित्तं ब्रह्माकारमभूत्स्वयम् । निदाघ त्वमपीत्थं हि तत्त्वज्ञानमवाप्नुहि । अन्तः संसक्त-निर्मुक्तो जीवो मधुरवृत्तिमान् । बहिः कुर्वन्न-कुर्वन् वा कर्ता भोक्ता न हि क्वचित् ।। १.३ ।।

எனும் குணம் உண்மை என்பது இரண்டாவது மயக்கம். ஜீவன் மூன்று சரீரங்களுடன் கூடி அவற்றில் பற்றியவன் என்பது மூன்றாவது மயக்கம். உலகத்தின் காரணப் பொருள் விகாரத்தையடைகிறதென்பது நாலாவது மயக்கம். காரணத்திலிருந்து வேறாகத் தோன்றும் உலகம் ஸத்தியமானதென்பது ஐந்தாவது மயக்கம். இவ்வைந்து மயக்கங்களின் நீக்கம் அப்பொழுது மனதில் ஏற்பட்டது. பிம்ப பிரதிபிம்ப தரிசனத்தால் ஜீவேச்வர பேதம் நீங்கிற்று. ஸ்படிகத்தில் சிகப்பு நிறம் கண்டபொழுது, கர்த்ருத்வம் உண்மை என்ற மயக்கம் நீங்கிற்று. குடத்திலும் மடத்திலும் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஜீவனுக்கு உடலுடன் உள்ள உறவு மயக்கம்

சதுர்த்தக: । காரணாத்பின்ன ஜகத: ஸத்யத்வம் பஞ்சமோப்ரம: । பஞ்சப்ரம - நிவ்ருத்திச்ச ததா ஸ்ப்புரதி சேதஸி । பிம்பப்ரதி - பிம்ப - தர்சனேன ஜீவேச்வர பேதப்ரமோ நிவ்ருத்த: । ஸ்படிக லோஹித் தர்சனேன பாரமார்த்திக கர்த்ருத்வ-ப்ரமோ நிவ்-ருத்த: । கடமடாகாசதர்சனேன ஸங்கீதி ப்ரமோ நிவ்ருத்த: । ரஜ்ஜுஸர்ப்பதர்சனேன காரணாத்பின்ன ஜகத: ஸத்யத்வப்ரமோ நிவ்ருத்த: । கனகருசக தர்சனேன விகாரித்வப்ரமோ நிவ்ருத்த: । ததா ப்ரப்ருதி மச்சித்தம் ப்ரஹ்மாகார மபூத் ஸ்வயம் । நிதாக த்வமபீத்தம் ஹி தத்வஜ்ஞானமவாப்னு ஹி । அந்த: ஸம்ஸக்த நிர்முக்தோ ஜீவோ மதுர வ்ருத்தி-மான்: । பஹி: குர்வன்னகுர்வன் வா கர்த்தா போக்தா ந ஹி க்வசித் ॥ 1.3 ॥

நீங்கிற்று. பழுதையில் பாம்பு தரிசனத்தால் காரணத்தி லிருந்து பிரிதாகத் தோன்றும் உலகம் மெய்யென்ற மயக்கம் நீங்கிற்று. பொன்னும் பொன்னாலான நகையும் பார்த்துக் காரணத்திலிருந்து காரியமான உலகம் வேறு என்ற மயக்கம் நீங்கிற்று, அது முதல் என் சித்தமே பிரம்ம வடிவாகிவிட்டது. நிதாகா! நீயும் இப்படி தத்துவ ஞானத்தை அடைவாயாக. உள்ளத்தில் பற்று நீங்கிய ஜீவன் இன்பம் நிறைந்த போக்குடையவனாக விளங்கு வான். வெளிப்படையாக அவன் செயல் புரிந்தாலும் புரியாவிட்டாலும் ஒருபொழுதும் கர்த்தாவுமாகான் போக்தாவுமாகான்.

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

सर्वमात्मेद-मत्राहं किं वांछामि त्यजामि किम् । इत्य-संगस्थितिं विद्धि जीवन्मुक्त-तनुस्थिताम् । नाहमस्मि न चान्योऽस्ति न चायं न च नेतरः । सोऽसंग इति संप्रोक्तो ब्रह्मास्मीत्येव सर्वदा । नाभिनन्दति नैष्कर्म्यं न कर्मस्वनुषज्जते । सु समो यः परित्यागी सोऽसंसक्त इति स्मृतः ॥ २.१ ॥

चित्ते चैत्यदशाहीने या स्थितिः क्षीणचेतसाम् । सोच्यते शान्तकलना जाग्रत्येव सुषुप्तता । एषा निदाघ सौषुप्तस्थिति-रभ्यासयोगतः । प्रौढा सती तुरीयेति कथिता तत्त्वकोविदैः । अस्यां तुरीयावस्थायां स्थितिं प्राप्याविनाशिनीम् । आनन्दै-कान्तशीलत्वा-दनानन्द पदं गतः । अनानन्द-महानन्द-कालातीतस्ततोऽपि हि । मुक्त इत्युच्यते योगी तुर्यातीतपदं गतः । परिगलित-समस्त-जन्मपाशः सकलविलीन तमोमयाभिमानः । परमरसमयीं परात्म सत्तां जलगत-सैन्धवखण्डवन्महात्मा ॥ २.२ ॥

இரண்டாவது அத்தியாயம்

2.1. இந்த எல்லாமே இங்கு ஆத்மாவாயிருக்கையில் நான் எதை வேண்டுவேன், எதை விடுவேன்? ஜீவன் முக்தனுகி உடலில் இருக்கையில் இதுதான் பற்றற்ற நிலை என்றுணர வேண்டும். நானும் இல்லை, பிறனும் இல்லை, இது இருக்கிறது என்பதுமில்லை. மற்றென்று இல்லையென்பதுமில்லை; எப்பொழுதும் நான் பிரம்மமே

த்விதீயோ(அ)த்த்யாய:

ஸர்வமாத்மேத - மத்ராஹம் கிம் வாஞ்சாமி த்ய ஜாமி கிம் । இத்யஸங்கஸ்த்திதிம் வித்தி ஜீவன்முக்த தனுஸ்த்திதாம் । நாஹமஸ்மி ந சான்யோஸ்தி ந சாயம் ந ச நேதர: । ஸோ(அ)ஸங்க இதி ஸம் ப்ரோக்தோ ப்ரஹ்மாஸ்மீத்யேவ ஸர்வதா । நாபி நந்ததி நைஷ்கர்ம்யம் ந கர்மஸ்வனுஷஜ்ஜதே । ஸு ஸமோய: பரித்யாகீ ஸோ(அ)ஸம்ஸக்த இதி ஸ்ம்ருத: ॥ 2.1 ॥

சித்தே சைத்ய தசாஹீனே யா ஸ்த்திதி: க்ஷீணசேதஸாம் । ஸோச்யதே சாந்தகலனு ஜாக்ரத்யேவ ஸுஷுப்ததா । ஏஷா நிதாக ஸௌஷுப்தஸ்த்திதி-ரப்யாஸயோகத: । ப்ரௌடா ஸதீ துரீயேதி கதிதா தத்வகோவிதை: । அஸ்யாம் துரீயாவஸ்த்தாயாம் ஸ்த்திதிம் ப்ராப்யாவிநாசினீம் । ஆனந்தைகாந்தசீலத்வா-தனுனந்த பதம் கத: । அனுனந்தமஹானந்த - காலாதீதஸ் - ததோ(அ)பிஹி । முக்த இத்யுச்யதே யோகீ துர்யாதீத பதம் கத: । பரிகலிதஸமஸ்த-ஜன்ம-பாச: ஸகலவிலீனதமோ மயாபிமான: । பரமரஸமயீம் பராத்ம ஸத்தாம் ஜலகத-ஸைந்தவகண்டவன்-மஹாத்மா ॥ 2.2 ॥

என்பதுதான் பற்றற்ற நிலை எனப்படுவது. எந்த தியாகி எங்கும் சமமாகிச் செயலில் பற்று நீங்கியவனோ செய லின்மையிலும் மகிழாதவனோ அவன் அஸம் ஸக்தன் எனப்படுகிறான்.

2.2. சித்தத்தில் சித்தப் போக்கில்லாமல் சித்தம் அடங்கியவர்களுக்கு அந்நிலை கலக்கமற்ற ஜாக்ர ஸுஷுப்தி எனப்படும். நிதாகா! யோகத்தால் இந்த

अनुबन्धपरे जन्तावसंसर्गमना: सदा। भक्ते भक्त-
समाचार: शठे शठे इवस्थित:। बालो बालेषु वृद्धेषु वृद्धो
धीरेषु धैर्यवान्। युवा यौवनवृत्तेषु दु:खितेषु सुदु:खधी:।
धीरधी-रुदितानन्द: पेशल: पुण्यकीर्तन:। प्राज्ञ: प्रसन्न मधुरो
दैन्यादपगताश्रय:। अभ्यासेन परिस्पन्दे प्राणानां क्षयमागते।
मन: प्रशममायाति निर्वाण-मवशिष्यते। द्वैताद्वैत समुद्भेदै-
र्जरामरण विभ्रमै:। स्फुरत्यात्मभिरात्पैव चित्तैरब्धीव
वीचिभि:। शुद्ध-मात्मान मालिग्य नित्यमन्त: स्थया धिया।
य: स्थितस्तं क आत्मेह भोगो बाधयितुं क्षम: ॥ २.३ ॥

ஸுஷுப்தி அப்பியசிக்கப்பட்டு முதிர்ச்சியடைந்தால் அது தத்துவமறிந்தவர்களால் துரீயம் எனப்படும்.

அழிவற்ற இந்த துரீய நிலையை அடைந்து ஆனந்தத்தையனுபவித்து பிறகு அந்த ஆனந்தத்தையும் கடந்து காலாதீதமான மஹானந்தப்பதவியை எய்தியவன் முக்தன் எனப்படுகிறான். அது துரீயாதீத நிலை. பிறவிப் பிணியனைத்தும் நீங்கி இருள்மயமான அபிமானமெல்லாம் நீங்கி அம் மகாத்மாவானவன் நீரில் கரைந்து போன உப்புக் கட்டியைப்போல் உத்தம ரஸமான பரமாத்மப் பொருளுடன் ஒன்றுபடுகிறான்.

2.3, சூழவிருக்கும் உயிர்களுடன் பற்றேதுமின்றி எப்பொழுதும் பக்தர்களிடை பக்தனைப்போல் நடப்பவனாகவும் துஷ்டர்களிடை துஷ்டர்களைப்போலும், பாலர்களிடை பாலனைப்போலும், கிழவர்களிடை கிழவனைப் போலும், தீரர்களிடை தீரனைப்போலும் இளைஞர்களிடை

அனுபந்தபரே ஜந்தாவஸம்ஸர்க்கமனு: ஸதா ! பக்தே பக்த ஸமாசார: சடேசட இவஸ்த்தித: ! பாலோ பாலேஷு வ்ருத்தேஷு வ்ருத்தோ தீரேஷு தைர்யவான் !' யுவா யௌவன-வ்ருத்தேஷு து:க்கிதேஷு ஸுது:க்கதீ: ! தீரதீ-ருதிதானந்த: பேசல: புண்ய கீர்த்தன: ! ப்ராஜ்ஞ: ப்ரஸன்ன மதுரோ தைன்யாதபகதாச்ரய: ! அப்ப்யாஸேன பரிஸ்பந்தே ப்ராணும் க்ஷய-மாகதே ! மன: ப்ரசம-மாயாதி நிர்வாண-மவசிஷ்யதே ! த்வைதாத்வைத ஸமுத்பேதைர் ஜராமரண விப்ப்ரமை: ! ஸ்ப்புரத்யாத்மபி ராத்மைவசித்தை-ரப்தீவ வீசிபி: ! சுத்தமாத்மான - மாலிங்ய நித்ய-மந்தஸ்த்தயா தியா ! ய: ஸ்த்திதம் க ஆத்மேஹ போகோ பாதயிதும் க்ஷம: !! 2.3 !!

இளைஞனைப்போலும் துன்புற்றவர்களிடை மிகத் துன்புற்றவனைப்போலும் மகிழ்ச்சியுடன் மனச்சலனமின்றி தீரனாகவும் திறமை மிக்கவனாகவும் புகழ்படைத்தவனாய் பிராக்ஞனாய் பிரஸன்ன மதுரனாய் எளிமையால் எதையும் நாடாதவனாய் இருப்பான். அப்பியாசத்தால் அசையும் பிராணனும் ஒடுங்கி மனதும் சாந்தமாகிய பொழுது நிர்வாணப் பதவி எஞ்சி நிற்கும். துவைத அத்வைதங்களினின்றெழும் மூப்பு மரணம் என்ற நிகழ்ச்சிகளை ஆத்மாவாகிய கடலில் தோன்றி மறையும் அலைகளைப்போல் பார்த்துக்கொண்டு பரிசுத்தமான ஆத்மாவைத் தழுவிக்கொண்டு எப்பொழுதும் உள்ளே நிலைத்த புத்தியுடன் இருக்கும் ஒருவனுடைய ஆனந்தானுபவத்தை எவன் அழிக்க வல்லவனாவான்?

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

विदेहमुक्तेः किं रूपं तद्वान् को वा महामुनिः । कं योगं समुपस्थाय प्राप्तवान् परमं पदम् ॥ ३.१ ॥

सुमेरो-र्वसुधापीठे माण्डव्यो नाम वै मुनिः । कौण्डिन्यात् तत्त्व-मास्थाय जीवन्मुक्तोऽभवत् पुरा । ज्वाला जाल परिस्पन्दो दग्धेन्दन इवानलः । समः समरसाभासस्तिष्ठाम्वि स्वच्छतां गतः । प्रबुद्धोऽपि सुषुप्तिस्थः सुषुप्तिस्थः प्रबुद्धवान् । त्रैलोक्य संभवांस्त्यक्त्वा संकल्पैक-विनिर्मितान् । सद्योजातशिशुज्ञानं प्राप्तवान् मुनिपुङ्गवः । जहौ चित्तं चैत्यदशां स्पन्दशक्ति-मिवानिलः । चित्सामान्य-मथासाद्य-सत्तामात्रात्मकं ततः । सुषुप्तपद-मालम्ब्य तस्थौ गिरिरि-वाचलः । निरानन्दोऽपि सानन्दः सच्चासच्च बभूव सः । ततस्तु संबभूवासौ यद्गिरामप्यगोचरः ॥ ३.२ ॥

மூன்றுவது அத்தியாயம்

3.1. விதேக முக்தியின் ஸ்வரூபம் என்ன? அதை யடைந்த மகா முனிவர் ஒருவரைக் கூறுங்கள். எந்த யோகத்தைக் கைக்கொண்டு அவர் அந்த உத்தமப் பதவியை அடைந்தார்?

3.2. மேரு மலையின் அடிவாரத்தில் மாண்டவ்யர் என்ற முனிவர் இருந்தார். கௌண்டின்ய ரிஷியிடமிருந்து தத்துவோபதேசம் பெற்று அவர் ஆதிகாலத்தில் ஜீவன் முக்தராக விளங்கினர். 'கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னி விறகு எரிந்தபின் அடங்குவதுபோல் ஸமரஸ பாவத்தில் அடங்கி நான் பரிசுத்தனயிருக்கிறேன்' என்றார் அவர்.

த்ருதீயோ(அ)த்த்யாய:

விதேஹமுக்தே: கிம் ரூபம் தத்வான் கோ வா மஹாமுனி: । கம் யோகம் ஸமுபஸ்த்தாய ப்ராப்தவான் பரமம் பதம் ॥ 3.1 ॥

ஸுமேரோர் வஸுதாபீடே மாண்டவ்யோ நாம வை முனி: । கௌண்டின்யாத் தத்வமாஸ்த்தாய ஜீவன் முக்தோ(அ)பவத் புரா । ஜ்வாலா ஜால-பரிஸ்பந்தோ தக்தேந்தன இவாநல: । ஸம: ஸமரஸாபாஸஸ்திஷ்ட்டாமி ஸ்வச்சதாம் கத: । ப்ரபுத்தோ(அ)பி ஸுஷுப்திஸ்த்த: ஸுஷுப்திஸ்த்த: ப்ரபுத்தவான் । த்ரைலோக்ய ஸம்ப்பவாம்ஸ்-த்யக்த்வா ஸங்கல் பைகவிநிர்மிதான் । ஸத்யோஜாத-சிசுஜ்ஞானம் ப்ராப்தவான் முனிபுங்கவ: । ஜஹௌ சித்தம் சைத்த்யதசாம் ஸ்பந்தசக்தி-மிவாநில: । சித்ஸாமான்ய-மதாஸாத்ய-ஸத்தா மாத்ராத்மகம் தத: । ஸுஷுப்தபத-பாலம்ப்ய தஸ்த்தௌ கிரிரிவாசல: । நிரானந்தோ(அ)பி ஸாநந்த: ஸச்சாஸச்ச பபூவ ஸ: । ததஸ்து ஸம்பபூவாஸௌ யத் கிரா-மப்யகோசர: ॥ 3.2 ॥

விழிப்புடனிருந்தாலும் உறங்குபவனைப்போலும், உறங்குபவனாயினும் விழிப்புடன் கூடியவனாகவும், ஸங்கல்பத்தால் தோன்றும் மூவுலக நிகழ்ச்சிகளையும் விட்டகன்று பிறந்த சமயத்தில் ஒரு குழந்தையின் அறிவு போன்ற ஞானத்தை அடைந்தவராக இருந்தார் அம்முனி புங்கவர். காற்று அசையும் சக்தியைத் துறந்துவிட்டாற் போல் அவருடைய மனது சலனமற்றிருந்தது. ஸன்மயமாகவும் சின்மயமாகவும் விளங்கிற்று, ஸுஷுப்தி நிலையில் அசையாத மலைபோலிருந்தது: ஆனந்தமின்றி ஆனந்தமாகவும் ஸத்தாகவும் அஸத்தாகவும் அவர்

यच्छून्यवादिनो शून्यं ब्रह्म ब्रह्मविदो च यत् । विज्ञान मात्रं विज्ञानविदो यदमलात्मकम् । पुरुषः सांख्यदृष्टीनामीश्वरो योगवादिनाम् । शिवः शैवागमस्थानां कालः कालैकवादिनाम् । यत् सर्वशास्त्र सिद्धान्तं यत्सर्वं हृदयानुगम् । यत्सर्वं सर्वगं वस्तु यत्तत्त्वं तदसौ स्थितः ॥ ३.३ ॥

விளங்கினார். பிறகு வாக்கிற்கு எட்டாத நிலையை அடைந்தார்.

3.3. சூனிய வாதிகளின் சூனியமாகவும் பிரம்ம ஞானிகளின் பிரம்மமாகவும், விக்ஞானவாதிகளின் மாசற்ற

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

जीवन्मुक्तस्य किं लक्ष्म आकाशगमनादिकम् । अनात्मविद-मुक्तोऽपि नभो विहरणादिकम् । द्रव्य-मन्त्र-क्रिया-काल-शक्त्या आप्नोत्येव स द्विजः । नात्मज्ञस्यैष विषय आत्मज्ञो ह्यात्ममात्रदृक् । आत्मनात्मनि संतृप्तो नाविद्यामनुधावति । त्यक्ताविद्यो महायोगी कथं तेषु निमज्जति । यस्तु मूढोऽल्पबुद्धिर्वा सिद्धिजालानि वांछति । ससिद्धिसाधनै-र्योगैस्तानि साधयति क्रमात् । सर्वेच्छा जाल संशान्तावात्मलाभो भवेन्मुने । स कथं सिद्धिजालानि नूनं वांछत्यचित्तकः ॥ ४.१

நாலாவது அத்தியாயம்

'ஆகாயகமனம் முதலியவை ஜீவன் முக்தனுடைய லக்ஷணமா?' என்பது கேள்வி. ஆகாய சஞ்சாரம்

யச்சூன்ய வாதினும் சூன்யம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம-விதாஞ்ச யத் । விஜ்ஞான மாத்ரம் விஜ்ஞானவிதாம் யதமலாத்மகம் । புருஷ: ஸாங்க்க்ய-த்ருஷ்டீனுமீச்-வரோ யோக வாதினும் । சிவ: சைவாகமஸ்த்தானும் கால: காலைக வாதினும் । யத் ஸர்வசாஸ்த்ர ஸித்தாந்தம் யத் ஸர்வ ஹ்ருதயானுகம் । யத் ஸர்வம் ஸர்வகம் வஸ்து யத்தத்வம் தததெள ஸ்த்தித: ॥ 3.3 ॥

விக்ஞானமாகவும், ஸாங்கியவாதிகளின் புருஷனாகவும், யோகவாதிகளின் ஈச்வரனாகவும், சைவாகமஸ்தர்களின் சிவமாகவும், கால ஏகவாதிகளின் காலமாகவும், எல்லா சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தம் எதுவோ அதுவாக, எங்கும் நிறைந்த பொருள் எதுவோ தத்துவம் எதுவோ அதுவாக அவர் விளங்கினர்.

சதுர்த்தோ(அ)த்த்யாய:

ஜீவன்முக்தஸ்ய கிம் லக்ஷ்ம ஆகாச கமனுதிகம் । அனுத்மவித-முக்தோ(அ)பி நபோ விஹரணுதிகம் । த்ரவ்ய-மந்த்ர-க்ரியா - கால - சக்த்யா ஆப்னோத்யேவ ஸ த்விஜ: । நாத்மஜ்ஞஸ்யைஷ விஷய ஆத்மஜ்ஞோ ஹ்யாத்மமாத்ரத்ருக் । ஆத்மனுத்மனி ஸந்த்ருப்தோ நாவித்யா-மனுதாவதி । த்யக்தாவித்யோ மஹாயோகீ கதம் தேஷு நிமஜ்ஜதி । யஸ்து மூடோ(அ)ல்ப புத்திர்வா ஸித்திஜாலானி வாஞ்ச்சதி । ஸ ஸித்தி-ஸாதனைர்யோகைஸ்தானி ஸாதயதி க்ரமாத் । ஸர்வே ச்சா ஜால ஸம்சாந்தாவாத்மலாபோ பவேன்முனே । ஸ கதம் ஸித்திஜாலானி நூனம் வாஞ்ச்சத்யசித்தக: ॥4.1॥

முதலியவை ஆத்மஞானமில்லாத நிலை என்றாலும் திரவியம், மந்திரம், கிரியை, காலம் முதலிய சக்தியால்

हे निदाघ महाप्राज्ञ निर्वासनमना भव । बलाच्चेतः समाधाय निर्विकल्पमना भव । तस्मिंश्चिद्दर्पणे स्फारे समस्ता वस्तु दृष्टयः । इमास्ता प्रतिबिम्बन्ति सरसीव तटद्रुमाः । तदमल-मरजं तदात्मतत्त्वं तदवगतावुपशान्तिमेति चेतः । वासना संपरित्यागे यदि यत्नं करोषि भोः । यावद्विलीनं न मनो न तावद्वासनाक्षयः । न क्षीणा वासना यावच्चित्तं तावन्नशाम्यति । यावन्न तत्त्वविज्ञानं तावच्चित्त शमः कुतः । तत्त्वज्ञानं मनो नाशो वासनाक्षय एव च । मिथः कारणतां गत्वा दुःसाधानि स्थितान्यतः । भोगेच्छां दूरतस्त्यक्त्वा त्रयमेतत् समाचर । त्रिभिरेभिः समभ्यस्तैर्हृदयग्रन्थयो दृढाः । निःशेषमेव त्रुटयन्ति बिसच्छेदाद्गुणा इव ॥ ४.२ ॥

ஒருவன் அவற்றை அடைகிறான், தனக்குத்தானே ஆத்மாவில் திருப்தியடைந்தவன் அவித்தையை நாட மாட்டான். அவித்தையைக் கடந்த மகா யோகி அவற்றில் மீண்டும் எப்படி முழுகுவான்? அற்ப புத்தியுள்ள மூடன் தான் ஸித்தி ஜாலங்களை விரும்புவான். அவன் சித்திக்கான யோக சாதனங்களால் அவற்றை அம்முறைப்படி அடைவான். எல்லா ஆசைக் கூட்டங்களும் ஒழிந்தபின்னரே ஆத்ம லாபம் கிட்டும். முனியே! அவன் எப்படி மனவடக்கமிழந்து ஸித்தி ஜாலங்களை விரும்புவான்?

4.2. நிதாகா! சிறந்த அறிவாளியே! மனதை வாஸனையற்றதாகச் செய். வலுவுடன் மனதை அடக்கி நிர்விகல்பமாகச் செய். ஒரு ஏரியின் கரையிலுள்ள

ஹேற நிதாக மஹாப்ராஜ்ஞ நிர்வாஸன-மனுபவ। பலாச்சேத: ஸமாதாய நிர்விகல்ப-மனுபவ। தஸ்மிம்-ச்சித்தர்ப்பணே ஸ்ப்பாரே ஸமஸ்தா வஸ்து த்ருஷ்டய:। இமாஸ்தா ப்ரதிபிம்பந்தி ஸரஸீவ தடத்ருமா:। ததமல-மரஜம் ததாத்மதத்வம் ததவகதா வுபசாந்தி மேதி சேத:। வாஸனு ஸம்பரித்யாகே யதி யத்னம் கரோஷி போ:। யாவத்விலீனம் ந மனோ ந தாவத் வாஸனுக்ஷய:। ந க்ஷீணு வாஸனு யாவத்சித்தம் தாவந்நசாம்யதி। யாவந்ந தத்வவிஜ்ஞானம் தாவச்-சித்தசம: குத:। தத்வஜ்ஞானம் மனோநாசோ வாஸனுக்ஷய ஏவ ச। மித: காரணதாம் கத்வா து:ஸாதானி ஸ்த்தி தான்யத:। போகேச்சாம் தூரதஸ்த்-யக்த்வா த்ரயமேதத்ஸமாசர। த்ரிபிரேபிஸ் ஸமப்யஸ்தைர்-ஹ்ருதயக்ரந்த்தயோ த்ருடா:। நி:சேஷ-மேவ த்ருட்யந்தி பிஸச்சேதாத்குணு இவ ॥ 4.2 ॥

மரங்கள் அதில் பிரதிபலிப்பதுபோல் தெளிவான இந்தக் கண்ணுடியில் இவ்வுலகப் பொருள்கள் பிரதிபலிக்கின்றன (கண்ணுடியைப் பிரதிபலனம் கறைப்படுத்தாதவாறு). ஆத்ம தத்துவத்தால் தூசி படியாது நிர்மலமான மனது சாந்தியை இதப்பதில்லே. வாஸனேயை யொழிக்க நீ முயற்சி செய்தால் மனது அடங்காதவரை வாஸனேயின் ஒழிவு கிட்டாது, வாஸனே ஒழியாமல் மனதும் அடங்காது, தத்துவ ஞானமில்லாமல் எப்படி மனது அடங்கும்? தத்துவ ஞானம், மனே நாசம், வாஸனு க்ஷயம் மூன்றுமே ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகிச் சாதிப்பதற்கரியவையா யிருக்கின்றன. போக இச்சையை தூரமாக விலக்கி விட்டு இம்மூன்றையும் சேர்த்து அப்பியாசம் செய். அப்படி அப்பியாசம் செய்தால் திடமான இருதய முடிச்சுகள், நார் பிரிந்தபின் கயிறு இல்லாமற் போகுமாறு மிச்சமில்லாமல் அவிழ்ந்துபோம்.

॥ पञ्चमोऽध्यायः ॥

यदा सर्वाणि भूतानि स्वात्मन्येव हि पश्यति । सर्व-भूतेषु चात्मानं ब्रह्म संपद्यते तदा । यदा सर्वाणि भूतानि समाधिस्थो न पश्यति । एकी भूतः परेणासौ तदा भवति केवलः । शास्त्र-सज्जनसंपर्क - वैराग्याभ्यास रूपिणी । प्रथमा भूमिकैषोक्ता मुमुक्षुत्व प्रदायिनी । विचारणा द्वितीया स्यात् तृतीया सांगभावना । विलापिनी चतुर्थी-स्याद्वासना-विलयात्मिका । शुद्धसंविन्मयानन्द-रूपा भवति पञ्चमी । अर्धसुप्त प्रबुद्धा भो जीवन्मुक्तोऽत्र तिष्ठति । असंवेदन रूपा च षष्ठी भवति भूमिका । आनन्दैकघनाकारा सुषुप्तसदृशी स्थितिः । तुर्यावस्थोपशान्ता सा मुक्तिरेव हि केवला । समता स्वच्छता सौम्या सप्तमी भूमिका भवेत् । तुरीयातीता तु याऽवस्था परा निर्वाण-रूपिणी । सप्तमी सा पराप्रौढा विषयो नैव जीवताम् । पूर्वावस्था त्रयं तत्र जाग्रदित्येव संस्थितम् । चतुर्थी स्वप्न इत्युक्ता स्वप्नाभं यत्र वै जगत् । आनन्दैकघनाकारा सुषुप्ताख्या तु पञ्चमी । असंवेदन रूपा तु षष्ठी तुर्यपदाभिधा । तुर्यातीत पदावस्था सप्तमी भूमिकोत्तमा । मनोवचोभिरग्राह्या स्वप्रकाश-सदात्मिका ॥ ५.१ ॥

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

5.1. எப்பொழுது உண்டாய அனைத்தையும் தன்னிடமே ஒருவன் பார்க்கிறானோ, உண்டாய அனைத்துள்ளும்

பஞ்சமோ(அ)த்யாய:

யதா ஸர்வாணி பூதானி ஸ்வாத்மன்யேவ ஹி பச்யதி। ஸர்வபூதேஷு சாத்மானம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா। யதா ஸர்வாணி பூதானி ஸமாதிஸ்த்தோ ந பச்யதி। ஏகீபூத: பரேணாஸௌ ததா பவதி கேவல:। சாஸ்த்ர-ஸஜ்ஜன-ஸம்பர்க்க-வைராக்யாப்யாஸ ரூபிணீ। ப்ரதமாபூமிகைஷோக்தா முமுக்ஷுத்வ ப்ரதாயினீ। விசாரணா த்விதீயா ஸ்யாத் த்ருதீயா ஸாங்கபாவனா। விலாபினீ சதுர்த்தா ஸ்யாத் வாஸனாவிலயாத்மிகா। சுத்த ஸம்வின் மயானந்த-ரூபா பவதி பஞ்சமீ। அர்த்தஸுப்த ப்ரபுத்தாபோ ஜீவன்முக்தோ(அ)த்ர திஷ்டதி। அஸம்வேதன ரூபா ச ஷஷ்டீ பவதி பூமிகா। ஆனந்தைக-கனாகாரா ஸுஷுப்த ஸத்ருசீ ஸ்த்திதி:। துர்யாவஸ்த்தோப-சாந்தா ஸா முக்திரேவ ஹி கேவலா। ஸமதா ஸ்வச்சதா ஸௌம்யா ஸப்தமீ பூமிகா பவேத்॥ துரீயாதீதா து யா(அ)வஸ்த்தா பரா நிர்வாண ரூபிணீ। ஸப்தமீ ஸா பராப்ரௌடா விஷயோ நைவஜீவதாம்। பூர்வாவஸ்த்தா த்ரயம் தத்ர ஜாக்ரதித்யேவ ஸம்ஸ்த்திதம்। சதுர்த்தீ ஸ்வப்ன இத்யுக்தா ஸ்வப்னாபம் யத்ர வை ஜகத்। ஆனந்தைக-கனாகாரா ஸுஷுப்தாக்யா து பஞ்சமீ। அஸம்வேதன ரூபா து ஷஷ்டீ துர்யபதாபிதா। துர்யாதீதபதாவஸ்த்தா ஸப்தமீ பூமிகோத்தமா। மனோ-வசோபிரக்ராஹ்யா ஸ்வ-ப்ரகாசஸதாத்மிகா ॥ 5.1 ॥

தன்னைக் காண்கிறுனே அப்பொழுது பிராம்மீஸ்திதியை அடைகிறுன். எப்பொழுது ஸமாதியிலிருந்து கொண்டு

नित्यमन्तर्मुखः स्वच्छः स्वात्मनान्तः प्रपूर्णधीः । जाग्रत्येव सुषुप्तस्थः कुरु कर्माणि वै द्विज । अन्तः सर्व-परित्यागी बाह्यः कुरु यथा गतम् । दृष्ट्वा रम्य-मरम्यं वा स्थेयं पाषाणवत् सदा । एतावतात्म यत्नेन जिता भवति संसृतिः । अन्नपूर्णोपनिषदं योऽधीते गुर्वनुग्रहात् । स जीवन्मुक्ततां प्राप्य ब्रह्मैव भवति स्वयम् । इत्युप-निषत् ॥ ५.२ ॥

॥ इति अन्नपूर्णोपनिषत् समाप्ता ॥

உண்டாய அனைத்தையும் காண்பதில்லையோ அப்பொழுது பரம்பொருளுடன் ஒன்றுபட்ட அவன் கைவல்யப் பதவியை அடைகிறான். சாஸ்திர ஞானம் ஸாது ஸங்கம் வைராக்கிய அப்பியாஸம் ஆகிய வடிவு கொண்டது மோக்ஷ இச்சையின் முதற்படி என்று கூறப்படுகிறது. விசாரணை இரண்டாவது படி. அஷ்டாங்க யோகம் மூன்றாவது படி. வாஸனைகளைப் போக்குவது விலாபினீ எனும் நான்காவது படி. அறிவு தெளிந்த ஆனந்த நிறைவு ஐந்தாவது படி. அந்நிலையில் அரைத் தூக்கத்தில் எழுந்தவனைப்போல் ஜீவன் முக்தனாக இருப்பான். வெளியில் எதையும் உணராமல் உறக்கத்தி லாழ்ந்தவனைப்போல் ஆனந்தவடிவினனாக விளங்குவது ஆறாவது படி. அதுவே துரீயம் எனப்படும் சாந்தமான தனிப்பட்ட முக்திநிலை. சமமானதும் தெளிவானதும் அழகானதும் துரீயாதீதம் எனப்படுவதும் உத்தமமான நிர்வாண வடிவானதும் ஏழாவது படி. அது ஜீவர்களுக்கு விஷயமாகாத முற்றும் முதிர்ந்த நிலை. முதல் மூன்று நிலைகளும் ஜாக்ராவஸ்த்தையில் அனுபவிக்கக்கூடியது. நாலாவது கனவு நிலை போன்று உலகைக் கனவு போன்று அனுபவிப்பது. ஸுஷுப்தி நிலையில்போல் ஆனந்த

நித்ய-மந்தர்முக: ஸ்வச்ச: ஸ்வாத்மனாந்த ப்ரபூர்ணதீ: । ஜாக்ரத்யேவ ஸுஷுப்தஸ்த்த: குரு கர்மாணி வை த்விஜ । அந்த: ஸர்வபரித்யாகீ பஹி: குரு யதாகதம் । த்ருஷ்ட்வா ரம்ய-மரம்யம் வா ஸ்த்தேயம் பாஷாணவத் ஸதா । ஏதாவதாத்ம யத்னேன ஜிதா பவதி ஸம்ஸ்ருதி: । அன்னபூர்ணோப நிஷதம் யோ(அ)தீதே குர்வனுக்ரஹாத் । ஸ ஜீவன் முக்ததாம் ப்ராப்ய ப்ரஹ்மைவ பவதி ஸ்வயம் ॥ இத்யுபநிஷத் ॥ 5.2 ॥

இதி அன்னபூர்ணோபநிஷத் ஸமாப்தா

வடிவாயிருப்பது ஐந்தாவது. ஆறுவதான துரீயபதம் அறிவு அறிபவன் அறியப்படுவது என்ற த்ரிபுடி இல்லாத நிலை. துரீயாதீதம் ஒப்புயர்வற்ற ஏழாவது பூமிகை. அது மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதது. என்றும் ஸ்வயம் பிரகாசமானது.

5.2. பிராம்மணோத்தமா! எப்பொழுதும் அந்தர் முகமாக இருந்துகொண்டு, தனக்குத்தானே உள்ளம் நிறைந்தவனாகி விழிப்புடன் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தவனைப்போல் கருமங்களைச் செய். உள்ளே முற்றும் பற்றற்றுத் துறந்தவனாக இருந்துகொண்டு வெளியுலகில் எப்படிச் செய்யும்படி வருகிறதோ அப்படிச் செய். மனதிற்கு உவகையூட்டுவதையோ அல்லாததையோ எதைப் பார்த்தாலும் எப்பொழுதும் கல்லைப்போல் சலனமின்றி இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஆத்ம முயற்சியால் ஸம்ஸாரம் ஜயிக்கப்படுகிறது. குருவின் அனுக்ரஹத்தால் இந்த அன்னபூர்ணோபநிஷத்தை எவன் அத்தியயனம் செய்கிறானோ அவன் ஜீவன் முக்த நிலையடைந்து தானே பிரம்ம ஸ்வரூபியாவான் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் அன்னபூர்ணோபநிஷத்து முற்றும்

सूर्योपनिषत् ॥ ७२ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

हरिः ओम् । अथ सूर्याथर्वाङ्गिरसं व्याख्यास्यामः । ब्रह्मा ऋषिः । गायत्री छन्दः । आदित्यो देवता । हंसः सोऽहम् । अग्निनारायणयुक्तं बीजम् । हृल्लेखाशक्तिः । वियदादिसर्वसंयुक्तं कीलकम् । चतुर्विध-पुरुषार्थ-सिद्ध्यर्थे विनियोगः षट् स्वरारूढेन बीजेन षडंगं रक्तांबुज संस्थितम् । सप्ताश्वरथिनं हिरण्यवर्णं चतुर्भुजं पद्मद्वयाभयवरद-हस्तं कालचक्रप्रणेतारं श्रीसूर्यनारायणं य एवं वेद स वै ब्राह्मणः ॥ १ ॥

ओं भूर्भुवस्सुवः । ओं तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि । धियो यो नः प्रचोदयात् । सूर्य आत्मा जगतस्त-स्थुषश्च । सूर्याद्वै खल्विमानि भूतानि जायन्ते । सूर्याद्यज्ञः पर्जन्योऽन्नमात्मा ॥ २ ॥

---

72. ஸூர்யோபநிஷத்து

1. 'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

ஹரி: ஓம். மங்களமான சூரிய அதர்வாங்கிரஸ மந்திரத்தைக் கூறுவோம். அதற்கு பிரம்மா ரிஷி, காயத்ரீச் சந்தம், ஆதித்யர் தேவதை. ஹம்ஸ: ஸோஹம் (அக்னி 'ர' + நாராயண 'அ' = ரா) என்பது பீஜம். ஹ்ருல்லேகா எனும் 'ஹ்ரீம்' சக்தி: | ஆகாயம் முதலிய சிருஷ்டி பீஜங்களான 'ஹம்-யம்-வம்-ரம்-லம்' என்பவை கீலகம் நாலு வகை புருஷார்த்தங்களான தர்மம், அர்த்தம், காமம்

ஸூர்யோபநிஷத் ॥ 72 ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

ஹரி: ஓம் । அத ஸூர்யாதர் வாங்கிரஸம் வ்யாக்க்யாஸ்யாம: । ப்ரஹ்மா ருக்ஷி: । காயத்ரீச்சந்த: । ஆதித்யோ தேவதா । ஹம்ஸ: ஸோ(அ)ஹம் । அக்னி நாராயணயுக்தம் பீஜம் । ஹ்ருல்லேகா சக்தி: । வியதாதி ஸர்வ ஸம்யுக்தம் கீலகம் । சதுர்வித புருஷார்த்த ஸித்த்யர்த்தே விநியோக: । ஷட் ஸ்வராரூடேன பீஜேன ஷடங்கம் ரக்தாம்புஜ ஸம்ஸ்த்திதம் । ஸப்தாச்வரதினம் ஹ்ரண்ய வர்ணம் சதுர்ப்புஜம் பத்மத்வயாபய வரத-ஹஸ்தம் கால சக்ரப்ரணேதாரம் ஸ்ரீ ஸூர்ய நாராயணம் ய ஏவம் வேத ஸ வை ப்ராஹ்மண: ॥ 1 ॥

ஓம் பூர்ப்புவஸ்ஸுவ: । ஓம் தத்ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி । தியோ யோ ந ப்ரசோதயர்த் ॥ ஸூர்ய ஆத்மா ஜகதஸ்தஸ்த்துஷச்ச ஸூர்யாத்வை கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே ஸூர்யாத்யஜ்ஞ: பர்ஜன்யோ(அ)ன்னமாத்மா ॥ 2 ॥

மோக்ஷம் சித்திப்பதற்காக ஜபத்தில் பிரயோகம். ராம்-ரீம் ரூம்-ரைம்-ரௌம்-ர: என்று ஆறு அங்க நியாஸம். செந்தாமரை மேல் வீற்றிருப்பதாக தியானம் ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் பொன் போன்ற மேனியுடன் இரு கைகளில் தாமரைகளும் இரு கைகளில் அபய முத்திரையும் வரமுத்திரையும் விளங்கக் கால சக்கரத்தைச் சுழற்றுபவரான ஸ்ரீசூரிய நாராயண மூர்த்தியை உள்ளபடி எவர் அறிகிருரோ அவர் உண்மையான பிராம்மணராக விளங்குவார்.

2. 'ஓம் பூர்ப்புவஸ்ஸுவ: । ஓம் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்

नमस्ते आदित्य । त्वमेव प्रत्यक्षं कर्मकर्तासि । त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि । त्वमेव प्रत्यक्षं विष्णुरसि । त्वमेव प्रत्यक्षं रुद्रोऽसि ॥ ३ ॥

यः सूर्यः सोऽहमेव आदित्याय विद्महे सहस्रकिरणाय धीमहि । तन्नः सूर्यः प्रचोदयात् । सविता पश्चात्तात् सविता पुरस्तात्तात् सवितोत्तरात्तात् सविताधरात्तात् । सविता नः सुवतु सर्वतातिं सविता नो रासतां दीर्घमायुः ॥ ४ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म । घृणिरिति द्वे अक्षरे । सूर्य इत्यक्षरद्वयम् । आदित्य इति त्रीण्यक्षराणि । एतस्यैव सूर्यस्याष्टाक्षरो मनुः । यः सदाऽहरहर्जपति स वै ब्राह्मणो भवति । सूर्याभिमुखो जप्त्वा महाव्याधिभयात्प्रमुच्यते ।

பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி தியோயோநः ப்ரசோதயாத்।' என்ற காயத்ரீ மந்திரத்தால் போற்றப்படும் சூரிய பகவான் சராசரப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆத்மா. சூரியனிடமிருந்தே உலகிலுள்ள இப்பொருள்களெல்லாம் தோன்றுகின்றன. சூரியனிடமிருந்தே யக்ஞம் மழை அன்னம் ஆத்மா எல்லாம்.

3. ஆதித்யரே! உமக்கு நமஸ்காரம். நீரே பிரத்தியக்ஷமாக எல்லாக் கருமங்களையும் செய்பவர். நீரே கண்கண்ட பிரம்மம். நீரே பிரத்தியக்ஷமான விஷ்ணு, பிரத்தியக்ஷமான ருத்ரர்.

4. எவர் சூரிய பகவானோ அவரே என்னிடம் உறைபவரும். ஆதித்யாய வித்மஹே ஸஹஸ்ர கிரணாய தீமஹி தந்நः ஸூர்யः ப்ரசோதயாத்' ஆயிரம் கிரணங்களுடைய சூரியனைப் போற்றி தியானிக்கிறோம். அவர் நம்முடைய

நமஸ்தே ஆதித்ய। த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் கர்ம கர்த்தாஸி। த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி। த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் விஷ்ணுரஸி। த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ருத்ரோ(அ)ஸி ॥ 3 ॥

ய: ஸூர்ய: ஸோ(அ)ஹமேவ। ஆதித்யாய வித்மஹே ஸஹஸ்ரகிரணாய தீமஹி। தந்ந: ஸூர்ய: ப்ரசோதயாத்। ஸவிதா பச்சாத்தாத் ஸவிதா புரஸ்தாத்தாத்। ஸவிதோத்தராத்தாத் ஸவிதாதராத்தாத் ஸவிதா ந: ஸுவது ஸர்வதாதிம் ஸவிதா நோ ராஸதாம் தீர்க்கமாயு: ॥ 4 ॥

ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம। க்ருணிரிதி த்வே அக்ஷரே। ஸூர்ய இத்யக்ஷரத்வயம்। ஆதித்ய இதி த்ரீண்யக்ஷராணி। ஏதஸ்யைவ ஸூர்யஸ்யாஷ்டாக்ஷரோ மனு:। ய: ஸதா(அ)ஹரஹர்ஜபதி ஸ வை ப்ராஹ்மணோ பவதி। ஸூர்யாபி முகோ ஜப்த்வா

புத்தி சக்திகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்யட்டும். ஸவிதா என்ற சூரிய பகவானே கிழக்கு திக்கிலும் மேற்கு திக்கிலும் வடக்கு திக்கிலும் தெற்கு திக்கிலும் மேலும் கீழும். அவர் நமக்கு விருத்தியை அளித்து நீண்ட ஆயுளையும் அளிக்கட்டும்.

5. 'ஓம்' என்ற ஓரக்ஷரம் பிரம்மம். 'க்ருணி:' என்று இரண்டக்ஷரம், 'ஸூர்ய:' என்று இரண்டக்ஷரம் 'ஆதித்ய:' என்று மூன்றக்ஷரம். இங்ஙனம் 'ஓம் க்ருணி: ஸூர்ய ஆதித்ய:' என்பது சூரிய பகவானுடைய எட்டெழுத்து மந்திரம். எவர் இதை இரவும் பகலும் இடைவிடாது ஜபம் செய்கிறாரோ அவர் உண்மையான பிராம்மணராவார். சூரியனை நோக்கி ஜபித்தால் பெரிய வியாதி

अलक्ष्मीर्नश्यति । वेदार्थं लभते । यो हस्त आदित्ये जपति स महामृत्युं जयति स महामृत्युं जयति य एवं वेद । इत्युपनिषत् ॥ ५ ॥

इति सूर्योपनिषत् समाप्ता ॥

பயத்தினின்று ஒருவன் விடுபடுவான். ஏழ்மை அகலும். வேதத்தின் உட்பொருள் விளங்கும். சூரியனுடைய ஒளியைக் கைமேல் பார்த்து ஜபித்தால் இங்ஙனமறிந்தவன்

अक्ष्युपनिषत् ॥ ७३ ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

अथ सांकृति-र्भगवान् आदित्यलोकं जगाम । तमादित्यं नत्वा चाक्षुष्मती विद्यया तमस्तुवत् । ओं नमो भगवते श्री सूर्यायाक्षितेजसे नमः । ओं खेचराय नमः । ओं महासेनाय नमः । ओं तमसे नमः । ओं रजसे नमः । ओं सत्त्वाय नमः । ओं असतो मा सद्गमय । तमसो मा ज्योतिर्गमय । मृत्योर्मा अमृतं गमय । हंसो भगवान् शुचिरूपः प्रतिरूपः । विश्वरूपं घृणिनं जातवेदसं हिरण्मयं

---

73. அக்ஷ்யுபநிஷத்து

1. 'ஓம். ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

பகவான் ஸாங்க்ருதி ஆதித்யலோகம் சென்று ஆதித்யனை நமஸ்கரித்து சாக்ஷுஷ்மதீ வித்யா மந்திரங்களால்

மஹாவ்யாதி பயாத் ப்ரமுச்யதே । அலக்ஷ்மீர் நச்யதி । வேதார்த்தம் லபதே । யோ ஹஸ்த ஆதித்யே ஜபதி ஸ மஹாம்ருத்யும் ஜயதி ஸ மஹாம்ருத்யம் ஜயதி ய ஏவம் வேத । இத்யுபநிஷத் ॥ 5 ॥

இதி ஸூர்யோபநிஷத் ஸமாப்தா

கொடிய மரண பயத்தை வெல்வான் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஸூர்யோப நிஷத்து
முற்றும்

அக்ஷ்யுபநிஷத்து ॥ 73 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

அத ஸாங்க்ருதிர் பகவா னுதித்யலோகம் ஜகாம । தமாதித்யம் நத்வா சாக்ஷுஷ்மதீ வித்யயா தமஸ்துவத் । ஓம் நமோ பகவதே ஸூர்யாய அக்ஷிதேஜஸே நம: । ஓம் கேசராய நம: । ஓம் மஹாஸேநாய நம: । ஓம் தமஸே நம: । ஓம் ரஜஸே நம: । ஓம் ஸத்வாய நம: । ஓம் அஸதோ மா ஸத்கமய । தமஸோ மா ஜ்யோதிர் கமய । ம்ருத்யோர்மா அம்ருதம்கமய । ஹம்ஸோ பகவான் சுசிருப: ப்ரதிருப: । விச்வருபம்

அவரைப் பின்வருமாறு துதித்தார்: சூரிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். கண்ணில் ஒளிர்பவருக்கு நமஸ்காரம். வானில் சஞ்சரிப்பவருக்கு நமஸ்காரம். பெரிய சேனை படைத்தவருக்கு நமஸ்காரம். தமோ குணம் ரஜோ குணம் ஸத்துவ குணம் ஆகியவருக்கு நமஸ்காரம். அஸத்திலிருந்து என்னை ஸத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்.

ज्योतिरूपं तपन्तम् । सहस्ररश्मिः शतधा वर्तमानः पुरुषः प्रजानामुदयत्येष सूर्यः । ओं नमो भगवते श्रीसूर्यायादित्या-याक्षि तेजसे अहोवाहिनि वाहिनि स्वाहेति । एवं चाक्षुष्मती विद्यया स्तुतः श्रीसूर्यनारायणः सुप्रीतोऽब्रवीत् । चाक्षुष्मती विद्यां ब्राह्मणो यो नित्यमधीते न तस्याक्षिरोगो भवति । न तस्य कुले अन्धो भवति । अष्टौ ब्राह्मणान् ग्राहयित्वाऽथ विद्या-सिद्धिर्भवति । य एवं वेद स महान् भवति ।। १ ।।

अथ ह सांकृति-रादित्यं पप्रच्छ भगवन् ब्रह्मविद्यां मे ब्रूहीति । तमादित्यो होवाच । सांकृते शृणु वक्ष्यामि तत्त्वज्ञानं सुदुर्लभम् । येन विज्ञानमात्रेण जीवन्मुक्तो भविष्यसि । लोकानुवर्तनं त्यक्त्वा त्यक्त्वा देहानुवर्तनम् ।

இருளிலிருந்து என்னை ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்லும். சாவிலிருந்து என்னைச் சாகாமைக்கு அழைத்துச் செல்லும். பரமாத்ம ரூபியான பகவான் அக்னிவடிவாக இருக்கிறார். ஒவ்வொரு வடிவிலும் இருக்கிறார். விச்வ ரூபியும் ஒளி படைத்த அக்னி ரூபியும் பொன்மயமான ஜோதிஸ்வரூபியும், வெயிலாய்க் காய்பவரும் ஆயிரம் கிரணங்களுடையவரும் நூற்றுக்கணக்கான வழிகளில் பிரவிருத்திப்பவரும் உயிர்களுக்குயிராகியவரும் ஆகிய இந்த சூரிய பகவான் உதிக்கிறார். 'ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ஸூர்யாய ஆதித்யாய அக்ஷிதேஜஸே அஹோ வாஹினி வாஹினி ஸ்வாஹா' என்று போற்றுகிறேன். இங்ஙனம் சாக்ஷுஷ்மதீ வித்யா மந்திரத்தால் துதிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ ஸூர்யநாராயணர் மகிழ்ந்து பின்வருமாறு கூறினார், 'எந்த பிராம்மணன் இந்த சாக்ஷுஷ்மதீ வித்தையை நாள்தோறும் அத்தியயனம் செய்கிறானோ

க்ருணினம் ஜாதவேதஸம் ஹிரண்மயம் ஜ்யோதி ரூபம் தபந்தம் । ஸஹஸ்ர ரச்மி: சததாவர்த்தமான: புருஷ: ப்ரஜாஞு-முதயத்யேஷ ஸூர்ய: । ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ஸூர்யாய ஆதித்யாய அக்ஷிதேஜஸே அஹோ வாஹினி வாஹினி ஸ்வாஹேதி । ஏவம் சாக்ஷுஷ்மதீ வித்யயா ஸ்துத: ஸ்ரீ ஸூர்ய நாராயண: ஸுப்ரீதோ(அ)ப்ரவீத் । சாக்ஷுஷ்மதீம் வித்யாம் ப்ராஹ்மணோ யோ நித்ய-மதீதே ந தஸ்யாக்ஷிரோகோ பவதி । ந தஸ்ய குலே அந்த்தோ பவதி । அஷ்டௌ ப்ராஹ்மணான் க்ராஹயித்வா(அ)த வித்யா ஸித்திர்ப் பவதி । ய ஏவம் வேத ஸ மஹான் பவதி ॥ 1 ॥

அத ஹ ஸாங்க்ருதி-ராதித்யம் பப்ரச்ச பகவன் ப்ரஹ்மவித்யாம் மே ப்ரூஹீதி । தமாதித்யோஹோவாச । ஸாங்க்ருதே ச்ருணு வக்ஷ்யாமி தத்வஜ்ஞானம் ஸுதுர்லபம் । யேந விஜ்ஞானமாத்ரேண ஜீவன் முக்தோ பவிஷ்யஸி । லோகானுவர்த்தனம் த்யக்த்வா

அவனுக்குக் கண்நோய் வராது. அவனுடைய குலத்தில் குருடன் இருக்கமாட்டான். எட்டு பிராம்மணர்களுக்கு இந்த மந்திரத்தை உபதேசித்தால் மந்திரசித்தி ஏற்படும். இங்ஙனமறிந்தவன் மகாபுருஷனுவான்.'

2. பிறகு ஸாங்க்ருதி ஆதித்யரிடம் தமக்கு பிரம்ம வித்தையை உபதேசிக்கும்படி கேட்டார். 'ஸாங்க்ருதியே! கேளும் கூறுகிறேன்' என்று அவருக்கு சூரிய பகவான் தத்துவஞானத்தை விளக்கி, அடைதற்கரிய அதை அறிந்தமாத்திரத்திலேயே ஒருவன் ஜீவன் முக்தனுவான் என்று கூறினர்.

உலகைப் பின்பற்றுவதை யொழித்து, உடலைப் பின் பற்றுவதை யொழித்து, ஒரு சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்று வதையொழித்து ஆத்மாவின் மேல் ஏற்றியிருக்கும்

शास्त्रानुवर्तनं त्यक्त्वा स्वाध्यासापनयं कुरु। ओंकारमात्र-मखिलं विश्वप्राज्ञादिलक्षणम्। वाच्यवाचकताभेदेनानुपलब्धितः। अकार मात्रं विश्वस्यादुकारस्तैजसः स्मृतः। प्राज्ञो मकार इत्येवं परिपश्येत्क्रमेण तु। समाधिकालात्प्रागेव विचिन्त्याति प्रयत्नतः। स्थूल सूक्ष्मक्रमात् सर्वं चिदात्मनि विलापयेत्। चिदात्मानं नित्य-शुद्ध-बुद्ध-मुक्त-सदद्वयः। परमानन्द सन्दोहो वासुदेवोऽह मोमिति। आदिमध्याव-सानेषु दुःखं सर्वमिदं यतः। तस्मात् सर्वं परित्यज्य तत्त्वनिष्ठो भवानघ। अविद्या-तिमिरातीतं सर्वाभास विवर्जितम्। आनन्द-ममलं शुद्धं मनो वाचामगोचरम्। प्रज्ञानघन-मानन्दं ब्रह्मास्मीति विभावयेत्। इत्युपनिषत्॥२

इत्यक्ष्युपनिषत् समाप्ता॥

அத்தியாஸத்தையொழி. ஓங்காரமே விச்வன், தைஜஸன் பிராக்ஞன் என்ற லக்ஷணத்துடன் கூடிய ஜீவனும் மற்றும் எல்லாமும்; சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் வேற்றுமை யின்மையால். அகாரம் விச்வன், உகாரம் தைஜஸன், மகாரம் ப்ராக்ஞன். என்பதை முறைப்படி ஆராய்ந்து கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஸமாதி எய்துவதற்கு முன்பே நன்ருக முயற்சி செய்து ஆராய வேண்டும், ஸ்தூலத்தை ஸூக்ஷ்மத்திலும், அதையும் காரணமான சிதாத்மாவிலும் லயம் செய்ய வேண்டும். சிதாத்மாவையும் நித்ய சுத்த புத்த முக்த இரண்டற்ற என்றுமுள்ள பரமானந்தமே உருவான ஓங்காரப் பொருளான வாசுதேவனே நான் என்று உணரவேண்டும். காணும் உலகெல்லாம் அடி யிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் துக்கமயமானது என்று

த்யக்த்வா தேஹானுவர்த்தனம் | சாஸ்த்ரானுவர்த்தனம் த்யக்த்வா ஸ்வாத்த்யாஸாபநயம் குரு | ஓங்காரமாத்ர-மகிலம் விச்வப்ராஜ்ஞாதி லக்ஷணம் | வாச்யவாச்யகதாபேதேனுனுபலப்தித | அகாரமாத்ரம் விச்வஸ்யா-துகாரஸ்தைஜஸ: ஸ்ம்ருத: | ப்ராஜ்ஞோ மகார இத்யேவம் பரிபச்யேத் க்ரமேணது | ஸமாதிகாலாத்ப்ராகேவ விசிந்த்யாதி ப்ரயத்னத: | ஸ்தூல-ஸூக்ஷ்மக்ரமாத் ஸர்வம் சிதாத்மனி விலாபயேத் | சிதாத்மானம் நித்ய-சுத்த-புத்த-முக்த-ஸதத்வய: | பரமானந்தஸந்தோஹோ வாஸுதேவோ(அ)ஹமோமிதி | ஆதிமத்த்யாவஸானேஷு து:க்கம் ஸர்வ-மிதம் யத: | தஸ்மாத் ஸர்வம் பரித்யஜ்ய தத்வநிஷ்டோ பவாநக | அவித்யா திமிராதீதம் ஸர்வாபாஸ விவர்ஜிதம் | ஆனந்த-மமலம் சுத்தம் மனோ வாசாமகோசரம் | ப்ரஜ்ஞானகன-மானந்தம் ப்ரஹ்மாஸ்மீதி விபாவயேத் | இத்யுபநிஷத் || 2 ||

இதி அக்ஷ்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ||

அனைத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு தத்துவத்தில் நிலைத்தவனாக இரு. பாவமற்றவனே! அஞ்ஞான இருளுக்கப்பால் எவ்விதப் பொய்த் தோற்றமுமில்லாததும், மாசற்றுப் பரிசுத்தமானதும், மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாததும் அறிவும் ஆனந்தமுமே உருக்கொண்டதுமான பரம் பொருளெதுவோ அதுவே நான் என்று அறிந்தனுபவிப்பாயாக என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் அக்ஷ்யுபநிஷத்து
முற்றும்

अध्यात्मोपनिषत् ॥ ७४ ॥

'ओं पूर्णमद:' इति शान्ति: ।

हरि: ओम् । अन्त: शरीरे निहितो गुहाया-मज एको नित्य-मस्य पृथिवी शरीरं य: पृथिवी-मन्तरे संचरन् यं पृथिवी न वेद । यस्य चित्तं शरीरं यश्चित्तमन्तरे सचरन् यं चित्तं न वेद । स एव सर्व भूतान्तरात्मा अपहृतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायण: । अहं ममेति यो भावो देहाक्षावनात्मनि । अध्यासोऽयं निरस्तव्यो विदुषा ब्रह्म-निष्ठया ॥ १ ॥

ज्ञात्वा स्वं प्रत्यगात्मानं बुद्धि तद् वृत्ति साक्षिणम् । सोऽहमित्येव स्वान्यत्रात्ममतिं त्यजेत् । निद्राया लोक-वार्ताया: शब्दादे-रात्मविस्मृते: । क्वचिन्नावसरं दत्त्वा

---

74. அத்த்யாத்மோபநிஷத்து

1. 'ஓம் பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம்.

ஹரி: ஓம். உடலுக்குள் புத்தி குகையில் பிறப்பற்ற ஒரு பரம்பொருள் என்றும் உளது. அதற்கு பூமி சரீரம். பூமியி னுள் அது சஞ்சரித்தாலும் அதை பூமி அறியவில்லை. அதற்கு மனது சரீரம். மனதினுள் அது சஞ்சரித்தாலும் மனது அதை அறியவில்லை. அதுவே உண்டாய அனைத் திற்கும் அந்தராத்மா. பாவமற்றது, தெய்வீகமானது அதுவே ஒப்புவமையற்ற நாராயணர். அனாத்மாவாகிய உடலிலும் இந்திரியங்களிலும் நான் என்ற அத்தியா ஸத்தை ஞானியானவன் பிரம்ம நிஷ்டையால் ஒழிக்க வேண்டும்.

அத்த்யாத்மோபநிஷத் ॥ 74 ॥

ஓம் பூர்ணமத:' இதி சாந்தி ॥

ஹரி: ஓம் । அந்த: சரீரே நிஹிதோ குஹாயாம் அஜ ஏகோ நித்யமஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரே ஸஞ்சரன் யம் ப்ருதிவீ ந வேத । யஸ்ய சித்தம் சரீரம் யச்சித்தமந்தரே ஸஞ்சரன் யம் சித்தம் ந வேத । ஸ ஏவ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாபமா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: । அஹம் மமேதி யோ பாவோ தேஹாக்ஷாவனாத்மனி । அத்த்யாஸோ(அ)யம் நிரஸ்தவ்யோ விதுஷா ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டயா ॥ 1 ॥

ஜ்ஞாத்வா ஸ்வம் ப்ரத்யகாத்மானம் புத்தி தத்வ்ருத்தி ஸாக்ஷிணம் । ஸோ(அ)ஹமித்யேவ ஸ்வான்யத்ராத்ம-மதிம் த்யஜேத் । நித்ராயா லோக வார்த்தாயா: சப்தாதே-ராத்மவிஸ்ம்ருதே: । க்வசிந்நாவஸரம் தத்வா சிந்தயாத்மான மாத்மனி । ஸர்வத்ர

---

2. புத்திக்கும் அதின் விருத்திக்கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தனது ஆத்மாவை அதுவே நான் என்று உணர்ந்து தானல்லாதவற்றில் ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை ஒழிக்க வேண்டும். தூக்கத்தாலும் உலக வார்த்தையாலும் சப்தம் முதலிய விஷயங்களாலும் ஆத்மாவின் மறதிக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமல் ஆத்மாவை ஆத்மாவிடம் தியானிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் எங்கும் எல்லாவற்றிலும் பிரம்மம் ஒன்றையே கண்டு அந்த ஸத்பாவ பாவனை திடப்படும்பொழுது வாஸனைகளின் ஒழிவு ஏற்படுகிறது. ஒருபொழுதும் அந்த பிரம்ம நிஷ்ட்டையை நழுவவிடக் கூடாது. அஜாக்ரதையால் அதை மறத்தலே மரணம் என்று பிரம்ம ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். தனதாத்மாவே பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், சிவன். ஆத்மாவே

चिन्तयात्मानमात्मनि । सर्वत्र सर्वतः सर्वं ब्रह्म-मात्राव-लोकनम् । सद्भाव भावनादार्ढ्याद्वासना-लयमश्नुते । प्रमादो ब्रह्मनिष्ठायां न कर्तव्यः कदाचन । प्रमादो मृत्युरित्याहु-र्विद्यायां ब्रह्मवादिनः । स्वयं ब्रह्मा स्वयं विष्णुः स्वयमिन्द्रः स्वयं शिवः । स्वयं विश्वमिदं सर्वं स्वात्मादन्यं न किंचन । तेजसीव तमो यत्र विलीनं भ्रान्तिकारणम् । अद्वितीये परे तत्त्वे निर्विशेषे भिदा कुतः । वैराग्यस्य फलं बोधो बोध-स्योपरतिः फलम् । स्वानन्दानुभवात् शान्ति रेषैवोपरतेः फलम् । यद्युत्तरोत्तराभावे पूर्वरूपं तु निष्फलम् । मायोपाधि-र्जगद्योनिः सर्वज्ञत्वादिलक्षणः । पारोक्ष्य शबलः सत्याद्यात्म-कस्तत्पदाभिधः । आलंबनतया भाति योऽस्मत्प्रत्ययशब्दयोः । अन्तः करणसंभिन्न बोधः स त्वं पदाभिधः । मायाऽविद्ये विहायैव उपाधी पर जीवयोः । अखण्डं सच्चिदानन्दं परं ब्रह्म विलक्ष्यते ॥ २ ॥

இவ்வுலகெல்லாம். ஆத்மாவிற்குப் புறம்பாக எதுவு மில்லை. மதிமயக்கத்திற்குக் காரணமான இருளானது அந்த ஒளியில் எப்பொழுது இல்லாமற் போகிறதோ அந்த அத்விதீய பரதத்துவத்தில் பேதம் எங்கிருந்து வரும்? வைராக்கியத்தின் பயன் ஞானம். ஞானத்தின் பயன் சாந்தி. சாந்தியின் பயன் தனக்குத்தானே ஆனந் தானுபவம். மேன்மேலும் வரவேண்டிய பயன் வராமற் போனால் முந்தியவை வீண். ஸர்வக்ஞராகவும் உலகிற்குப் பிறப்பிடமாகவும் மாயையை உபாதியாக உடையவ

ஸர்வத: ஸர்வ ப்ரஹ்மமாத்ராவலோகனம் | ஸத்பாவ யாவனுதார்ட்ட்யாத்-வாஸனு லயமச்னுதே | ப்ரமாதோ ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டாயாம் ந கர்த்தவ்ய: கதாசன | ப்ரமாதோ ம்ருத்யுரித்யாஹுர்-வித்யாயாம் ப்ரஹ்ம-வாதின: | ஸ்வயம் ப்ர்ஹ்மா ஸ்வயம் விஷ்ணு: ஸ்வயமிந்த்ர: ஸ்வயம் சிவ: | ஸ்வயம் விச்வமிதம் ஸர்வம் ஸ்வாத்மா-தன்யம் ந கிஞ்சன | தேஜஸீவ தமோ யத்ர விலீனம் ப்ராந்திகாரணம் | அத்விதீயே பரே தத்வே நிர்விசேஷே பிதா குத: | வைராக்யஸ்ய பலம் போதோ போதஸ்யோபரதி: பலம் | ஸ்வானந்-தானுபவாத் சாந்தி ரேஷைவோபரதே: பலம் | யத்யுத்-தரோத்தராபாவே பூர்வரூபந்து நிஷ்பலம் | மாயோ பாதிஜகத்யோனி: ஸர்வஜ்ஞாதிலக்ஷண: | பாரோக்ஷ்ய சபல: ஸத்யாத்யாத்மகஸ்தத்பதாபித: | ஆலம்பனதயா பாதி யோ(அ)ஸ்மத்ப்ரத்யய சப்தயோ: | அந்த: கரண ஸம்பின்ன போத: ஸ த்வம்பதாபித: | மாயா(அ) வித்யே விஹாயைவ உபாதீ பர ஜீவயோ: | அகண்டம் ஸச்சிதானந்தம் பரம் ப்ரஹ்ம விலக்ஷ்யதே || 2 ||

ராகவும் ஸத்திய வடிவினராகவும் சாஸ்திரக் கண் கொண்டு குரு கிருபையால் காணக்கூடியவராகவும் நானுவிதமான உலக வடிவினராகவும் உள்ள ஈச்வரன் 'தத்' எனும் பதத்தால் குறிக்கப்படுபவர். 'நான்' எனும் சொல்லுக்குப் பொருளாக அந்தக் கரணத்தில் எழும் அறிவு 'த்வம்' பதத்தால் குறிக்கப்படுவது ஈச்வரனுடைய மாயை ஜீவனுடைய அவித்தையாகிய இரு உபாதிகளும் நீங்கியபொழுது பேதமற்ற அகண்டமான ஸச்சிதானந்தப் பரம்பொருள் காணப்படுகிறது.

इत्यं वाक्यैस्तथाऽर्थानुसन्धानं श्रवणं भवेत्। युक्त्या संभावि तत्त्वानुसन्धानं मननं तु तत्। ताभ्यां निर्विचिकित्स्येऽर्थे चेतसः स्थापितस्य यत्। एक तत्त्वमेतद्धि निदिध्यासनमुच्यते। अनादाविह संसारे संचिताः कर्मकोटयः। अनेन विलयं यान्ति शुद्धो धर्मो विवर्धते। धर्ममेघमिमं प्राहुः समाधिं योगवित्तमाः। वर्षत्येष धर्मामृत धाराः सहस्रशः। अमुना वासना जाले निःशेषं प्रविलायिते। समूलोन्मूलिते पुण्य-पापाख्ये कर्मसंचये। वाक्यमप्रतिबद्धं सत्प्राक् परोक्षावभासिते। करामलकवद्बोधमपरोक्षं प्रसूयते। वासनानुदयो भोग्ये वैराग्यस्य तदावधिः। अहंभावोदयाभावो बोधस्य परमावधिः। लीनवृत्तेरनुत्पत्ति-र्मर्यादोपरतेस्तु सा। स्थित प्रज्ञो यतिरयं यः सदानन्दमश्नुते। देहेन्द्रियेष्वहं भाव इदं भावस्तदन्यके। यस्य नो भवतः क्वापि स जीवन्मुक्त उच्यते। न प्रत्यग्ब्रह्मणोर्भेदं कदापि ब्रह्मसर्गयोः। प्रज्ञया यो विजानाति स जीवन्मुक्त इष्यते। विज्ञातब्रह्म तत्त्वस्य यथा पूर्वं न संसृतिः। अस्तिचेन्न स विज्ञातब्रह्मभावो बहिर्मुखः। एक मेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन।

---

3. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களை அர்த்தத்துடன் கேட்பது சிரவணம். யுக்தியால் விளையும் தத்துவானு ஸந்தானம் மனனம் எனப்படும். சிரவணத்தாலும் மனனத்தாலும் ஐயந்திரிபற மனத்தில் ஒன்றுபட்ட தத்துவம் நிலைத்து நிற்பது நிதித்தியாஸனம். அனாதியாக ஸம்ஸாரத்தில் இங்கு முன் வினைகள் கோடிக்கணக்காகக் குவிந்திருக்கின்றன. நிதித் தியாஸனத்தால் அவை

இத்தம் வாக்யைஸ்-ததார்த்தானு-ஸந்த்தானம் ச்ரவணம் பவேத் । யுக்த்யா ஸம்ப்பாவி தத்வானு-ஸந்த்தானம் மனனம் து யத் । தாப்ப்யாம் நிர்விசிகத்-ஸ்யே(அ)ர்த்தே சேதஸ: ஸ்த்தாபிதஸ்ய யத் । ஏக தத்வ-மேதத்தி நிதித்த்யாஸன-முச்யதே । அநாதா-விஹ ஸம்ஸாரே ஸஞ்சிதா: கர்மகோடய: । அனேன விலயம் யாந்தி சுத்தோ தர்மோ விவர்த்ததே । தர்ம-மேக மிமம் ப்ராஹு: ஸமாதிம் யோகவித்தமா: । வர்ஷத்யேஷ தர்மாம்ருத தாரா: ஸஹஸ்ரச: । அமுனா வாஸனா ஜாலே நி:சேஷம் ப்ரவிலாயிதே । ஸமூலோன்-மூலிதே புண்யபாபாக்க்யே கர்மஸஞ்சயே । வாக்ய-மப்ரதிபத்தம் ஸத்ப்ராக்பரோக்ஷாவபாஸிதே । கரா-மலகவத்-போதமபரோக்ஷம் ப்ரஸூயதே । வாஸனானு தயோ போக்யே வைராக்யஸ்ய ததாவதி: । அஹம்பா-வோதயாபாவோ போதஸ்ய பரமாவதி: । லீனவ்ருத்தே-ரனுத்பத்திர்-மர்யாதோபரதேஸ்து ஸா । ஸத்தித ப்ரஜ்ஞோ யதிரயம் ய: ஸதானந்த-மச்னுதே । தேஹேந்த்ரியேஷ்வஹம் பாவ இதம் பாவஸ்த-தன்யகே । யஸ்ய நோபயத: க்வாபி ஸ ஜீவன்முக்த உச்யதே । ந ப்ரத்யக்-ப்ரஹ்மணோர்ப்-பேதம் கதாபி ப்ரஹ்ம ஸர்க்கயோ: । ப்ரஜ்ஞயா யோ விஜானாதி ஸ ஜீவன் முக்த இஷ்யதே । விஜ்ஞாதப்ரஹ்ம தத்வஸ்ய யதா பூர்வம் ந ஸம்ஸ்ருதி: । அஸ்தி-சேந் ந ஸ விஜ்ஞாத ப்ரஹ்மபாவோ பஹிர்முக: ॥ ஏகமேவாத்வயம் ப்ரஹ்ம நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன ॥

கரைந்துபோய் சுத்த தர்மம் உதிக்கிறது. அந்த நிலையை தர்ம மேகம் என்றும் ஸமாதி என்றும் யோக வித்தமர்கள் கூறுகிருர்கள். தர்ம அமிருத தாரைகளை ஆயிரக்கணக்காக

रानुभूत्या स्वयं ज्ञात्वा स्वमात्मान-मखण्डितम् । स सिद्धः ससुखं तिष्ठ निर्विकल्पात्मनात्मनि ॥ ३ ॥

एतां विद्या-मपान्तरतमाय ददौ सदाशिवः । अपान्तस्तमा ब्रह्मणे ददौ । ब्रह्मा घोरांगिरसे ददौ । घोरांगिरा रक्वाय ददौ । रैक्वो रामाय ददौ । रामो सर्वेभ्यो भूतेभ्यो ददौ । इत्येतन्निर्वाणानुशासनं वेदानुशासनं वेदानुशासनमित्युपनिषत् ॥ ४ ॥

इत्यध्यात्मोपनिषत् समाप्ता ॥

அது பொழிகிறது. அதனல் வாஸனைக் கூட்டம் மிச்சமில்லாமல் அழிந்துபோகிறது. புண்ணிய பாவ வடிவான கர்ம ஸஞ்சயம் வேருடன் களையப்பட்ட பின்பு முன்னர் குருமுகமாகக் கேட்கப்பட்டிருந்த பரோக்ஷமான மகாவாக்கியம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அபரோக்ஷமாகப் பிரகாசிக்கிறது. வைராக்யத்தின் எல்லை போகத்தில் வாஸனை உதிக்காமலிருப்பது. அகம்பாவம் உதிக்காமலிருப்பது ஞானத்தின் எல்லை, லீனமான விருத்திகள் உதியாமலிருப்பது உபரதியின் எல்லை, அந்த ஆனந்தத்தை எப்பொழுதும் அனுபவிக்கும் யதியானவன் ஸ்திதப்ரக்ஞன் எனப்படுகிறன். தேகத்திலும் இந்திரியங்களிலும் 'அகம்'பாவமும் பிற பொருள்களில் 'இதம்' பாவமும் இரண்டும் எவனுக்கு ஒருபொழுதும் இல்லையோ அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிறன். ஜீவனுக்கும் பிரம்மத்திற்குமிடையிலேயோ பிரம்மத்திற்கும் உலகத்திற்கும் இடையிலேயோ ஞான நிலையில் எவன் வற்றுமை காண்பதில்லையோ அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகின்றன். அப்படி பிரம்மதத்துவத்தை உணர்ந்தவனுக்கு முன் போல் ஸம்ஸாரம் இல்லை. இருக்குமேயானல்

ஸ்வானுபூத்யா ஸ்வயம் ஜ்ஞாத்வா ஸ்வமாத்மான-மகண்டிதம் । ஸ ஸித்த: ஸ ஸுகம் திஷ்டட நிர் விகல்பாத்மனாத்மனி ॥ 3 ॥

ஏதாம் வித்யா மபாந்தரதமாய ததௌ ஸதாசிவ: அபாந்தரதமா ப்ரஹ்மணே ததௌ । ப்ரஹ்மா கோரராங்கிரஸே ததௌ । கோராங்கிரா ரைக்வாய ததௌ । ரைக்வோ ராமாய ததௌ । ராமோ ஸர்வேப்ப்யோ பூதேப்ப்யோ ததௌ । இத்யேதந் நிர்வாணனுசாஸனம் வேதானுசாஸனம் வேதானு சாஸனமித்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

இத்யத்த்யாத்மோபநிஷத் ஸமாப்தா

அவன் பிரம்மஞானியல்லன், வெளி நோக்குடையவன்" பிரம்மம் இரண்டற்ற ஒன்று; அதில் வேற்றுமை சிறிது மில்லை. தனக்குத்தானே அனுபவத்தால் ஆத்மாவை அகண்டிதமாக அறிந்து சித்தி எய்தியவனாக நிர்விகல் பாத்மாவாக சுகமாக நிலைத்திரு.

4. இந்த மார்க்கத்தை ஸதாசிவன் அபாந்தரதமஸ் எனும் ரிஷிக்கு உபதேசித்தார். அபாந்தரதமஸ் பிரம்மாவுக்கு உபதேசித்தார். பிரம்மா கோர, ஆங்கிரஸ் ருக்கு உபதேசித்தார். கோர ஆங்கிரஸர் ரைக்வருக்கு உபதேசித்தார். ரைக்வர் ராமருக்கு உபதேசித்தார். ராமர் எல்லோருக்கும் உபதேசித்தார். இங்ஙனம் இது நிர்வாணனுசாஸனம் வேதானுசாஸனம் வேதானு சாஸனம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் அத்த்யாத்மோபநிஷத்து முற்றும்

कुण्डिकोपनिषत् ॥ ७५ ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

कुण्डिकां चमसं शिक्यं त्रिविष्टप-मुपानहौ । शीतोप-घातिनीं कन्थां कौपीनाच्छादनं तथा । पवित्रं स्नानशाटीं च उत्तरासङ्गमेव च । अतोऽतिरिक्तं यत् किंचित् तत्सर्वं तद्वर्जयेद्यतिः । स्तूयमानो न तुष्येत निन्दितो न शपेत् परान् । एवं वृत्तिमुपासीनो यतेन्द्रियो जपेत् तदा । न मे देहेन संबन्धो मेघेनेव विहायसः । अतः कुतो मे तद्धर्मा जाग्रत्स्वप्न सुषुप्तिषु । आकाशवत् कल्पविदूरगोऽहं आदित्य-वद्भास्य विलक्षणोऽहम् । अहार्यवन्नित्य विनिश्चलोऽहं अंभोधिवत्पारविवर्जितोऽहं । नारायणोऽहं नरकान्तकोऽहं पुरान्तकोऽहं पुरुषोऽहमीशः । अखण्डबोधोऽह-मशेश साक्षी निरीश्वरोऽहं निरहं च निर्ममः । न साक्षिणं साक्ष्य धर्माः संस्पृशन्ति विलक्षणम् । अविकार-मुदासीनं गृहधर्माः प्रदीपवत् । जलेवाऽपि स्थलेवाऽपि लुटत्वेष जडात्मकः ।

---

75. குண்டிகோபநிஷத்து

1. 'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்.
கமண்டுலு, தீர்த்த பாத்திரம், மூன்று முடி போட்ட தூக்குப்பை, மிதியடிகள், குளிர்போக்கும் கந்தை, கோவணத்தை மறைக்கும் வஸ்திரம், பவித்திரம் குளிக்கும் துணி, மேற்போர்வை ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு மேலாக அனைத்தையும் துறவி விடுக்க

குண்டிகோபநிஷத் II 75 II

"'ஓம் ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி: II

குண்டிகாம் சமஸம் சிக்யம் த்ரிவிஷ்டப-முபா நஹௌ । சீதோபகாதினீம் கந்த்தாம் கௌபீனாச் சாதனம் ததா । பவித்ரம் ஸ்நானசாடீஞ்ச உத்த ராஸங்க மேவச । அதோ(அ)திரிக்தம் யத்கிஞ்சித் தத் ஸர்வம் தத்வர்ஜயேத் யதி: । ஸ்தூய்மானோ ந துஷ்யேத நிந்திதோ ந சபேத் பரான் । ஏவம் வ்ருத்தி-முபாஸீனோ யதேந்த்ரியோ ஜபேத் - ஸதா । ந மே தேஹேன ஸம்பந்தோ மேகேனேவ விஹாயஸ: । அத: குதோ மே தத்தர்மா ஜாக்ரத்-ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்திஷு । ஆகாசவத் கல்பவிதூரகோ(அ)ஹம் ஆதித்யவத் பாஸ்ய விலக்ஷணோ(அ)ஹம் । அஹார்யவந் நித்ய விநிச்சலோ(அ)ஹம் அம்போதிவத் பாரவிவர்ஜிதோ (அ)ஹம் । நாராயணோ(அ)ஹம் நரகாந்தகோ (அ)ஹம் புராந்தகோ(அ)ஹம் புருஷோ(அ)ஹமீச: । அகண்டபோதோ (அ)ஹ மசேஷஸாக்ஷீ நிரீச்வரோ (அ)ஹம் நிரஹஞ்ச நிர்மம: । ந ஸாக்ஷிணம் ஸாக்ஷ்ய தர்மா: ஸம்ஸ்ப்ருசந்தி விலக்ஷணம் । அவிகார-முதாஸீநம் க்ருஹதர்மா: ப்ரதீபவத் । ஜலேவா(அ)பி ஸ்த்தலேவா(அ)பி லுடத்யேஷ ஜடாத்மக: । நாஹம்

வேண்டும். பிறர் புகழ்ந்தால் மகிழாமலும் இகழ்ந்தால் பிறரைச் சபிக்காமலும் இருக்கவேண்டும். இப்படி நடந்துகொண்டு இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு எப்பொழுதும் பின்வருமாறு ஜபத்தில் ஈடுபடவேண்டும். 'ஆகாயத்திற்கு மேகத்துடன் தொடர்பில்லாதவாறு எனக்கு உடலுடன் சம்பந்தமில்லை. அப்படியிருக்கையில்

नाहं विलिप्ये तद्धर्मै-र्घटधर्मै-र्नभो यथा । सर्वात्मकोऽहं सर्वोऽहं सर्वातीतोऽहमद्वयः । केवलाखण्डबोधोऽहं स्वानन्दोऽहं निरन्तरः । स्वमेव सर्वतः पश्यन् मन्यमानः स्वमद्वयम् । स्वानन्दमनुभुंजानो निर्विकल्पो भवाम्यहम् । गच्छंस्तिष्ठन्नुपविशञ्छयानो वाऽन्यथापि वा । यथेच्छया वसेद्विद्वानात्मारामः सदा शुचिः । इत्युपनिषत् ॥ १ ॥

इति कुण्डिकोपनिषत् समाप्ता ।

விழிப்பு கனவு உறக்கமாகிய நிலைகளில் உடலின் செயல்கள் எனக்கேது? ஆகாயத்தைப்போல் நான் கற்பனைகட்கப்பாற்பட்டவன். பிரகாசிக்கும் பொருள்களைவிடச் சூரியன் வேறாவதுபோல் நான் வேறானவன், மலையைப்போல் நான் அசையாதவன். கடலைப்போல் நான் கரையில்லாதவன். நாராயணன், நரகாந்தகன், புராந்தகன், புருஷோத்தமன், ஈச்வரன் எல்லாம் நானே. எல்லையில்லாத அறிவுடையவன், அனைத்தையும் பார்ப்பவன், எவராலும் ஆளப்படாதவன், அகங்கார மமகாரமில்லாதவன். இங்ஙனம் ஸாக்ஷியாயிருக்கும் என்னைப் பார்க்கப்படும் பொருள்களின் இயற்கை பற்ற இயலாது. தீபத்தை வீட்டிலுள்ள பொருள்களின் இயற்கை பற்றாதவாறு மாறுபாடற்று உதாசீனனாயிருக்கும் புருஷனாகிய என்னை பற்றாது. ஜடமான இவ்வுடல் முடிவில் தரையிலாவது தண்ணீரிலாவது விழட்டும். குடத்தின் இயல்பு ஆகாயத்தைப் பற்றாதவாறு உடலின் போக்கு என்னைப் பற்றாது. நான் எல்லா வடிவாகவும் எல்லாமாகவும் இருக்கிறேன். அத்வயமாக அனைத்தையும் கடந்துமிருக்கிறேன். கேவல அகண்ட போதமாகவும் தனக்குத்தானே

விலிப்யே தத்தர்மைர்-கடதர்மைர் நபோ யதா ।
ஸர்வாத்மகோ(அ)ஹம் ஸர்வோ(அ)ஹம் ஸர்வாதீ
தோ(அ)ஹமத்வய: । கேவலாகண்ட போதோ(அ)
ஹம் ஸ்வானந்தோ(அ)ஹம் நிரந்தர: । ஸ்வமேவ
ஸர்வத: பச்யன் மன்யமான: ஸ்வமத்வயம் । ஸ்வானந்-
தமனுபுஞ்ஜானோ நிர்விகல்போ பவாம்யஹம் । கச்சம்-
ஸ்திஷ்டன்னுபவிசன் சயானோ வா(அ)ன்யதாபி வா ।
யதேச்சயா வஸேத்வித்வாநாத்மாராம: ஸதா சுசி: ।
இத்யுபநிஷத் ।

இதி குண்டிகோபநிஷத் ஸமாப்தா

முடிவற்ற ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவனாகவும் இருக்கிறேன். என்னையே இரண்டற எங்கும் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்தமனுபவித்துக்கொண்டு நிர்விகல்பனாக இருக்கிறேன்' என்றிங்ஙனம் எப்பொழுதும் பரிசுத்தனான ஞானி நடந்தாலும் இருந்தாலும் புகுந்தாலும் படுத்தாலும் வேறு எப்படியிருந்தாலும் இஷ்டப்படி ஆத்மாராமனாக இருக்கலாம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் குண்டிகோபநிஷத்து முற்றும்

सावित्र्युपनिषत् ॥ ७६ ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

कः सविता का सावित्री अग्निरेव सविता पृथिवी सावित्री स यत्राग्निस्तत् पृथिवी यत्र वै पृथिवी तत्राग्निस्ते द्वे योनी तदेकं मिथुनम् । कः सविता का सावित्री वरुण एव सविताऽऽपः सावित्री स यत्र वरुणस्तदापो यत्र वा आपस्तद्वरुणस्ते द्वे योनी तदेकं मिथुनम् । कः सविता का सावित्री वायुरेव सविताकाशः सावित्री स यत्र वायुस्तदाकाशो यत्र वा आकाशस्तद्वायुस्ते द्वे योनी तदेकं मिथुनम् । कः सविता का सावित्री आदित्य एव सविता द्यौः सावित्री स यत्रादित्यस्तद्द्यौ-र्यत्र वा द्यौस्तदादित्यस्ते द्वे योनी तदेकं मिथुनम् । कः सविता का सावित्री मन एव सविता वाक् सावित्री स यत्र मनस्तद्वाक् यत्र वाक् तन्मनस्ते द्वे योनी तदेकं मिथुनम् ॥ १ ॥

---

76. ஸாவித்ர்யுபநிஷத்து

1

'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்.

ஸவிதா யார், ஸாவித்ரீ யார்? அக்னியே ஸவிதா, பிருதிவீ ஸாவித்ரீ, எங்கு அக்னி உண்டோ அங்கு பிருதிவீ உண்டு, எங்கு பிருதிவி உண்டோ அங்கு அக்னி உண்டு; அவ்விரண்டும் உலகின் பிறப்பிடமாகிய ஒரு மிதுனம்.

ஸாவித்ர்யுபநிஷத் ॥ 76 ॥

'ஓம் ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி: ।

க: ஸவிதா கா ஸாவித்ரீ அக்னிரேவ ஸவிதா ப்ருதிவீ ஸாவித்ரீ ஸ யத்ராக்னிஸ்தத் ப்ருதிவீ யத்ரவை ப்ருதிவீ தத்ராக்னிஸ்தே த்வே யோனீ ததேகம் மிதுனம் । க: ஸவிதா கா ஸாவித்ரீ வருண ஏவ ஸவிதா ஆப: ஸாவித்ரீ ஸ யத்ர வருணஸ்ததாபோ யத்ரவா ஆபஸ்தத்வருணஸ்தே த்வே யோனீ ததேகம் மிதுனம் । க: ஸவிதா கா ஸாவித்ரீ வாயுரேவ ஸவிதாகாச: ஸாவித்ரீ ஸ யத்ர வாயுஸ்ததாகாசோ யத்ர வா ஆகாசஸ்தத்வாயுஸ்தே த்வேயோனீ ததேகம் மிதுனம் । க: ஸவிதா கா ஸாவித்ரீ ஆதித்ய ஏவ ஸவிதா த்யௌ: ஸாவித்ரீ ஸ யத்ராதித்யஸ் தத் த்யௌர்-யத்ர வா த்யௌஸ் - ததாதித்யஸ்தே த்வே யோனீ ததேகம் மிதுனம் । க: ஸவிதா கா ஸாவித்ரீ மன ஏவ ஸவிதா வாக் ஸாவித்ரீ ஸ யத்ர மனஸ்தத்-வாக் யத்ர வா வாக் தன்மனஸ்தே த்வே யோனீ ததேகம் மிதுனம் ॥ 1 ॥

ஸவிதா யார், ஸாவித்ரீ யார்? வருணன் ஸவிதா, ஜலம் ஸாவித்ரீ. எங்கு வருணனோ அங்கு ஜலம்; எங்கு ஜலமோ அங்கு வருணன்; அவ்விரண்டும் உலகின் பிறப்பிடமாகிய ஒரு மிதுனம்.

ஸவிதா யார், ஸாவித்ரீ யார்? வாயு ஸவிதா, ஆகாசம் ஸாவித்ரீ. எங்கு வாயுவோ அங்கு ஆகாசம்; எங்கு ஆகாசமோ அங்கு வாயு; அவ்விரண்டும் உலகின் பிறப்பிடமாகிய ஒரு மிதுனம்.

तस्या एव प्रथमः पादो भूस्तत्सवितु-र्वरेण्य-मित्यग्निर्वै वरेण्यमापो वरेण्यं चन्द्रमा वरेण्यं। तस्या एव द्वितीयः पादो भर्गमयोऽपो भुवो भर्गो देवस्य धीमहीत्यग्निर्वै भर्ग आदित्यो वै भर्गश्चन्द्रमा वै भर्गः। तस्या एष तृतीयः पादः स्वर्धियो यो नः प्रचोदयादिति ॥ २ ॥

स्त्रीचैव पुरुषश्च प्रजनयतो यो वा एतां सावित्रीं एवं वेद स पुनर्मृत्युं जयति ॥ ३ ॥

बलातिबलयोर्विराट् पुरुष ऋषिः। गायत्री छन्दः। गायत्री देवता। अकार-उकार-मकारा बीजाद्याः। क्षुदादि निरसने विनियोगः। क्लामित्यादि षडंगन्यासः। ध्यानम्।

अमृत-करतलार्द्रौ सर्वसंजीवनाढ्या-वघहरण सुदक्षौ वेदसारेमयूखे। प्रणवमयविकारौ भास्कराकारदेहौ सतत-मनुभवेऽहं तौ बलातिबलान्तौ ॥

ஸவிதா யார், ஸாவித்ரீ யார்? ஆதித்யன் ஸவிதா வானம் ஸாவித்ரீ. எங்கு ஆதித்யனோ அங்கு வானம், எங்கு வானமோ அங்கு ஆதித்யன். அவ்விரண்டும் உலகின் பிறப்பிடமாகிய ஒரு மிதுனம்,

2. அந்த ஸாவித்ரியின் முதல் பாதம் 'பூ:' 'தத்ஸவிதுர்வ ரேண்யம்' என்பது. அக்னி வரேண்யம், ஜலம் வரேண்யம் சந்திரன் வரேண்யம்.

தஸ்யா ஏவ ப்ரதம: பாதோ பூஸ்தத்ஸவிதுர்-வரேண்ய-மித்யக்னிர்வை வரேண்யமாபோ வரேண்யம் சந்த்ரமா வரேண்யம் । தஸ்யா ஏவ த்விதீய: பாதோ பர்க்கமயோ(அ)போ புவோ பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹீத்யக்னிர்வை பர்க்க ஆதித்யோ வை பர்க்கச் சந்த்ரமா வை பர்க்க: । தஸ்யா ஏஷ த்ருதீய: பாத: ஸ்வர் தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாதிதி ॥ 2 ॥

ஸ்த்ரீசைவ புருஷச்ச ப்ரஜனயதோ யோ வா ஏதாம் ஸாவித்ரீம் ஏவம் வேத ஸ புனர் ம்ருத்யுஞ் ஜயதி ॥ 3 ॥

பலாதிபலயோர் விராட்புருஷருஷி: । காயத்ரீச்-சந்த: । காயத்ரீதேவதா । அகார உகார-மகாரா பீஜாத்யா: । க்ஷுதாதி நிரஸனே விநியோக: । க்லாமித்யாதிஷ்டங்கந்யாஸ: । த்யானம் ॥

அம்ருத-கரதலார்த்ரௌ ஸர்வ ஸஞ்ஜீவனாட்யா-வகஹரண-ஸுதக்ஷௌ வேதஸாரே மயூகே । ப்ரணவ மய-விகாரௌ பாஸ்கராகார தேஹௌ ஸததமனு புவே(அ)ஹம் தௌ பலாதிபலாந்தௌ ॥

அந்த ஸாவித்ரியின் இரண்டாவது பாதம் (பர்க்க:) ஜோதிர்மயமான ஜலமயமான 'புவ:' 'பர்க்கோ தேவஸ்யதீமஹி' என்பது. அக்னி பர்க்கம், ஆதித்யன் பர்க்கம், சந்திரன் பர்க்கம்.

அந்த ஸாவித்ரியின் மூன்ருவது பாதம் 'ஸ்வ:' 'தியோயோ ந: ப்ரசோதயாத்' என்பது.

3. ஆணை பெண்ணை சிருஷ்டி கார்யத்தில் ஸாவித்ரீன்ய

ओं ह्रीं बले महादेवि ह्रीं महाबले क्लीं चतुर्विध-पुरुषार्थसिद्धिप्रदे। तत्सवितु-र्वरदात्मिके। ह्रीं वरेण्यं भर्गो देवस्य वरदात्मिके। अतिबले सर्वदयामूर्ते बले सर्वक्षुद्-भ्रमोपनाशिनि। धीमहि धियो यो नो जाते प्रचुर्यः यो प्रचोदयादात्मिके। प्रणवशिरस्कात्मिके हुं फट् स्वाहा। एवं विद्वान् कृतकृत्यो भवति सावित्र्या एव सलोकतां जयतीत्युपनिषत् ॥ ४ ॥

इति सावित्र्युपनिषत् समाप्ता।

இங்ஙனம் அறிபவர் மீண்டும் பிறவாமையை எய்துவர்.

4. 'பலா அதிபலா' எனும் மந்திரத்திற்கு விராட் புருஷன் ரிஷி, காயத்ரீ சந்தம், காயத்ரீ தேவதை. அகாரம் பீஜம். மகாரம், சக்தி, உகாரம், கீலகம், பசி முதலியவற்றைப் போக்குவதில் பிரயோகம். 'க்லாம்-க்லீம்-க்லூம்-க்லைம்-க்லௌம்-க்ல:' என்று ஆறு அங்க நியாஸம். தியானம்:- அமுதொழுகும் கரதலங்களை உடையவர்களும், அனைத்தையும் பிழைப்பூட்டவல்லவர்களும், பாவங்களைப் போக்கும் சிறந்த ஸாமர்த்தியமுடையவர்களும், வேத ஸாரமாகிற ஒளிக்கற்றையில் பிரணவஸ்வருபிகளாய் விளங்குபவர்களும், சூரியன்போற் பிரகாசிக்கும் திருமேனி படைத்தவர்களும் ஆகிய 'பலா' 'அதிபலா' என்ற மந்திர வடிவான அவர்களை நான் எப்போதும் சிந்தித்து அனுபவித்துப் போற்றுகிறேன்.

ஓம் ஹ்ரீம் பலே மஹாதேவி ஹ்ரீம் மஹா பலே க்லீம் சதுர்வித புருஷார்த்த ஸித்திப்ரதே । தத்ஸவிதுர்வரதாத்மிகே । ஹ்ரீம் வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய வரதாத்மிகே। அதிபலே ஸர்வ தயா மூர்த்தே பலே ஸர்வக்ஷுத்ப்ரமோபநாசினி । தீமஹி தியோ யோ நோ ஜாதே ப்ரசுர்ய: யோ ப்ரசோதயாதாத்மிகே । ப்ரணவசிரஸ்காத்மிகே ஹும் பட் ஸ்வாஹா ॥ ஏவம் வித்வான் க்ருதக்ருத்யோ பவதி ஸாவித்ர்யா ஏவ ஸலோகதாம் ஜயதீத்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

இதி ஸாவித்ர்யுபநிஷத் ஸமாப்தா

'ஓம் ஹ்ரீம் பலே மஹாதேவி...' என்று தொடங்கி 'ப்ரணவ சிரஸ்காத்மிகே ஹும் பட்ஸ்வாஹா' என்று முடியும் மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்று ஜபிப்பவர் கிருதகிருத்யராகி ஸாவித்ரீ லோகத்தையடைவர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஸாவித்ரி உபநிஷத்து

முற்றும்

आत्मोपनिषत् ॥ ७७ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

अथांगिराः । त्रिविधः पुरुषः । तद्यथा बाह्यात्मा अन्तरात्मा परमात्माचेति । त्वक्चर्म-मांस रोमा भवन्ति जायते म्रियत इत्येष बाह्यात्मा । श्रोता घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः अन्तरात्मा नाम । अथ परमात्मा नाम यथाक्षर उपासनीयः ॥ १ ॥

न जायते न म्रियते न शुष्यति न क्लिद्यते न दह्यति न कंपते न भिद्यते न छिद्यते निर्गुणः साक्षीभूतः । आत्म-संज्ञः शिवः शुद्ध एक एवाद्वयः सदा । ब्रह्मरूपतया ब्रह्म केवलं प्रतिभासते । जगद्रूपतयाऽपि एतद्ब्रह्मैव प्रतिभासते । सत्यत्वेन जगद्भानं संसारस्य प्रवर्तकम् । असत्यत्वेन जगद्भानं तु संसारस्य निवर्तकम् ॥ २ ॥

---

77. ஆத்மோபநிஷத்து

1. ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

அதர்வணவேத அங்கிரஸ உபதேசம் பின்வருமாறு. புருஷன் மூன்றுவிதம்; எங்ஙனமெனின் பாஹ்யாத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மா. உணர்ச்சி தோல் மாம்ஸம் ரோமம் முதலியவற்றுடன் கூடிய சரீரம் பிறக்கிறது இறக்கிறது. இது பாஹ்யாத்மா. கேட்பவனுகவும் முகர் பவனுகவும் ருசி பார்ப்பவனுகவும் சிந்திப்பவனுகவும் அறி பவனுகவும் உள்ள விக்ஞானத்மாவாகிய புருஷன் அந்த

ஆத்மோபநிஷத் ॥ 77 ॥

ஓம் பத்ரம்கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ॥

அதாங்கிரா: । த்ரிவித: புருஷ: । தத்யதா । பாஹ்யாத்மா அந்தராத்மா பரமாத்மாசேதி । த்வக்-சர்ம-மாம்ஸ-ரோமா பவந்தி ஜாயதே ம்ரியத இதி ஏஷ பாஹ்யாத்மா । ச்ரோதா க்ராதா ரஸயிதா மந்தா போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ: அந்தராத்மா நாம । அத பரமாத்மா நாம யதா அக்ஷர உபாஸநீய: ॥ 1 ॥

ந ஜாயதே ந ம்ரியதே ந சுஷ்யதி ந க்லித்யதே ந தஹ்யதி ந கம்பதே ந பித்யதே ந ச்சித்யதே நிர்க்குண: ஸாக்ஷீபூத: । ஆத்மஸம்ஜ்ஞ: சிவ: சுத்த ஏக ஏவ அத்வய: ஸதா । ப்ரஹ்ம ரூபதயா ப்ரஹ்ம கேவலம் ப்ரதிபாஸதே । ஜகத் ரூபதயா(அ)பி ஏதத் ப்ரஹ்மைவ ப்ரதிபாஸதே । ஸத்யத்வேன ஜகத் பானம் ஸம்ஸாரஸ்ய ப்ரவர்த்தகம் । அஸத்யத்வேன ஜகத்பானம் து ஸம்ஸாரஸ்ய நிவர்த்தகம் ॥ 2 ॥

ராத்மா. அழிவில்லாத அக்ஷரப் பொருள் பரமாத்மா. அதுதான் உபாஸிப்பதற்குரியது.

2. அது பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை, உலர்வதில்லை, நனைவதில்லை. எரிவதில்லை. அசைவதில்லை; பிளக்கப்படுவதில்லை. வெட்டப்படுவதில்லை. குணங்களைக் கடந்து அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறது. ஆத்மா எனப்படும் அது மங்களமானது, சுத்தமானது எப்பொழுதும் இரண்டற்ற ஒன்றேயாகி விளங்குவது, எங்கும் நிறைந்ததாக அந்தக் கேவல பிரம்மம் பிரகாசிக்கிறது. அந்த பிரம்மமே

अयमात्मा नित्यसिद्धः । न देशं नापि कालं वा न शुद्धिं वाप्यपेक्षते । देवदत्तोऽहमित्येत-द्विज्ञानं निरपेक्षकम् । तद्वद् ब्रह्म-विदोऽप्यस्य ब्रह्माहमिति वेदनम् । निर्धनोऽपि सदा तुष्टोऽप्यसहायो महाबलः । नित्य-तृप्तोऽप्यभुंजा-नोऽप्यसमः समदर्शनः । कुर्वन्नपि न कुर्वाणश्चाभोक्ता फल-भोग्यपि । शरीरिरप्यशरीर्येष परिच्छिन्नोऽपि सर्वगः । अशरीरं सदा सन्तं इदं ब्रह्मविदं क्वचित् । प्रियाप्रिये न स्पृशतस्तथैव च शुभासुभे । तमसा ग्रस्तवद्भानादग्रस्तोऽपि रविर्जनैः । ग्रस्त इत्युच्यते भ्रान्त्या ह्यज्ञात्वा वस्तुलक्षणम् । तद्वद्देहादि बन्धेभ्यो विमुक्तं ब्रह्म-वित्तमम् । पश्यन्ति देहवन्मूढा शरीराभास-दर्शनात् । शिव एव स्वयं साक्षादयं ब्रह्मविदुत्तमः । जीवन्नेव सदा मुक्तः कृतार्थो ब्रह्मवित्तमः । उपाधिनाशाद्ब्रह्मैव सद्-ब्रह्माप्येति निर्द्वयम् । शैलूषो वेषसद्भावाभावयोश्च यथा । क्षीरं क्षीरे यथा क्षिप्तं तैलं तैले जलं जले । संयुक्तमेकतां याति तथाऽऽत्मन्यात्मविन्मुनिः ॥ ३ ॥

உலக வடிவாகவும் பிரகாசிக்கிறது. உலகம் உண்மையாகக் காணும்பொழுது அது ஸம்ஸாரமாக வளர்கிறது. உலகம் பொய்யாகக் காணும்பொழுது அது ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுதலையாகிறது.

3. இந்த ஆத்மா என்றுமுளது. தேசமோ காலமோ சுத்தியோ அது பிரகாசிக்கத் தேவையில்லை. நான் தேவதத்தன் என்றறிய ஒருவனுக்கு ஒரு சாதனமும் வேண்டியதில்லை. அவ்வாறே பிரம்மத்தையறிந்தவனுக்கு 'நான்

அயமாத்மா நித்யஸித்த: । ந தேசம் நாபி காலம் வா ந சுத்திம்வாப்யபேக்ஷதே । தேவதத்தோ(அ)ஹமித்யேதத் விஜ்ஞானம் நிரபேக்ஷகம் । தத்வத் ப்ரஹ்மவிதோ(அ)ப்யஸ்ய ப்ரஹ்மாஹமிதி வேதனம் । நிர்த்தனோ(அ)பி ஸதா துஷ்டோ(அ)ப்யாஸஹாயோ மஹாபல: । நித்யத்ருப்தோ (அ) ப்யபுஞ்ஜானோ(அ)ப்யஸம: ஸமதர்சன: । குர்வன்னபி ந குர்வாணச்சாபோக்தா பலபோக்யபி । சரீரப்ய சரீர்யேஷ பரிச்சின்னோ(அ)பி ஸர்வக: । அசரீரம் ஸதா ஸந்தம் இதம் ப்ரஹ்மவிதம் க்வசித் । ப்ரியாப்ரியே ந ஸ்ப்ருசதஸ்ததைவ ச சுபாசுபே । தமஸா க்ரஸ்தவத்பானுதக்ரஸ்தோ(அ)பி ரவிர்ஜனை: । க்ரஸ்த இத்யுச்யதே ப்ராந்த்யா ஹ்யஜ்ஞாத்வா வஸ்து லக்ஷணம் । தத்வத் தேஹாதி பந்தேப்யோ விமுக்தம் ப்ரஹ்மவித்தமம் । பச்யந்தி தேஹவன் மூடா சரீராபாஸ தர்சனாத் । சிவ ஏவ ஸ்வயம் ஸாக்ஷாதயம் ப்ரஹ்ம விதுத்தம: । ஜீவன்னேவ ஸதாமுக்த: க்ருதார்த்தோ ப்ரஹ்மவித்தம: । உபாதிநாசாத் ப்ரஹ்மைவ ஸத் ப்ரஹ்மாப்யேதி நிர்த்வயம் । சைலூஷோ வேஷ ஸத்பாவாபாவயோச்ச யதா ॥ க்ஷீரம் க்ஷீரே யதா க்ஷிப்தம் தைலம் தைலே ஜலம் ஜலே । ஸம்யுக்த-மேகதாம் யாதி ததா ஆத்மன்யாத்மவின்முனி: ॥ 3 ॥

பிரம்மம்' என்றுணர வேறென்றும் வேண்டியதில்லை பணமில்லாவிட்டாலும் அவன் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாயிருப்பான், சகாயமின்றி அவன் மகா பலவானுயிருப்பான். போகமில்லாமல் என்றும் திருப்தியுடனிருப்பான். ஒப்பற்றவனுக சமதர்சனத்துடனிருப்பான் ; செயல் புரிபவனுயினும் செயலற்றவன்; பயனை அனுபவிப்பவனுயினும் அனுபவமற்றவன் ; உடலிலிருந்தாலும்

अस्तीति प्रत्ययो यश्च यश्च नास्तीति वस्तुनि । बुद्धिरेव गुणावेतौ न तु नित्यस्य वस्तुनः । अतस्तौ मायया क्लृप्तौ बन्धमोक्षौ न चात्मनि । निष्कले निष्क्रिये शान्ते निरवद्ये निरंजने । अद्वितीये परेतत्त्वे व्योमवत्कल्पना कुतः । न निरोधो न चोत्पत्ति-र्न बद्धो न च साधकः । न मुमुक्षु-र्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता । इत्युपनिषत् ॥ ४ ॥

इत्यात्मोपनिषत् समाप्ता ॥

உடலற்றவன்; அளவுடையவனுயினும் எங்குமுள்ளவன். சரீரமில்லாத இந்த பிரம்ம ஞானியை வேண்டுதல் வேண்டாமை பற்ருது, நல்லதும் பொல்லாதும் பற்ருது. கிரகணத்தில் சூரியன் பிடிக்கப்படாவிட்டாலும் இருளால் கவரப்பட்டதாக ஜனங்களால் எங்ஙனம் கூறப்படுகிறதோ அவ்வாறே வஸ்து லக்ஷணத்தை யறியாத மூட ஜனங்கள் மதிமயக்கத்தால் தேகம் முதலிய கட்டிலடங்காத பிரம்ம ஞானியின் தேகம் முதலிய தோற்றத்தைப் பார்த்து தேகம் உடையவன் என்று எண்ணுகிருர்கள் பிரம்ம வித்தான உத்தமன் ஸாக்ஷாத் சிவனே. ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே வாழ்க்கைப்பயனை எய்திய முக்தன். பிரம்மமாகவே இருக்கும் அவன் உபாதி நாசத்தால் இரண்டற்ற பிரம்மத்தில் லயிக்கிருன். வேஷதாரி வேஷத்தை கலேத்தாற்போல் அவன் ஸ்வரூபத்தையடைகிருன். பால் பாலிலும் தைலம் தைலத்திலும் ஜலம் ஜலத்திலும் கலந்து ஒன்ருவதுபோல் ஆத்ம ஞானியான முனிவன் ஆத்மாவில் ஒன்றுபடுகிருன்.

4. நித்தியமாயுள்ள பொருளே உண்டு ஒன்பதும் இல்லேயென்பதும் புத்தியினுடைய குணம். அது நித்தியப் பொருளேப் பற்ருது. ஆகையால் பந்தமும் மோக்ஷமும்

அஸ்தீதி ப்ரத்யயோ யச்சயச்ச நாஸ்தீதி வஸ்துனி। புத்திரேவ குணவேதௌ ந து நித்யஸ்ய வ்ஸ்துந:। அதஸ்தௌ மாயயா க்லுப்தௌ பந்தமோக்ஷௌ ந சாத்மனி। நிஷ்கலே நிஷ்க்ரியே சாந்தே நிரவத்யே நிரஞ்ஜனே। அத்விதீயே பரேதத்வே வ்யோமவத் கல்பனா குத:। ந நிரோதோ ந சோத்பத்திர் ந பத்தோ நச ஸாதக:। ந முமுக்ஷுர் ந வை முக்த இத்யேஷா பரமார்த்ததா॥ இத்யுபநிஷத்॥ 4॥

இத்யாத்மோபநிஷத் ஸமாப்தா

மாயையின் தோற்றம். அவை ஆத்மாவிற்கில்லை. பாகுபாடற்றதும் செயலற்றதும், சாந்தமானதும், குறைவற்றதும் மாசற்றதும் இரண்டற்றதும் ஆகாயம் போன்றதுமான பரம்பொருளில் கறை கற்பிப்பது எங்ஙனம்? உற்பத்தியோ அழிவோ, பந்தப்பட்டவனோ ஸாதகனோ, முமுக்ஷுவோ முக்தனோ பரமார்த்தமாக இல்லவே இல்லை எனபதுதான் உண்மை. இங்ஙனம் உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஆத்மோபநிஷத்து
முற்றும்

पाशुपतब्रह्मोपनिषत् ॥ ७८ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभि' इति शान्तिः ।

स्वतः शिवः पशुपतिः साक्षी सर्वस्य सर्वदा । सर्वेषां तु मनस्तेन प्रेरित नियमेन तु । विषये गच्छति प्राणश्चेष्टते वाग्वदत्यपि । चक्षुः पश्यति रूपाणि श्रोत्रं सर्वं शृणोत्यपि । अन्यानि खानि सर्वाणि तेनैव प्रेरितानि तु । स्वं स्वं विषयमुद्दिश्य प्रवर्तन्ते निरन्तरम् । प्रवर्तकं चाप्यस्य मायया न स्वभावतः । श्रोत्रमात्मनि चाध्यस्तं स्वयं पशुपतिः पुमान् । अनुप्रविश्य श्रोत्रस्य ददाति श्रोत्रतां शिवः । मनः स्वात्मनि चाध्यस्तं प्रविश्य परमेश्वरः । मनस्त्वं तस्य सत्त्वस्थो ददाति नियमेन तु । स एव विदितादन्यस्तथै वा विदितादपि । अन्येषामिन्द्रियाणां तु कल्पितानामपीश्वरः । तत्तद्रूपमनु प्राप्य ददाति नियमेन तु । ततश्चक्षुश्च वाक् चैव मनश्चान्यानि खानि च । न गच्छन्ति स्वयंज्योतिः स्वभावे परमात्मनि । अकर्तृ विषय प्रत्यक् प्रकाशं स्वात्मनैव तु । विना तर्कप्रमाणाभ्यां ब्रह्म यो वेद वेद सः ॥ १ ॥

---

78. பாசுபதப்ரஹ்மோபநிஷத்து

1 'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி' என்று சாந்தி பாடம்

பசுபதியான சிவன் தனக்குத்தானே எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷி. எல்லோருடைய மனதும் அவனு

பாசுபதப்ரஹ்மோபநிஷத் ॥ 78 ॥

"ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

ஸ்வத: சிவ: பசுபதி: ஸாக்ஷீ ஸர்வஸ்ய ஸர்வதா ।
ஸர்வேஷாம் து மனஸ்தேன ப்ரேரிதம் நியமேன து ।
விஷயே கச்சதி ப்ராணச்சேஷ்டதே வாக்வதத்யபி
சக்ஷு: பச்யதி ரூபாணி ச்ரோத்ரம் ஸர்வம் ச்ருணோத்யபி । அன்யானி கானி ஸர்வாணிதேனைவப்ரேரிதானி து ।
ஸ்வம் ஸ்வம் விஷயமுத்திச்ய ப்ரவர்த்தந்தே நிரந்தரம் । ப்ரவர்த்தகஞ் சாப்யஸ்ய மாயயா ந ஸ்வபாவத: । ச்ரோத்ரமாத்மனி சாத்யஸ்தம் ஸ்வயம் பசுபதி: புமான் । அனுப்ரவிச்ய ச்ரோத்ரஸ்ய ததாதி ச்ரோத்ரதாம் சிவ: । மன: ஸ்வாத்மனி சாத்யஸ்தம் ப்ரவிச்ய பரமேச்வர: । மனஸ்த்வம் தஸ்ய ஸத்வஸ்த்தோ ததாதி நியமேன து । ஸ ஏவ விதிதாதன்யஸ்ததைவாவிதிதாதபி । அன்யேஷாமிந்த்ரியாணாம் து கல்பிதானாமபீச்வர: । தத்தத்ரூப மனுப்ராப்ய ததாதி நியமேன து ।
ததச்சக்ஷுச்ச வாக்சைவ மனச்சான்யானி கானி ச ।
ந கச்சந்தி ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி: ஸ்வபாவே பரமாத்மனி ।
அகர்த்ரு விஷயப்ரத்யக் ப்ரகாசம் ஸ்வாத்மனைவ து ।
விநா தர்க்கப்ரமாணாப்யாம் ப்ரஹ்ம யோ வேத வேத ஸ: ॥ 1 ॥

லேயே அடக்கி ஏவப்பட்டு விஷயங்களில் செல்லுகிறது; பிராணன் இயங்குகிறது; வாக்குப் பேசுகிறது; கண் உருவங்களைப் பார்க்கிறது; காது அனைத்தையும் கேட்கிறது; பிற இந்திரியங்களும் அவனால் ஏவப்பட்டே தத்தம் விஷயங்களை நோக்கி இடைவிடாது பிரவிருத்திக்கின்றன அவனுடைய பிரேரகத் தொழிலும் மாயையினால்தான் ஸ்வபாவத்தாலன்று. ஜீவாத்மாவிடம் கற்பிக்கப்பட்ட

एवं रूपा पराविद्या सत्येन तपसापि च। ब्रह्मचर्यादिभि-र्धर्मै-र्लभ्या वेदान्तवर्त्मना। स्वशरीरे स्वयंज्योतिः स्वरूपं पारमार्थिकम्। क्षीणदोषाः प्रपश्यन्ति नेतरे माययावृताः। आहार शुद्धौ चित्तस्य विशुद्धिर्भवति स्वतः। चित्त-शुद्धौ क्रमाज्ज्ञानं त्रुटयन्ति ग्रन्थयः स्फुटम्। ब्रह्मस्वरूप विज्ञाना-ज्जगद् भोज्यं भवेत् खलु। मान्तः स्वात्मना भातं भक्षितं भवति ध्रुवम्। स्वस्वरूपं स्वयं भुंक्ते नास्ति भोज्यं पृथक् स्वतः। ब्रह्म विज्ञानसंपन्नः प्रतीतमखिलं जगत्। पश्यन्नपि सदा नैव पश्यति स्वात्मनः पृथक्। इत्युपनिषत्॥ २॥

इति पाशुपत ब्रह्मोपनिषत् समाप्ता॥

சுரோத்ரத்தில் பசுபதியாகிய சிவ புருஷனே புகுந்து சுரோத்திரத்திற்கு சுரோத்ரத்தன்மையை அளிக்கிறான். ஆத்மாவிடம் கற்பிக்கப்பட்ட மனதில் பிரவேசித்து பரமேச்வரன் அதின் இயற்கையிலிருந்துகொண்டு அதையடக்கி அதற்கு மனத் தன்மையை அளிக்கிறான். அவன் இந்திரியங்களால் அறியப்படும் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறானவன். மற்ற இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டவைகளிலும் ஈச்வரனே அந்தந்த ரூபங்களில் இருந்துகொண்டு நியமனத்துடன் விஷய அனுபவங்களை அளிக்கிறான். அதனால் கண்ணும் வாக்கும் மற்ற இந்திரியங்களும் ஸ்வயஞ்ஜோதி ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவிடம் செல்லுவதில்லை. அகர்த்தாவான பிரத்யகாத்மப் பிரகாசம் ஆத்மாவாலேயே (இந்திரியங்களாலன்று). தர்க்கப் பிரமாணம் வேண்டாமல் எவன் தனக்குத் தானே பிரம்மத்தையறிகிறானோ அவனே பிரம்ம வித்தாவான்.

ஏவம் ரூபா பராவித்யா ஸத்யேன தபஸாபி ச। ப்ரஹ்மசர்யாதிபிர்-தர்மைர்-லப்ப்யா வேதாந்தவர்த்மனு। ஸ்வசரீரே ஸ்வயம்ஜ்யோதி: ஸ்வரூபம் பாரமார்த்திகம்। க்ஷீணதோஷா: ப்ரபச்யந்தி நேதரே மாயயாவ்ருதா:। ஆஹார சுத்தௌ சித்தஸ்ய விசுத்திர்ப்பவதி ஸ்வத:। சித்த சுத்தௌ க்ரமாஜ் ஜ்ஞானம் த்ருட்யந்தி க்ரந்தய: ஸ்வயம்। ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விஜ்ஞானுஜ்ஜகத்போஜ்யம் பவேத் கலு। மாந்த: ஸ்வாத்மனு பாதம் பக்ஷிதம் பவதி த்த்ருவம்। ஸ்வஸ்வரூபம் ஸ்வயம்புங்க்தே நாஸ்தி போஜ்யம் ப்ருதக் ஸ்வத:। ப்ரஹ்ம விஜ்ஞான ஸம்பன்ன: ப்ரதீதமகிலம் ஜகத்। பச்யன்னபி ஸதா நைவ பச்யதி ஸ்வாத்மன: ப்ருதக்। இத்யுபநிஷத் ॥ 2 ॥

இதி பாசுபதப்ரஹ்மோபநிஷத் ஸமாப்தா

---

2. இவ்வண்ணமான பராவித்தை ஸத்தியத்தாலும் தவத்தாலும் பிரம்மசரியம் முதலிய அனுஷ்டானங்களாலும் வேதாந்தம் காட்டும் வழியில் அடையப்படவேண்டும். பரமார்த்திகமான ஸ்வயஞ்ஜோதி ஸ்வரூபத்தை தோஷம் நீங்கியவர்கள் தங்கள் சரீரத்திலேயே காண்கிருர்கள் பிறர் காண்பதில்லை. ஆஹார சுத்தியால் தானுகவே சித்த சுத்தி ஏற்படுகிறது. சித்த சுத்தியால் ஞானம் ஏற்படுகிறது. படிப் படியாக இருதயச் சிக்கல்கள் அவிழ்கின்றன. பிரம்ம ஸ்வரூப ஞானத்தால் உலகம் போகப் பொருளாகும்பொழுது தானேயான ஸ்வரூபத்தைத் தானே புசிக்கிருன். தன்னையல்லாது வேறு போக்கியமில்லை. பிரம்ம ஞான ஸம்பன்னன் உலகனைத்தையும் எப்பொழுதும் பார்த்தாலும் அதைத் தனக்கு வேருகப் பார்ப்பதில்லை. இங்ஙனம் உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் பாசுபதப்ரம்மோபநிஷத்து முற்றும்

परब्रह्मोपनिषत् ॥ ७९ ॥

प्रणवहंसः परं ब्रह्म । न प्राणहंसः । प्रणवो जीवः । आद्या देवता निवेदयति । य एवं वेद । तत्कथं निवेदयते । जीवस्य ब्रह्मत्व-मापादयति । सत्त्वमास्थाय पुरुषस्यान्तः शिखोपवीतत्वं ब्राह्मणस्य । मुमुक्षोरन्तः शिखोपवीत-धारणं । बहिर्लक्ष्यमाण-शिखायज्ञोपवीत धारणं कर्मिणो गृहस्थस्य ॥ १ ॥

अन्तरुपवीतलक्षणं तु बहिस्तन्तुव-दव्यक्त-मन्तस्तत्त्व-मेलनम् । न सन्नासन्न सदसद्भिन्नाभिन्नं न चोभयम् । न सभागं न निर्भागं न चाप्युभय रूपकम् । ब्रह्मात्मैकत्व विज्ञानं हेयं मिथ्यात्व कारणादिति चतुष्पादन्तर्वर्ति-नोऽन्तर्जीव-ब्रह्मणश्चत्वारि स्थानानि । नाभिहृदय-कण्ठ-मूर्धसु जाग्रत्स्वप्न-सुषुप्ति-तुरीयावस्थाः । आहवनीय-गार्ह-पत्य-दक्षिण-सभ्याग्निषु । जागरिते ब्रह्मा । स्वप्ने विष्णुः सुषुप्तौ रुद्रस्तुरीय-मक्षरं चिन्मयम् । तस्माच्चतुरवस्था ॥ २

---

79. பரப்ரம்மோபநிஷத்து

1. பிரணவமாகிற கூட்டிலிருக்கும் ஹம்ஸம் பரப்பிரம்மம் பிராணனாகிற கூட்டிலிருக்கும் ஹம்ஸமன்று. பிரணவம் ஜீவாத்மா. இதின் உண்மையறிந்த ஆதிபராசக்தி (காயத்ரீ) இதைத் தெரிவிக்கிறாள். எப்படி தெரிவிக்கிறாள் எனின் ஜீவனுக்கு பிரம்மத் தன்மையை அளித்துத் தெரிவிக்கிறாள். இதை விளக்கவே புருஷனுடைய மனதிலிருந்துகொண்டு பிராம்மணனுக்கு அந்தராத்மாவில் சிகையும் உபவீதமும் அளிக்கிறாள். முமுக்ஷுவிற்கு

பரப்ரஹ்மோபநிஷத் ॥ 79 ॥

ப்ரணவ ஹம்ஸ: பரம் ப்ரஹ்ம । ந ப்ராண ஹம்ஸ: । ப்ரணவோ ஜீவ: । ஆத்யா தேவதா நிவேதயதி । ய ஏவம் வேத । தத்கதம் நிவேதயதே । ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மத்வ-மாபர்தயதி । ஸத்வ-மாஸ்த்தாய புருஷஸ்யாந்த: சிகோபவீதத்வம் ப்ராஹ்மணஸ்ய । முமுக்ஷோரந்த: சிகோபவீத தாரணம் । பஹிர்-லக்ஷ்யமாணசிகா யஜ்ஞோபவீத தாரணம் கர்மிணோ க்ருஹஸ்த்தஸ்ய ॥ 1 ॥

அந்தருபவீத லக்ஷணம் து பஹிஸ்தந்துவ-தவ்யக்த-மந்தஸ்தத்வமேலனம் । ந ஸந்நாஸந் ந ஸதஸத்பின்னபின்னம் ந சோபயம் । ந ஸ பாகம் ந நிர்ப்பாகம் ந சாப்யுபய ரூபகம் । ப்ரஹ்மாத்மைகத்வ விஜ்ஞானம் ஹேயம் மித்யாத்வகாரணாதிதி । சதுஷ்-பாதந்தர் வர்த்திநோ(அ)ந்தர் ஜீவ ப்ரஹ்மணச்-சத்வாரி ஸ்த்தானானி । நாபீ-ஹ்ருதய-கண்ட்ட-மூர்த்தஸு ஜாக்ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்தி-துரீயாவஸ்த்தா: । ஆஹவநீய்கார்ஹபத்ய-தக்ஷிண-ஸப்யாக்னிஷு । ஜாகரிதே ப்ரஹ்மா । ஸ்வப்னே விஷ்ணு: ஸுஷுப்தௌ ருத்ரஸ்-துரீய மக்ஷரம் சின்மயம் । தஸ்மாச்சதுரவஸத்தா ॥ 2 ॥

இவ்வாறு உள்ளே சிகையும் உபவீதமும். வெளிநோக்குடையவனும் கருமங்களில் ஈடுபட்டவனுமான கிருஹஸ்தனுக்கு வெளியே காணப்படும் சிகையும் யக்ஞோபவீதமும்.

2. அந்தருபவீத லக்ஷணமே வெளியே பூணூலால் குறிக்கப்படுவது. வெளிப்படையாயில்லாத சூக்ஷ்ம தத்துவங்களின் ஸங்கமம் பூணூல். அது உளதென்றும்

चतुरंगुलवेष्टनमिव षण्णवति तत्त्वानि तन्तुवद्विभज्य तदाहितं त्रिगुणीकृत्य द्वात्रिंशत् तत्त्व निष्कर्ष-मापाद्य ज्ञानपूतं त्रिगुण-स्वरूपं त्रिमूर्तित्वं पृथग्विज्ञाय नवब्रह्माख्य नवगुणोपेतं ज्ञात्वा नवमानमितस्त्रिगुणी कृत्य सूर्येन्द्वग्निकला-स्वरूपत्वेनैकी कृत्य आद्यन्तरेकत्वमपि मध्ये त्रिरावृत्य ब्रह्म-विष्णु-महेश्वरत्व-मनुसन्धायाद्यन्तमेकी-कृत्य चिद्ग्रन्थावद्वैत ग्रन्थि कृत्वा नाभ्यादि ब्रह्मबिलप्रमाणं पृथक् पृथक् सप्तविंशति तत्त्व संबन्धं त्रिगुणोपेतं त्रिमूर्तिलक्षण - लक्षितमप्येकत्व-मापाद्य वामांसादि-दक्षिणकट्यन्तं विभाव्याद्यन्तग्रहसंमेलन-मेकं ज्ञात्वा मूलमेकं सत्यं मृण्मयं विज्ञातं स्याद्वाचारंभणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम् ॥ ३ ॥

இலதென்றும், காரணமென்றும் காரியமென்றும் பின்னமென்றும் அபின்னமென்றும், அல்லது இரண்டுமென்றும் பகுதியென்றும் விகுதியென்றும் அல்லது இரண்டுமென்றும் ஒரு வகையாலும் வர்ணிக்க இயலாதது. மித்தையான உலகை விலக்கி ஜீவாத்மாவை பிரம்மத்துடன் ஐக்கியப்படுத்துவதே விக்ஞானம். ஜீவப்பிரம்மமாக சரீரத்திலுறையும் அதற்கு நாலு பாதங்கள் நாலு ஸ்தானங்கள். நாலு ஸ்தானங்கள் நாபி, இருதயம், கழுத்து, தலை. நாலு பாதங்கள் ஜாக்ரம், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி துரியமாகிய அவஸ்தைகள். அவற்றில் விளங்குபவை நாலு அக்னிகள் ஆஹவனீயம், கார்ஹபத்யம், தக்ஷிணம், ஸப்யம். ஜாக்ரத்தில் பிரம்மா, ஸ்வப்னத்தில் விஷ்ணு. ஸுஷுப்தியில் ருத்ரன் துரியத்தில் சின்மயமான அக்ஷ

சதுராங்குலவேஷ்டனமிவ ஷண்ணவதி தத்வானி தந்துவத்விபஜ்ய ததாஹிதம் த்ரிகுணீக்ருத்ய த்வாத்-ரிம்சத் தத்வ நிஷ்கர்ஷ மாபாத்ய ஜ்ஞானபூதம் த்ரிகுண ஸ்வரூபம் த்ரிமூர்த்தித்வம் ப்ருதக் விஜ்ஞாய நவப்ரஹ்மாக்ய நவகுணே பேதம் ஜ்ஞாத்வா நவமானமித ஸ்த்ரிகுணீ க்ருத்ய ஸூர்யேந்த்வக்னி கலா-ஸ்வரூபத்வேனைகீ க்ருத்ய ஆத்யந்தரேகத்வமபி மத்த்யே த்ரிராவ்ருத்ய ப்ரஹ்ம விஷ்ணு மஹேச்வர த்வ-மனுஸந்த்தாயாத்யந்தமேகீ க்ருத்ய சித்க்ரந்தா வத்வைத க்ரந்த்திம் க்ருத்வா நாப்யாதி ப்ரஹ்ம பிலப்ரமாணம் ப்ருதக்ப்ருதக் ஸப்தவிம்சதி தத்வ ஸம்பந்தம் த்ரி-குணேபேதம் த்ரிமூர்த்தி லக்ஷண லக்ஷிதமப்யேகத்வ-மாபாத்ய வாமாம்ஸாதி தக்ஷிண கட்யந்தம் விபாவ்யாத்யந்தக்ரஹ ஸம்மேலனமேகம் ஜ்ஞாத்வா மூல-மேகம் ஸத்யம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் வா சாரம்பணம் விகாரோ நாம தேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் || 3 ||

ரப் பிரஹ்மம். இங்ஙன் ஜீவப் பிரம்மத்திற்கு அவஸ்தைகள் நான்கு.

3. பூணூல் செய்யும்போது நாலு விரல் அளவில் பருத்தி நூலைச் சுற்றி ஷண்ணவதி என்பது ஆக்கப்படுகிறது அது மூவிழைகொண்ட முப்பத்திரண்டு சுற்றில் 96 தத்துவங்களைக் குறிக்கும். பிறகு அதை மூன்றாக மடித்து முறுக்கி ஒன்பதிழையாக்கி அதைக்கொண்டு மூன்று வடமுள்ள மாலையாக்கி சூரிய சந்திர அக்னி கலைகளையும் மும் மூர்த்திகளையும் அதில் பாவித்து நுனிகளை ஒன்று சேர்த்து நடுவில் மூன்று தடவை சுற்றி அத்வைதமான ஞானக் ரந்தி என்ற முடிச்சைப் போட்டு நாபியிலிருந்து பிரம்ம ரந்திரம் வரை அளவுள்ளதாக்கி இடது தோளிலிருந்து

येन सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव । तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगविद् ब्राह्मणो यतिः । अग्नेरिव शिखा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिखा । स शिखीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः । कर्मण्यधिकृता ये तु वैदिके लौकिकेऽपि वा । ब्राह्मणाभास मात्रेण जीवन्ते कुक्षिपूरकाः । शिखा ज्ञानमयी यस्य उपवीतं तु तन्मयम् । ब्राह्मण्यं सकलं तस्य नेतरेषां तु किंचन । तस्मात् सर्वप्रयत्नेन मोक्षापेक्षी भवेद्यतिः । बहिः सूत्रं परित्यज्य स्वान्तः सूत्रं तु धारयेत् । बहिः प्रपंच शिखोपवीतित्व-मनादृत्य प्रणवहंस-शिखोपवीतित्व-मवलम्ब्य मोक्षसाधनं कुर्यादित्याह भगवान् शौनक इत्युपनिषत् ।। ४ ।।

।। इति परब्रह्मोपनिषत समाप्ता ।।

இடுப்பின் வலது பாகம் வரை தொங்கும்படி தரித்துக் கொள்ளவேண்டும். எல்லாத் தத்துவங்களின் ஸம்மேலனமான இதற்கு மூலம் பிரம்மம் ஒன்றே, மண்ணாலான சட்டி பானைகளுக்குப் பேசுகையில் நாமரூப வேற்றுமையிருந்தாலும் எப்படி எல்லாம் மண்ணே என்றாற்போல் பிரம்மம் ஒன்றே ஸத்தியம்.

4. ஸூத்ரத்தில் கோத்த மணிகளைப்போல் எந்தப் பிரம்மத்திடம் இது எல்லாம் கோக்கப்பட்டுளதோ அந்த ஸூத்ரமாகிய உபவீதத்தை யோகியும் யோக ரகசியமறிந்த பிராம்மணனாகிய யதியும் தரிக்கவேண்டும். சிகையும் அக்னியின் கொழுந்து போன்ற ஞானசிகை. எவனுக்கு இந்த ஞானமயமான சிகையோ அவனே வித்வான், உண்மையான சிகை உள்ளவன். பிறர் கேசதாரி

யேந ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகண இவ। தத்ஸூத்ரம் தாரயேத் யோகீ யோகவித் ப்ராஹ்மணோ யதி:। அக்னேரிவ சிகா நான்யா யஸ்ய ஜ்ஞானமயீ சிகா। ஸசிகீத்யுச்யதே வித்வான் நேதரே கேசதாரிண:। கர்மண்யதிக்ருதா யே து வைதிகே லௌகிகே(அ)பி வா। ப்ராஹ்மணா பாஸமாத்ரேண ஜீவந்தே குக்ஷிபூரகா:। சிகா ஜ்ஞானமயீ யஸ்ய உபவீதம் து தன்மயம்। ப்ராஹ்மண்யம் ஸகலம் தஸ்ய நேதரேஷாம் து கிஞ்சன। தஸ்மாத் ஸர்வ ப்ரயத்னேன மோக்ஷாபேக்ஷீ பவேத் யதி:। பஹி: ஸூத்ரம் பரித்யஜ்ய ஸ்வாந்த: ஸூத்ரம் து தாரயேத்। பஹி: ப்ரபஞ்ச சிகோபவீதித்வ மனாத்ருத்ய ப்ரணவஹம்ஸசிகோபவீதித்வ-மவலம்ப்ய மோக்ஷஸாதனம் குர்யாதித்யாஹ பகவான் சௌனக இத்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

இதி பரப்ரஹ்மோபநிஷத் ஸமாப்தா

கள்தான். வைதிக கருமங்களிலோ லௌகிக கர்மங்களிலோ ஈடுபட்டிருக்கும் பிறர் பெயரளவில் பிராம்மணராயினும் வயிற்றை நிரப்பும் தொழிலுடையவர்களே யாவர். ஞானமயமான சிகையும் உபவீதமும் உடையவர் எவரோ அவரிடம்தான் பிராம்மணத் தன்மை முழுவதும் இருக்கும். பிறரிடம் சிறிதுமிராது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை நாடும் யதியாகி முழு முயற்சியுடன் வெளிப் பூணூலைக் களைந்துவிட்டு உள்ளே ஞான ஸூத்திரத்தைத் தரிக்க வேண்டும். வெளிப் பிரபஞ்சம், சிகை, உபவீதம் ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்துப் பிரணவமயமான ஹம்ஸ சிகோபவீதத்தை ஏற்று மோக்ஷ ஸாதனத்தையனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார் பகவான் சௌனகர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் பரப்பிரஹ்மோபநிஷத்து முற்றும்

अवधूतोपनिषत् ॥ ८० ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

अथ ह सांकृति-र्भगवन्त-मवधूतं दत्तात्रेयं परिसमेत्य पप्रच्छ भगवन् अवधूतस्य का स्थितिः किं लक्ष्म किं संसरणमिति । तं होवाच दत्तात्रेयः परम कारुणिकः ॥ १ ॥

यो विलङ्घ्याश्रमान् वर्णान् आत्मन्येव स्थितः सदा । अतिवर्णाश्रमी योगी अवधूतः स कथ्यते । न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः । स्वैरं स्वैरविहरणं तत्संसरणम् । सांबरा वा दिगंबरा वा न तेषां धर्माधर्मौ मेध्यामेध्यौ । सदा अन्तर्यागं यजते । यथा रविः सर्वरसान् भुंक्ते हुताशनश्चापि सर्वभक्षः । तथैव योगी विषयान् भुंक्ते न लिप्यते पुण्यपापैश्च शुद्धः ॥ २ ॥

---

80. அவதூதோபநிஷத்து

1. 'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

ஸாங்க்ருதி, அவதூதரான பகவான் தத்தாத்ரேயரை யணுகிப் பின்வருமாறு வினவினர்: 'பகவானே! அவதூதருடைய நிலை எப்படிப்பட்டது? அடையாளங்கள் எவை? நடத்தை எவ்வகை?'

2. எவர் வர்ணுசிரமங்களைக் கடந்து ஆத்மாவினிடமே எப்பொழுதும் நிலைத்தவரோ அவர்தான் அதிவர்ணுச்ரமி யான யோகி, அவர்தான் அவதூதர் எனப்படுபவர். மக்களாலோ பொருளாலோ கருமங்களாலோ அல்ல; தியாகத்தாலேதான் சிலர் சாகா நிலையை அடைந்திருக்கிருர்கள்

அவதூதோபநிஷத் ‖ 80 ‖

ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

அத ஹ ஸாங்க்ருதிர் - பகவந்த - மவதூதம்-தத்தாத்ரேயம் பரிஸமேத்ய பப்ரச்ச பகவன் அவதூதஸ்ய கா ஸ்த்திதி: கிம் லக்ஷ்ம கிம் ஸம்ஸரணமிதி । தம் ஹோவாச த்த்தாத்ரேய: பரமகாருணிக: ‖ 1 ‖

யோ விலங்க்க்யாச்ரமான் வர்ணான் ஆத்மன்யேவ ஸ்தித: ஸதா । அதிவர்ணாச்ரமீ யோகீ அவதூத: ஸ கத்த்யதே । ந கர்மணா ந ப்ரஜயா தனேன த்யாகேனைகே அம்ருதத்வ-மானசு: । ஸ்வைரம் ஸ்வைரவிஹரணம் தத் ஸம்ஸரணம் । ஸாம்பரா வா திகம்பரா வா ந தேஷாம் தர்மாதர்மௌ மேத்யா மேத்யௌ। ஸதா அந்தர்யாகம் யஜதே । யதா ரவி: ஸர்வரஸான் புங்க்தே ஹுதாசனச்சாபி ஸர்வபக்ஷ: । ததைவ யோகீ விஷயான் புங்க்தே ந லிப்யதே புண்யபாபைச்ச சுத்த: ‖ 2 ‖

இஷ்டப்படி நடத்தல்தான் அவர்களுடைய போக்கு. அவர்கள் ஆடையுடனுமிருக்கலாம், இல்லாமலுமிருக்கலாம். அவர்களுக்கு தர்மம், அதர்மம், சுத்தம், அசுத்தம் என்பதில்லை, எப்பொழுதும் அவர்கள் அந்தர் யாகத்தில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். எப்படி சூரியன் எல்லா ரஸங்களையும் புசிக்கிறானோ எப்படி அக்னிதேவன் அனைத்தையும் உண்கிறானோ அப்படி யோகியானவன் எல்லா விஷயங்களையும் அனுபவிக்கிறான் எனினும் புண்ணிய பாவங்களால் பற்றப்படாமல் பரிசுத்தனாக இருப்பான்.

14

अनुसंदधद्देवाय-मेवं तृप्यति नित्यशः । दुःखिनोऽज्ञाः संसरन्तु कामं पुत्राद्यपेक्षया । परमानन्दपूर्णोऽहं संसरामि किमिच्छया । अनुतिष्ठन्तु कर्माणि परलोक यियासवः । सर्वलोकात्मकः कस्मादनुतिष्ठामि किं कथम् । व्याचक्षतां ते शास्त्राणि वेदानध्यापयन्तु वा । येऽत्राऽधिकारिणो मे तु नाधिकारोऽक्रियत्वतः । निद्राभिक्षे स्नानशौचे नेच्छामि न करोमि च । द्रष्टारश्चेत्कल्पयन्तु किं मे स्यादन्यकल्पनात् । विक्षेपो नास्ति यस्मान्मे न समाधिस्ततो मम । विक्षेपो वा समाधिर्वा मनसः स्याद्विकारिणः । देवार्चन - स्नानशौच-भिक्षादौ वर्ततां वपुः । तारं जपतु वाक् तद्वत् पठत्वाम्नाय-मस्तकम् । विष्णुं ध्यायतु धीर्यद्वा ब्रह्मानन्दे विलीयताम् । साक्ष्यहं किंचिदप्यत्र न कुर्वे नापि कारये । धन्योऽहं धन्योऽहं तृप्तिर्मे कोपमा भवेल्लोके ।। ३ ।।

---

3. அவன் பின்வருமாறு சிந்தித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் திருப்தியுடனிருப்பான். அஞ்ஞானிகள் புத்திரர் முதலிய ஆசையால் துக்கத்துடன் ஸம்ஸாரத்தில் சுழலட்டும். பரமாநந்த பூர்ணனான நான் எந்த ஆசையால் ஸம்ஸாரத்தில் சுழலவேண்டும்? மேலுலகங்களின் ஆசையுள்ளவர்கள் கருமங்களைச் செய்யட்டும், எல்லா உலகமாவுமிருக்கும் நான் எதை அனுஷ்டிப்பேன் எதற்காக அனுஷ்டிப்பேன் எப்படி அனுஷ்டிப்பேன்? எவர்கள் அதிகாரிகளோ அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராயட்டும் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்யட்டும். செயலற்ற எனக்கு அவற்றில் அதிகாரமில்லை. நித்திரையோ பிக்ஷையோ ஸ்நானமோ சௌசமோ நான் விரும்பவுமில்லை செய்யவுமில்லை, என்னைப் பார்ப்பவர்கள் கற்பித்-

அனு ஸந்த்ததேவாய-மேவம் த்ருப்யதி நித்யச: I து:க்கிநே(அ)ஜ்ஞா: ஸம்ஸரந்து காமம் புத்ராத்ய பேக்ஷயா I பரமானந்த பூர்ணே(அ)ஹம் ஸம்ஸராமி கிமிச்சயா I அனுதிஷ்டந்து கர்மாணி பரலோக-யியாஸவ: I ஸர்வலோகாத்மக: கஸ்மாதனுதிஷ்டாமி கிம் கதம் I வ்யாசக்ஷதாம் தே சாஸ்த்ராணி வேதானத்யாபயந்து வா I யே(அ)த்ராதிகாரிணோ மே து நாதிகாரோ(அ)க்ரியத்வத: I நித்ராபிக்ஷே ஸ்நான-சௌசே நேச்சாமி ந கரோமி ச I த்ரஷ்டாரச்சேத் கல்பயந்து கிம் மே ஸ்யாதன்ய கல்பனாத் I விக்ஷேபோ நாஸ்தி யஸ்மான்மே ந ஸமாதிஸ்ததோ மம I விக்ஷேபோ வா ஸமாதிர் வா மனஸ: ஸ்யாத்விகாரிண: I தேவார்ச்சன: ஸ்நானசௌச பிக்ஷாதௌ வர்த்ததாம் வபு: I தாரம் ஜபது வாக் தத்வத் படத்வாம்நாய மஸ்தகம் I விஷ்ணும் த்த்யாயது தீர்யத்வா ப்ரஹ்மானந்தே விலீயதாம் I ஸாக்ஷ்யஹம் கிஞ்சிதப்யத்ர ந குர்வே நாபி காரயே I தன்யோ(அ)ஹம் தன்யோ(அ)ஹம் த்ருப்திர் மே கோபமா பவேல்லோகே II 3 II

தால் கற்பிக்கட்டும், அந்தப் பிறர் கற்பனையால் எனக்காவதென்ன? எனக்கு விக்ஷேபமில்லை; ஆகையால் ஸமாதியுமில்லை. விக்ஷேபமோ ஸமாதியோ மாறுபடும் மனதிற்குத்தான். தேவார்ச்சனை ஸ்நானம் சௌசம், பிக்ஷை முதலியவற்றில் தேகம் ஈடுபடட்டும். வாக்கு பிரணவ ஜபம் செய்யட்டும் உபநிஷதங்களைப் படிக்கட்டும். புத்தி விஷ்ணுவை தியானிக்கட்டும் அல்லது பிரம்மானந்தத்தில் கரைந்து போகட்டும். நான் ஸாக்ஷி. இவற்றில் ஒரு சிறிதும் நான் செய்யவுமில்லை, செய்விக்கவுமில்லை. நான் எல்லாச் செல்வமும் படைத்தவன், உலகில் என்னுடைய மன நிறைவுக்கு ஒப்பானது எங்கே உளது?

इति य इदमधीते सोऽपि कृतकृत्यो भवति । एवं विदित्वा स्वेच्छाचारपरो भूयात् । ओं सत्यमित्युपनिषत् ॥४

इत्यवधूतोपनिषत् समाप्ता ॥

---

4. இங்ஙனம் அதைப் படிப்பவனும் வாழ்க்கைப் பயனை

त्रिपुरतापिन्युपनिषत् ॥ ८१ ॥

॥ प्रथमोपनिषत् ॥

' ओं भद्रं कर्णेभिः ' इति शान्तिः ।

भूर्भुवः स्वस्त्रीणि स्वर्ग भू पातालानि त्रिपुराणि हर मायात्मकेन ह्रींकारेण हृल्लेखाख्या भगवती त्रिकूटावसाने निलये विलये धाम्नि महसा घोरेण प्राप्नोति । सैवेयं भगवती त्रिपुरेति व्यापठ्यते ॥ १-१ ॥

तत्सवितु-र्वरेण्यं । भर्गो देवस्य धीमहि । धियो यो नः प्रचोदयात् ; परो रजसे सावदोम् ॥ १-२.१ ॥

---

81. த்ரிபுரதாபின்யுபநிஷத்து

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. பூ: புவ: ஸுவ: என்ற மூன்றும் வானுலகு பூவலகு பாதாளவுலகு ஆகிய முப்புரங்கள். சிவமாயை வடிவான உளும் ஹ்ருல்லேகா என்ற ஹ்ரீங்கார ஸ்வரூபிணியுமான

இதி ய இதமதீதே ஸோ(அ)பி க்ருதக்ருத்யோ பவதி । ஏவம் விதித்வா ஸ்வேச்சாசாரபரோ பூயாத் ।
ஓம் ஸத்யமித்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

இத்யவதூதோபநிஷத் ஸமாப்தா

எய்தியவனுவான். ஓம் ஸத்யம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் அவதூதோபநிஷத்து முற்றும்

த்ரிபுராதாபின்யுபநிஷத் ॥ 81 ॥

॥ ப்ரதமோபநிஷத் ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

பூர்ப்புவ: ஸ்வஸ்த்ரீணீ ஸ்வர்க்க பூ பாதாளானீ த்ரிபுராணி ஹரமாயாத்மகேன ஹ்ரீங்காரேண ஹ்ருல்லேகாக்க்யா பகவ்தீ த்ரிகூடாவஸானே நிலயே விலயே தாம்னி மஹஸா கோரேண ப்ராப்னோதி । ஸைவேயம் பகவதீ த்ரிபுரேதி வ்யாபட்ட்யதே ॥ 1 ॥

தத்ஸவிதுர் - வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி । திடியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் । பரோ ரஜஸே ஸாவதோம் ॥ 2.1 ॥

பகவதி மூன்று கூடங்களுக்கப்பால் எல்லாம் ஒடுங்குமிடத்தில் கடுந் தவந்தால் அடையப்படுகிருள். அந்த பகவதியே த்ரிபுரா எனப் பிரசித்தமாகக் கூறப்படுகிருள்,

2. தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி । தியோயோந: ப்ரசோதயாத் । பரோ ரஜஸே ஸாவதோம் । என்ற காயத்ரீ மந்திரமும் 'ஜாதவேதஸே' என்று தொடங்கும் துர்க்கா மந்திரமும், 'த்ர்யம்பகம்யஜாமஹே' எனத்

जातवेदसे सुनवाम सोममरातीयतो निदहाति वेदः । स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरितात्यग्निः ॥ १-२.२

त्र्यंबकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् । उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥ १-२.३ ॥

शताक्षरी परमा विद्या त्रयीमयी साष्टार्णा त्रिपुरा परमेश्वरी । आद्यानि चत्वारि पदानि परब्रह्म विकासिनी । द्वितीयानि शक्त्याख्यानि । तृतीयानि शैवानि । तत्र लोका वेदाः शास्त्राणि पुराणानि धर्माणि वै चिकित्सितानि ज्योतींषि शिवशक्तियोगादित्येवं घटना व्यापठ्यते ॥१-२.४

अथैतस्य परं गह्वरं व्याख्यास्यामो महामनु समुद्भवम् । तदिति ब्रह्म शाश्वतम् । तदिति ककारो गृह्यते । सवितुर्वरेण्यमिति त्रिकोणशक्तिरेकारेण महाभागेन प्रसूते । तस्मादेकार एव गृह्यते । भर्गो देवस्य धीमही त्येवमीकाराक्षरं गृह्यते । महि लकारः परं धाम । धियो यो नः प्रचोदयात् परमात्मा सदाशिव आदिभूतः परः ।

தொடங்கும் 'ம்ருத்யுஞ்ஜயமந்திரமும் மூன்றும் சேர்ந்து (24+44+32) நூறு எழுத்துக் கொண்ட சதாக்ஷரீமந்திர மாகிறது. முப்புரவடிவான உத்தம வித்தையும் அஷ்டாக்ஷரியும் த்ரிபுரா பரமேச்வரியும் இதில் அடக்கம். முதலில் நாலாவது பாதத்துடன் கூடிய காயத்ரியின் நாலு பாதங்கள் பரப்பிரம்மத்தை போதிப்பது. இரண்டாவது நாலு அடிகள் கொண்ட 'ஜாதவேதஸே' என்பது பராசக்தியை போதிப்பது. மூன்றாவது நாலு அடிகள் கொண்ட 'த்ரியம்

ஜாதவேதஸே ஸுநவாம ஸோமமராதீயதோ நிதஹாதி வேத: । ஸ ந: பர்ஷததி துர்க்காணி விச்வா நாவேவ ஸிந்த்தும் துரிதாத்யக்னி: ॥ 1-2.2 ॥

த்ர்யம்பகம் யஜாமஹே ஸுகந்த்திம் புஷ்டிவர்த்-தனம் । உர்வாருகமிவ பந்த்தனான் ம்ருத்யோர்முக்ஷீய மாம்ருதாத் ॥ 1-2.3 ॥

சதாக்ஷரீ பரமா வித்யா த்ரயீமயீ ஸாஷ்டார்ணா த்ரிபுரா பரமேச்வரீ । ஆத்யானி சத்வாரி பதானி பரப்ரஹ்ம விகாஸினீ । த்விதீயானி சக்த்யாக்க்யானி । த்ருதீயானி சைவானி । தத்ர லோகா வேதா: சாஸ்த்-ராணி புராணானி தர்மாணி வை சிகித்ஸிதானி ஜ்யோ-தீம்ஷி சிவசக்தி - யோகாதித்யேவம் கடனா வ்யா-பட்யதே ॥ 1-2.4 ॥

அதைதஸ்ய பரம் கஹ்வரம் வ்யாக்க்யாஸ்யாமோ மஹாமனுஸமுத்பவம் । தகிதி ப்ரஹ்ம சாச்வதம் । தகிதி ககாரோ க்ருஹ்யதே । ஸவிதுர்வரேண்யமிதி த்ரிகோண சக்திரேகாரேண மஹாபாகேன ப்ரஸூதே । தஸ்மாதேகார ஏவ க்ருஹ்யதே । பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹீ த்யேவமீகாராக்ஷரம் க்ருஹ்யதே । மஹி லகார:

பகம்' எனத் தொடங்குவது சிவனை போதிப்பது. அவற்றில் எல்லா உலகங்களும் எல்லா வேதங்களும் சாஸ்திரங் களும் புராணங்களும் தர்மங்களும் ஜோதிர் மண்டலங் களும் சிவசக்தியின் கூட்டுறவால் அடக்கம்.

3.1. மஹா மந்திரமான பஞ்சதசாக்ஷரீ இவற்றில் தோன்றும் ரகசியம் இனி விளக்கப்படும். 'தத்' என்பது அழிவற்ற பிரம்மத்தைக் குறிக்கும். அந்த தத்' என்பது பஞ்சதசாக்ஷரியின் முதல் எழுத்தாக 'க' எனக் கொள்ளப் படும். 'ஸவிதுர்வரேண்யம்' என்ற முக்கோண சக்தி

निर्विकल्पके प्रचोदयात्प्रेरये - दित्युच्चारणरहितं चेतसैव चिन्तयित्वा भावयेदिति । परो रजसे सावदोमिति तदवसाने परंज्योति-रमलं हृदि दैवतं चैतन्यं चिल्लिग हृदयागारवासिनी हृल्लेखेत्यादिना स्पष्टं वाग्भवकूटं पञ्चाक्षरं पंच भूत जनकं पंचकलामयं व्यापठयत इति ॥ ३.१ ॥

अथ तु परं कामकलाभूतं कामकूटमाहुः । अथैतस्मात्परं तुरीयं शक्तिकूटं प्रतिपद्यते । एवं पचदशाक्षरं त्रैपुरं योऽधीते स सर्वान् कामानाप्नोति ॥ ३.२ ॥

इत्याद्यां विद्यामभिधायैतस्याः शक्तिकूटं शक्ति शिवाद्यं लोपामुद्रेयम् । द्वितीये धामनि क्रोधमुनिनाधिष्ठिता । तृतीये धामनि मानवीं चतुर्थ धामनि चान्द्रीं पचमे धामनि कौबेरीं षष्ठे धामनि अगस्त्य संज्ञाम् । सप्तमे धामनि नन्दिविद्या ।

ஏகாரத்தின் பெருமையால் அனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறது. ஆகையால் அது 'ஏ' எனக்கொள்ளப்படும். 'பர்க்கோதேவஸ்ய தீமஹி' என்றதில் ஈகாரமும் 'மஹி' என்றதில் 'ல'காரமும் கொள்ளப்படும் 'தியோ யோ நः ப்ரசோதயாத்' என்றது ஆதிநாதனை பரமாத்மா ஸதாசிவன். அவன் நிர்விகல்பமான உத்தமநிலைக்கு நமது புத்தியை ஏற்றி வைக்கட்டும் என்று உச்சாரணமின்றி மனதில் சிந்திக்க வேண்டும். 'பரோரஜஸே ஸாவதோம்' என்றது முடிவில் வரும் ஹ்ருல்லேகை ஹ்ரீம், மாசற்ற பரஞ்ஜோதி வடிவானது, இருதயத்திலுறையும் அறிவான தெய்வம். இங்ஙனம் ஐந்தெழுத்துள்ள வாக்பவகூடம், பஞ்ச பூதங்களைத் தோற்றுவிப்பது ஐந்து கலை வடிவானது காயத்ரீ ஸ்வரூபம் என்பது தெளிவு.

பரம் தாம । தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் பரமாத்மா ஸதாசிவ ஆதிபூத: பர: । நிர்விகல்பகே ப்ரசோதயாத் ப்ரேரயேதித்யுச்சாரணரஹிதம் சேதஸைவ சிந்தயித்வா பாவயேதிதி । பரோ ரஜஸே ஸாவதோமிதி ததவஸானே பரஞ்ஜ்யோதிரமலம் ஹ்ருதி தைவதம் சைதன்யம் சில்லிங்கம் ஹ்ருதயாகாரவாஸிநீ ஹ்ருல்லேகேத்யாதிஞ ஸ்பஷ்டம் வாக்பவகூடம் பஞ்சாக்ஷரம் பஞ்சபூதஜனகம் பஞ்சகலாமயம் வ்யாபட்ட்யத இதி ॥ 1-3.1 ॥

அத து பரம் காமகலாபூதம் காமகூடமாஹு: । அதைதஸ்மாத்பரம் த்ருதீயம் சக்திகூடம் ப்ரதிபத்யதே । ஏவம் பஞ்சதசாக்ஷரம் த்ரைபுரம் யோ(அ)தீதே ஸ ஸர்வான் காமானுப்னுதே ॥ 1-3.2 ॥

இத்யாத்யாம் வித்யாமபிதாய ஏதஸ்யா: சக்திகூடம் சக்திசிவாத்யம் லோபாமுத்ரேயம் । த்விதீயே தாமனி க்ரோதமுனிஞதிஷ்டிதா । த்ருதீயே தாமனி மானவீம் சதுர்த்தே தாமனி சாந்த்ரீம் பஞ்சமே தாமனி கௌபேரீம் ஷஷ்டே தாமனி அகஸ்த்ய ஸம்ஜ்ஞாம் । ஸப்தமே தாமனி நந்தி வித்யா । அஷ்டமே தாமனி

3.2. பிறகு சிறந்த காம கலை வடிவான காமகூடம், அதற்கு மேல் மூன்ருவது சக்தி கூடம் ஆகியவையும் காயத்ரீஸ்வருபமே. இங்ஙனம் த்ரிபுரவடிவான பஞ்சதசாக்ஷரியை எவர் ஜபிக்கிருரோ அவர் (ஒரு தடவை பஞ்சதாசாக்ஷரியால் மூன்று தடவைகாயத்ரியை ஜபித்தவராகிருர்) எல்லா ஆசைகளின் பூர்த்தியையும் எய்துவார்.

4. இங்ஙனம் மூலவித்தையை உணர்ந்தபின் அதில் 'ஸகலஹ்ரீம்' என்ற சக்தி கூடத்தின் முன் சிவாக்ஷரமான 'ஹ'வைச் சேர்த்து 'ஹஸகலஹ்ரீம்' என்று தொடங்குவது லோபாமுத்ரா வித்யா என்று உணர வேண்டும் (ஹஸகல

अष्टमे धामनि प्रभाकरो विद्या । नवमे धामनि षण्मुखी विद्या । दशमे धामनि परमशिव विद्या । एकादशे धामनि वैष्णवी विद्या । द्वादशे धामनि चैतन्यरूपिणीं निरंजनां त्रिकूटाख्यां स्मितमुखीं सुन्दरीं महामायां सर्वसुभगां महाकुण्डलिनीं त्रिपीठ मध्यवर्तिनीं अकथादि श्रीपीठे परां भैरवीं चित्कलां महात्रिपुरां देवीं ध्यायेन्महाध्यानयोगेवैयमेवं वेद इति महोपनिषत् ॥ १-४ ॥

॥ द्वितीयोपनिषत् ॥

अथातो जातवेदसे सुनवाम सोममित्यादि पठित्वा त्रैपुरी व्यक्तिर्लक्ष्यते । एवमेतेन स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वेत्यादि परमप्रकाशिनी प्रत्यग्भूताकार्या ॥ २.१ ॥

ஹ்ரீம்—ஹஸகஹலஹ்ரீம் ஸகலஹ்ரீம்). இரண்டாவது படியில் க்ரோத முனியால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட மந்திரம் —(கஹ ஏ ஈ லஹ்ரீம்ஹல,ஏ ஈ லஹ்ரீம்—ஸக ஏ ஈ லஹ்ரீம்) மூன்ருவது படியில் மனுவின் மந்திரம் (கஹ ஏ ஈ லஹரீம் ஹக ஏ ஈ லஹ்ரீம்-ஸக ஏ ஈ லஹ்ரீம் நாலாவது படியில் சந்திரவித்யா, ஐந்தாவது படியில் குபேர வித்யா, (ஹஸக ஏ ஈ லஹ்ரீம்-ஹஸகஹ ஏ ஈ லஹ்ரீம் ஸஹக ஏ ஈ லஹ்ரீம்-ஆருவ்து படியில் அகஸ்தியவித்யா. (க ஏ ஈ லஹ்ரீம் ஹஸகஹலஹ்ரீம்-ஸஹஸகலஹ்ரீம்) ஏழாவது படியில் நந்தி வித்யா (ஸ ஏ ஈ லஹ்ரீம்-ஸஹகஹலஹ்ரீம்-ஸக லஹ்ரீம்.) எட்டாவது படியில் சூர்ய வித்யா (ஹஸக லஹ்ரீம் - ஸஹகலஹ்ரீம் – ஸகஹலஹ்ரீம்) ஒன்பதாவது படியில் ஷண்முக வித்யா பத்தாவது படியில் பரமசிவ வித்யா (ஓம் க்லீம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் ஐம் க்லீம் ஸௌ: க ஏ ஈ லஹ்ரீம்-ஹஸகஹலஹ்ரீம்-ஸகலஹ்ரீம்-ஸ்த்ரீம்

ப்ரபாகரீ வித்யா । நவமே தாமனி ஷண்முகீ வித்யா । தசமே தாமனி பரமசிவ வித்யா । ஏகாதசே தாமனி வைஷ்ணவீ வித்யா । த்வாதசே தாமனி சைதன்ய-ரூபிணீம் நிரஞ்ஜனும் த்ரிகூடாக்க்யாம் ஸ்மிதமுகீம் ஸௌந்தரீம் மஹாமாயாம் ஸர்வ ஸௌபகாம் மஹா குண்டலினீம் த்ரிபீடமத்த்யவர்த்தினீம் அகதாதி ஸ்ரீ பீடே பராம் பைரவீம் சித்கலாம் மஹாத்ரிபுராம் தேவீம் த்யாயேன் மஹா த்யானயோகேநேயமேவம் வேத இதி மஹோபநிஷத் ।। 1-4 ।।

।। த்விதீயோபநிஷத் ।।

அதாதோ ஜாதவேதஸே ஸுநவாம ஸோமமித்யாதி படித்வா த்ரைபுரீ வ்யக்திர்-லக்ஷ்யதே । ஏவ மேதேன ஸ ந: பர்ஷததி துர்க்காணி விச்வேத்யாதி பரமப்ரகாசினீ ப்ரத்யக்பூதா கார்யா ।। 2-1 ।।

ஐம் க்ரோம் க்ரீம் ஈம்ஹௌம்.) பதினோராவது படியில் விஷ்ணு வித்யா (ஹஸகலஹ்ரீம்-ஹஸகஹலஹ்ரீம், ஸகலஹ்ரீம்-ஸஹகஹலஹ்ரீம் ஸஹஸகலஹ்ரீம்) ஷட்கூடா. இப்படியறிந்தவன் பன்னிரண்டாவது படியில் மாசற்ற சைதன்ய ரூபிணியான த்ரிகூடா தேவியைப் புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் மகாமாயை எனப்பட்ட ஸௌந்தரியாக எல்லா ஸௌபாக்கியங்களையும் அருளும் மகாகுண்டலினியாக மூன்று பீடங்களின் மத்தியிலுறைபவளாக அ-க-த என்ற ஸ்ரீபீடத்தில் விளங்குபவளாக சித்கலா எனும் பைரவியாக மகாத்ரிபுரா தேவியாக மகா தியான யோக முறையில் தியானிக்க வேண்டும் என்பது. இச்சிறந்த உபநிஷத்து.

இரண்டாவது உபநிஷத்து

1. 'ஜாதவேதஸே ஸுநவாம ஸோமம்' என்ற மந்திரம்

देवा ह वै भगवन्तमब्रुवन् महाचक्रनायकं नो ब्रूहीति सार्वकामिकं सर्वाराध्यं सर्वरूपं विश्वतोमुखं मोक्षद्वारं यद्योगिन उपविश्य परं ब्रह्म भित्त्वा निर्वाणमुपविशन्ति । तान्होवाच भगवान् श्रीचक्रं व्याख्यास्याम इति ॥ २-२ ॥

तत्रोंकार पीठं पूजयित्वा तत्राक्षरं बिन्दुरूपं तदन्त-र्गत-व्योमरूपिणीं विद्यां परमां स्मृत्वा महात्रिपुरसुन्दरीमावाह्य । क्षीरेण स्नापिते देवि चन्दनेन विलेपिते । बिल्वपत्रार्चिते देवि दुर्गेऽहं शरणं गतः । इत्येकयार्चा प्रार्थ्य मायालक्ष्मी तन्त्रेण पूजयेदिति भगवानब्रवीत् । ततो देवी प्रीता भवति । स्वात्मानं दर्शयति । तस्माद्य एतैर्मन्त्रैर्यजति स ब्रह्म पश्यति सोऽमृतत्वं च गच्छति । य एवं वेदेति महोपनिषत् ॥ २-३ ॥

ஜபிக்கப்பட்டால் அதுவும் த்ரிபுரா தேவியின் பஞ்சத சாக்ஷரீ மந்திரத்தை விளக்குவதாகிறது. 'ஸநः பர்ஷதிதி துர்க்காணி' என்றதும் அப்படியே பரதேவதையை உள்ளத்தில் விளக்கி வைப்பதாகும்.

2. தேவர்கள் 'மகா சக்ர நாயகத்தைப் பற்றி எங்களுக்கு உபதேசியுங்கள்' என்று பகவானிடம் கேட்டார்கள். அது எல்லாக் கருமங்களையும் தன்னிடம் கொண்டது, எல்லோராலும் ஆராதித்ததற்குரியது, எங்கும் முகமுடைய தாக விச்வருபமானது, மோக்ஷவாயிலாவது. யோகிகள் அதை உபாசித்துப் பரம்பொருளை அடைந்து நிர்வாணப் பதவி எய்துகின்றனர். பகவான் அதை விளக்குவதாக அனுக்ரகித்து அவ்வாறே ஸ்ரீ சக்ரத்தைப்பற்றி வியாக் யானம் செய்தார்.

3. அந்த ஸ்ரீசக்ரத்தில் ஓங்கார பீடத்தைப் பூஜித்து

தேவா ஹ வை பகவந்தமப்ருவன் | மஹா சக்ர நாயகம் நோ ப்ரூஹீதி ஸார்வ காமிகம் ஸர்வாராத்-த்யம் ஸர்வரூபம் விச்வதோ முகம் மோக்ஷத்வாரம் யத்யோகின உபவிச்ய பரம் ப்ரஹ்ம பித்வா நிர்வாண-முபவிசந்தி | தான் ஹோவாச பகவான் ஸ்ரீசக்ரம் வ்யாக்க்யாஸ்யாம இதி || 2-2 ||

தத்ரோங்கார பீடம் பூஜயித்வா தத்ராக்ஷரம் பிந்து ரூபம் ததந்தர்க்கத வ்யோமரூபிணீம் வித்யாம் பரமாம் ஸ்ம்ருத்வா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ-மாவாஹ்ய | க்ஷீரேண ஸ்நாபிதே தேவி சந்தனேன விலேபிதே | பில்வ-பத்ரார்ச்சிதே தேவி துர்க்கே(அ)ஹம் சரணம் கத: | இத்யேகயாருசா ப்ரார்த்ய மாயாலக்ஷ்மீ தந்த்ரேண பூஜயேதிதி பகவான் அப்ரவீத் | ததோ தேவீ ப்ரீதா பவதி | ஸ்வாத்மானம் தர்சயதி | தஸ்மாத்ய ஏதைர்-மந்தரைர்யஜதி ஸ ப்ரஹ்ம பச்யதி | ஸோ(அ)ம்ருதத்-வஞ்ச கச்சதி | ய ஏவம் வேதேதி மஹோபநிஷத் || 2-3 ||

அதில் அழிவற்ற பிந்து ரூபத்தில் அடங்கியுள்ள பரமா காசவடிவினளான ஸ்ரீவித்யா ரூபிணியை தியானித்து மகாத்ரிபுர ஸுந்தரியை ஆவாஹனம் செய்து பாலபி ஷேகம் செய்து சந்தனக் காப்பிட்டு பில்வத்தால் அர்ச் சித்து 'துர்க்கே! உன்னை நான் சரணடைகிறேன்' என்று 'ஜாதவேதஸே' எனும் அந்த ஒரு ருக் மந்திரத்தால் துதித்துப் பிரார்த்தித்து மாயா லக்ஷ்மி தந்திரத்தில் கூறி யுள்ள முறையில் பூஜிக்கவேண்டும் என்று பகவான் கூறினர். அதனால் தேவி ப்ரீதியடைவாள். தன்னுடைய காட்சியளிப்பாள். ஆகையால் எவர் இந்த மந்திரத்தால் பூஜிக்கிறரோ அவர் பிரம்ம ஸாக்ஷாத்கார மெய்துவார்; அனைத்தையும் உள்ளபடி காண்பார். மோக்ஷத்தை யடைவார். உள்ளபடி அறிந்தவரும் அவ்வாறே என்பது மஹோபநிஷத்து.

।। तृतीयोपनिषत् ।।

देवा ह वै मुद्राः सृजेमेति भगवन्तमब्रुवन् । तान्होवाच भगवानवनिकृत जानुमण्डलं विस्तीर्य पद्मासनं कृत्वा मुद्राः सृजतेति । स सर्वानाकर्षयति यो योनिमुद्रामधीते स सर्वं वेत्ति स सर्वफलमश्नुते । मध्यमे अनामिकोपरि विन्यस्य कनिष्ठकांगुष्ठतोऽधीते मुक्तयोस्तर्जन्यो - र्दण्डवदधस्तादेवं विधा प्रथमा संपद्यते । सैव मिलित मध्यमा द्वितीया । तृतीयांकुशाकृतिरिति । प्रतिलोम्येन पाणी संकर्षयित्वांगुष्ठौ साग्रिमौ समाधाय तुरीया । परस्परं कनीयसेदं मध्यमाबद्धे अनामिके दण्डिन्यौ तर्जन्यावालिग्य मध्यमानख-मिलि-तांगुष्ठौ पंचमी । सैवाग्रे अंकुशाकृतिः षष्ठी । दक्षिणाशये वामबाहुं कृत्वाऽन्योन्यानामिके कनीयसी मध्यगते मध्यमे

மூன்றுவது உபநிஷத்து

தேவர்கள் பகவானிடம் முத்திரைகளை அப்பியசிக்க விரும்பியபொழுது பகவான் முழங்கால்களை மடித்து பூமியில் பத்மாஸனத்திலமர்ந்து முத்திரைகளை அப்பிய சிக்கச்சொன்னார். முத்திரை அனைத்தையும் வசப்படுத்தும் யோனி முத்திரையை அப்பியசிப்பவர் அனைத்தையு மறிவர், எல்லாப் பயன்களையுமடைவர் என்றும் கூறினார்.

நடுவிரல்களை மோதிர விரல்களின்மேல் வைத்துச் சுண்டுவிரல்களைக் கட்டைவிரல்களுடன் சேர்த்து ஆள் காட்டி விரல்களை நீட்டினால் முதலாவது (ஸர்வ ஸம் க்ஷோபிணீ). அதுவே நடுவிரல்களையும் சேர்த்து நீட்டினால் இரண்டாவது (ஸர்வ வித்ராவிணீ). அதுவே நீட்டிய

॥ த்ருதீயோபநிஷத் ॥

தே வா ஹ வை முத்ரா: ஸ்ருஜேமேதி பகவந்தமப்ருவன் । தான் ஹோவாச பகவானவனிக்ருத ஜானு மண்டலம் விஸ்தீர்ய பத்மாஸனம் க்ருத்வா முத்ரா: ஸ்ருஜதேதி । ஸ ஸர்வாகர்ஷயதி யோ யோனிமுத்ராமதீதே ஸ ஸர்வம் வேத்தி ஸ ஸர்வபலமச்னுதே । மத்த்யமே அநாமிகோபரி விந்யஸ்ய கனிஷ்டிகாங்குஷ்ட்டதோ(அ)தீதே முக்தயோஸ் - தர்ஜன்யோர் - தண்டவத தஸ்தாதேவம் விதா ப்ரதமா ஸம்பத்யதே । ஸைவ மிலித மத்த்யமா த்விதீயா । த்ருதீயாங்குசாக்ருதிரிதி । ப்ரதிலோம்யேன பாணீ ஸங்கர்ஷயித்வா (அ)ங்குஷ்ட்டௌ ஸாக்ரிமௌ ஸமாதாய துரீயா । பரஸ்பரம் கனீய ஸோதம் மத்த்யமா பத்தே அநாமிகே தண்டின்யௌ தர்ஜன்யா வாலிங்க்ய மத்த்யமா நக மிலிதாங்குஷ்ட்டௌ பஞ்சமீ । ஸைவாக்ரே(அ)ங்குசாக்ருதி: ஷஷ்ட்டீ । தக்ஷிணசயே வாமபாஹும் க்ருத்வா (அ)ன்யோன்யா நாமிகே கனீயஸீ மத்த்யகதே மத்த்யமே தர்ஜன்யாக்ராந்தே ஸரளாஸ்வங்குஷ்ட்டௌ

விரல்களை அங்குசம்போல் வளைத்தால் மூன்ருவது (ஸர்வாகர்ஷிணீ). விரல்களை மடித்துச் செருகிப்பிடித்துக் கட்டைவிரல் நுனிகளையும் சேர்த்து மேலே வைத்தால் நாலாவது (ஸ்ர்வ வசங்கரீ). சுண்டுவிரல்களை அந்தந்த நடுவிரல்களால் பிடித்துக்கொண்டு, மோதிர விரல்களை நீட்டி எதிர் ஆள்காட்டிகளால் பிடித்துக்கொண்டு நடுவிரல் நகங்களின்மேல் கட்டை விரல்களைப் பொருத்தினல் ஐந்தாவது (ஸர்வோன் மாதினீ). அதிலேயே நீட்டிய விரல்களை அங்குசம்போல் வளைத்தால் (ஸர்வ மஹாங்குசா) ஆருவது. வலது முழங்கை மேல் இடது முழங்கையை

तर्जन्याक्रान्ते सरलास्वंगुष्ठौ खेचरी सप्तमी । सर्वोर्ध्वे सर्वसंहृति समध्यमानामिकान्तरे कनीयसि पार्श्वयोस्त-र्जन्यावंकुशाढये युक्ता सांगुष्ठयोगतोऽन्योन्यं समसंजलिं कृत्वाष्ठमी । परस्पर मध्यमा पृष्ठवर्तिन्यावनामिके तर्जन्या क्रान्ते समे मध्यमे आदायांगुष्ठौ मध्यवर्तिनौ नवमी प्रतिपद्यत इति । सैवेयं कनीयसी समे अन्तरिते अंगुष्ठौ समावन्तरितौ कृत्वा त्रिखण्डापद्यत इति ॥

॥ चतुर्थोपनिषत् ॥

अथ मृत्युंजयं नो ब्रूहीत्येवं ब्रुवतां सर्वेषां देवानां श्रुत्वेद वाक्यमथात-स्त्र्यंबकेनानुष्टुभेन मृत्युंजयं दर्शयति । कस्मात् त्र्यंबकमिति । त्रयाणां पुराणामंबकं स्वामिनं तस्मादुच्यते त्र्यंबकमिति । संल्लग्नत्वादुर्वारुकमिव मृत्योः संसारबन्धनात् संल्लग्नत्वान्मोक्षो भवति मुक्तो भवति । अमृतत्वं प्राप्नोति अक्षरं प्राप्नोति स्वयं रुद्रो भवति ॥ ४.१ ॥

வைத்து மாற்றி இணைந்த சுண்டுவிரல்களையும் மோதிர விரல்களையும் நடுவில் வைத்து நடுவிரல்களை ஆள்காட்டி களால் பிடித்துக்கொண்டு கட்டைவிரல்களை நீட்டினால் ஏழாவது (கேசரீ). எல்லா விரல்களையும் நீட்டி நடுவிரல் மோதிர விரல்களின்மேல் சுண்டுவிரல்களை வைத்து ஆள் காட்டிகளை வளைத்துக் கட்டைவிரல்களுடன் பொருத்தி ஞல் எட்டாவது (ஸர்வபீஜம்) நடுவிரல்களை மடித்து அவற்றின் பின்புறம், மோதிர விரல்களைச் சேர்த்து அவற்றை ஆள்காட்டிகளால் பிடித்துக்கொண்டு நடு விரல்களைச் சமமாக நடுவில் நீட்டிக் கட்டைவிரல்களை

கேசரீ ஸப்தமீ । ஸர்வோர்த்வே ஸர்வ ஸம்ஹ்ருதி ஸமத்த்யமாஞமிகாந்தரே கனீயஸி பார்ச்வயோஸ்தர்ஜன்யா வங்குசாட்ட்யே யுக்தா ஸாங்குஷ்ட்டயோ கதோ (அ)ன்யோன்யம் ஸமமஞ்ஜலிம் க்ருத்வாஷ்டமீ । பரஸ்பர மத்த்யமா ப்ருஷ்ட்டவர்த்தின்யாவநாமிகே தர்ஜன்யா க்ராந்தே ஸமே மத்த்யமே ஆதாயாங்குஷ்ட்டௌ மத்த்யவர்த்தினௌ நவமீ ப்ரதிபத்யத இதி । ஸைவேயம் கனீயஸீ ஸமே அந்தரிதே அங்குஷ்ட்டௌ ஸமாவந்தரிதௌ க்ருத்வா த்ரிகண்டாபத்யத இதி ॥

॥ சதுர்த்தோபநிஷத் ॥

அத ம்ருத்யுஞ்ஜயம் நோ ப்ரூஹீத்யேவம் ப்ருவதாம் ஸர்வேஷாம் தேவாநாம் ச்ருத்வேதம் வாக்யமதாதஸ் - த்ர்யம்பகேஞனுஷ்டுபேன ம்ருத்யுஞ்ஜயம் தர்சயதி। கஸ்மாத் த்ர்யம்பகமிதி। த்ரயாணாம் புராணாம் பகம் ஸ்வாமிநம் தஸ்மா துச்யதே த்ர்யம்பகமிதி । ஸம்லக்னத்வா-துர்வாருகமிவ ம்ருத்யோ: ஸம்ஸாரபந்தனாத் ஸம்லக்னத்வான் மோக்ஷீ பவதி முக்தோ பவதி । அம்ருதத்வம் ப்ராப்னோதி அக்ஷரம் ப்ராப்னோதி ஸ்வயம் ருத்ரோ பவதி ॥ 4-1 ॥

அவற்றின்மேல் பொருத்தினல் நவமீ (ஸர்வயோனி) முத்திரை அடையப்படும். அதுவே சுண்டுவிரல்களைத் தனியாகவும் கட்டைவிரல்களைத் தனியாகவும் சேர்த்து நீட்டினல் (பத்தாவது) ஸர்வத்ரிகண்டா முத்திரை அடையப்படும்.

நாலாவது உபநிஷத்து

1. தேவர்களனைவரும் ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்திரத்தை உபதேசிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளவே பகவான் அனுஷ்டுப்

अथ कै-र्मन्त्रैः स्तुता भगवती स्वात्मानं दर्शयति तान् सर्वान् शैवान् वैष्णवान् सौरान् गाणेशान् नो ब्रूहीति। सहोवाच भगवांस्त्र्यंबकेन अनुष्टुभेन मृत्युंजयमुपासयेत्। तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः दिवीव चक्षुराततम्। ओं नम इति त्रीण्यक्षराणि। भगवत इति चत्वारि वासुदेवायेति पञ्चाक्षराणि। एतद्वै वासुदेवस्य द्वादशार्णमभ्येति। स सर्वमायुरेति। बिन्दते प्राजापत्यं रायस्पोषं गौपत्यं च। तमश्नुते प्रत्यगानन्दं ब्रह्म-पुरुषं प्रणवस्वरूपं अकार उकारो मकार इति। तानेकधा संभवति तदोमिति। हंसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्ष सद्धोता वेदिष-दतिथि-र्दुरोणसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्। गणानां त्वेति त्रैष्टुभेन पूर्वेणाध्वना मनुनैकार्णेन गणाधिप-मभ्यर्च्य गणेशत्वं प्राप्नोति। अथ गायत्री सावित्री सरस्वत्यजपा मातृका प्रोक्ता तया सर्वमिदं व्याप्तम्। ऐं वागीश्वरि विद्महे। क्लीं कामेश्वरि धीमहि। सौस्तन्नः शक्तिः प्रचोदयादिति। गायत्री प्रातः सावित्री मध्यन्दिने सरस्वती

சந்தத்திலுள்ளதும் த்ர்யம்பகம் எனத் தொடங்குவது மான அதை விளக்கிக் கூறினர். த்ரியம்பகம் என்பது எதனுலென்ருல் மூவுலகங்களுக்கும் நாயகராக விளங்கு வதால் (அம்பகர் என்ருல் நாயகர்). வெள்ளரிக்காய் பழுத்தபின் காம்பு விடுபடுவதுபோல் ஸம்ஸார பந்தத்தின் பிடிப்பு விடுபட்டு மோக்ஷத்தையடைவது 'உர்வாருகமிவ' என்ற உவமையால் குறிக்கப்பட்டது. சாகா நிலையை அழியாத நிலையை எய்தி இம்மந்திர உபாசனையால் ஒருவன் ருத்ரனுகவே விளங்குவான்.

எந்த மந்திரங்களால் துதித்தால் பகவதி காட்சியளிப்

அத.கைர்மந்த்ரை: ஸ்துதா பகவதீ ஸ்வாத்மானம் தர்சயதி தான் ஸர்வான் சைவான் வைஷ்ணவான் ஸௌரான் காணேசான் நோ ப்ரூஹீதி । ஸஹோவாச பகவான் த்ர்யம்பகேன அனுஷ்டுபேன ம்ருத்யுஞ்ஜய-முபாஸயேத் । தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: । திவீவசக்ஷுராததம் । ஓம் நம இதி த்ரீண்-யக்ஷராணி । பகவத இதி சத்வாரி । வாஸுதேவாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி । ஏதத்வை வாஸுதேவஸ்ய த்வாத-சார்ணமப்ப்யேதி । ஸ ஸர்வமாயுரேதி । விந்ததே ப்ராஜா பத்யம் ராயஸ்போஷம் கௌபத்யஞ்ச । தமச்னுதே ப்ரத்யகானந்தம் ப்ரஹ்மபுருஷம் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் அகார உகாரோ மகார இதி । தானேகதா ஸம்ப்பவதி தேதோமிதி । ஹம்ஸ: சுசிஷத் வஸுரந்தரிக்ஷ ஸத்-ஹோதா வேதிஷத்-அதிதிர் துரோணஸத் - அப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் । கணாநாந் த்வேதி த்ரைஷ்டுபேன பூர்வேணுத்த்வணு மனுனே கார்ணேன கணுதிப-ம்ப்ப்யர்ச்ய கணேசத்வம் ப்ராப்-னோதி । அத காயத்ரீ ஸாவித்ரீ ஸரஸ்வதீ அஜபா மாத்ருகா ப்ரோக்தா தயா ஸர்வமிதம் வ்யாப்தம் । ஐம் வாகீச்வரி வித்மஹே । க்லீம் காமேச்வரி தீமஹி ஸௌஸ்தந்ந: சக்தி: ப்ரசோதயாதிதி । காயத்ரீ ப்ராத

பாளோ அந்த சைவ வைஷ்ணவ ஸௌர கணேச மந்தி ரங்களை எங்களுக்கு உபதேசியுங்கள் என்று தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ளவே பகவான் அவர்களுக்கு அம்மந் திரங்களை விளக்கியருளினர். த்ரியம்பகம் எனும் அனுஷ்டுப் சந்த மந்திரத்தால் மிருத்யுஞ்ஜயரான சிவனை உபாசிக்க வேண்டும். 'தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' எனும் மந்திரத்தாலும் 'ஓம் நமோ பகவதே வாஸு தேவாய' எனும் பன்னிரண்டெழுத்து மந்திரத்தாலும்

सायमिति निरन्तरमजपा । हंस इत्येव मातृका । पंचाशद्वर्ण विग्रहेणाकारादि क्षकारान्तेन व्याप्तानि भुवनानि शास्त्राणि छन्दांसीत्येवं भगवती सर्वं व्याप्नोतीत्येव तस्यै वै नमो नम इति । तान् भगवानब्रवीत् एतै-र्मन्त्रै-र्नित्यं देवीं यः स्तौति स सर्वं पश्यति । सोऽमृतत्वं च गच्छति । य एवं वेदेत्युपनिषत् ।। ४-२ ।।

।। पञ्चमोपनिषत् ।।

देवा ह वै भगवन्तमब्रुवन् नः कथितं स्फुटं क्रियाकाण्डं सविषयं त्रैपुरमिति । अथ परमनिर्विशेष कथयस्वेति । तान् होवाच भगवांस्तुरीयया माययाऽन्त्यया निर्दिष्टं परमं ब्रह्मेति । परमपुरुषं चिद्रूपं परमात्मेति । सर्वेषां पुरुषाणामन्तः पुरुषः स आत्मा स विज्ञेय इति ।। ५-१ ।।

விஷ்ணுவை உபாசிக்க வேண்டும். அது தீர்க்காயுளை யளிக்கும், பிரஜைகளைப் பரிபாலிக்கும் திறமையை அளிக்கும் செல்வத்தையும் பசுக்களின் நிறைவையுமளிக்கும் அகார உகார மகார வடிவான ஓங்கார உட்பொருளைக் காட்டிப் பிரத்யகாத்மானந்தையும் பிரம்மானந்தத்தையும் அளிக்கும். 'ஹம்ஸ: சுசிஷத்' என்ற மந்திரம் பகவதியின் அருளைக் கூட்டுவிக்கும். 'கணானாம்த்வா' எனும் த்ரிஷ்டுப் சந்தத்திலுள்ள மந்திரத்தால் ஏற்கெனவே காட்டிய வழியில் கணபதியை அர்ச்சித்தால் கணேசஸாயுஜ்யத்தை அடையலாம். காயத்ரீ-ஸாவித்ரீ-ஸரஸ்வதீ அஜபா மாத்ருகா முதலிய மந்திரங்களால் இவ்வுலகனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. 'ஐம் வாகீச்வரி வித்மஹே க்லீம் காமேச்வரி தீமஹி, ஸௌஸ்தந்ந: சக்தி: ப்ரசோதயாத் என்பது த்ரிபுரா காயத்ரீ. பகவதியைக் காலையில்

ஸாவித்ரீ மத்த்யந்தினே ஸரஸ்வதீ ஸாயமிதி நிரந்தரமஜபா । ஹம்ஸ இத்யேவ மாத்ருகா । பஞ்சாசத்வர்ண விக்ரஹேணாகாராதி க்ஷகாராந்தேன வ்யாப்தானி புவனானி சாஸ்த்ராணி சந்தாம்ஸீதி ஏவம் பகவதீ ஸர்வம் வ்யாப்னோதீத்யேவ தஸ்யை வை நமோ நம இதி ॥ தான் பகவானப்ரவீத் ஏதைர் மந்த்ரைர்நித்யம் தேவீம் ய: ஸ்தௌதி ஸ ஸர்வம் பச்யதி । ஸோ(அ)ம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி । ய ஏவம் வேதேத்யுபநிஷத் ॥ 4-2 ॥

॥ பஞ்சமோபநிஷத் ॥

தேவா ஹ வை பகவந்த-மப்ருவன் ந: கதிதம் ஸ்புடம் க்ரியா காண்டம் ஸ விஷயம் த்ரைபுரமிதி । அத பரம நிர்விசேஷம் கதயஸ்வேதி । தான் ஹோவாச பகவாம்ஸ்துரீயயா மாயயா(அ)ந்த்யயா நிர்திஷ்டம் பரமம் ப்ரஹ்மேதி । பரம புருஷம் சித்ரூபம் பரமாத்மேதி । ஸர்வேஷாம் புருஷாணாம் அந்த: புருஷ: ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய இதி ॥ 5-1 ॥

காயத்ரியாகவும், நடுப்பகலில் ஸாவித்ரியாகவும் மாலையில் ஸரஸ்வதியாகவும் உபாசிக்கவேண்டும். அஜபா காயத்ரீ இடைவிடாது நிகழவேண்டும். 'அம் ஹம்ஸ: ஆம் ஹம்ஸ இம் ஹம்ஸ:' என்று ஐம்பது எழுத்துக்களுடனும் 'ஹம்ஸ' என்று கூட்டிய மாத்ருகா ஜபம் புவனங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் வேதங்களையும் தன்னுட் கொண்டது. அங்ஙனம் பகவதி அனைத்துள்ளும் ஊடுருவி நிற்கிறாள். அவளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம். இம்மந்திரங்களால் நாள்தோறும் எவர் துதிக்கிறாரோ அவர் தேவியினருளால் அனைத்தையும் காண்பவராவார் அவர் அமிருதத்வத்தை யடைவார் என்று பகவான் கூறினார். இதை இவ்வாறு அறிந்தவர் சித்தி எய்துவார் என்பது உபநிஷத்து.

तदेव निष्कलं ब्रह्म निर्विकल्पं निरंजनम् । तद् ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा ब्रह्म संपद्यते क्रमात् । निर्विकल्पमनन्तं च हेतुदृष्टान्तवर्जितम् । अप्रमेय-मनाद्यन्तं-यज्ज्ञात्वा मुच्यते बुधः । एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः । एकधा बहुधा चैव दृश्यते जल चन्द्रवत् । घटसंवृत-माकाशं नीयमाने घटे यथा । घटो नीयते नाकाशं तथा जीवो नभोपमः । गवामनेकवर्णानां क्षीरस्याप्येकवर्णता । क्षीरवत्पश्यति ज्ञानी लिंगिनस्तु गवां यथा । इत्येकं परब्रह्मरूपं सर्वभूताधिवासं तुरीयं जानीते सोऽक्षरे परमे व्योमन्यधिवसति । तस्मादेतां तुरीयां श्रीकामराजीयां एकादशधाभिन्नामेकाक्षरं ब्रह्मेति यो जानीते स तुरीयं पदं प्राप्नोति । य एवं वेद । इति महोपनिषत् ॥ ५-२ ॥

इति त्रिपुरातापिन्युपनिषत् समाप்தा ।

பஞ்சோபநிஷத்து

1. தேவர்கள் பகவானிடம் 'கிரியா காண்ட விஷயம் த்ரைபுரத்தைப்பற்றியது தெளிவாக எங்களுக்குக் கூறப் பட்டது. இனி குறியும் குணமுமற்ற பரம்பொருளைப் பற்றிக் கூறுங்கள்' என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். பகவான் அவர்களுக்கு மாயையைக் கடந்த துரீயம் பரப் பிரம்மம் என்றும் அதுவே சித்ருபமான பரமாத்மா என்றும் அது உடல்படைத்த எல்லோரிடமும் உயிர்க்குயிரா யுறைவது, அந்த ஆத்மா ஆராய்ந்தறியப்படவேண்டும் என்றும் உபதேசித்தார்.

2. 'மாசற்ற நிஷ்கலமான நிர்விகல்பமான அந்த பிரம் மமே நான்' என்று அறிந்தவர் படிப்படியாக பிரம்மமே

ததேவ நிஷ்கலம் ப்ரஹ்ம நிர்விகல்பம் நிரஞ்-ஜனம் | தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே க்ரமாத் | நிர்விகல்ப மனந்தஞ்ச ஹேது த்ருஷ்டாந்த வர்ஜிதம் | அப்ரமேய - மனாத்யந்தம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா முச்யதே புத: | ஏக ஏவ ஹி பூதாத்மா பூதே பூதே வ்யவஸ்த்தித: | ஏகதா பஹுதா சைவ த்ருச்யதே ஜலசந்த்ரவத் || கடஸம்வ்ருத - மாகாசம் நீயமானே கடே யதா | கடோ நீயேத நாகாசம் ததா ஜீவோ நபோபம: | கவாமனேக-வர்ணானாம் க்ஷீரஸ்-யாப்யேக - வர்ணதா | க்ஷீரவத்பச்யதி ஜ்ஞானீ லிங்கினஸ்து கவாம் யதா | இத்யேகம் பரப்ரஹ்ம ரூபம் ஸர்வபூதாதிவாஸம் துரீயம் ஜானீதே ஸோ அக்ஷரே பரமே வ்யோமன்யதிவஸதி | தஸ்மாதேதாம் துரீயாம் ஸ்ரீ காமராஜீயாம் ஏகாதசதா பின்னாம் ஏகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மேதி யோ ஜானீதே ஸ துரீயம் பதம் ப்ராப்னோதி || ய ஏவம் வேத || இதி மஹோபநிஷத் || 5-2 ||

இதி த்ரிபுராதாபின்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ||

யாவார். நிர்விகல்பமும் முடிவற்றதும் காரணத்தாலும் உவமையாலும் விளக்க இயலாததும், ஊகிக்க முடியாததும் அடி முடியற்றதும் ஆகிய அதை உணர்ந்த ஞானி முக்தி எய்துகிறார். உண்டாகிய அனைத்திலும் உள்ளே உறையும் பூதாத்மா ஒன்றே. அதுவே நீரில் சந்திரனைப் போல் ஒன்றாகவும் பலவாகவும் காணப்படுகிறது. குடத்தில் உள்ளும் வெளியுமுள்ள ஆகாயம் குடம் கடத்தப் பட்டால் எப்படி கடத்தப்படுவதில்லையோ அப்படி ஆகாயம் போன்று எங்கும் நிறைந்த ஜீவாத்மாவும் கடத்தப்படுவதில்லை. பல வர்ணங்களுள்ள பசுக்களின்

பால் எப்படி ஒரே வர்ணமோ அப்படித்தான் பசுக்களைப் போன்ற பலவகைப்பட்ட லிங்கங்களில் உறையும் ஆத்மா என்று ஞானி காண்கிறார். இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களிலும் உறையும் பரப்பிரம்ம ரூபம் ஒன்றே என்று முப்புரத்திற்கப்பால் துரீயமாக விளங்கும் பரம் பொருளை அறிபவர் அக்ஷரமான சிதாகாசத்தில் வசிப்பார் மனதுடன் கூடிய பதினொரு இந்திரியங்களின் வாயி

देव्युपनिषत् ॥ ८२ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभि:' इति शान्ति: ।

सर्वे वै देवा देवीमुपतस्थु: । कासि त्वं महादेवि । साब्रवीदहं ब्रह्मस्वरूपिणी । मत्त: प्रकृतिपुरुषात्मकं जगच्छून्य चाशून्यं च । अहमानन्दानानन्दा: । विज्ञानाविज्ञाने अहम् । ब्रह्माब्रह्माणी वेदितव्ये । इत्याहाथर्वणी श्रुति: अहं पञ्चभूतान्यपञ्चभूतानि । अहमखिलं जगत् । वेदोऽहमवेदोऽहम् । विद्याहमविद्याऽहम् । अजाहमनजाहम् । अधश्चोर्ध्वं च तिर्यक् चाहम् ॥ १ ॥

---

82. தேவி உபநிஷத்து

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. எல்லா தேவர்களும் கூடி தேவியைத் துதித்து 'மகா தேவியே! நீங்கள் யார்? (உங்கள் ஸ்வருபத்தை விளக்கியருளுங்கள்) என்று கேட்டார்கள். தேவி கூறினாள்: 'நான் பிரம்மஸ்வருபிணி. பிரகிருதி புருஷ வடிவான இவ்வுலகம் நிரம்பியிருப்பதும் வெட்டவெளியாயிருப்பதும்

லாக வெவ்வாருகத் தோன்றும் அந்த ஒரே அக்ஷரப் பிரம்மத்தைக் காமராஜ மந்திரத்தில் விளங்குவதெனக் கண்டுகொண்டவர் துரீய பதத்தை எய்துவார். இதை யறிந்தவரும் அப்படியே என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் த்ரிபுராதாபின்யுபநிஷத்து முற்றும்

தேவ்யுபநிஷத் ॥ 82 ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ॥

ஸர்வே வை தேவா தேவீ - முபதஸ்து: । காஸி த்வம் மஹாதேவி । ஸாப்ரவீ-தஹம் ப்ரஹ்ம - ஸ்வ ரூபிணீ । மத்த: ப்ரக்ருதி புருஷாத்மகம் ஜகச் சூன்யஞ்சாசூன்யஞ்ச । அஹமானந்தானந்தா: । விஜ்ஞானவிஜ்ஞானே அஹம் । ப்ரஹ்மாப்ரஹ்மாணி வேதிதவ்யே । இத்யாஹாதர்வணீச்ருதி: । அஹம் பஞ்சபூதான்யபஞ்சபூதானி । அஹமகிலம் ஜகத் । வேதோ(அ)ஹமவேதோ (அ)ஹம் । வித்யாஹ-மவித்யாஹம் । அஜாஹமனஜாஹம் । அதச்சோர்த்த் வஞ்ச திர்யக்சாஹம் ॥ 1 ॥

நானே. மகிழ்ச்சியுடன் கூடியதும் மகிழ்வற்றதும் நானே' இங்ஙனம் அதர்வண வேதம் கூறுகிறது. 'பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங்களும் அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங்களும் நானே. உலகனைத்தும் நானே. வேதமும் வேதத்திலடங்காததும் வித்தையும் அவித்தையும் பிறப்பதும் பிறவாததும் நானே கீழும் மேலும் குறுக்கிலும் நானே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறேன்.'

अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यह-मादित्यै-रुत विश्वदेवैः । अहं मित्रावरुणावुभौ बिभर्म्यह-मिन्द्राग्नी अहमश्विनावुभौ । अहं सोमं त्वष्टारं पूषणं भगं दधाम्यहम् । विष्णु-मुरुक्रमं ब्रह्माणमुत प्रजापतिं दधामि । अहं दधामि द्रविणं हविष्मते सुप्राव्ये ३ यजमानाय सुन्वते । अहं राष्ट्री सङ्गमनी वसूनामहं सुवे पितरमस्य मूर्धन्मम योनि रप्स्वन्तः समुद्रे । एवं वेद स देवी पदमवाप्नोति ॥ २ ॥

ते देवा अब्रुवन् । नमो देव्यै महादेव्यै शिवायै सततं नमः । नमः प्रकृत्यै भद्रायै नियताः प्रणताः स्म ताम् । तामग्निवर्णां तपसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम् । दुर्गां देवीं शरणमहं प्रपद्ये सुतरां नाशयते तमः । देवीं वाचमजनयन्त देवास्तां विश्वरूपाः पशवो वदन्ति । सा नो मन्द्रेष-मूर्जं दुहाना धेनुर्वा-गस्मानुपसुष्टुतैतु ॥ ३ ॥

---

2. ருத்திரர்களிடத்தும் வசுக்களிடத்தும் ஆதித்தியர்களிடத்தும் விச்வே தேவர்களிடத்தும் நான் சஞ்சரிக்கிறேன் மித்ரா வருணர்களிருவரையும், இந்திரனையும் அக்னியையும் அச்வினீ தேவர்களிருவரையும் நான் தாங்குகிறேன். ஸோமனையும் த்வஷ்டாவையும் பூஷணனையும் பகனையும் நான் தாங்குகிறேன். உருக்ரமரான விஷ்ணுவையும் பிரஜாபதியான பிரம்மாவையும் தாங்குகிறேன், தேவதைகளுக்கு ஹவிஸ்ஸைக் கற்பித்து ஸோமத்தைப் பிழியும் யஜமானனுக்கு வேண்டிய திரவியத்தை நான் அளிக்கிறேன். நான் அரசாள்பவள் செல்வத்தைக் கூட்டுவிப்பவள். இந்த பிதா போன்ற வானத்தின் முகட்டில் உறைபவள் நான். சமுத்திரத்தில் உள்ள நீர் என்னிடம் பிறந்

அஹம் ருத்ரேபிர் - வஸுபிச்சராம்யஹ - மா - தித்யை-ருத விச்வதேவை: । அஹம் மித்ராவருணுவு பௌ பியர்ம்யஹ-மிந்த்ராக்னீ அஹமச்விநாவுபௌ । அஹம் ஸோமம் த்வஷ்டாரம் பூஷணம் பகம் ததாம்யஹம் । விஷ்ணுமுருக்ரமம் ப்ரஹ்மாணமுத ப்ரஜாபதிம் ததாமி । அஹம் ததாமி த்ரவிணம் ஹவிஷ்மதே ஸுப்ராவ்யே(3) யஜமாநுய ஸுன்வதே । அஹம் ராஷ்ட்ரீ ஸங்கமனீ வஸூநு மஹம் ஸுவே பிதரமஸ்ய மூர்த்தன் மம யோனி ரப்ஸ்வந்த:ஸமுத்ரே। ஏவம் வேத ஸ தேவீபதமாப்னோதி ॥ 2 ॥

தே தேவா அப்ருவன் । நமோ தேவ்யை மஹா தேவ்யை சிவாயை ஸததம் நம: । நம: ப்ருக்ருத்யை பத்ராயை நியதா: ப்ரணதா:ஸ்ம தாம் ॥ தாமக்னி வர்ணும் தபஸா ஜ்வலந்தீம் வைரோசனீம் கர்மபலேஷு ஜுஷ்டாம் । துர்க்காம் தேவீம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே ஸுதராம் நாசயதே தம: । தேவீம் வாச மஜனயந்த தேவாஸ்தாம் விச்வ ரூபா: பசவோ வதந்தி । ஸா நோ மந்த்ரேஷ-மூர்ஜந்துஹாநு தேனுர்வா கஸ்மானுப ஸுஷ்டுதைது ॥ 3 ॥

தது.' இங்ஙனம் அறிந்தவன் தேவியின் பரமபதத்தை அடைவான்.

3. அந்த தேவர்கள் செய்த துதி: 'தேவிக்கு நமஸ்காரம். மகா தேவிக்கு நமஸ்காரம். சிவபத்னிக்கு என்றென்றும் நமஸ்காரம். பிரகிருதிக்கு நமஸ்காரம். மங்களவடிவின ளுக்கும் நியமத்துடன் நாங்கள் வணங்குகிறோம். அக்னிப் பிழம்பைப்போல் தவத்தால் ஜ்வலிப்பவளும் கரும பலத் தில் கூட்டி வைப்பவளுமான துர்க்கா தேவியை நான் சரணமடைகிறேன். அவள் அஞ்ஞான இருளை அறவே ஒழிக்கிருள். அவளிடமிருந்து வாக்தேவி தோன்றினள்.

कालरात्रिं ब्रह्मस्तुतां वैष्णवीं स्कन्दमातरम् । सरस्वती-मदितिं दक्षदुहितरं नमामः पावनां शिवाम् । महालक्ष्मीश्च विद्महे सर्वसिद्धिश्च धीमहि । तन्नो देवी प्रचोदयात् । अदितिर्ह्यजनिष्ट दक्षया दुहिता तव । तां देवा अन्वजायन्त भद्रा अमृत बन्धवः ॥ ४ ॥

कामो योनिः कामकला वज्रपाणिर्गुहा हसा मातरिश्वाभ्रमिन्द्रः । पुनर्गुहा सकला मायया च पुनः कोशा विश्वमातादिविद्योम् । एषाऽऽत्मशक्तिः । एषा विश्वमोहिनी पाषांकुश धनुर्बाणधरा । एषा श्रीमहाविद्या । य एवं वेद स शोकं तरति । नमस्ते अस्तु भगवति भवती मातरस्मान् पातु सर्वतः । सैषाष्टौ वसवः । सैषैकादश रुद्राः । सैषा द्वादशादित्याः । सैषा विश्वे देवाः सोमपा असोमपाश्च । सैषा यातुधाना असुरा रक्षांसि पिशाच यक्षाः सिद्धाः । सैषा सत्त्वरजस्तमांसि । सैषा प्रजापतीन्द्रमनवः ।

அந்த வாக்கை தேவர்களும் பல வடிவான பிராணிகளும் பேசுகின்றன. காமதேனுவைப்போல் வேண்டியதை யளிக்கும் அந்த வாக்தேவதை எங்களால் துதிக்கப்பெற்று அருள் புரியட்டும்.

4. பிரளயகால ராத்ரி வடிவினளும் பிரம்மாவால் துதிக்கப் பட்டவளும் விஷ்ணு மாயையும் ஸ்கந்த மாதாவும், தக்ஷபுத்ரியாக அவதரித்த அதிதியும், வாக்தேவதையும் தூய சிவபத்னியுமான அவளை வணங்குகிறோம். மஹா லக்ஷ்மியாகிய அவளை நாடியடைகிறோம். ஸர்வஸித்தி வடிவினளான அவளைப் போற்றுகிறோம். அந்த தேவி நம்முடைய புத்தி சக்தியைத் தூண்டிவிடட்டும். தக்ஷரே!

கால ராத்ரிம் ப்ரஹ்மஸ்துதாம் வைஷ்ணவீம் ஸ்கந்த மாதரம் । ஸரஸ்வதீ - மதிதிம் தக்ஷதுஹிதரம் நமாம: பாவனாம் சிவாம் । மஹாலக்ஷ்மீச்ச வித்மஹே ஸர்வ ஸித்திச்ச தீமஹி । தந்நோ தேவீ ப்ரசோதயாத் । அதிதிர்ஹ்ய ஜனிஷ்ட தக்ஷயா துஹிதா தவ । தாம் தேவா அன்வஜாயந்த பத்ரா அம்ருத பந்தவ: ॥ 4 ॥

காமோ யோனி: காமகலா வஜ்ரபாணிர் குஹா ஹஸா மாதரிச்வாப்ரமிந்த்ர: । புனர் குஹா ஸகலா மாயயா ச புன: கோசா விச்வமாதாதிவித்யோம் । ஏஷா (ஆ)த்ம சக்தி: । ஏஷா விச்வ மோஹினீ பாசாங்குச தனுர் - பாண - தரா । ஏஷா ஸ்ரீமஹாவித்யா । ய ஏவம் வேத ஸ சோகம் தரதி । நமஸ்தே அஸ்து பகவதி பவதீ மாதரஸ்மான் பாது ஸர்வத: । ஸைஷாஷ்டௌவஸவ: । ஸைஷை காதசருத்ரா: । ஸைஷா த்வாதசாதித்யா: । ஸைஷா விச்வேதேவா: ஸோமபா அஸோமபாச்ச। ஸைஷா யாதுதானா அஸுரா ரக்ஷாம்ஸி பிசாச யக்ஷா: ஸித்தா: । ஸைஷா ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி । ஸைஷா ப்ரஜாபதிரிந்த்ரமனவ: । ஸைஷா

அந்த தேவி உமக்குப் பெண்ணாக அவரித்தபின் அவளிடமிருந்து அமிருத வடிவினர்களான மங்களமான தேவர்கள் தோன்றினார்கள்.

5. 'காம:' 'யோனி:' முதலிய ஸங்கேதங்களால் குறிக்கப்படும் பஞ்சதசாக்ஷரீமந்த்ரம் (கஏஈல ஹ்ரீம்-ஹஸகஹலஹ்ரீம்-ஸகல ஹ்ரீம்) ஆதி ஸ்ரீவித்தையாகும். அவளே ஆத்ம சக்தி, விச்வ மோஹினீ. பாசம் அங்குசம் வில் பாணம் ஆகியவற்றை ஏந்திய ஸ்ரீமஹா வித்யா ஸ்வரூபிணீ. இங்ஙனம் அறிந்தவன் சோகத்தை கடக்கிறான். பகவதியே உனக்கு நமஸ்காரம். அந்த பகவதி

सैषा ग्रह नक्षत्र ज्योतींषि । कलाकाष्ठादिकालरूपिणी । तामहं प्रणौमि नित्यम् । तापापहारिणीं देवीं भुक्तिमुक्ति-प्रदायिनीम् । अनन्तां विजयां शुद्धां शरण्यां शिवदां शिवाम् ॥ ५ ॥

वियदीकार संयुक्तं वीतिहोत्र समन्वितम् । अर्धेन्दुल-सितं देव्या बीजं सर्वार्थ साधकम् । एवमेकाक्षरं मन्त्रं यतयः शुद्धचेतसः । ध्यायन्ति परमानन्दमया ज्ञानाम्बुराशयः ॥६॥

वाङ्माया ब्रह्मभूस्तस्मात् षष्ठ वक्त्र समन्वितस् । सूर्यो वामश्रोत्र बिन्दुः संयुताष्टतृतीयकः । नारायणेन संयुक्तो वायुश्चाधर संयुतः । विच्चे नवार्णकोऽर्णः स्यान्महदानन्ददायकः ॥ ७ ॥

லோகமாதா நம்மை எல்லா வகையிலும் பாதுகாத்து அருள்புரியட்டும். அவளே எட்டு வஸுக்கள். அவளே பதினொரு ருத்ரர்கள். அவளே பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள். அவளே ஸோம பானம் செய்பவர்களும் செய்யாதவர்களுமான விச்வே தேவர்கள். அவளே யாதுதானர்கள், அசுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசர்கள், யக்ஷர்கள், ஸித்தர்கள் எல்லாம். அவளே ஸத்துவ குணம் ரஜோ குணம் தமோ குணம். அவளே பிரஜாபதி இந்திரன் மனு முதலியோர். அவளே கிரகங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், ஜோதிர் வடிவங்கள், கலை காஷ்டை முதலிய கால ரூபினியும் அவளே. அவளை நான் என்றென்றும் வணங்குகிறேன். துன்பத்தைத் துடைப்பவளும் புக்தியையும் முக்தியையும் அளிப்பவளும் அளவற்றவளும் வெற்றி வடிவினளும் தூய்மையானவளும் மங்களத்தையருள்பவளும் மங்கள-

க்ரஹநக்ஷத்ர ஜ்யோதீம்ஷி । கலாகாஷ்டாதி கால-ரூபிணீ । தாமஹம் ப்ரணௌமி நித்யம் । தாபாப-ஹாரிணீம் தேவீம் புக்தி முக்திப்ரதாயினீம் ॥ அனந்தாம் விஜயாம் சுத்தாம் சரண்யாம் சிவதாம் சிவாம் ॥ 5 ॥

வியதீகாரஸம்யுக்தம் வீதிஹோத்ர ஸமன்விதம் । அர்த்தேந்து லஸிதம் தேவ்யா பீஜம் ஸர்வார்த்த-ஸாதகம் । ஏவமேகாக்ஷரம் மந்த்ரம் யதய: சுத்த-சேதஸ: । த்யாயந்தி பரமானந்தமயா ஜ்ஞானாம்-புராசய: ॥ 6 ॥

வாங்மாயா ப்ரஹ்மபூஸ்தஸ்மாத் ஷஷ்டம் வக்த்ர-ஸமன்விதம் । ஸூர்யோ வாமச்ரோத்ர பிந்து: ஸம்யுதாஷ்டத்ருதீயக: । நாராயணேன ஸம்யுக்தோ வாயுச்சாதர ஸம்யுத: । விச்சே நவார்ணகோऽர்ண: ஸ்யான் மஹதானந்த தாயக: ॥ 7 ॥

வடிவினருமான அந்த தேவியை நான் வணங்குகிறேன்

6. ஆகாச பீஜமான 'ஹ'வுடன் 'ர்' 'ஈம்' சேர்த்துத் தோன்றும் 'ஹ்ரீம்' என்ற ஓரெழுத்து மந்திரம் எல்லா ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்வது. இந்த ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைத் தூயமனம் படைத்தவர்களும் பரமானந்த வடிவினர்களும் ஞானக் கடல் போன்றவர்களுமான யதிகள் தியான ஜபம் செய்கிறார்கள்.

7. ஐம், ஹ்ரீம், க்லீம் என்ற பீஜங்களுக்குப்பின் சாமுண்டாயை விச்சே என்று கூட்டுவதால் தோன்றும் நவாக்ஷரீ மந்திரம் மஹத்தான ஆனந்தத்தை அருள்வதாகும்.

हृत्पुण्डरीक-मध्यस्थां प्रातः सूर्य समप्रभाम् । पाशांकुश धरां सौम्यां वरदाभय हस्तकाम् । त्रिनेत्रां रक्तवसनां भक्त कामदुघां भजे । नमामि त्वामहं देवीं महाभय विनाशिनीम् । महादुर्गप्रशमनीं महाकारुण्यरूपिणीम् ॥ ८ ॥

यस्याः स्वरूपं ब्रह्मादयो न जानन्ति तस्मादुच्यते अज्ञेया । यस्या अन्तो न विद्यते तस्मादुच्यते अनन्ता । यस्या ग्रहणं नोपलभ्यते तस्मादुच्यते अलक्ष्या । यस्या जननं नोपलभ्यते तस्मादुच्यते अजा । एकैव सर्वत्र वर्तते तस्मादुच्यत एका । एकैव विश्वरूपिणी तस्मादुच्यते नैका । अत एवोच्यतेऽज्ञेयाऽनन्ताऽलक्ष्या अजैका नैकेति । मन्त्राणां मातृकादेवी शब्दानां ज्ञानरूपिणी । ज्ञानानां चिन्मयातीता शून्यानां शून्यसाक्षिणी । यस्याः परतरं नास्ति सैषा दुर्गा प्रकीर्तिता । दुर्गात्सन्त्रायते यस्मात् देवी दुर्गेति कथ्यते । प्रपद्ये शरणं देवीं दुं दुर्गे दुरितं हर । तां दुर्गां दुर्गमां देवीं दुराचार-विघातिनीम् । नमामि भवभीतोऽहं संसारार्णव तारिणीम् ॥ ९ ॥

---

8. இருதய கமல மத்தியில் உறைபவளும், உதய சூரியன் போல் பிரகாசிப்பவளும், பாசம் அங்குசம், வர முத்திரை அபய முத்திரை ஆகியவற்றைக் கைகளில் தரிக்கும் அழகியவளும் முக்கண்ணுடையவளும், செவ்வாடை அணிந்தவளும், பக்தர்களுக்கு காமதேனு போன்றவளுமான தேவியைப் போற்றுகிறேன். கொடிய பயத்தைப் போக்குபவளும் கொடிய இன்னல்களை நீக்குபவளும் பெருங் கருணையே உருக்கொண்டவளுமான தேவியை நான் வணங்குகிறேன்.

ஹ்ருத் புண்டரீக மத்த்யஸ்த்தாம் ப்ராத: ஸூர்ய ஸமப்ரபாம் । பாசாங்குச தராம் ஸௌம்யாம் வரதாபய ஹஸ்தகாம் । த்ரிநேத்ராம் ரக்தவஸனாம் பக்த காமதுகாம் பஜே । நமாமி த்வாமஹம் தேவீம் மஹாபய விநாசினீம் । மஹா துர்க்க ப்ரசமனீம் மஹா காருண்ய ரூபிணீம் ॥ 8 ॥

யஸ்யா: ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மாதயோ ந ஜானந்தி தஸ்மா-துச்யதே(அ)ஜ்ஞேயா । யஸ்யா அந்தோ ந வித்யதே தஸ்மாதுச்யதே அனந்தா யஸ்யா க்ரஹணம் நோபலப்யதே தஸ்மா துச்யதே(அ) லக்ஷ்யா । யஸ்யா ஜனனம் நோப லப்யதே தஸ்மா-துச்யதே அஜா ஏகைவ ஸர்வத்ர வர்த்ததே தஸ்மா-துச்யத ஏகா । ஏகைவ விச்வரூபிணீ தஸ்மாதுச்யதே நைகா । அத ஏவோச்யதே அஜ்ஞேயா அனந்தா அலக்ஷ்யா அஜைகா நைகேதி । மந்த்ராணாம் மாத்ருகா-தேவீ சப்தானாம் ஞானரூபிணீ । ஜ்ஞானானாம் சின்மயாதீதா சூன்யானாம் சூன்ய ஸாக்ஷிணீ । யஸ்யா: பரதரம் நாஸ்தி ஸைஷா துர்க்கா ப்ரகீர்த்திதா । துர்க்காத் ஸந்த்ராயதே யஸ்மாத்தேவீ துர்க்கேதி கத்யதே । ப்ரபத்யே சரணம் தேவீம் தும் துர்க்கே துரிதம் ஹர । தாம் துர்க்காம் துர்க்கமாம் தேவீம் துராசாரவிகாதினீம் । நமாமி பவபீதோ (அ) ஹம் ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம் ॥ 9 ॥

9. பிரம்மாதி தேவர்களும் அவளுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியமாட்டாமையால் அவள் அஜ்ஞேயா எனப்படு கிறாள். முடிவின்மையால் அனந்தா என்ப்படுகிறாள் காட்சிக்குப் பிடிபடாமையால் அலக்ஷ்யா எனப்படு கிறாள். பிறப்பின்மையால் அஜா எனப்படுகிறாள். அவள்

इदमथर्व शीर्षं योऽधीते स पंचाथर्व शीर्ष जपफल-मवाप्नोति । इदमथर्व शीर्षं अज्ञात्वा योऽर्चां स्थापयति शतलक्षं प्रजप्त्वापि सोर्चासिद्धिं न विन्दति । शतमष्टोत्तरं चास्याः पुरश्चरण विधिः स्मृतः । दशवारं पठेद्यस्तु सद्यः पापैः प्रमुच्यते । महादुर्गाणि तरति महादेव्याः प्रसादतः । प्रातरधीयानो रात्रिकृतं पापं नाशयति । सायमधीयानो दिवसकृतं पापं नाशयति । तत्सायं प्रातः प्रयुंजानः पापोऽपापो भवति । निशीथे तुरीय सन्ध्यायां जप्त्वा वाक् सिद्धिर्भवति । नूतन प्रतिमायां जप्त्वा देवता सान्निध्यं भवति । प्राणप्रतिष्ठायां जप्त्वा प्राणानां प्रतिष्ठा भवति । भौमाश्विन्यां महादेवी सन्निधौ जप्त्वा महामृत्युं तरति । य एवं वेदेत्युपनिषत् ॥ १० ॥

इति देव्युपनिषत् समाप्ता ॥

ஒருத்தியே எங்குமிருப்பதால் ஏகா எனப்படுகிறாள். விச்வ ரூபிணியாக அனேகத்திலும்முறைவதால் நைகா எனப்படுகிறாள். ஆகையால் அவள் அக்ஞேயா அனந்தா, அலக்ஷ்யா, அஜா, ஏகா, நைகா. மந்திரங்களில் மாத்ருகா வடிவாகவும் சப்தங்களில் ஞான வடிவாகவும் இருக்கிறாள். ஞானத்தில் அறிவுக்கப்பாற்பட்டவளாகவும் சூனியங்களில் சூனிய ஸாக்ஷியாகவும் இருக்கிறாள். எவளுக்கப்பாற்பட்டதில்லையோ அவளே துர்க்கா எனப்படுபவள். 'தும் துர்க்கே துரிதம் ஹர' என்று துர்க்கா தேவியை நான் சரணடைகிறேன். துராசாரத்தை அழிப்பவளும் அடைதற்கரியவளும் பிறவிக் கடலைத் தாண்டுவிப்பவளுமான அந்த துர்க்காதேவியை பிறவித்துன்பத்திற்கஞ்சிய நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

இதமதர்வசீர்ஷம் யோ (அ) தீதே ஸ பஞ்சாதர்வ சீர்ஷ ஜபபலம-வாப்னோதி । இதமதர்வ சீர்ஷ-மஜ்ஞாத்வா யோ(அ)ர்ச்சாம் ஸ்தாபயதி சதலக்ஷம் ப்ரஜப்த்வாபி ஸோ(அ)ர்ச்சா ஸித்திம் ந விந்ததி । சதமஷ்டோத்தரஞ்சாஸ்யா: புரச்சரணவிதி: ஸ்ம்ருத: । தசவாரம் படேத்யஸ்து ஸத்ய: பாபை: ப்ரமுச்யதே । மஹா துர்க்காணி தரதி மஹாதேவ்யா: ப்ரஸாதத: । ப்ராதரதீயானோ ராத்ரிக்ருதபாபம் நாசயதி । ஸாய-மதீயானோ திவஸக்ருத பாபம் நாசயதி । தத்ஸாயம் ப்ராத: ப்ரயுஞ்ஜான: பாபோ அபாபோ பவதி । நிசீதே துரீயஸந்த்யாயாம் ஜப்த்வா வாக்ஸித்திர்ப்ப-வதி । நூதனப்ரதிமாயாம் ஜப்த்வா தேவதா ஸாந்-நித்த்யம் பவதி । ப்ராணப்ரதிஷ்டாயாம் ஜப்த்வா ப்ராணானாம் ப்ரதிஷ்டா பவதி । பௌமாச்வின்யாம் மஹாதேவீஸந்நிதௌ ஜப்த்வா மஹாம்ருத்யும் தரதி । ய ஏவம் வேதேத்யுபநிஷத் ॥ 10 ॥

இதி தேவ்யுபநிஷத் ஸமாப்தா

---

10. இந்த அதர்வ உபநிஷத்தை எவர் அத்தியயனம் செய்கிறாரோ அவர் (நாராயண அதர்வசிரம், தேவீ உப நிஷத்து, அதர்வசிகா, த்ரிபுரதாபின்யுபநிஷத்து, பாவ னோபநிஷத்து ஆகிய) ஐந்து அதர்வ உபநிஷதங்களையும் அத்தியயனம் செய்த பயனைப் பெறுவர். இந்த அதர்வ உபநிஷத்தை அறியாமல் எவர் அர்ச்சா விக்ரஹஸ்தா பனம் செய்கிறாரோ அவர் பத்து லக்ஷம் அர்ச்சா மந்தி ரத்தை ஜபித்தாலும் அர்ச்சா ஸித்தியை அடைய மாட்டார். இதன் புரச்சரணத்திற்கு நூற்றெட்டு முறை ஜபம் கூறப்பட்டுள்ளது. பத்துத்தடவை ஜபித்தால் உடனே பாவத்திலிருந்து ஒருவன் விடுபடுவான். மகாதேவியின்

அருளால் கொடிய கஷ்டங்களைத் தாண்டுவான். காலையில் படித்தால் இரவில் செய்த பாவமகலும். மாலையில் படித்தால் பகலில் செய்த பாவமகலும். காலையிலும் மாலையிலும் படித்தால் பாவஞ்செய்தவன் முற்றும் பாவமற்றவனாவான். நடு இரவில் நாலாவது ஸந்தியா காலத்தில் ஜபித்தால் வாக்ஸித்தி ஏற்படும். புதிய பிரதிமை ஸ்தாபனத்தில் ஜபித்தால் பிராணப் பிரதிஷ்டை ஸித்திக்

त्रिपुरोपनिषत् ॥ ८३ ॥

'ओं वाङ्मे मनसि' इति शान्तिः ।

ओं तिस्रः पुरास्त्रिपथा विश्वचर्षणा अत्राकथा अक्षराः संनिविष्टाः । अधिष्ठायेना-मजरा पुराणो महत्तरा महिमा देवतानाम् ॥ १ ॥

---

83. த்ரிபுரோபநிஷத்து

ஓம் வாங்மே மனஸி' என்று சாந்தி பாடம்.

1. (ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களான) புரங்கள் மூன்று. (கர்மம் உபாஸனை ஞானம் என்று) நன்கு காட்டப்பட்ட மார்க்கங்கள் மூன்று. (ஸ்ரீசக்ரவடிவாகிய) இதில் 'அ-க-த' முதலிய (3X16) அக்ஷரங்கள் புகுந்துள்ளன. இப்புரங்களையும் இம்மார்க்கங்களையும் இவ்வக்ஷரங்களையும் அதிஷ்டானமாய்க் கொண்டு மூப்பற்றவளாயும் (பிரம்மாதி தேவர்களின் சிருஷ்டி முதலிய ஸாமர்த்தியத்தின்) மகிமை [illegible] அதற்கும் மேம்பட்ட மகிமை உடையவளாயும் [illegible]

கும். செவ்வாய்க்கிழமையுடன் கூடிய அச்வினீ நக்ஷத்திரத்தில் தேவீ ஸந்நிதியில் ஜபித்தால் கொடிய மிருத்யு பயத்தை ஒருவன் வெல்லுவான். இங்ஙனம் அறிந்தவன் எல்லாம் நன்மைகளையும் அடைவான் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் தேவீ உபநிஷத்து முற்றும்

த்ரிபுரோபநிஷத் ॥ 83 ॥

'ஓம் வாங்மே மனஸி' இதி சாந்தி: ।

ஓம் திஸ்ர: புராஸ்த்ரிபதா விச்வசர்ஷணு அத்ரா கதா அக்ஷரா: ஸந்நிவிஷ்டா: । அதிஷ்ட்டாயைனு-மஜரா புராணீ மஹத்தராமஹிமா தேவதானும் ॥ 1 ॥

இச்சக்தி விளங்குகிறுன். (த்ரிபுரா த்ரிபுரேசீ, த்ரிபுரஸுந்தரீ, த்ரிபுரவாஸினீ த்ரிபுராஸ்ரீ த்ரிபுரமாலினீ த்ரிபுரா ஸித்தா த்ரிபுராம்பா மஹாத்ரிபுராஸுந்தரீ என்ற) ஒன்பது சக்திகளையும் (யம-நியம-ஆஸன-ப்ராணுயாம-ப்ரத்யாஹார -த்யான - தார்ணு-சமாதி - ஸஹஜாவஸ்தா என்ற) ஒனபது யோகங்களையும் (ப்ரகட குப்த குப்ததா ஸம்ப்ரதாய குலோத்தீர்ண-நிகர்ப்ப-ரஹஸ்ய அதிரஹஸ்ய பராபராதிரஹஸ்யர்களான) ஒன்பது யோகினிகளையும் (த்ரைலோக்ய மோகனம் ஸர்வாசாபரிபூரகம் ஸர்வஸம்க்ஷோபணம் ஸர்வஸௌபாக்யதாயகம் ஸர்வார்த்தஸாதகம் ஸர்வ ரக்ஷாகரம் ஸர்வ ரோகஹரம் ஸர்வ ஸித்திப்ரதம் ஸர்வானந்த மயம் என்ற) ஒன்பது சக்ரங்கள் பிரகாசப் படுத்துகின்றன.

नवयोनी-र्नव चक्राणि दीधिरे नवैव योगा नव योगिन्यश्च । नवानां चक्रा अधिनाथा स्योना नव भद्रा नव मुद्रा महीनाम् ॥ २ ॥

एका स आसीत् प्रथमा सा नवासीदासोन-विंशदासोन त्रिंशत् । चत्वारिंशदथ त्तिस्रः समिधा उशतीरिव मातरो मा विशन्तु ॥ ३ ॥

ऊर्ध्वज्वलनं ज्योतिरग्रे तमो वै तिरश्चीन-मजरं तद्रजोऽभूत् । आनन्दनं ज्योतिरिन्दो रेता उवै मण्डला मण्डयन्ति ॥ ४ ॥

तिस्रश्च रेखाः सदनानि भूमे-स्त्रिविष्टपा-स्त्रिगुणा-स्त्रिप्रकाशाः । एतत् पुरं पूरकं पूरकाणा-मत्र प्रथेते मदनो मदन्या ॥ ५ ॥

---

2. சக்ரத்தின் ஒன்பது ஆதார பூமிகளுக்குச் சக்ரநாதர் களும் துவாரபாலினிகளும் ஒன்பது பேர். (காமேச்வரீ முதலிய) பத்ரைகளும் ஒன்பதுபேர். (ஸர்வஸம்க்ஷோபிணீ முதலிய முத்திரைகளும் ஒன்பது.

3. முதன்மையான அவள் (பிரதானமாகிய) ஒன்ருக இருந்தாள். ஒன்பது (பத்ரைகளாக) ஆனுள். (பத்து இந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணன்கள், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம்) ஆக பத்தொன்பதானுள். (முன் கூறிய பத்தொன்பதுடன் பஞ்சபூதங்கள் பஞ்ச உபப்ரா ணன்கள் சேர்ந்து) இருபத்தொன்பதானுள். (இருபத்து நாலு தத்துவங்கள், மூலாவித்தை தூலா அவித்தை முக்கருமம் விக்ஷேபண ஆவரண சக்திகள் முதிதாதி

நவயோனீர்-நவசக்ராணி தீதிரே நவைவயோகா நவயோகின்யச்ச । நவாஞ்ஞ் சக்ரா அதிநாதா: ஸ்யோனு நவபத்ரா நவ முத்ரா மஹீணும் ॥ 2 ॥

ஏகா ஸ ஆஸீத் ப்ரதமா ஸா நவாஸீ-தாஸோ நவிம்ச-தாஸோ நத்ரிம்சத் । சத்வாரிம்சதத திஸ்ர: ஸமிதா உசதீரிவ மாதரோ மா விசந்து ॥ 3 ॥

ஊர்த்த்வஜ்வலனம் ஜ்யோதிரக்ரே தமோவை திரச்சீன-மஜரம் தத்ரஜோ(அ)பூத் । ஆனந்தனம் மோதனம் ஜ்யோதிரிந்தோ ரேதா உ வை மண்டலா மண்டயந்தி ॥ 4 ॥

திஸ்ரச்ச ரேகா: ஸதனுனி பூமேஸ் திரிவிஷ்டபாஸ் த்ரிகுணஸ் த்ரிப்ரகாசா: । ஏதத்புரம் பூரகம் பூரகாணு மத்ர ப்ரதேதே மதனோ மதன்யா ॥ 5 ॥

குணங்கள் நான்கு; ஜாக்ரம் முதலிய அவஸ்தைகள் நான்கு விச்வம் அல்லது ஸமஷ்டி என ஒன்று ஆக) நாற்பதானுள். நன்கு பிரகாசிக்கும் இச்சா ஞான க்ரியா சக்தி வடிவில் அந்த தேவி பால் நினைந்தூட்டும் தாய்போல் என்னை அடையட்டும்.

4. (வெளி நோக்கும் ஐந்து இந்திரியங்களை ஆசிரயித்துள்ள) ஜோதி (ஆதியில்) மேல்நோக்கிப் பிரகாசிப்பதாகவே இருந்தது. பின்பு ரஜோ தமோ குணங்களால் கீழான தன்மையை அடைந்தது. அந்த ஜோதி மூப்பற்றதாக (மாறுதலற்றதாக) உள்ளது. சந்திர மண்டலத்தில் மகிழ்ச்சியையும் பரமானந்தத்தையும் தருவதாக எந்த ஜோதி உளதோ அது ஆத்ம ஜோதியே. ஜோதிர் மண்டலங்கள் எல்லாமே பிரம்மானந்தத்தில் லயிக்கச் செய்கின்றன.

5. (இச்சாசக்தி க்ரியாசக்தி ஞானசக்தி என்ற) மூன்று கோடுகள் எவையோ (ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி

मदन्तिका मानिनी मङ्गला च सुभगा च सा सुन्दरी सिद्धिमत्ता। लज्जा मतिस्तुष्टि-रिष्टा च पुष्टा लक्ष्मी-रुमा ललिता लालयन्ती ॥ ६ ॥

इमां विज्ञाय सुधया मदन्ती परिस्रुता तर्पयन्तः स्व-पीठम्। नाकस्य पृष्ठे महतो वसन्ति परं धाम त्रैपुरं चाविशन्ति ॥ ७ ॥

कामो योनिः कमला वज्रपाणि-र्गुहा हसा मातरिश्वा-भ्रमिन्द्रः। पुनर्गुहा सकला मायया च पुरूच्येषा विश्व-मातादि विद्या ॥ ८ ॥

षष्ठं सप्तम-मथ वह्निसारथि-मस्या मूल त्रिकमा देशयन्तः। कथ्यं कविं कामममीशं तुष्टुवांसो अमृतत्वं भजन्ते ॥ ९ ॥

துரீயம் என்ற நிலைகளின் ஸ்தானங்களான கண் கழுத்து இருதயம் ஸஹஸ்ராரம் ஆகிற) வீடுகள் எவையோ, (பூः புவः ஸுவः என்ற) மூன்று லோகங்கள் எவையோ, (ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற) முக்குணங்கள் எவையோ, மூன்று வடிவான இவையெல்லாம் பராசக்தியே. ஆவரணங்களை நிரப்பும் சக்தி அதுவே. மந்திரமே வடிவான ஸ்ரீ சக்ரத்தில் மத்யத்ரிகோணரூபிணியான (மதன்யா) சித்சக்தியுடன் பிந்துரூபியான மதன காமேச்வரர் விளங்குகிறார்.

6. பராசக்தியின் ஆவரணதேவதைகள், மதந்திகா-மாலினீ, மங்களா, ஸுபகா, ஸுந்தரீ, ஸித்திமத்தா, லஜ்ஜா, மதி, துஷ்டா, இஷ்டா, புஷ்டா, லக்ஷ்மீ உமா-லலிதா, லாலயந்தீ என்ற பதினைந்து நித்யைகளாவர்.

மதந்திகா மானினீ மங்கலா ச ஸுபகா ச ஸா ஸுந்தரீ ஸித்திமத்தா । லஜ்ஜா மதிஸ்துஷ்டி-ரிஷ்டா ச புஷ்டா லக்ஷ்மீ ருமா லலிதா லாலயந்தீ ॥ 6 ॥

இமாம் விஜ்ஞாய ஸுதயா மதந்தீ பரிஸ்ருதா தர்ப்பயந்த: ஸ்வபீடம் । நாகஸ்ய ப்ருஷ்ட்டே மஹதோ வஸந்தி பரம் தாம த்ரைபுரஞ்சாவிசந்தி ॥ 7 ॥

காமோ யோனி: கமலா வஜ்ரபாணிர்-குஹா ஹஸா மாதரிச்வாப்ப்ரமிந்த்ர: । புனர்குஹா ஸகலா மாயயா ச புருச்யேஷா விச்வமாதாதிவித்யா ॥ 8 ॥

ஷஷ்டம் ஸப்தமம் அதவஹ்னி ஸாரதி - மஸ்யா மூல த்ரிக்ரமா தேசயந்த: । கத்யம் கவிம் கல்பகம் காமமீசம் துஷ்டுவாம்ஸோ அம்ருதத்வம் பஜந்தே ॥ 9 ॥

---

7. இங்ஙனம் பரிவார தேவதைகளால் சேவிக்கப்பெற்று (மதந்தீ) ஸ்வரூபானந்தத்தில் திளைத்திருக்கும் சிச்சக்தி சிவனுடன் விளங்கிறுன். முமுக்ஷுக்கள் இந்த சிவகாம சுந்தரியை எப்போது அறிகிறுர்களோ அவர்கள் அப் போதே பரமானந்தப்பதவியை அடைகிறுர்கள். அதை அடையாத எவர்கள் அவருடைய பீடமாகிற ஸ்ரீ சக்ரத் தைப் பூஜித்துத் திருப்தியுடன் வாழ்கிறுர்களோ அவர்கள் தேகம் நழுவிய பின் (நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே) உயர்ந்த பரலோகத்தில் இன்புற்றுக் கிரம முக்தியை எய்தித் திரிபுரத்தில் லயிக்கின்றனர்.

8. ஆதிவித்யா அல்லது ஸ்ரீ வித்யா எனப்படும் பஞ்சத சாக்ஷரீ மந்திரமாவது (காம:) க, (யோனி:) ஏ, (கமலா) ஈ, (வஜ்ரபாணி:) ல (குஹா) ஹ்ரீம்; (ஹஸா) ஹ, ஸ, (மாதரிச்வா) க, (அப்ரம்) ஹ, (இந்த்ர:) ல, (புனர்குஹா) ஹ்ரீம்; (ஸகலா:) ஸகல, (மாயயாச) ஹ்ரீம். இது பிரண வாத்மகம்.

9. பஞ்சதசாக்ஷரியின் ஆருவது அக்ஷரமாகிய ஹ-

त्रिविष्टपं त्रिमुखं विश्वमातु-र्नवरेखा: स्वरमध्यं तदीळे । बृहत्तिथी-र्दश पंचादि नित्या सा षोडशी पुरमध्यं बिभर्ति ॥ १० ॥

द्वा मण्डला द्वा स्तना बिबमेकं मुखं चाथस्त्रीणि गुहा सदनानि । कामीं कलां काम्यरूपां विदित्वा नरो जायते कामरूपश्च काम्य: ॥ ११ ॥

परिस्रुतं झषमाद्यं पलं च भक्तानि योनी: सुपरिष्कृतानि । निवेदयन् देवतायै महत्यै स्वात्मीकृत्य सुकृती सिद्धिमेति ॥ १२ ॥

सृण्येव सितया विश्वचर्षणि: पाशेन प्रतिबध्नात्यभीकान् । इषुभि: पंचभिर्धनुषा च विध्यत्यादिशक्तिररुणा विश्वजन्या ॥ १३ ॥

ஏழாவது அக்ஷரம் 'ஸ' (வஹ்னிஸாரதி) க இம் மூன்றையும் முதலில் வைத்து ஜபம் செய்பவர்கள் அசப்தம் அஸ்பர்சம் என்று சொல்லப்பட்டதும் அனைத்தையும் அறிவதும் வியஷ்டி சமஷ்டி பிரபஞ்சமாய்க் கல்பிக்கப்பட்டதுமான காமேச்வர பிரம்மத்தை 'ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி' என்று போற்றுபவர்களாய் அழியாத கைவல்யப் பதவியை அடைகின்றனர்.

10. ஜகன்மாதாவிற்கு மூன்று உலகங்களும் உறைவிடம். (ஹஸக எனும்) மூன்று முகங்கள். ஒன்பது ரேகைகள். ஈம் அல்லது ஓம் எனும் ஸ்வர மத்தியில் விளங்கும் அவளைப் போற்றுகிறேன். நிமிஷம் முதல் கல்பம் வரை உள்ள கால வடிவினள். பதினைந்து திதி நித்யா வடிவினள். ஷோடசீ வடிவினள் அவள் த்ரிபுர மத்தியில்

த்ரிவிஷ்டபம் த்ரிமுகம் விச்வமாதுர்-நவரேகா: ஸ்வரமத்த்யம் ததீளே। ப்ருஹத்திதீர்-தச பஞ்சாதி நித்யா ஸா ஷோடசீ புரமத்த்யம் பிபர்த்தி ॥ 10 ॥

த்வா மண்டலா த்வா ஸ்தநு பிம்பமேகம் முகஞ் சாதஸ்த்ரீணி குஹா ஸதநானி। காமீம் கலாம் காம்ய ரூபாம் விதித்வா நரோ ஜாயதே காம ரூபச்ச காம்ய: ॥ 11 ॥

பரிஸ்ருதம் ஜஷமாத்யம் பலஞ்ச பக்தானி யோனீ: ஸுபரிஷ்க்ருதானி। நிவேதயன் தேவதாயை மஹாத்யை ஸ்வாத்மீ க்ருத்ய ஸுக்ருதீ ஸித்திமேதி ॥ 12 ॥

ஸ்ருண்யேவ ஸிதயா விச்வசர்ஷணி: பாசேன ப்ரதிபத்ருத்யனீகான்। இஷுபி: பஞ்சபிர்-தனுஷா ச வித்த்யத்யாதிசக்திரருணா விச்வஜன்யா ॥ 13 ॥

ஆதார ஆதேய ரூபத்தைக் கொண்டு விளங்குகிறாள்.

11. சூரிய சந்திர மண்டலங்களில் விளங்குபவளாகவும் இரு ஸ்தனங்களும் ஒரு முகமும் கீழ்பாகமும் உடைய வளாகவும் காம கலா வடிவினளாகவும் நினைத்த உரு வெடுப்பவளாகவும் பர தேவதையை தியானித்து காமி யான மனிதன் எண்ணியது எண்ணியபடி கைகூடப் பெறுகிறான்.

12. ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட மத்ஸ்யம் அஜமாம்ஸம் முதலியவற்றையும் பக்வமான அன்னங்களையும் யோனி யையும் (வாமாகார முறைப்படி) தேவதைக்கு நிவேதன செய்து ஒருவன் புண்ணிய உலகில் ஸித்தி எய்துகிறான்.

13. (ஸிதயா) ஸரஸ்வதியுடனும் (விச்வகன்யா) லக்ஷ்மி யுடனும் கூடிய ஆதிசக்தியாகிய அருணா (விச்வசர்ஷணி:)

भगः शक्ति-र्भगवान् काम ईश उभा दाताराविह सौभगानाम् । समप्रधानौ समसत्त्वौ समोजौ तयोः शक्ति-रजरा विश्वयोनिः ॥ १४ ॥

परिस्रुता हविषा पावितेन प्रसंकोचे गलिते वै मनस्तः । शर्वः सर्वस्य विधाता धर्ता हर्ता विश्वरूपत्वमेति ॥ १५ ॥

इयं महोपनिषत् त्रिपुराया यामक्षरं परमे गीर्भिरीट्टे । एषर्ग्यजुः परमेतच्च सामेवाय-मथर्वेयमन्या च विद्योम् ॥१६

ओं ह्रीमों ह्रीं इत्युपनिषत् ॥

इति त्रिपुरोपनिषत् समाप्ता ॥

பிரம்மவித்யா (ஸ்வரூபிணீ ஸ்ருண்யேவ) காம மார்க்கத்தில் (அபிகான்) காமிகளைப் பாசங்களால் கட்டுகிறுன். பஞ்ச பாணங்களாலும் வில்லாலும் அவர்களைப் பீடிக்கிறுன்.

14-15. ஆறுகுண ஐச்வர்ய ஸம்பன்னனுன பகவான் காமேச்வரனும் (ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமார்க்க ப்ரவர்த்தக) சக்தியும் ஆகிய இருவரும் ஸமப்ரதானமானவர்கள். ஸமஸத்துவமும் ஸம வீரியமும் உடையவர்கள். இருவருமே அடியார்க்கு ஞான ஸௌபாக்கியத்தை அளிப்பவர்கள். அவர்களுள் மூப்பற்ற விச்வமாதாவாகிய பராசக்தி அன்பே வடிவினளாயிருந்து கொண்டு தன்னை ஞானமாகிற ஹவிஸ்ஸால் திருப்தி செய்விக்கும் பக்தனுக்கு (விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும்) இருவகைச் சிறுமைகளையும் போக்கி அவன் மனதைக் கடந்த நிலையில் சிவவடிவினனுகவும் உலகையெல்லாம் ஆக்கியளித்து தன் வடிவாய்க்கொண்ட பிரம்மஸ்வருபியாகவும் ளங்கும்படி அருள்புரிகிருள்.

பக: சக்திர்ப்பகவான் காம ஈச உபா தாதா ராவிஹ ஸௌபகாநும் | ஸமப்ரதாநௌ ஸமஸ்த்வௌ ஸமோஜௌ தயோ: சக்தி-ரஜரா விச்வ யோனி: || 14 ||

பரிஸ்ருதா ஹவிஷா பாவிதேன ப்ரஸங்கோசே கலிதே வை மனஸ்த: | சர்வ: ஸர்வஸ்ய ஜகதோ விதாதா தர்த்தா ஹர்த்தா விச்வரூபத்வமேதி || 15 ||

இயம் மஹோபநிஷத் த்ரிபுராயா யாமக்ஷரம் பரமே கீர்ப்பிரீட்டே | ஏஷர்க்யஜு: பரமேதச்ச ஸாமேவாயமதர்வேய மன்யா ச வித்யோம் || 16 || ஓம் ஹ்ரீம் ஓம் ஹ்ரீம் இத்யுபநிஷத் ||

இதி த்ரிபுரோபநிஷத் ஸமாப்தா

---

16. த்ரிபுராதேவியின் மஹோபநிஷத்தாகிய இது ஓங்காரப் பொருளை விளக்கும் மகா வாக்கியங்களால் சுட்டிக் காட்டப்படும் நிலையையே போற்றுகிறது. இதுவே உயர்ந்த ரிக்வேத ஸாரம், யஜுர் வேத ஸாரம் ஸாம வேதஸாரம், அதர்வ வேத ஸாரம், மற்ற எல்லா வித்தைகளின் ஸாரமும். ஓங்கார அர்த்தமான சித்தே ஹ்ரீங்கார அர்த்தமான சித்சக்தி. ஓம் என்பதே ஹ்ரீம். ன்றிங்ஙனம் உபநிஷத்து முடிவு பெறும்.
ள

இங்ஙனம் த்ரிபுரோபநிஷத்து முற்றும்

कठरुद्रोपनिषत् ॥ ८४ ॥

ओं सहनाववतु ' इति शान्तिः ।

देवा ह वै भगवन्तमब्रुवन्नधीहि भगवन् ब्रह्मविद्याम् । स प्रजापतिरब्रवीत् । न कर्मणा न प्रजया न चान्येनापि केनचित् । ब्रह्मवेदनमात्रेण ब्रह्माप्नोति मानवः । तद्विद्या विषयं ब्रह्म सत्यज्ञान सुखाद्वयम् । संसारे च गुहावाच्ये मायाज्ञानादि संज्ञके । निहितं ब्रह्म यो वेद परमे व्योम्नि संज्ञिके । सोऽश्नुते सकलान् कामान् क्रमेणैव द्विजोत्तमः । प्रत्यगात्मान-मज्ञानमाया शक्तेश्च साक्षिणम् । एकं ब्रह्माह-मस्मीति ब्रह्मैव भवति स्वयम् ॥ १ ॥

योऽन्नमयो ह्यात्मा भाति सर्व शरीरिणः । ततः प्राणमयो ह्यात्मा विभिन्नश्चान्तरः स्थितः । ततो मनोमयो-ह्यात्मा विभिन्नश्चान्तरः स्थितः । ततो विज्ञान आत्मातु

---

84. கடருத்ரோபநிஷத்து

ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

1. தேவர்கள் பிரம்மாவை அணுகி 'பகவானே! பிரம்ம வித்தையை உபதேசியுங்கள்' என்று கேட்டுக் கொண் டார்கள். பிரம்மா கூறியதாவது :—

கருமத்தாலோ, மக்களாலோ வேறு எதனாலோ பிரம்ம வித்தையை அடைய இயலாது. பிரம்மஞானம் ஒன்றினால் தான் பிரம்மத்தை மனிதன் அடையலாம். இரண்டற்ற ஸத்திய ஞான ஆனந்தவடிவானது பிரம்மம் என்ற ஞானம்

கடருத்ரோபநிஷத் ॥ 84 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ॥

தேவா ஹ வை பகவந்தமப்ருவன்னதீஹி பகவன் ப்ரஹ்மவித்யாம் । ஸ ப்ரஜாபதிரபரவித் । ந கர்மணா ந ப்ரஜயா ந சான்யேனாபி கேனசித் । ப்ரஹ்மவேதன மாத்ரேண ப்ரஹ்மாப்னோதி மானவ: । தத் வித்யா விஷயம் ப்ரஹ்ம ஸத்ய ஜ்ஞான ஸுகாத்வயம் । ஸம்ஸாரே ச குஹாவாச்யே மாயா ஜ்ஞானாதி ஸம் ஜ்ஞகே । நிஹிதம் ப்ரஹ்ம யோ வேத பரமே வ்யோம்னி ஸம்ஜ்ஞகே । ஸோ(அ)ச்னுதே ஸகலான் காமான் க்ரமேணைவ த்விஜோத்தம:। ப்ரத்யகாத் மான - மஜ்ஞான மாயா சக்தேச்ச ஸாக்ஷிணம் । ஏகம் ப்ரஹ்மாஹ மஸ்மீதி ப்ரஹ்மைவ பவதி ஸ்வயம் ॥ 1 ॥

யோ(அ)ன்னமயோஹ்யாத்மா பாதி ஸர்வ-சரீரிண: । தத: ப்ராணமயோஹ்யாத்மா விபின்னச்-சாந்தர: ஸ்தித: । ததோ மனோமயோஹ்யாத்மா விபின்னச்சாந்தர: ஸ்தித: । ததோ விஜ்ஞான

பிரம்ம ஞானம். மாயை என்றும் அக்ஞானம் என்றும் குகை என்றும் கூறப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் அது மறைந்து இருக்கிறது. பரமாகாசமெனும் இருதய குகையில் அதை எவர் காண்கிறாரோ அந்த பிராம்மணர் படிப்படியாக எல்லாக் காமங்களையும் அந்த பிரம்மத்துடன்கூடி அனுப விப்பவராவார். அக்ஞானவடிவான மாயாசக்திக்கு ஸாக்ஷி யாக விளங்கும் பிரத்தியகாத்மாவாகிய பிரம்மம் ஒன்றே நான் என்று அறிபவர் தாமே பிரம்மமாக விளங்குவார்.

2. அன்னமய ஆத்மாவாகவும் அதனுள் பிராணமய ஆத் மாவாகவும் அதனுள் மனோமய ஆத்மாவாகவும் அதனுள் விக்ஞானமய ஆத்மாவாகவும் அதனுள் ஆனந்தமய

ततोऽन्यश्चान्तरः स्थितः। आनन्दमय आत्मातु ततोऽन्यस्यान्तरः स्थितः। आनन्देन सदा पूर्णः सदा ज्ञानमयः सुखम्। तथाऽऽनन्दमयश्चापि ब्रह्मणाऽन्येन साक्षिणा। सर्वान्तरेण पूर्णश्च ब्रह्म नान्येन केनचित्। यदिदं ब्रह्मपुच्छाख्यं सत्य ज्ञानाद्वयात्मकम्। सारमेव रसं लब्ध्वा साक्षाद्देही सनातनम्। सुखी भवति सर्वत्र अन्यथा सुखता कुतः॥ २॥

असत्यस्मिन् परानन्दे स्वात्मभूतेऽखिलात्मनाम्। को जीवति नरो जन्तुः को वा नित्यं विचेष्टते। तस्मात् सर्वात्मना चित्ते भासमानो ह्यसौ नरः। आनन्दयति दुःखाढ्यं जीवात्मानं सदा जनः। यदाह्येवैष एतस्मिन्नदृश्यत्वादि लक्षणे। निर्भेदं परमाद्वैतं विन्दते च महायतिः। तदेवाभय-मत्यन्तकल्याणं परमामृतम्। सद्रूपं परमं ब्रह्म त्रिपरिच्छेदवर्जितम्। यदा ह्येवैष एतस्मिन्नल्पमप्यन्तरं नरः। विजानाति तदा तस्य भयं स्यान्नात्र संशयः। अस्यैवानन्दकोशेन स्तंबान्ता विष्णुपूर्वकाः। भवन्ति सुखिनो नित्यं तारतम्य क्रमेण तु। तत्तत्पद विरक्तस्य श्रोत्रियस्य प्रसादिनः। स्वरूपभूत आनन्दः स्वयं भाति परे यथा।

ஆத்மாவாகவும் நிரம்பி எது விளங்குகிறதோ. அது ஆனந்த மய கோசத்தில் எப்பொழுதும் பரிபூர்ண ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் உளது. அந்த ஆனந்தமய ஆத்மா அதற்கு ஸாக்ஷியான பிரம்மத்தால் பரிபூர்ணமானது. அனைத்திலுள்ளும் விளங்கும் அந்த பிரம்மம் வேறொன்றால் பூர்த்தியாகவில்லை. 'புச்சப்பிரம்மம்' எனப்பட்ட

ஆத்மா து ததோ(அ)ன்யச்சாந்தர: ஸ்தித: । ஆனந்தமய ஆத்மா து ததோ(அ)ன்யச்சாந்தர: ஸ்தித: । ஆனந்தேன ஸதா பூர்ண: ஸதா ஜ்ஞானமய: ஸுகம் । ததா ஆனந்தமயச்சாபி ப்ரஹ்மணு அன்யேன ஸாக்ஷிணு । ஸர்வாந்தரேண பூர்ணச்ச ப்ரஹ்ம நான்யேன கேனசித் । யதிதம் ப்ரஹ்மபுச்சாக்க்யம் ஸத்ய ஜ்ஞாணுத்வயாத்மகம் । ஸாரமேவ ரஸம் லப்த்வா ஸாக்ஷாத் தேஹீ ஸநாதனம் । ஸுகீ பவதி ஸர்வத்ர அன்யதா ஸுகதா குத: ॥ 2 ॥

அஸத்யஸ்மின் பரானந்தே ஸ்வாத்ம பூதே(அ) கிலாத்மனும் । கோ ஜீவதி நரோ ஜந்து: கோ வா நித்யம் விசேஷ்டதே । தஸ்மாத் ஸர்வாத்மனு சித்தே பாஸமானே ஹ்யஸௌ நர: । ஆனந்தயதி து:க்காட்யம் ஜீவாத்மானம் ஸதா ஜன: । யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மின்னத்ருச்யத்வாதி லக்ஷணே । நிர்ப்பேதம் பரமாத்வைதம் விந்ததே ச மஹா யதி: । ததேவாபய - மத்யந்த கல்யாணம் பரமாம்ருதம் । ஸத்ரூபம் பரமம் ப்ரஹ்ம த்ரிபரிச்சேத வர்ஜிதம் । யதா ஹ்யேவைஷ ஏதஸ் மின்னல்ப மப்யந்தரம் நர: । விஜாணுதி ததா தஸ்ய பயம் ஸ்யாந்நாத்ர ஸம்சய: । அஸ்யை வானந்த கோசேன ஸ்தம்பாந்தா விஷ்ணு பூர்வகா: । பவந்தி ஸுகிநோ நித்யம் தாரதம்ய க்ரமேண து । தத்தத்பத விரக்தஸ்ய ச்ரோத்ரியஸ்ய ப்ரஸாதின: । ஸ்வரூபபூத ஆனந்த: ஸ்வயம்

அத்வயஞான ஸ்வருபமான ஸநாதனமான பிரம்மானந்த ரஸத்தை அடைந்தனுபவித்த தேகியே உண்மையில் சுகத்தை எங்கும் அனுபவிப்பவனுகிருன். அல்லாது சுகமென்பது ஏது ?

तद्ब्रह्मानन्द-मद्वन्द्वं निर्गुणं सत्यचिद्घनम् । विदित्वा स्वात्म-रूपेण न बिभेति कुतश्चन । एवं यस्तु विजानाति स्वगुरोरुप-देशतः । स साध्वसाधु कर्मभ्यां सदा न तपति प्रभुः ॥ ३ ॥

ताप्य तापक रूपेण विभातमखिलं जगत् । प्रत्यगात्म तया भाति ज्ञानाद्वेदान्तवाक्यजात् । शुद्धमीश्वरचैतन्यं जीव चैतन्यमेव च । प्रमाता च प्रमाणं च प्रमेयं च फलं तथा । इति सप्तविधं प्रोक्तं भिद्यते व्यवहारतः । मायोपाधि विनिर्मुक्तं शुद्धमित्यभिधीयते । माया संबन्धतश्चेशो जीवोऽविद्यावशस्तथा । अन्तः करण सबन्धात् प्रमातेत्यभिधीयते ।

---

3. எல்லா உயிர்களுக்கும் பரமானந்த ஆத்மாவாக-விளங்கும் அது இல்லாவிட்டால் பிறந்திறக்கும் எந்த மனிதன்தான் வாழ்வான், செயல் புரிவான்? எல்லோருடைய சித்தத்திலும் பிரகாசிக்கும் அதைக் கொண்டுதான் மனிதன் எப்பொழுதும் துக்கத்திலாழ்ந்த ஜீவாத்மாவை மகிழ்விக்கிறான். காட்சிக் கெட்டாதது முதலிய லக்ஷணங்களுடன் கூடிய இந்த ஆத்மாவில் பேதமின்மையையும் பரம அத்வைதத்தையும் எப்பொழுது ஒரு மஹாயதி காண்கிறாரோ அப்பொழுது உத்தம கல்யாணத்தையும் பரம அம்ருதத்வத்தையும் பயமின்மையும் அடைகிறார் ஸத்ருபமான அந்த பரப்பிரம்மம் மூன்று வகையான பேதங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லை, எப்பொழுது இதில் மனிதன் சிறிதளவேனும் பேதத்தைக் கற்பிக்கிறானோ அப்பொழுது அவனுக்கு பயம் ஏற்படுகிறது, அதில் சந்தேகமில்லை. இந்த ஆனந்த கோசத்தால்தான் விஷ்ணு முதல் சிறு புழுவரை ஏற்றத்தாழ்வான சுகானுபவம் ஏற்படுகிறது. ஞானத்தால் தெளிவடைந்து அந்தப்பதவியிலுள்ள சுகத்தில் பற்றைத் துறந்த வேதவிற்பன்னருக்கு

பாதி பரே யதா । தத்ப்ரஹ்மானந்தமத்வந்த்வம் நிர்க்குணம் ஸத்ய சித்கனம் । விதித்வா ஸ்வாத்ம ரூபேண ந பிபேதி குதச்சன । ஏவம் யஸ்து விஜாநாதி ஸ்வகுரோருபதேசத: । ஸ ஸாத்த்-வஸாது கர்மப்ப்யாம் ஸதா ந தபதி ப்ரபு: ॥ 3 ॥

தாப்ய-தாபக-ரூபேண விபாத-மகிலம் ஜகத் - ப்ரத்யகாத்மதயா பாதி ஜ்ஞாநாத்வேதாந்த - வாக்ய : ஜாத் । சுத்தமீச்வர சைதன்யம் ஜீவ ச்சைதன்யமேவ ச । ப்ரமாதா ச ப்ரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச பலம் ததா । இதி ஸப்தவிதம் ப்ரோக்தம் பித்யதே வ்யவஹாரத: । மாயோபாதி விநிர்முக்தம் சுத்தமித்யபிதீயதே । மாயா ஸம்பந்ததச்சேசோ ஜீவோ(அ)வித்யாவசஸ்ததா । அந்த: கரண ஸம்பந்தாத் ப்ரமாதேத்யபிதீயதே ! ததா

ஸ்வரூபானந்தம் தானே பிரகாசிக்கிறது. ஸச்சித்கனமான அந்த நிர்க்குண பிரம்மானந்தம் ஒப்புவமையற்றது. அதை ஸ்வாத்மரூபமாக உணர்ந்தவர் எதற்கும் அஞ்சுவதில்லை. தமது குருவின் உபதேசத்தால் இதையறிந்த உத்தமர் புண்ணிய கர்மத்தாலோ பாவ கர்மத்தாலோ ஒரு பொழுதும் துன்புறுவதில்லை.

4. இவ்வுலகம் முழுதும் துன்ப வடிவமாகவும் துன்புறுவோர் வடிவாகவும் உளது, வேதாந்த வாக்கியத்தால் உதித்த ஞானத்தின் மூலமாக அதே உலகம் உள்ளுறையும் ஆத்ம வடிவாகப் பிரகாசிக்கிறது. சுத்தசைதன்யம் ஈச்வர சைதன்யம், ஜீவ சைதன்யம், ப்ரமாதா ப்ரமாணம், ப்ரமேயம், பலம் என்று விவகாரத்தில் ஏழு வகையாகப் பிரிந்து அதுவே தோன்றுகிறது. மாயையாகிற உபாதியில்லாதது சுத்தசைதன்யம். அவித்தையுடன் கூடியது ஜீவசைதன்யம். அந்தக் கரணத்துடன் கூடிச் செயல்படும்பொழுது பிரமாதா எனப்படுகிறது.

तथा तद् वृत्तिसंबन्धात् प्रमाणमिति कथ्यते । तथा ज्ञातं च चैतन्यं फलमित्यभिधीयते । सर्वोपाधि-विनिर्मुक्त स्वात्मानं भावयेत् सुधीः । एवं यो वेद तत्त्वेन ब्रह्मभूयाय कल्पते । सर्व वेदान्त सिद्धान्त सारं वच्मि यथार्थतः । स्वयं मृत्वा स्वयं भूत्वा स्वयमेवावशिष्यते । इत्युपनिषत् ॥ ४ ॥

॥ इति कठरुद्रोपनिषत् समाप्ता ॥

அந்தக் கரணத்தின் விருத்தி வடிவாகும் பொழுது பிர மாணம் எனப்படுகிறது. அறியப்படும் பொருளில் பிரகாசிக்கையில் அந்த சைதன்யம் பலம் எனப்படுகிறது புத்திமான் தனது ஆத்மாவை உபாதி ஏதுமற்றதாகக் கருதவேண்டும். உள்ளபடி உண்மையை அங்ஙனம்

भावनोपनिषत् ॥ ८५ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

आत्मान-मखण्डमण्डलाकार-मावृत्य सकल - ब्रह्माण्ड मण्डलं स्वप्रकाशं ध्यायेत् । श्रीगुरुः सर्वकारणभूता शक्तिः । तेन नवरन्ध्र रूपो देहः । नवचक्ररूपं श्रीचक्रम् । वाराही पितृरूपा कुरुकुल्ला बलिदेवता माता । पुरुषार्थाः सागराः ।

---

85. பாவனோபநிஷத்து

1. 'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

தன்னைச் சுற்றிலும் தன்னொளியால் எல்லா பிரம்மாண்ட

தத்வ்ருத்திஸம்பந்தாத் ப்ரமாணமிதி கத்யதே । ததா ஜ்ஞாதஞ்ச சைதன்யம் பலமித்யபிதீயதே । ஸர்வோபாதி விநிர்முக்தம் ஸ்வாத்மானம் பாவயேத் ஸுதீ: । ஏவம் யோ வேத தத்வேன ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே । ஸர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரம் வச்மி யதார்த்தத: ஸ்வயம் ம்ருத்வா ஸ்வயம் பூத்வா ஸ்வயமேவாவசிஷ்யதே । இத்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

இதி கடருத்ரோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

அறிபவன் பிரம்மமாக விளங்க உரிமை உடையவனுவான். இதுதான் ஸர்வ வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரம் எனக் கூறுகிறேன். இறந்து பிறந்து முடிவில் தான் தானேயாகி ஆத்மாவாக விளங்குகிறுன் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் கடருத்ரோபநிஷத்து முற்றும்

பாவனோபநிஷத் ॥ 85 ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

ஆத்மான - மகண்ட - மண்டலாகார - மாவ்ருத்ய ஸகல ப்ரஹ்மாண்டமண்டலம் ஸ்வப்ரகாசம் த்த்யாயேத் । ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரணபூதா சக்தி: । தேந நவரந்த்ரரூபோ தேஹ: । நவசக்ர ரூபம் ஸ்ரீசக்ரம் । வாராஹீ பித்ருரூபா குருகுல்லா பலிதேவதா மாதா ।

மண்டலங்களிலும் எல்லையின்றிப் பிரகாசிக்கும் ஆத்மஜோதியை தியானம் செய்க, ஸ்ரீ குருவே அனைத்திற்கும் காரணமாய் விளங்கும் சக்தி. ஆதலின் ஒன்பது வாயில்

देहो नवरत्नद्वीपः। त्वगादि सप्तधातु-रोम संयुक्तः। संकल्पाः कल्पतरवस्तेजः कल्पकोद्यानम्। रसनया भाव्यमाना मधुराम्ल तिक्त-कटु-कषाय-लवण रसाः षड् ऋतवः। ज्ञानमर्घ्यं ज्ञेयं हवि-र्ज्ञाता होता ज्ञातृ ज्ञान-ज्ञेयाना-मभेद-भावनं श्रीचक्रपूजनम् ॥ १ ॥

नियतिः शृंगारादयो रसा अणिमादयः। कामक्रोध-लोभ-मोह-मद-मात्सर्य-पुण्य-पाप-मया ब्राह्म्याद्यष्टशक्तयः। आधारनवकं मुद्राशक्तयः ॥ २ ॥

पृथिव्यापस्तेजो-वाय्वाकाश-श्रोत्र-त्वक् चक्षुर्जिह्वा घ्राण-वाक्-पाणि-पाद-पायूपस्थानि मनो विकाराः कामा-कर्षिण्यादि षोडशशक्तयः ॥ ३ ॥

களுடன் தோன்றும் தேகம் ஸ்ரீ குருவின் வடிவாகும். (தாதுக்களுக்கு அதிதேவதையான) வாராஹீ தந்தையின் வடிவம், (மாம்ஸத்திற்கதிதேவதையான பலி தேவதையான) பலி தேவதை யெனப்படும் குரு குல்லாதேவி தாயின் வடிவம், (தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்ற) புருஷார்த்தங்கள் (நாற்புறமும் சூழ்ந்துள்ள) கடல்கள்; இச்சரீரமே நவரத்னத்தீவு. தோல் (மாம்ஸம் ரத்தம் மேதை மஜ்ஜை நரம்புகள் எலும்புகள்) முதலிய ஏழு தாதுக்கள் உரோமத்துடனும் (ஓஜஸ்ஸுடனும்) நவரத்தினங்களாவன. ஸங்கல்பங்களே கற்பக விருக்ஷங்கள் உள்ளொளி பொருந்திய மனமே கற்பக உத்யான வனம். நாவினுல் உணரத்தக்க இனிப்பு, புளிப்பு கசப்பு உவர்ப்பு கார்ப்பு துவர்ப்பு என்னும் அறுசுவைகளும் (வஸந்தம் முதலிய) ஆறு ருதுக்களாவன. ஞானமே (விசேஷ) அர்க்கியம். (இந்திரிய அக்னியில் அர்ப்பணம்

புருஷார்த்தா: ஸாகரா: । தேஹோ நவரத்ன த்வீப: । த்வகாதி-ஸப்ததாது ரோமஸம்யுக்த: । ஸங்கல்பா: கல்பதரவஸ்தேஜ: கல்பகோத்யானம் । ரஸனயா பாவ்யமாநா மதுராம்ல திக்த - கடு - கஷாய - லவணரஸா: ஷட்ருதவ: । ஜ்ஞானமர்க்யம் ஜ்ஞேயம் ஹவிர்-ஜ்ஞாதா ஹோதா. । ஜ்ஞாத்ரு -ஜ்ஞான-ஜ்ஞேயாநாமபேத-பாவனம் ஸ்ரீசக்ரபூஜனம் ॥ 1 ॥

நியதி: ச்ருங்காராதயோ ரஸா அணிமாதய: । காமக்ரோத-லோப-மோஹ-மதமாத்ஸர்ய-புண்ய-பாபமயா ப்ராஹ்ம்யாத்யஷ்டசக்தய: । ஆதார நவகம் முத்ரா-சக்தய: ॥ 2 ॥

ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோ-வாய்வாகாசா - ச்ரோத்ர - த்வக்-சக்ஷு-ஜிஹ்வாக்ராண-வாக்பாணிபாத - பாயூபஸ்தானி மனோ விகாரா: காமாகர்ஷிண்யாதி ஷோடச சக்தய: ॥ 3 ॥

செய்யப்படும்) ஜ்ஞேய வஸ்துக்களே ஹவிஸ்ஸாகும். அறிபவன் (தானே) ஹோமம் செய்பவன். அறிபவனும் அறிவும் அறியப்படுவதும் ஒன்றே என்ற அபேத பாவனையே ஸ்ரீ சக்ர பூஜையாகும்.

2. நியதியுடன் சிருங்காரம் (பயம் கோபம் வெறுப்பு ஹாஸ்யம் வீரம் கருணை வியப்பு சாந்தி) முதலிய ஒன்பது ரஸங்களும் சேர்ந்து அணிமா முதலிய பத்து சித்தி தேவதைகள். காமம் கோபம் மோஹம் மதம் மாச்சரியம் புண்ணியம் பாவம் எட்டும் ப்ராஹமீ முதலிய மாத்ருகா சக்திகள். (மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்கள் இவைகட்கு மேலுள்ள அகுல ஸஹஸ்ராரம் கீழுள்ள குல ஸஹஸ்ராரம், இந்திரயோனி எனும் உள் நாக்கு ஆக] ஒன்பது ஆதாரங்களும் [இவற்றின் ஸமஷ்டியாக ஒன்று கூட்டிப்பத்தும்] முத்ரா சக்திகள்.

பிருதிவீ அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் செவி மெய் கண்-

वचनादानागमन विशर्गानन्द हानोपादानो-पेक्षाख्य-बुद्धयो अनङ्गकुसुमाद्यष्टौ ॥ ४ ॥

अलंबुसा कुहु-विश्वोदरा वारणा हस्तिजिह्वा यशोवती पयस्विनी गान्धारी पूषा शंखिनी सरस्वतीडा पिङ्गला सुषुम्ना चेति चतुर्दश ताड्यः सर्वसंक्षोभिण्यादि चतुर्दश शक्तयः ॥ ५ ॥

प्राणापान-व्यानोदान-समान-नाग-कूर्म-कृकर-देवदत्त-धनंजया दशवायवः सर्वसिद्धिप्रदादि बहिर्दशार-देवताः ॥ ६

एतद्वायुसंसर्गकोपाधि-भेदेन रेचकः पाचकः शोषकः-दाहक-प्लावक इति प्राणमुख्यत्वेन पञ्चधा जठराग्नि-र्भवति । क्षारक-उद्धारकः क्षोभको जृंभको मोहक इति नागप्राधान्येन पंचविधास्ते मनुष्याणां देहगा भक्ष्य भोज्य शोष्यलेह्य-पेयात्मक पंचविधमन्नं पाचयन्ति । एता दशवह्निकलाः सर्वज्ञाद्या अन्तर्दशारदेवताः ॥ ७ ॥

நாக்கு மூக்கு வாக்கு கை கால் வாயு உபஸ்தம் (என்னும் பதினைந்தும்] இவைகளால் மாறுபடும் மனத்துடன் காமாகர்ஷிணீ முதலான பதினாறு சக்திகள்.

4. பேசுதல் வாங்குதல் நடத்தல் கழித்தல் ரமித்தல் என்னும் ஐந்து கர்மேந்திரியத் தொழில்களும், தியாகம் கிரகணம் உபேக்ஷை என்ற புத்தியின் தொழில்களும் அனங்க குஸுமா முதலிய எட்டு சக்திகள்.

5. அலம்புஸா குஹூ விச்வோதரா வாரணா ஹஸ்தி ஜிஹ்வா யசோவதீ பயஸ்வினீ காந்தாரீ பூஷா சங்கினீ

வசனுதானுகமன - விஸர்க்கானந்த - ஹானோபா-தான - உபேக்ஷாக்க்ய - புத்தயோ அனங்க குஸு-மாத்யஷ்டெள || 4 ||

அலம்புஸா-குஹூர்-விச்வோதரா-வாரணு-ஹஸ்தி ஜிஹ்வா-யசோவதீ-பயஸ்வினீ - காந்தாரீ பூஷா-சங்க்-கினீ-ஸரஸ்வதீடா-பிங்கலா-ஸுஷும்னுசேதி சதுர்த்தச-நாட்ய: ஸர்வ ஸம்க்ஷோபிண்யாதி சதுர்த்தச சக்தய: | || 5 ||

ப்ராணுபான-வ்யானோதான-ஸமான - நாககூர்ம - க்ருகர-தேவதத்த தனஞ்ஜயா தச வாயவ: ஸர்வஸித்தி-ப்ரதாதி பஹிர் தசார தேவதா: || 6 ||

ஏதத்வாயு ஸம்ஸர்க்ககோபாதிபேதேன ரேசக: பாசக: சோஷகோ தாஹக: ப்லாவக இதி ப்ராண முக்க்யத்வேன பஞ்சதா ஜடராக்னிர்ப்பவதி | க்ஷாரக உத்தாரக: க்ஷோபகோ ஜ்ரும்பகோ மோஹக இதி நாகப்ராதான்யேன பஞ்சவிதாஸ்தே மனுஷ்யாணும் தேஹகா பக்ஷ்ய-போஜ்ய-சோஷ்ய-லேஹ்ய-பேயாத்-மக-பஞ்சவித மன்னம் பாசயந்தி | ஏதா தசவஹ்னி-கலா: ஸர்வஜ்ஞாத்யா அந்தர்தசார தேவதா: || 7 ||

ஸரஸ்வதீ இடை பிங்கலை ஸுஷும்னை என்ற பதினுன்கு நாடிகளின் சக்திகளே ஸர்வஸம்க்ஷோபிணீ முதலிய பதினுன்கு சக்திகள்.

6. பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் ஸமானன் நாகன் கூர்மன் கிருகரன் தேவதத்தன் தனஞ்ஜயன் என்ற பத்து வாயுக்களும் வெளிப் பத்துக் கோணங்களிலுள்ள தேவதைகள்.

7. மேற்கூறியவற்றில் பிராணன் முதலிய ஐந்து வாயுக்-களுடன் சேர்ந்து உபாதி பேதத்தினுல் ஜாடராக்னி

शीतोष्ण-सुखदु:खेच्छा: सत्त्व-रजस्तमो वशिन्यादि-शक्तयो अष्टौ ॥ ८ ॥

शब्दादि तन्मात्रा: पंचपुष्पबाणा: । मन इक्षु धनु: । राग: पाश: । द्वेषोऽङ्कुश: । अव्यक्त-मह-दहंकारा: कामेश्वरी-वज्रेश्वरी-भगमालिन्यो अन्तस्त्रिकोणगा देवता: । ॥ ९ ॥

निरुपाधिक-संविदेव कामेश्वर: । सदानन्द-पूर्ण: स्वात्मैव परदेवता ललिता । लौहित्य-मेतस्य सर्वस्य विमर्श: ॥ १० ॥

अनन्य चित्तत्वेन च सिद्धि: । भावनाया: क्रिया उपचार: । अहं त्वमस्ति-नास्ति-कर्तव्य-मकर्तव्य मुपासित-व्यमिति विकल्पाना-मात्मनि विलापनं होम: ॥ भावना

ரேசகம், பாசகம் சோஷகம் தாஹகம் ப்லாவகம் என்ற ஐந்துவகைத் தொழிலைச் செய்வதாகிறது. க்ஷாரகம் உத்தாரகம் க்ஷோபகம் ஜ்ரும்பகம் மோஹகம் என்ற தொழில்களை நாகன் முதலிய ஐந்து வாயுக்களுடன் சேர்ந்து செய்வதாகிறது. அவை மனிதர்களுடைய சரீரத்தில் பரவி பக்ஷ்ய போஜ்ய சோஷ்ய லேஹ்ய பேய வடிவான ஐந்துவகைப்பட்ட உணவை ஜீரணம் செய்கின்றன. இப்பத்துவித அக்னிகலைகளும் ஸர்வக்ஞா முதலிய உள் பத்துக் கோண தேவதைகள்.

8. குளிர் வெப்பம் இன்பம் துன்பம் விருப்பம் ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்பவை வசினீ முதலிய எட்டு சக்திகள்.

9. சப்தம் (ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம்) முதலிய ஐந்து தன் மாத்திரைகள் (தேவியின் கையிலுள்ள) ஐந்து

சீதோஷ்ண-ஸுகது:க்கேச்சா: ஸத்வ-ரஜஸ்தமோ வசின்யாதி-சக்தயோ அஷ்டௌ ॥ 8 ॥

சப்தாதி தன்மாத்ரா: பஞ்சபுஷ்பபாணா: । மன இக்ஷு தனு: । ராக: பாச: । த்வேஷோ அங்குச: । அவ்யக்த-மஹ-தஹங்காரா: காமேச்வரீ-வஜ்ரேச்வரீ-பகமாலின்யோ அந்தஸ்த்ரிகோணகாதேவதா: ॥ 9 ॥

நிருபாதிக-ஸம்விதேவ காமேச்வர: । ஸதானந்த பூர்ண: ஸ்வாத்மைவ பரதேவதா லலிதா । லௌஹித்ய-மேதஸ்ய ஸர்வஸ்ய விமர்ச: ॥ 10 ॥

அனன்யசித்தத்வேன ஸித்தி: । பாவனாயா: க்ரியா உபசார: । அஹம் த்வமஸ்தி நாஸ்தி கர்த்தவ்ய-மகர்த்தவ்ய-முபாஸிதவ்ய-மிதி விகல்பானா - மாத்மனி விலாபனம் ஹோம: । பாவனா விஷயாணா - மபேத

புஷ்ப பாணங்கள். மனமே கரும்பு வில். ஆசையே பாசம் (கயிறு). துவேஷமே அங்குசம். (இவை பரதேவதையின் கையிலுள்ள ஆயுதங்கள்). அவ்யக்தம் மஹத் அஹங்காரம் என்பவையே காமேச்வரீ வஜ்ரேச்வரீ பகமாலினி எனப்படும் உள் முக்கோண தேவதைகள்.

10. உபாதியற்ற ஞானமே (பிந்து வடிவான) காமேச்வரர் எப்பொழுதும் ஆனந்த பரிபூர்ணமாயிருக்கின்ற தனது ஆத்மஸ்வரூபமே பரதேவதையாகும் லலிதை. சிவப்பு நிறம் (ஜீவன் சிவன் சக்தியாகிற) இவ்வனைத்தின் விமர்சம் (அபேத வடிவான அனுஸந்தானம்.)

11. சித்தம் [இந்த சாதனையால்] ஒருமுகப்படுதலே ஸித்தியாகும், பாவனை செய்வதே உபசாரம். நான் நீ, உண்டு இல்லை, செய்யத்தக்கது செய்யத் தகாதது என்ற வேறுபாடுகளையெல்லாம் ஆத்மாவில் லயம் செய்தலே

वषयाणा-मभेद भावना तर्पणम् । पञ्चदश तिथिरूपेण कालस्य परिणामावलोकनम् । मुहूर्तत्रितयं मुहूर्तद्वितयं मुहूर्तमात्रं वा भावनापरो जीवन्मुक्तो भवति । स एव शिवयोगीति गद्यते । कादिमतेनान्तश्चक्र भावनाः प्रतिपादिताः । य एवं वेदसोऽथर्वशिरोऽधीते । इत्युपनिषत् ॥ ११

इति भावनोपनिषत् समाप्ता ।

ஹோமம். பாவனைக்கு இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயங்களிலும் ஏற்றத் தாழ்வைக் காணுதிருத்தல் தர்ப்பணம். பதினைந்து திதிகளின் வடிவமாகக் காலம் மாறி வருவதை [ஸாக்ஷியாயிருந்து] காண்பதே காட்சி. இவ்வாறு மூன்று முகூர்த்தமோ இரண்டு முகூர்த்தமோ ஒரு முகூர்த்தமோ பாவனையில் நிலைத்திருப்பவன் ஜீவன் முக்தனுவான் அவனே சிவயோகி எனக் கூறப்படுவான்.

रुद्र हृदयोपनिषत् ॥ ८६ ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

प्रणम्य शिरसा पादौ शुको व्यासमुवाच ह । को देवः सर्वदेवेषु कस्मिन् देवाश्च सर्वशः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच पिता शुकम् । सर्वदेवात्मको रुद्रः सर्वे देवाः शिवात्मकाः । रुद्रस्य दक्षिणे पार्श्वे रविर्ब्रह्मा त्रयोऽग्नय

---

86. ருத்ர ஹ்ருதயோபநிஷத்து

1. 'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

சுகர் வியாஸருடைய பாதங்களில் தலைவணங்கிப் பின்-

பாவனு தர்ப்பணம் । பஞ்சதச திதிரூபேண காலஸ்ய ப்ரிணுமாவலோகனம் । ஏவம் முஹூர்த்த த்ரிதயம் முஹூர்த்த த்விதயம் முஹூர்த்த மாத்ரம் வா பாவனு-பரோ ஜீவன்முக்தோ பவதி ஸ ஏவ சிவயோகீதி கத்-யதோ । காதிமதேனுந்தச்சக்ர பாவனு: ப்ரதிபாதிதா: ய ஏவம் வேத ஸோ அதர்வசிரோ அதீதே ॥ இத்யுபநிஷத் ॥ 11 ॥

இதி பாவனோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

இங்ஙனம் காதி மதத்தை யனுசரித்து அந்தரங்கமான ஸ்ரீ சக்ரபாவனைகள் விவரிக்கப்பட்டன, எவன் இதை உள்ளபடி அறிகிருனே அவன் அதர்வவேதத்தின் [உப நிஷத்தை] தலைசிறந்த உண்மையைக் கற்றவனுகிருன் இங்ஙனம் உபநிஷத்து விளக்கப்பெற்றது.

இங்ஙனம் பாவனோபநிஷத்து முற்றும்

ருத்ர ஹ்ருதயோபநிஷத் ॥ 86 ॥

' ஓம் ஸஹநாவவது ' இதி சாந்தி: ।

ப்ரணம்ய சிரஸா பாதௌ சுகோ வ்யாஸமுவாச ஹ । கோ தேவ: ஸர்வதேவேஷு கஸ்மின் தேவாச்ச ஸர்வச: । தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ப்ரத்யுவாச பிதா சுகம் । ஸர்வ தேவாத்மகோ ருத்ர: ஸர்வே தேவா: சிவாத்மகா: । ருத்ரஸ்ய தக்ஷிணே பார்ச்வே ரவிர்-ப்ரஹ்மா த்ரயோ அக்னய: । வாம பார்ச்வே உமாதேவீ

வருமாறு கூறினர்: 'எல்லா தேவர்களிடமும் எந்த தேவ தேவர் இருக்கிருர்? எவரிடம் எல்லா தேவர்களும் இருக் கிருர்கள்?' அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுத் தந்தை சுகரிடம்

वामपार्श्वे उमादेवी विष्णुः सोमोऽपि तेत्त्रय । या उमा सा स्वयं विष्णुर्यो-विष्णुः स हि चन्द्रमाः । ये नमस्यन्ति गोविन्दं ते नमस्यन्ति शङ्करम् । येऽर्चयन्ति हरिं भक्त्या तेऽर्चयन्ति वृषध्वजम् । ये द्विषन्ति विरूपाक्षं ते द्विषन्ति जनार्दनम् ये रुद्रं नाभिजानन्ति ते न जानन्ति केशवम् । रुद्रात्प्रवर्तते बीजं बीजयोनि-र्जनार्दनः । यो रुद्रः स स्वयं ब्रह्मा यो ब्रह्मा स हुताशनः । ब्रह्मविष्णुमयो रुद्र अग्नीषोमात्मकं जगत् ॥ १

पुंलिङ्गं सर्वमीशानं स्त्रीलिङ्गं भगवत्युमा । उमा-रुद्रात्मिकाः सर्वाः प्रजाः स्थावरजङ्गमाः । व्यक्तं सर्वमु-मारूपं अव्यक्तं तु महेश्वरम् । उमाशङ्कर योगो यः स योगो विष्णुरुच्यते । अस्य त्रैलोक्य वृक्षस्य भूमौ विटप-शाखिनः । अग्रं मध्यं तथा मूलं विष्णुब्रह्ममहेश्वराः ॥

கூறியது பின்வருமாறு:-

ருத்ரர் எல்லா தேவ வடிவாகவும் இருக்கிறார். எல்லா தேவர்களும் சிவ ஸ்வருபத்தில் அடக்கம். ருத்ரருடைய வலது பக்கத்தில் சூரியனும் பிரம்மாவும் மூன்று அக்னிகளும் [கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்னி] உளர். இடது பக்கத்தில் உமா தேவியும் விஷ்ணுவும் ஸோமனும் மூவரும் உளர். உமா தேவியே விஷ்ணு, விஷ்ணுவே சந்திரன். எவர்கள் கோவிந்தரை வணங்குகிறார்களோ அவர்கள் சங்கரரை வணங்குபவராவர். எவர்கள் பக்தியுடன் ஹரியைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் விருஷபத்வஜராகிய ருத்ரரைப் பூஜிக்கிறார்கள். எவர்கள் விருபாக்ஷருத்ரரை துவேஷிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஜனார்த்தனராகிய விஷ்ணுவை துவேஷிக்கிறார்கள். எவர்கள் ருத்ரரை அறியவில்லையோ அவர்கள் கேசவரை

விஷ்ணு: ஸோமோ(அ)பி தே த்ரய: । யா உமா ஸா ஸ்வயம் விஷ்ணுர் யோ விஷ்ணு: ஸ ஹி சந்த்ரமா: । யே நமஸ்யந்தி கோவிந்தம் தே நமஸ்யந்தி சங்கரம் । யே(அ)ர்ச்சயந்தி ஹரிம் பக்த்யா தே(அ)ர்ச்சயந்தி வ்ருஷத்த்வஜம் । யே த்விஷந்தி விரூபாக்ஷம் தே த்விஷந்தி ஜனார்த்தனம் । யே ருத்ரம் நாபிஜானந்தி தே ந ஜானந்தி கேசவம் । ருத்ராத் ப்ரவர்த்ததே பீஜம் பீஜ யோனிர்-ஜனார்த்தன: । யோ ருத்ர: ஸ ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா யோ ப்ரஹ்மா ஸ ஹுதாசன: । ப்ரஹ்ம விஷ்ணுமயோ ருத்ர அக்னிஷோமாத்மகம் ஜகத் ॥ 1 ॥

புல்லிங்கம் ஸர்வமீசானம் ஸ்த்ரீலிங்கம் பகவத்யுமா । உமாருத்ராத்மிகா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸ்த்தாவர ஜங்கமா: । வ்யக்தம் ஸர்வமுமாரூபம் அவ்யக்தம் து மஹேச்வரம் । உமாசங்கர யோகோ ய: ஸ யோகோ விஷ்ணுருச்யதே । அஸ்ய த்ரைலோக்ய வ்ருக்ஷஸ்ய பூமௌ விடபசாகின: । அக்ரம் மத்த்யம் ததா மூலம் விஷ்ணு - ப்ரஹ்ம - மஹேச்வரா: । ப்ரயோஜனார்த்தம்

அறியமாட்டார்கள். ருத்ரரிடமிருந்து பீஜம் உதிக்கிறது. அந்த பீஜத்திற்கு யோனியாகியவர் ஜனார்த்தனர். எவர் ருத்ரரோ அவரே பிரம்மா. எவர் பிரம்மாவோ அவரே அக்னிதேவர். பிரம்மா விஷ்ணு மயம் ருத்ரர். அக்னி ஸோம மயம் உலகம்.

2. ஆண் வடிவமெல்லாம் சிவன். பெண்வடிவமெல்லாம் பகவதி உமாதேவி, உமாவும் ருத்ரரும் இணைந்த வடிவந்தான் எல்லாப் பிரஜைகளும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும், வெளிப்படையான எல்லாம் உமா ரூபம். வெளிப்படையாக இல்லாதது மகேச்வரர், உமாவும் சங்கரரும் இணைந்த வடிவம் விஷ்ணு. பூமியில் கிளைகளுடன் கூடிய மரம் போன்ற இந்த மூவுலக விருக்ஷத்திற்கு வேரும்

प्रयोजनार्थं रुद्रेण मूर्तिरेका त्रिधाकृता । धर्मो रुद्रो जगद्विष्णुः सर्वज्ञानं पितामहः । रुद्रो नर उमा नारी तस्मै तस्यै नमो नमः । रुद्रो ब्रह्मा उमा नारी तस्मै तस्यै नमो नमः । रुद्रो विष्णु-रुमा लक्ष्मीस्तस्मै तस्यै नमो नमः ॥ २ ॥

सर्वाधिष्ठानमद्वन्द्वं परं ब्रह्म सनातनम् । सच्चिदानन्द रूपं तदवाङ्मनस गोचरम् । तस्मिन् सुविदिते सर्वं विज्ञातं स्यादिदं शुक । धनुस्तारं शरो ह्ययात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्य-मुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत् । अद्वैतं परमानन्दं शिवं याति तु केवलम् । अधिष्ठानं समस्तस्य जगतः सत्यचिद्घनम् । अहमस्मीति निश्चित्य वीत शोको भवेन्मुनिः । स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म यो वेद वै मुनिः । ब्रह्मैव भवति स्वस्थः सच्चिदानन्दमातृकः ॥ इत्युपनिषत् ॥

इति रुद्र हृदयोपनिषत् समाप्ता ॥

நடுவும் உச்சியும் மகேச்வரர் விஷ்ணு பிரம்மா. உலகத் தோற்றத்திற்காக ஒரே மூர்த்தியான ருத்ரர் மூன்ருகத் தன்னைச் செய்துகொண்டார். ருத்ரர் தர்மமூர்த்தி, விஷ்ணு உலக மூர்த்தி, பிரம்மா அறிவு மூர்த்தி. ருத்ரர் ஆண்; உமா பெண்; அவருக்கு[1] நமஸ்காரம், அவளுக்கு நமஸ் காரம். ருத்ரர் பிரம்மா, உமாவாணி; அவருக்கு நமஸ்காரம் அவளுக்கு நமஸ்காரம். ருத்ரர் விஷ்ணு, உமா லக்ஷ்மீ. அவருக்கு நமஸ்காரம் அவளுக்கு நமஸ்காரம்.

3. இரண்டற்ற ஸநாதனமாகிய பரப்பிரம்மம் அனைத் திற்கும் அதிஷ்டானம். அது ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபம், வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதது. சுகா! அது [2]அறியப் பட்டால் இது எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும். ஓங்காரம்

ருத்ரேண மூர்த்திரேகா த்ரிதாக்ருதா | தர்மோ ருத்ரோ ஜகத்விஷ்ணு: ஸர்வஜ்ஞானம் பிதாமஹ: | ருத்ரோ நர உமா நாரீ தஸ்மை தஸ்யை நமோ நம: | ருத்ரோ ப்ரஹ்மா உமா வாணீ தஸ்மை தஸ்யை நமோ நம: | ருத்ரோ விஷ்ணு-ருமா லக்ஷ்மீஸ் தஸ்மை தஸ்யை நமோ நம: || 2 ||

ஸர்வாதிஷ்ட்டான-மத்வந்த்வம் பரம் ப்ரஹ்ம-ஸநாதனம் | ஸச்சிதானந்த ரூபம் ததவாங்மனஸ-கோசரம் | தஸ்மின் ஸுவிதிதே ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாதிதம் சுக | தனுஸ்தாரம் சரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்ய-முச்யதே | அப்ரமத்தேன வேத்தவ்யம் சரவத்தன்மயோ பவேத் | அத்வைதம் பரமானந்தம் சிவம் யாதி து கேவலம் | அதிஷ்டானம் ஸமஸ்தஸ்ய ஜகத: ஸத்யசித்கனம் | அஹமஸ்மீதி நிச்சித்ய வீத சோகோ பவேன் முனி: | ஸ யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்ரஹ்ம யோ வேத வை முனி: | ப்ரஹ்மைவ பவதி ஸ்வஸ்த்த: ஸச்சிதானந்த மாத்ருக: | இத்யுபநிஷத் || 3

இதி ருத்ர ஹ்ருதயோபநிஷத் ஸமாப்தா |

வில், ஆத்மா அம்பு, பிரம்மம் லக்ஷ்யம் எனப்படுகிறது. கவனக்குறைவின்றி குறி எய்தப்பட வேண்டும். அம்பைப்போல் தன்மயமாகவேண்டும். பரமானந்தமான அத்வைத சிவத்தை அதனுல் ஒருவன் அடைவான். உலகனைத்திற்கும் அதிஷ்டானமாக விளங்கும் ஸச்சித்கனமான பிரம்மமாகவே நான் இருக்கிறேன் என்று நிச்சயித்து முனிவன் துன்பமற்றவனுகிருன். எவன் அங்ஙனம் பரப்பிரம்மத்தை யறிந்தவனே அந்த முனிவன் தன்னிடம் விளங்கும் ஸச்சிதானந்த வடிவான பிரம்மமாகவே விளங்குவான் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ருத்ரஹ்ருதயோபநிஷத்து முற்றும்

योगकुण्डलिन्युपनिषत् ॥ ८७ ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः।

कुण्डलिन्येव भवेच्छक्तिस्तां तु संचालयेद्बुधः। स्वस्थानादाभ्रुवोर्मध्यं शक्तिचालनमुच्यते। शक्तिः कुण्डलिनी नाम बिसतन्तु निभा शुभा। मूलकन्दं फणाग्रेण दृष्ट्वा कमलकन्दवत्। मुखेन पुच्छं संगृह्य ब्रह्मरन्ध्र समन्विता। पद्मासन गतः स्वस्थो गुदमाकुंच्य साधकः। वायुमूर्ध्वं गतं कुर्वन् कुंभकाविष्टमानसः। वाय्वाघात - वशादग्निः स्वाधिष्ठानगतो ज्वलन्। ज्वलनाघात-पवनाघातैरुन्निद्रितोऽहिराट्। ब्रह्मग्रन्थि ततो भित्त्वा विष्णुग्रन्थिं भिनत्त्यतः। रुद्रग्रन्थिं च भित्त्वैव कमलानि भिनत्तिषट्। सहस्रकमले शक्तिः शिवेन सह मोदते। सैवावस्था परा ज्ञेया सैव-निर्वृत्तिकारिणी ॥ १ ॥

---

87. யோககுண்டலின்யுபநிஷத்து

'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்.

1. குண்டலிதான் சக்திஸ்வருபம். புத்திமான் அந்த சக்தியை எழுப்பிச் சஞ்சரிக்கச் செய்ய வேண்டும். அது உறையும் இடமான மூலாதாரத்திலிருந்து எழுப்பிப் புருவ மத்தி வரை செலுத்துவது சக்திசாலனம் எனப்படுகிறது. அந்தக் குண்டலினீ சக்தி தாமரை நூல் போன்று மங்கள வடிவினள். தாமரைக் கிழங்கு போன்ற மூலாதாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வாயினுல் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு

யோககுண்டலின்யுபநிஷத் ॥ 87 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

குண்டலின்யேவ பவேச்சக்திஸ்தாம் து ஸஞ்சாலயேத்புத: । ஸ்வஸ்த்தாற் - தாப்ப்ருவோர் - மத்த்யம் சக்திசாலனமுச்யதே । சக்தி: குண்டலினி நாம பிஸதந்து நிபா சுபா । மூலகந்தம் பணுக்ரேண த்ருஷ்ட்வா கமல கந்தவத் । முகேன புச்சம் ஸங்க்ருஹ்ய ப்ரஹ்மரந்த்ர ஸமன்விதா । பத்மாஸன கத: ஸ்வஸ்த்தோ குதமாகுஞ்ச்ய ஸாதக: । வாயுமூர்த்த்வகதம் குர்வன் கும்பகாவிஷ்டமானஸ: । வாய்வாகாத - வசாதக்னி: ஸ்வாதிஷ்ட்டானகதோ ஜ்வலன் । ஜ்வலனகாத பவனகாதை-ருந்நித்ரிதோ(அ)ஹிராட் । ப்ரஹ்மக்ரந்த்திம் ததோ பித்வா விஷ்ணுக்ரந்த்திம் பினத்த்யத: । ருத்ரக்ரந்த்திஞ்ச பித்த்வைவ கமலானி பினத்திஷட் । ஸஹஸ்ர கமலே சக்தி: சிவேன ஸஹ மோததே । ஸைவாவஸ்த்தா பரா ஜ்ஞேயா ஸைவ நிர்வ்ருத்திகாரிணீ ॥ 1 ॥

பாம்புபோல் சுருண்டிருந்தவள் எழுந்தபின் பிரம்மரந்திரம் எனும் உச்சி வரை செல்வாள். ஸாதகன் சுகமாகப் பத்மாஸனத்தில் இருந்துகொண்டு குண்டியைச் சுருக்கி வாயுவை மேல் நோக்கிச் செலுத்தி கும்பகத்தில் மனதை நிறுத்தி, வாயுவால் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் உள்ள அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து வாயுவாலும் அக்னியாலும் எழுச்சியுற்ற குண்டலினி சக்தி பிரம்மக் கிரந்தியைப் பிளந்து பிறகு விஷ்ணு க்ரந்தியையும் ருத்ரக்ரந்தியையும் பிளந்து ஆறு கமலங்களையும் கடந்து ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் சிவனுடன் மகிழ்கிறது. அந்த நிலைதான் உத்தமமானது. விருத்தியெல்லாம் அடங்கியது.

कामेन विषयाकांक्षी विषयात्काममोहितः । द्वावेव संत्यजेन्नित्यं निरजनमुपाश्रयेत् । अपरं संत्यजेत् सर्वं यदीच्छेदात्मनो हितम् । अभ्यासवासना शक्त्या तरन्ति भवसागरम् । परायामंकुरीभूय पश्यन्त्यां द्विदलीकृता । मध्यमायां मुकुलिता वैखर्या विकसी कृता । पूर्वं यथोदिता या वाग्विलोमेनास्तगा भवेत् । तस्या वाचः परो देवः कूटस्थो वाक् प्रबोधकः । सोऽहमस्मीति निश्चित्य यः सदा वर्तते पुमान् । शब्दैरुच्चावचै-र्नीचै-र्भाषितोऽपि न लिप्यते । विश्वश्च तैजसश्चैव प्राज्ञश्चेति ते त्रयः । विराट् हिरण्य-गर्भश्च ईश्वरश्चेति ते त्रयः । ब्रह्माण्डं च पिण्डाण्डं लोका भूरादयः क्रमात् । स्वस्वोपाधि लयादेव लीयन्ते परमात्मनि । अण्डं ज्ञानाग्निना तप्तं लीयते कारणैः सह । परमात्मनि लीनं तत्परं ब्रह्मैव जायते । ततः स्तिमितगंभीरं न तेजो न तमस्ततम् । अनाख्यमनभिव्यक्तं सत् किंचिदवशिष्यते ।

2. காமத்தால் ஒருவன் விஷயங்களை நாடுகிறான். விஷயத்தால் மேலும் காமம் வளர்ந்து மயங்குகிறான். இரண்டையுமே விட்டு விலக வேண்டும். எப்பொழுதும் மாசற்ற பரம் பொருளை நாடவேண்டும். ஆத்மாவுக்கு நன்மையை விரும்புபவன் மற்ற அனைத்தையும் விலக்க வேண்டும். இப்படி அப்பியாஸத்தின் வாஸனை சக்தியால் பிறவிக் கடலைக் கடக்க வேண்டும். வாக்கானது பரா ஸ்தானத்தில் முளைத்து பச்யந்தி ஸ்தானத்தில் இரண்டிலை விட்டு மத்தியமையில் தளிர்த்து வைகரியில் மலர்கிறது. முதலில் இப்படி தோன்றிய வாக்கு விலோமத்தில் அஸ்தமிக்கிறது. அந்த வாக்கை எழுப்பும் கூடஸ்தன் உத்தம

காமேன விஷயாகாங்க்ஷீ விஷயாத் காம-மோஹித: । த்வாவேவ ஸந்த்யஜேந்நித்யம் நிரஞ்ஜன முபாச்ரயேத் । அபரம் ஸந்த்யஜேத் ஸர்வம் யதீச்சே-தாத்மனோ ஹிதம் । அப்யாஸ வாஸனா சக்த்யா தரந்தி பவஸாகரம் । பராயாமங்குரீபூய பச்யந்த்யாம் த்விதலீக்ருதா । மத்த்யமாயாம் முகுலிதா வைகர்யாம்-விகஸீக்ருதா । பூர்வம் யதோதிதா யா வாக் விலோ-மேனாஸ்தகா பவேத் । தஸ்யா வாச: பரோ தேவ: கூடஸ்த்தோ வாக் ப்ரபோதக: । ஸோ(அ)ஹமஸ்மீதி நிச்சித்ய ய: ஸதா வர்த்ததே புமான் । சப்தை-ருச்சா வசைர்-நீசைர்ப்-பாஷிதோ(அ)பி ந லிப்யதே । விச்வச்ச தைஜஸச்சைவ ப்ராஜ்ஞச்சேதி தே த்ரய: । விராட் ஹிரண்யகர்ப்பச்ச ஈச்வரச்சேதி தே த்ரய: । ப்ரம்-ஹாண்டஞ்ச பிண்டாண்டம் லோகா பூராதய: க்ரமாத் । ஸ்வஸ்வோபாதி லயாதேவ லீயந்தே பரமாத்மனி । அண்டம் ஜ்ஞானாக்னினா தப்தம் லீயதே காரணை: ஸஹ । பரமாத்மனி லீனம் தத்பரம் ப்ரஹ்மைவ ஜாயதே । ததஸ்திமித கம்பீரம் ந தேஜோ ந தமஸ்ததம் । அனாக்க்ய-மனபிவ்யக்தம் ஸத் கிஞ்சிதவசிஷ்யதே ।

தேவன். அவனே நான் என்ற நிச்சயத்துடன் எப்பொழுதும் எந்தப் புருஷன் வாழ்கிறானோ அவன் மேலானதோ கீழானதோ எந்த சப்தத்தாலும் பாஷையாலும் பற்றப் படுவதில்லை. ஜீவனுக்கு விச்வன் தைஜஸன் பிராக்ஞன் என்ற மூன்று நிலைகொப்ப பரமாத்மாவுக்கு விராட் ஹிரண்யகர்ப்பன் ஈச்வரன் என்று மூன்று நிலைகள். பிரம்மாண்டமும் பிண்டாண்டமுமான பூமி முதலிய உலகம் படிப்படியாக அவற்றின் உபாதியின் லயத்தால் பரமாத்வில் லயமடைகிறது. ஞானாக்னியால் எரிந்துபோன அண்டம் மூல காரணத்துடன் பரமாத்மாவில் லயித்து

ध्यात्वा मध्यस्थ-मात्मानं कलशान्तरदीपवत् । अंगुष्ठ-मात्र-मात्मान-मधूमज्योतिरूपकम् । प्रकाशयन्तमन्तः स्थं ध्यायेत् कूटस्थ-मव्ययम् । विज्ञानात्मा तथा देहे जाग्रत्स्वप्न-सुषुप्तितः । मायया मोहितः पश्चाद्बहु जन्मान्तरे पुनः । सत्कर्म परिपाकात्तु स्वविकारं चिकीर्षति । कोऽहं कथमयं दोषः संसाराख्य उपागतः । जाग्रत्स्वप्ने व्यवहरन् सुषुप्तौ क्व गतिर्मम । इति चिन्तापरो भूत्वा स्वभासा च विशेषतः । अज्ञानात्तु चिदाभासो बहिस्तापेन तापितः । दग्धं भवत्येव तदा तूलपिण्ड मिवाग्निना । दहरस्थः प्रत्यगात्मा नष्टेऽज्ञाने ततः परम् । विततो व्याप्य विज्ञानं दहत्येव क्षणेन तु । घटस्थ-दीपवच्छश्वदन्तरेव प्रकाशते । ध्यायन्नास्ते मुनिश्चैव-मासुप्ते-रामृतेस्तु यः । जीवन्मुक्तः स विज्ञेयः स धन्यः कृतकृत्यवान् । जीवन्मुक्तपदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते । विशत्यदेहमुक्तत्वं पवनोऽस्पन्दतामिव । अशब्द-मस्पर्श-मरूप-मव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्चयत् । अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं तदेव शिष्यत्यमलं निरामयम् ।। ९ ।।

इति योगकुण्डलिन्युपनिषत् समाप्ता ।

பரப்பிரம்மமாகவே ஆகிவிடுகிறது. அந்த கம்பீரமான சாந்த நிலையில் ஒளியோ இருளோ இல்லை. இன்னதென்று சொல்லமுடியாததும் வெளித்தோற்றமில்லாததுமான ஒரு உண்மைப் பொருள் எஞ்சி நிற்கிறது. ஒரு குடத்தினுள் மத்தியில் பிரகாசிக்கும் விளக்குப் போன்றதும் புகையற்ற ஜோதிவடிவானதும் கட்டை விரலளவுள்ளதுமான

த்த்யாத்வா மத்த்யஸ்த்த மாத்மானம் கலசாந்தர-தீபவத் । அங்குஷ்ட்ட மாத்ர - மாத்மான - மதூமஜ்யோதி-ரூபகம் । ப்ரகாசயந்த-மந்த: ஸ்த்தம் த்த்யாயேத் கூடஸ்த்த-மவ்யயம் । விஜ்ஞாநாத்மா ததா தேஹே ஜாக்ரத் ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்தித: । மாயயா மோஹித: பச்சாத் பஹு ஜன்மாந்தரே புந: । ஸத் கர்ம பரிபாகாத்து ஸ்வவிகாரம் சிகீர்ஷதி । கோ(அ)ஹம் கத-மயம் தோஷ: ஸம்ஸாராக்க்ய உபாகத: । ஜாக்ரத் ஸ்வப்னே வ்யவஹரன் ஸுஷுப்தௌ க்வ கதிர்மம । இதி சிந்தாபரோ பூத்வா ஸ்வபாஸா ச விசேஷத: । அஜ்ஞாநாத்து சிதாபாஸோ பஹிஸ்தாவேன தாபித : । தக்தம் பவத்யேவ ததா தூலபிண்டமிவாக்னிநா । தஹரஸ்த்த : ப்ரத்யகாத்மா நஷ்டே (அ)ஜ்ஞானே தத: பரம் । விததோ வ்யாப்ய விஜ்ஞானம் தஹத்யேவ க்ஷணேனது । மனோமயாஜ்ஞான மயான் ஸம்யக் தக்த்வா க்ரமேணது । கூடஸ்த்த தீபவச்சச்வதந்தரேவ ப்ரகாசதே । த்த்யாயன் நாஸ்தே முனிச் சைவ மாஸுப்தே-ராம்ருதேஸ்து ய: । ஜீவன்முக்த: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ தன்ய: க்ருத க்ருத்யவான் । ஜீவன் முக்த-பதம் த்யக்த்வா ஸ்வதேஹே காலஸாத்க்ருதே । விசத்யதேஹ முக்தத்வம் பவநோ (அ)ஸ்பந்ததாமிவ । அசப்த-மஸ்பர்ச-மரூப-மவ்யயம் ததா(அ)ரஸம் நித்ய-மகந்த்த-வச்சயத் । அநாத்யனந்தம் மஹத: பரம் த்த்ருவம் ததேவ சிஷ்யத்யமலம் நிராமயம் ।

இதி யோக குண்டலின்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

கூடஸ்தனை மாறுபாடற்ற அந்த ஆத்மாவை தியானிக்க வேண்டும். அப்பொழுது விழிப்பு கனவு உறக்கம் என்ற நிலைகளில் மாயையால் மயங்கிக் கிடந்த அந்த ஜீவன்

பல பிறவிகளின் முடிவில் புண்ணிய கர்மப் பயனால் 'நான் யார்? ஸம்ஸாரம் என்ற இந்த தோஷம் எனக்கு எப்படி ஏற்பட்டது? விழிப்பு கனவு உறக்கம் என்ற நிலைகளில் விவகரிக்கும் எனக்கு என்ன கதி?' என்று சிந்தையிலாழ்ந்து ஆத்மஜோதி விசேஷத்தால் ஞானத்தை யடைகிறன். அக்ஞானத்தால் வெளித்துன்பங்களால் தவித்துக் கொண்டிருந்த சிதாபாஸனுகிய அந்த ஜீவனுடைய துன்பம் தீ வைத்த பஞ்சுக் குவை போல் எரிந்து போகிறது. தஹராகாசத்திலிருக்கும் ப்ரத்ய காத்மா அக்ஞானம் நஷ்டமானபின் எங்கும் வியாபித்து மனோமயகோசம் விக்ஞானமய்கோசங்களிலுள்ள அக்ஞானங்களை ஒரு நொடியில் முற்றும் எரித்துவிட்டுக் குடத்தினுள் தீபம் போல் பிரகாசிக்கிறது. எந்த முனிவன் உறங்கும்

भस्मजाबालोपनिषत् ।। ८८ ।।

।। प्रथमोऽध्यायः ।।

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

अथ जाबाला भुसुण्डः कैलासशिखरावासं ओंकार स्वरूपिणं महादेव-मुमार्धकृत शेखरं सोमसूर्याग्निनयनं अनन्तेन्दुरविप्रभं व्याघ्रचर्माम्बरधर मृगहस्त भस्मोद्धूलित

---

88. பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம்

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

1. ஜாபால புசுண்டர் என்பவர் கைலாஸ சிகரத்தில் கோயில் கொண்டவரும் ஓங்கார ஸ்வரூபியும் மஹா

வரை சாகும் வரை அதை தியானித்துக் கொண்டிருக்கிருனே அவன் ஜீவன் முக்தன் என உணரவேண்டும். அவன் ஞானச் செல்வன், வாழ்க்கைப் பயனை எய்தியவன். தனது தேகம் காலவசத்தில் மறைந்த பின் ஜீவன் முக்தப் பதவியிலிருந்து விதேஹ முக்தியைச் சலனமற்ற காற்றைப்போல் அடைகிருன். சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஆகிய ஏதுமின்றி மாறுபாடின்றி, அடிமுடியின்றி மஹத்தத்துவத்திற்கப்பால் என்றுமுள்ள நோயற்ற மாசற்ற பரதத்துவமெதுவோ அது மட்டும் எஞ்சி நிற்கிறது.

இங்ஙனம் யோககுண்டலினீ உபநிஷத்து முற்றும்

பஸ்மஜாபாலோபநிஷத் ॥ 85 ॥

॥ ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய: ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

அத ஜாபாலா புஸுண்ட: கைலாஸசிகராவாஸம் ஓங்கார-ஸ்வரூபிணம் மஹாதேவ - முமார்த்தக்ருத - சேகரம் ஸோம ஸூர்யாக்னிநயனம் அனந்தேந்துர-விப்ரபம் வ்யாக்க்ரசர்மாம்பரதரம் । ம்ருகஹஸ்தம்

தேவரும் உமாதேவி பாகரும் சந்திரசேகரரும் ஸோம ஸூர்ய அக்னி நேத்திரமும் அளவற்ற சூரிய சந்திரப் பிரபையுடையவரும் புலித்தோல் உடுத்தவரும் மானை ஏந்தியவரும் விபூதிப் பூச்சுடையவரும் குறுக்காக மூன்று கோட்டுத் திருநீறு நெற்றியிலணிந்தவரும் புன்முறுவல் பூத்த ஐந்து விதமான ஐந்து பரிபூர்ண முகங்கள் படைத்தவரும் வீராஸனத்திலிருப்பவரும் அளவிடற்கரியவரும்

विग्रहं तिर्यक् त्रिपुण्ड्ररेखा विराजमान-भालप्रदेशं स्मित-संपूर्णं पञ्चविध-पंचाननं वीरासनारूढं अप्रमेयमनाद्यन्तं निष्कलं निर्गुणं शान्तं निरंजन-मनामयं हुंफट् कुर्वाणं शिव-नामान्यनिशमुच्चरन्तं हिरण्यबाहुं हिरण्यरूपं हिरण्यवर्णं हिरण्यनिधिं अद्वैतं चतुर्थं ब्रह्मविष्णुरुद्रातीतं एकं आशास्यं भगवन्तं शिवं प्रणम्य मुहुर्मुहु रभ्यर्च्य श्रीफलदलै-स्तेन भस्मना च नतोत्तमांगः कृतांजलिपुटः पप्रच्छाधीहि भगवन् वेदसारमुद्धृत्य त्रिपुण्ड्र विधिं यस्मादन्यानेनपेक्षमेव मोक्षो-पलब्धिः ॥ १ ॥

अथ सहोवाच भगवान् परमेश्वरः परम कारुणिकः प्रमथान् सुरानपि सोऽन्वीक्ष्य । पूतं प्रातरुदयात् गोमयं ब्रह्मपर्णे निधाय त्र्यम्बकमिति मन्त्रेण शोषयेत् । येन केनापि तेजसा तत्संगृह्योक्तमार्गेण प्रतिष्ठाप्य वह्निं तत्र तद्गोमय द्रव्यं निधाय सोमाय स्वाहेति मन्त्रेण ततस्तिल व्रीहिभिः

ஆதி பந்தமில்லாதவரும் நிஷ்கலரும் மாசற்றவரும் குணங்களைக் கடந்தவரும் சாந்த ஸ்வரூபியும் நோயற்றவரும் ஹும் பட் என்று மங்கள நாமங்களை ஜபிப்பவரும் தங்கக் கை படைத்தவரும் பொன்மேனி படைத்தவரும் தங்க வண்ணரும் பொற்குவை போன்றவரும், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்கப்பால் நான்காவது மூர்த்தியாகவும் இரண்டற்ற ஒன்றாகியவரும் அனைத்தையும் ஆள்பவரும் ஆகிய பகவான் சிவபிரானை மேன்மேலும் வணங்கிப் பூஜித்து பில்வதளத்தாலும் பில்வப் பழச் சாம்பலாலும் அர்ச்சித்து தலை வணங்கிக் கைகூப்பி 'பகவானே! எதனால் மற்ற எதையும் அபேக்ஷிக்காமல் மோக்ஷம் சித்திக்குமோ அந்த

பஸ்மோத்தூலிதவிக்ரஹம் திர்யக்த்ரிபுண்ட்ர - ரேகா-விராஜமான-பாலப்ரதேசம் ஸ்மிதஸம்பூர்ண -பஞ்சவித-பஞ்சானனம் வீராஸனாரூடம் அப்ரமேயமனுத்யந்தம் நிஷ்கலம் நிர்க்குணம் சாந்தம் நிரஞ்ஜனமனாமயம் ஹூம் பட் குர்வாணம் சிவநாமான்யநிசமுச்சரந்தம் ஹிரண்ய பாஹும் ஹிரண்யரூபம் ஹிரண்யவர்ணம் ஹிரண்யநிதிம் அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு-ருத்ராதீதம் ஏகம் ஆசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம் ப்ரணம்ய முஹுர்முஹுரப்ப்யர்ச்ய ஸ்ரீபலதலைஸ்தேன பஸ்மனா ச நதோத்தமாங்க: க்ருதாஞ்ஜலிபுட: பப்ரச்சாதீஹி பகவன் வேதஸாரமுத்த்ருத்ய த்ரிபுண்ட்ரவிதிம் யஸ்மா-தன்யான்யானனபேக்ஷ்யமேவ மோக்ஷாபலப்தி: ॥ 1 ॥

அத ஸஹோவாச பகவான் பரமேச்வர: பரம காருணிக: ப்ரமதான் ஸுரானபி வீக்ஷ்ய ஸோ(அ)ன்வீக்ஷ்ய। பூதம் ப்ராதருதயாத் கோமயம் ப்ரஹ்மபர்ணே நிதாய த்ர்யம்பகமிதி மந்த்ரேண சோஷயேத் । யேந கேநாபி தேஜஸா தத்ஸங்க்ருஹ்ய உக்தமார்க்கேண ப்ரதிஷ்ட்-டாப்ய வஹ்னிம் தத்ர தத்கோமயத்ரவ்யம் நிதாய ஸோமாய ஸ்வாஹேதி மந்த்ரேண ததஸ்தில-வ்ரீஹிபி:

வேத ஸாரமான த்ரிபுண்ட்ர விதியை உபதேசித் தருளுங் கள்' என்று பிரார்த்தித்தார்.

2. பரம காருணிகரான பகவான் பரமேச்வரர் பிரமத கணங்களையும் தேவ கணங்களையும் (புஸுண்டுவையும்) கடாக்ஷித்துப் பின்வருமாறு கூறியருளினார்:- காலையில் எழுந்து பரிசுத்தமாக பிரம்மபத்ரம் எனும் இலையில் த்ரியம்பக மந்திரத்தை ஜபித்துப் பசுவின் சாணியைச் சேகரித்து வைத்து அதை எவ்வகையிலோ உலர்த்த வேண்டும். முறைப்படி அக்னியைப் பிரதிஷ்டை செய்து

साज्यैर्जुहुयात् । अयं तेनाष्टोत्तरसहस्रं सार्धमेतद्वा । तत्रा-ज्यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति । तेन न पापं शृणोति । तद्धोम मन्त्र-स्त्र्यंबकमित्येव अन्ते स्विष्टकृत्पूर्णाहुतिस्तेनैव अष्ट-दिक्षु बलिप्रदानम् । तद्भस्म गायत्र्या संप्रोक्ष्य तद्धेमे राजते मृण्मये पात्रे निधाय रुद्रमन्त्रैः पुनरभ्युक्ष्य शुद्धदेशे संस्थापयेत् । ततो भोजयेद्ब्राह्मणान् । ततः स्वयं पूतो भवति ॥ २ ॥

भस्मधारणमकृत्वा नाश्नीयादापोऽन्नमन्यद्वा । प्रमादात् त्यक्त्वा भस्मधारणं न गायत्रीं जपेत् । न जुहुयादग्नौ तर्पयेद्देवानृषीन् पित्रादीन् । अयमेव धर्मः सनातनः सर्वपाप बाधको मोक्षहेतुः ॥ ३ ॥

அதில் சாணி உருண்டைகளை அடுக்கி எள்ளும் நெல்லும் கலந்த நெய்யால் ஆயிரத்தெட்டு தடவையே அதில் பாதியோ 'ஸோமாய ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்ய வேண்டும். ஒரு இலையை ஹோமக் கரண்டியாக உப யோகிக்கலாம். அதனால் பாவமில்லை. முடிவில் த்ரியம்பக மந்திரத்தை ஜபித்து ஸ்விஷ்டக்ருத் ஹோமம் செய்து பூர்ணாஹுதி செய்யவேண்டும். அம்மந்திரத்தாலேயே எட்டு திக்குகளிலும் பலிதானம். அந்த பஸ்மத்தை காயத்ரியால் ப்ரோக்ஷித்துத் தங்கப் பாத்திரத்திலோ வெள்ளிப் பாத்திரத்திலோ மண்பாண்டத்திலோ சேமித்து மீண்டும் ருத்ர மந்திரங்களால் புரோக்ஷித்துச் சுத்தமான

ஸாஜ்யைர்ஜுஹுயாத் । அயம் தேநாஷ்டோத்தர-ஸஹஸ்ரம் ஸார்த்தமேதத்வா । தத்ராஜ்யஸ்ய பர்ணமயீ ஜுஹூர்ப்பவதி । தேந ந பாபம் ச்ருஞ்ணோதி । தத்தோம மந்த்ரஸ்-த்ர்யம்பகமித்யேவ அந்தே ஸ்விஷ்டக்ருத்-பூர்ணாஹுதிஸ்தேனைவ அஷ்டதிக்ஷு பலிப்ரதானம் । தத்பஸ்ம காயத்ர்யா ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய தத்தைமே ராஜதே ம்ருண்மயே பாத்ரே நிதாய ருத்ரமந்த்ரை: புனரப்-யுக்ஷ்ய சுத்ததேசே ஸம்ஸ்த்தாபயேத் । ததோ போஜ-யேத் ப்ராஹ்மணான் । தத: ஸ்வயம் பூதோ பவதி ॥ 2 ॥

பஸ்மதாரண-மக்ருத்வா நாச்னீயாதாபோ(அ)ன்ன-மன்யத்வா । ப்ரமாதாத் த்யக்த்வா பஸ்மதாரணம் ந காயத்ரீம் ஜபேத் । ந ஜுஹுயாதக்னௌ தர்ப்பயேத் தேவான்ருஷீன் பித்ராதீன் । அயமேவ தர்ம: ஸநாதன: ஸர்வபாப நாசகோ மோக்ஷஹேது: ॥ 3 ॥

இடத்தில் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு பிராம்மணர்களுக்கு போஜனம் அளிக்க வேண்டும். அதனால் கர்த்தா தூய்மை யடைந்தவனாவான். பஸ்மதாரணம் இல்லாமல் அன்னத்தையோ வேறு எதையோ புசிக்கக் கூடாது, பஸ்மதா ரணமில்லாமல் ஞாபக மறதியால் காயத்ரீ ஜபம் செய்யக் கூடாது. அக்னியில் ஹோமம் செய்யக் கூடாது, தேவ தர்ப்பணம் ரிஷி தர்ப்பணம், பித்ரு தர்ப்பணம் முதலிய வற்றைச் செய்யக்கூடாது. இதுவே எல்லாப் பாவங் களையும் போக்கி மோக்ஷத்தையளிக்கும் ஸநாதன தர்மம்

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

अथ भुसुण्डो जाबालो महादेवं सांबं प्रणम्य पप्रच्छ किं नित्यं ब्राह्मणानां कर्तव्यम् । सामासेन तं होवाच । प्रागुदयान्निर्वर्त्य शौचादिक ततः स्नायात् । मार्जनम् रुद्र सूक्तैः । ततश्चाहृतं वासः परिधत्ते पाप्मनोऽप हृत्यै । उद्यन्त-मादित्य-मभिध्यायन् उद्धूलितांगं कृत्वा यथास्थानं भस्मना त्रिपुण्ड्रं रुद्राक्षं श्वेतान् बिभृयात् । ततः सन्ध्यां सकुशोऽहरह रुपासीत । अग्नौ जुहुयात् । शिवलिंगं त्रिसन्ध्यमभ्यर्च्य कुशेष्वासीनो ध्यात्वा सांबं मामेव रुद्र सूक्तैरभिषिच्य सितेन भस्मना श्रीफलदलैश्च त्रिशाखै-रार्द्रैरनार्द्रैर्वा । तत् पूजा साधनं कल्पयेच्च नैवेद्यं ततश्चैकादशरुद्रो जपनीयः । ओमित्यग्रे व्याहरेत् । नम इति पश्चात् । ततः शिवायेत्यक्षर त्रयम् । तारकोऽयं पंचाक्षरः । यो रुद्रो अग्नौ यो अप्सु य ओषधीषु यो रुद्रो विश्वा भुवना विवेशैवमेव । अयमेवात्मान्तरात्मा ब्रह्मज्योति-र्यस्मान्न मत्तोऽन्यः परः । अहमेव परो विश्वाधिकः । मामेव विदित्वाऽमृतत्वमेति ॥ १ ॥

इति भस्मजाबालोपनिषत् समाप्ता ।

இரண்டாவது அத்தியாயம்

மேலும் ஜாபால புசுண்டர் ஸாம்ப மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து 'பிராம்மணர்களால் நித்தியம் செய்யவேண்டிய கர்மா எது? என்று வினவினர். சுருக்கமாக மகா தேவர் பின்வருமாறு கூறினர். சூரிய உதயத்திற்கு முன் சௌசம் முதலியவற்றை முடித்து ஸ்நானம் செய்ய

॥ த்விதீயோ(அ)த்த்யாய: ॥

அத புஸுண்டோ ஜாபாலோ மஹாதேவம் ஸாம்பம் ப்ரணம்ய பப்ரச்ச கிம் நித்யம் ப்ராஹ்மணானாம் கர்த்தவ்யம் । ஸாமாஸேன தம் ஹோவாச । ப்ராக்ருத-யர்ந்நிர்வர்த்ய சௌசாதிகம் தத: ஸ்நாயாத் । மார்ஜனம் ருத்ர ஸூக்தை: । ததச்சாஹதம் வாஸ: பரிதத்தே பாப்மனோ(அ)பஹத்யை । உத்யந்த-மாதித்-யமபித்த்யாயன் உத்தூலிதாங்கம் க்ருத்வா யதாஸ்த்-தானம் பஸ்மனா-த்ரிபுண்ட்ரம் ருத்ராக்ஷம் ச்வேதான் பிப்ருயாத் । தத: ஸந்த்யாம் ஸகுசோ(அ)ஹரஹருபா-ஸீத । அக்நௌ ஜுஹுயாத் । சிவலிங்கம் த்ரிஸந்த்ய-மப்யர்ச்ய குசேஷ்வாஸீநோ த்த்யாத்வா ஸாம்பம் மாமேவ ருத்ர ஸூக்தைரபிஷிச்ய ஸிதேன பஸ்மனா ஸ்ரீபலதலைச்ச த்ரிசாகை-ரார்த்ரை-ரனார்த்ரைர்வா । தத் பூஜா ஸாதனம் கல்பயேச்ச நைவேத்யம் ததச்சைகாதச ருத்ரோ ஜபநீய: । ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் । நம இதி பச்சாத் । தத: சிவாயேத்யக்ஷர த்ரயம் । தாரகோ(அ)யம் பஞ்சாக்ஷர: । யோ ருத்ரோ அக்நௌ யோ அப்ஸு ய ஓஷதீஷு யோ ருத்ரோ விச்வா புவனா விவேசைவ மேவ । அயமேவாத்மா அந்தராத்மா ப்ரஹ்மஜ்யோதிர்-யஸ்மாந்ந மத்தோ(அ)ன்ய: பர: । அஹமேவ பரோ விச்வாதிக: । மாமேவ விதித்வா(அ)ம்ருதத்வமேதி ॥ 1

இதி பஸ்மஜாபாலோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

வேண்டும். ருத்ர ஸூக்தத்தால் துடைத்துக்கொண்டு பாவந்தேய மடியான வஸ்திரத்தை உடுக்கவேண்டும். உதிக்கும் சூரியனை தியானித்து விபூதி பூசி அங்கங்களில் முறைப்படி த்ரிபுண்ட்ரமணிந்து வெள்ளையாக ருத்ராக்ஷமும் அணிய வேண்டும். பிறகு பவித்திரத்துடன் ஸந்தியா

வந்தனம் நாள்தோறும் செய்து அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். மூன்று ஸந்திகளிலும் தர்ப்பாஸனத்தில் வீற்று அம்பிகையுடன் கூடிய என்னை ருத்ர ஸூக்தத்தால் அபிஷேகம் செய்து வெண்மையான விபூதியாலும் மூன்று இலைகளுள்ள பச்சை பில்வதளங்களாலோ உலர்ந்த பில்வதளங்களாலோ அர்ச்சித்து நைவேத்தியம் செய்ய வேண்டும். இது பூஜா ஸாதனம். பிறகு பதினோருதடவை ருத்ர ஜபமும் பஞ்சாக்ஷரீ ஜபமும். முதலில் 'ஓம்' பிறகு 'நம:' அதன்பின் 'சிவாய' என்ற மூன்றெழுத்து. இதுதான்

रुद्राक्षजाबालोपनिषत् ॥ ८९ ॥

'ओं आप्यायन्तु ममांगानि' इति शान्तिः ।

अथ हैनं कालाग्नि रुद्रं भुसुण्डः पप्रच्छ कथं रुद्राक्षोत्पत्तिः । तं होवाच भगवान् कालाग्नि रुद्रः । दिव्यवर्ष सहस्राणि चक्षुरुन्मीलितं मया । भूमावक्षि पुटाभ्यां तु पतिता जलबिन्दवः । तत्राश्रुबिन्दवो जाता महारुद्राक्ष वृक्षकाः । भक्तानां धारणात् पापं दिवारात्रिकृतं हरेत् । सुप्ते पीते सदाकालं रुद्राक्षं धारयेन्नरः ॥ १ ॥

---

89. ருத்ராக்ஷஜாபாலோபநிஷத்து

'ஓம்' ஆப்யாயந்து மமாங்கானி' என்று சாந்தி பாடம்.

1. காலாக்னிருத்ரரை அணுகி புஸுண்டர் 'ருத்ராக்ஷ உற்பத்தியைப் பற்றி உபதேசித்தருளுங்கள்' என்று பிரார்த்தித்தார். பகவான் காலாக்னிருத்ரர் கூறியது பின் வருமாறு :

(ஸம்ஹார காலத்தில்) ஆயிரம் தேவ வருஷம் என்

பஞ்சாக்ஷரீ. நெருப்பிலும் நீரிலும் செடி கொடிகளிலும் உலகனைத்திலுமாக எந்த ருத்ரர் எங்கும் புகுந்துறைகிறரோ அவரே ஆத்மா எனவும் அந்தராத்மா எனவும் பிரம்மஜ்யோதி எனவும் கூறப்படுகிருர். அவர் நானே, வேறில்லை. உலகைக் கடந்து அப்பாலுள்ள பரம் பொருளும் நானே. அங்ஙனம் என்னை அறிந்தவன் அமிருதத்துவத்தை அடைகிருன்.

இங்ஙனம் பஸ்மஜாபால உபநிஷத்து முற்றும்

ருத்ராக்ஷஜாபாலோபநிஷத் ॥ 89 ॥

ஓம் ஆப்யாயந்து மமாங்கானி ' இதி சாந்தி: ।

அத ஹைனம் காலாக்னிருத்ரம் புஸுண்ட: பப்ரச்ச கதம் ருத்ராக்ஷோத்பத்தி: । தம் ஹோவாச பகவான் காலாக்னி ருத்ர: । திவ்யவர்ஷ ஸஹஸ்ராணி சக்ஷுருன்மீலிதம் மயா । பூமாவக்ஷிபுடாப்ப்யாம் து பதிதா ஜலபிந்தவ: । தத்ராச்ருபிந்தவோ ஜாதா மஹா ருத்ராக்ஷ வ்ருக்ஷகா: । பக்தானும் தாரணத் பாபம் திவா ராத்ரிக்ருதம் ஹரேத் । ஸுப்தே பீதே ஸதாகாலம் ருத்ராக்ஷம் தாரயேந்நர: ॥ 1 ॥

கண்கள் திறந்திருந்தன. (அவற்றை மூடுமுன்) அவற்றிலிருந்து பூமியில் விழுந்த கண்ணீர்த்துளிகளிலிருந்து பெரிய ருத்ராக்ஷ விருக்ஷங்கள் தோன்றின. இரவு பகல்களில் பக்தர்கள் செய்த பாவங்களை அவை போக்குகின்றன. மனிதன் உறங்குகையிலும் பானம் செய்கையிலும் எல்லாக் காலத்திலும் ருத்ராக்ஷத்தை அணிந்து கொண்டிருக்கட்டும்.

धात्रीफलप्रमाणं यच्छ्रेष्ठमुदाहृतम्। बदरीफलमात्रं तु मध्यमं प्रोच्यते बुधैः। अधमं चणकमात्रं स्यात् प्रक्रियैषा मयोच्यते। ब्राह्मणो बिभृयाच्छ्वेतान् रक्तान् राजा तु धारयेत्। पीतान्वैश्यन्तु बिभृयात्कृष्णान् शूद्रस्तु धारयेत्। स्वयमेव कृतं द्वारं रुद्राक्षं स्यादिहोत्तमम्। यत्तु पौरुष-प्रयत्नेन कृतं तन्मध्यमं भवेत्। समान् स्निग्धान् दृढान् स्थूलान् क्षौम सूत्रेण धारयेत्। सर्वगात्रेण सौम्येन सामान्यानि विचक्षणः। निकषे हेमरेखाभा यस्य रेखा प्रदृश्यते। तदक्षमुत्तमं विद्यात् तद्धार्यं शिवपूजकैः ॥ २ ॥

एक वक्त्रं तु रुद्राक्षं परतत्त्व स्वरूपकम्। तद्धारणात् परे तत्त्वे लीयते विजितेन्द्रियः। द्विवक्त्रं तु मुनिश्रेष्ट चार्धनारीश्वरात्मकम्। धारणादर्धनारीशः प्रीयते तस्य नित्यशः। त्रिमुखं चैव रुद्राक्ष-मग्नित्रय-स्वरूपकम्।

---

2. நெல்லிக்காயளவுள்ள ருத்ராக்ஷம் எதுவோ அது சிறந்ததெனப்படும். இலந்தைப்பழ அளவு மத்தியமம் எனப்படும்; அறிவாளிகளால் கடலையளவு கடைப்பட்டதெனப்படும். அவற்றின் உபயோகம் இனி கூறுகிறேன். பிராம்மணன் வெள்ளையானதையும் க்ஷத்திரியன் சிவப்பானதையும் வைசியன் மஞ்சளானதையும் சூத்ரன் கருப்பானதையும் அணிய வேண்டும். இயற்கையிலேயே துவாரமுள்ளது உத்தமம். மனிதனால் துவாரம் செய்யப்பட்டது மத்தியமம், சமமாகவும் பளபளப்பாகவும் கெட்டியாகவும் பருமனாகவும் உள்ளவற்றைப் பொருக்கியெடுத்துப் பட்டு நூலில் கோத்து அணிந்து கொள்ள வேண்டும். முழுதும் ஒரே மாதிரி உள்ளவை ஸாமான்யம்

தாத்ரீபல ப்ரமாணம் யச்ச்ரேஷ்டமுதா ஹ்ருதம் I பதரீபல மாத்ரம் து மத்த்யமம் ப்ரோச்யதே புதை: I அதமம் சணகமாத்ரம் ஸ்யாத் ப்ரக்ரியைஷா மயோச்யதே I ப்ராஹ்மணே பிப்ருயாச்ச்வேதான் ரக்தான் ராஜா து தாரயேத் I பீதான் வைச்யஸ்து பிப்ருயாத் க்ருஷ்ணான் சூத்ரஸ்து தாரயேத் I ஸ்வயம்மேவ க்ருதம் த்வாரம் ருத்ராக்ஷம் ஸ்யாதிஹோத்தமம் I யத்து பௌருஷ ப்ரயத்னேன க்ருதம் தனமத்த்யமம் பவேத் I ஸமான் ஸ்நிக்தான் த்ருடான் ஸ்த்தூலான் க்ஷௌமஸூத்ரேண தாரயேத் I ஸர்வகாத்ரேண ஸௌம்யேன ஸாமான்யானி விசக்ஷண: I நிகஷே ஹேமரேகாபா யஸ்ய ரேகா ப்ரத்ருச்யதே I ததக்ஷமுத்தமம் வித்யாத் தத்தார்யம் சிவபூஜகை: II 2 II

ஏக வக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் பரதத்வ-ஸ்வரூபகம் I தத்தாரணாத் பரே தத்வே லீயதே விஜிதேந்த்ரிய: I த்விவக்த்ரம் து முனிச்ரேஷ்ட சார்த்தநாரீச்வராத்மகம் I தாரணாதர்த்தநாரீச: ப்ரீயதே தஸ்ய நித்யச: I த்ரிமுகஞ் சைவ ருத்ராக்ஷமக்னித்ரய ஸ்வரூபகம் I தத்தாரணாச்ச

எதில் பொன் வர்ணமான கோடு தெரிகிறதோ அது உத்தமம். அது சிவ பூஜை செய்பவர்களால் அணிதற்குரியது.

3. ஒரு முகமுள்ள ருத்ராக்ஷம் பரதத்துவ ஸ்வருபம். அதை அணிபவன் இந்திரிய ஜயம் பெற்றுப் பரதத்துவத்தில் லயிப்பான். முனிசிரேஷ்டரே! இரண்டு முகமுள்ளது அர்த்தநாரீச்வர ஸ்வருபம். அதை அணிபவனிடம் அர்த்தநாரீசுவரர் அருள் எப்பொழுதும் சுரக்கும். மூன்று முகமுடையது மூன்று அக்னிகளின் ஸ்வரூபம். அதை அணிந்தால் அக்னி தேவருடைய அருள் கிட்டும். நான்கு

तद्धारणाच्च हुतभुक् तस्य तुष्यति नित्यदा । चतुर्वक्त्रं तु रुद्राक्षं चतुर्वक्त्र-स्वरूपकम् । तद्धारणाच्चतुर्वक्त्रः प्रीयते तस्य नित्यदा । पंचवक्त्रं तु रुद्राक्षं पंचब्रह्म स्वरूपकम् । पंचवक्त्रः स्वयं ब्रह्म पुंहत्याच्च व्यपोहति । षड्वक्त्रमपि रुद्राक्षं कार्तिकेयाधिदैवतम् । तद्धारणान्महाश्रीः स्यान्महदारोग्यमुत्तमम् । मति विज्ञान संपत्ति शुद्धये धारयेत्सुधीः । विनायकाधिदेवं च प्रवदन्ति मनीषिणः । सप्तवक्त्रं तु रुद्राक्षं सप्तमाताधिदैवतम् । तद्धारणान्महाश्रीः स्यान्महदारोग्यमुत्तमम् । महती ज्ञानसंपत्तिः शुचिर्धारणतः सदा । अष्टवक्त्रं तु रुद्राक्षं अष्टमात्राधिदैवतम् । वस्वष्टकप्रियं चैव गंगा प्रीतिकरं तथा । तद्धारणादिमे प्रीता भवेयुः सत्यवादिनः । नव वक्त्रं तु रुद्राक्षं नवशक्त्यधिदैवतम् । तस्य धारण मात्रेण प्रीयन्ते नवशक्तयः । दशवक्त्रं तु रुद्राक्षं यमदैवत्यमीरितम् । दशाप्रशान्ति जनकं धारणान्नात्रसंशयः ।

முகமுடையது நான்முக பிரம்மாவின் வடிவம். அதை அணிந்தால் பிரம்மா ப்ரீதியடைவார். ஐந்துமுக ருத்ராக்ஷம் பஞ்சப்ரம்ம ஸ்வரூபம். அது பிரம்மஹத்தி பாவத்தைப் போக்கும். ஆறுமுக ருத்ராக்ஷம் கார்த்தி கேயரை அதிதேவதையாக உடையது. அதை அணிவதால் பெருஞ் செல்வமும் சிறந்த ஆரோக்கியமும் ஏற்படும். நல்ல புத்தி சிறந்த ஞானம் ஸம்பத்து தூய்மை அனைத்திற்கும் இடம். புத்திமான் அதை தரிக்கவேண்டும். விநாயகர் முதலிய தெய்வங்களும் அருள் புரியும் என்று அறிவாளிகள் கூறுகிறார்கள். ஏழுமுக ருத்ராக்ஷம் ஸப்த மாதாக்களை அதிதெய்வமாகக் கொண்டது. அதை எப்

ஹ்ருதபுக் தஸ்ய துஷ்யதி நித்யதா | சதுர்வக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் சதுர்வக்த்ர-ஸ்வரூபகம் | தத்தாரணாச்-சதுர்வக்த்ர: ப்ரீயதே தஸ்ய நித்யதா | பஞ்சவக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் பஞ்சப்ரஹ்மஸ்வரூபகம் | பஞ்சவக்த்ர: ஸ்வயம் ப்ரஹ்ம பும் ஹத்யா ச வ்யபோஹதி | ஷட்-வக்த்ரமபி ருத்ராக்ஷம் கார்த்திகேயாதிதைவதம் | தத்-தாரணான்மஹாஸ்ரீ: ஸ்யான்மஹதாரோக்யமுத்தமம் மதிவிஜ்ஞான ஸம்பத்தி சுத்தயே தாரயேத் ஸுதீ: | விநாயகாதிதைவஞ்ச ப்ரவதந்தி மனீஷிண: | ஸப்த வக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் ஸப்தமாதாதிதைவதம் | தத்-தாரணான்மஹாஸ்ரீ: ஸ்யான்மஹ-தாரோக்ய-முத்தமம் | மஹதீ ஜ்ஞானஸம்பத்தி: சுசிர்த்தாரணத: ஸதா | அஷ்டவக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் அஷ்டமாத்ராதிதைவ-தம் | வஸ்வஷ்டகப்ரியஞ்சைவ கங்கா ப்ரீதிகரம் ததா | தத்தாரணாதிமே ப்ரீதா பவேயு: ஸத்யவாதின: | நவ வக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் நவசக்த்யதிதைவதம் | தஸ்ய தாரண மாத்ரேண ப்ரீயந்தே நவசக்தய: | தசவக்த்ரம் து ருத்ராக்ஷம் யமதைவத்யமீரிதம் | தசா ப்ரசாந்தி ஜனகம் தாரணாந்நாத்ர ஸம்சய: | ஏகாதச முகம்

பொழுதும் தரிப்பதால் செல்வப் பெருக்கு உத்தம உடல் நலம், சிறந்த ஞான சம்பத்து எல்லாம் உண்டாகும். எட்டுமுக ருத்ராக்ஷம் எட்டு மாத்ருகா தேவிகளின் உறைவிடம். அதை அணிபவர்கள் ஸத்தியவாதிகளாக வும் அஷ்ட மாதாக்களின் ப்ரீதியையும் அஷ்ட வசுக் களின் ப்ரீதியையும் கங்கா தேவியின் அருளையும் பெறுப ராவார். ஒன்பது முக ருத்ராக்ஷம் நவசக்திகளின் உறை விடம். அதை அணிவதால் நவசக்திகளின் அருள் ஏற்படும். பத்துமுகமுடையது யமனை தேவதையாக உடையது. அதை அணிவதால் (நவக்ரஹ) தசைகளின்

एकादशमुखं त्वक्षं रुद्रैकादशदैवतम् । तदिदं दैवतं प्राहुः सदा सौभाग्यवर्धनम् । रुद्राक्षं द्वादशमुखं महाविष्णु-स्वरूपकम् । द्वादशादित्य रूपं च बिभर्त्येव हि तत्परम् । त्रयोदशमुखं त्वक्षं कामदं सिद्धिदं शुभम् । तस्या धारण मात्रेण कामदेवः प्रसीदति । चतुर्दशमुखं चाक्षं रुद्र नेत्र समुद्भवम् । सर्वव्याधिहरं चैव सर्वदारोग्यमाप्नुयात् । रुद्राक्षमूलं तद् ब्रह्मा तन्नालं विष्णुरेव च । तन्मुखं रुद्र इत्याहुस्त द्विन्दुः सर्वदेवताः । य इमां रुद्राक्षजाबालोपनिषदं नित्यमधीते स महान् भवति । स गुरुः सर्वेषां मन्त्राणा-मुपदेष्टा भवति ॥ ३ ॥

इति रुद्राक्षजाबालोपनिषत् समाप्ता ।

சாந்தி ஏற்படும், சந்தேகமில்லை. பதினொரு முகம் கொண்டது ஏகாதச ருத்ரர்களை தெய்வமாக உடையது. அது எப்பொழுதும் ஸௌபாக்கியத்தை வளர்க்கும் என்று கூறுவர். பன்னிரண்டு முகமுள்ள ருத்ராக்ஷம் மஹா விஷ்ணு ஸ்வரூபம். பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களையும் தன்னுட் கொண்டது, பதின்மூன்று முகமுடையது விரும்பிய சுப சித்தியை அளிப்பது. அதை அணிவதால் காம தேவன் அருள் கிட்டும். ருத்ர நேத்திரத்திலிருந்து தோன்றிய பதினான்கு முக ருத்ராக்ஷம் எல்லா வியாதிகளையும் போக்கி எப்பொழுதும் ஆரோக்கியத்தை தோற்றுவிக்கும், எவர் இந்த ருத்ராக்ஷ ஜாபால உபநிஷத்தத்தை

த்வக்ஷம் ருத்ரைகாதசதைவதம் । ததிதம் தைவதம் ப்ராஹு: ஸதா ஸௌபாக்ய வர்த்தனம் । ருத்ராக்ஷம் த்வாதசமுகம் மஹாவிஷ்ணு ஸ்வரூபகம் । த்வாத சாதித்ய ரூபஞ்ச பிபர்த்யேவஹி தத்பரம் । த்ரயோதச முகம் த்வக்ஷம் காமதம் ஸித்திதம் சுபம் । தஸ்யா தாரண மாத்ரேண காமதேவ: ப்ரஸீததி । சதுர்த்தச முகஞ்சாக்ஷம் ருத்ர நேத்ர ஸமுத்பவம் । ஸர்வ வ்யாதி ஹரஞ்சைவ ஸர்வதாரோக்யமாப்னுயாத் । ருத்ராக்ஷ மூலம் தத்ப்ரஹ்மா தந்நாளம் விஷ்ணுரேவச । தன்முகம் ருத்ர இத்யாஹுஸ் தத்பிந்துஸ்ஸர்வ தேவதா: । இமாம் ருத்ராக்ஷ ஜாபாலோபநிஷதம் நித்யமதீதே ஸமஹான் பவதி । ஸகுரு: ஸர்வேஷாம் மந்த்ராணாமுபதேஷ்டா பவதி ॥ 3 ॥

இதி ருத்ராக்ஷஜாபாலோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

நாள் தோறும் படிக்கிறரோ அவர் மஹானாகவும் எல்லோருக்கும் குருவாகவும் எல்லா மந்திரங்களையும் உபதேசிக்கக்கூடியவராகவும் விளங்குவார்.

இங்ஙனம் ருத்ராக்ஷஜாபாலஉபநிஷத்து முற்றும்

गणपत्युपनिषत् ॥ ९० ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

अथ गणेशाथर्वशीर्षं व्याख्यास्यामः । ओं नमस्ते गणपतये । त्वमेव प्रत्यक्षं तत्त्वमसि । त्वमेव केवलं कर्तासि । त्वमेव केवलं धर्तासि । त्वमेव केवलं हर्तासि । त्वमेव सर्वं खल्विदं ब्रह्मासि । त्वं साक्षादात्मासि नित्यम् ॥ १

ऋतं वच्मि । सत्यं वच्मि ॥ २ ॥

अव त्वं माम् । अव वक्तारम् । अव श्रोतारम् । अव दातारम् । अव धातारम् । अवानूचानमव शिष्यम् । अव पश्चात्तात् । अव पुरस्तात्तात् । अवोत्तरात्तात् । अव दक्षिणात्तात् । अव चोर्ध्वात्तात् । अवाधरात्तात् । सर्वतो मां पाहि पाहि समन्तात् ॥ ३ ॥

---

90. கணபத்யுபநிஷத்து

'ஓம்' பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

1. கணேச அதர்வவேத உபநிஷத்தை இனி வியாக்கியானம் செய்வோம். ஓம் கணபதியே! உமக்கு நமஸ்காரம். நீரே கண்கண்ட தத்துவம். நீர் ஒருவரே சிருஷ்டி கர்த்தா. ஸ்திதிகர்த்தா. ஸம்ஹார கர்த்தா. இது எல்லாமே பிரம்மம் என்ற அது நீரே. எப்போழுதும் உள்ள ஆத்மா நீரே.

கணபத்யுபநிஷத் ॥ 90 ॥

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

அத கணேசா தர்வ சீர்ஷம் வ்யாக்க்யாஸ்யாம: ।
ஓம் நமஸ்தே கணபதயே । த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் தத்த்வமஸி । த்வமேவ கேவலம் கர்த்தாஸி । த்வமேவ கேவலம் தர்த்தாஸி । த்வமேவ கேவலம் ஹர்த்தாஸி । த்வமேவ ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மாஸி । த்வம் ஸாக்ஷாதாத்மாஸி நித்யம் ॥ 1 ॥

ருதம் வச்மி । ஸத்யம் வச்மி ॥ 2 ॥

அவத்வம் மாம் । அவ வக்தாரம் । அவ ச்ரோதாரம் । அவ தாதாரம் । அவ தாதாரம் । அவானூசானமவ சிஷ்யம் । அவ டச்சாத்தாத் । அவ புரஸ்தாத்தாத் । அவோத்தராத்தாத் । அவ தக்ஷிணாத்தாத் । அவ சோர்த்த்வாத்தாத் । அவாதராத்தாத் । ஸர்வதோ மாம் பாஹி பாஹி ஸமந்தாத் ॥ 3 ॥

---

2. உலகின் ஒழுங்காகவும் உண்மைப் பொருளாகவும் உள்ளவர் நீரே என்று கூறுகிறேன்.

3. நீர் என்னைக் காப்பாற்றியருளும். ஓதுபவரையும், கேட்பவரையும், கொடுப்பவரையும். தாங்குபவரையும், ஆசானையும், சீடனையும் காத்தருளும். மேற்கிலும் கிழக்கிலும் வடக்கிலும் தெற்கிலும். மேலும் கீழும் எங்கெங்கும் முற்றும் காத்தருளும்.

त्वं वाङ्मयस्त्वं चिन्मयः । त्वमानन्दमयस्त्वं ब्रह्ममयः । त्वं सच्चिदानन्दाद्वितीयोऽसि । त्वं ज्ञानमयो विज्ञानमयोऽसि । त्वं प्रत्यक्षं ब्रह्मासि ॥ ४ ॥

सर्वं जगदिदं त्वत्तो जायते । सर्वं जगदिदं त्वत्तस्तिष्ठति । सर्वं जगदिदं त्वयि लयमेष्यति । सर्वं जगदिदं त्वयि प्रत्येति । त्वं भूमिरापोऽनलोऽनिलो नभः । त्वं चत्वारि वाक् पदानि ॥ ५ ॥

त्वं गुणत्रयातीतः । त्वं देहत्रयातीतः । त्वं कालत्रयातीतः । त्वं मूलाधारस्थितोऽसि नित्यम् । त्वं शक्तित्रयात्मकः । त्वां योगिनो ध्यायन्ति नित्यम् । त्वं ब्रह्मा त्वं विष्णुस्त्वं रुद्रस्त्वमिन्द्र-स्त्वमग्नि-स्त्वं वायुस्त्वं सूर्यस्त्वं चन्द्रमास्त्वं ब्रह्म भूर्भुवस्सुवरोम् ॥ ६ ॥

गणादिं पूर्वमुच्चार्य वर्णादिं तदनन्तरम् । अनुस्वारः परतरः । अर्धेन्दु लसितम् । तारेणरुद्धं । एतत् तवमनुस्वरूपम् । गकारः पूर्वरूपम् । अकारो मध्यरूपम् ।

---

4. நீரே வாக்காகவும் அறிவாகவும் ஆனந்த வடிவாகவும் பிரம்மமயமாகவும் அத்வீதீய ஸச்சிதானந்தமாகவும் விளங்குகிறீர். நீரே ஞானமும் விஞ்ஞானமும். நீரே பிரத்யக்ஷ பிரம்மம்.

5. இவ்வுலகனைத்தும் உம்மிடமிருந்தே தோன்றி, நிலைத்து லயமடைகிறது. உம்மிடமே திரும்பிப் புகுகிறது. நிலம் நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் எல்லாம் நீரே, (பரா பச்யந்தீ மத்த்யமா வைகரீ என்ற) நான்குவித வாக்கும் நீரே.

த்வம் வாங்மயஸ்த்வம் சின்மய: | த்வமானந்த மயஸ்த்வம் ப்ரஹ்மமய: | த்வம் ஸச்சிதானந்தாத் விதீயோ (அ) ஸி | த்வம் ஞானமயோ விஜ்ஞானமயோ (அ)ஸி | த்வம் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி || 4 ||

ஸர்வம் ஜகதிதம் த்வத்தோ ஜாயதே | ஸர்வம் ஜகதிதம் த்வத்தஸ்திஷ்ட்டதி | ஸர்வம் ஜகதிதம் தவயி லயமேஷ்யதி | ஸர்வம் ஜகதிதம் த்வயி ப்ரத்யேதி | த்வம் பூமி-ராபோ(அ)நலோ அநிலோ நப: | த்வம் சத்வாரி வாக்பதானி || 5 ||

த்வம் குணத்ரயாதீத: | த்வம் தேஹத்ரயாதீத: | த்வம் காலத்ரயாதீத: | த்வம் மூலாதாரஸ்த்திதோ(அ)ஸி நித்யம் | த்வம் சக்தித்ரயாத்மக: | த்வாம் யோகினோ த்த்யாயந்தி நித்யம் | த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் விஷ்ணுஸ் -த்வம் ருத்ரஸ்-த்வமிந்த்ரஸ் த்வமக்னிஸ்-த்வம் வாயுஸ் த்வம் ஸூர்யஸ்த்வம் சந்த்ரமாஸ்-த்வம் ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம் || 6 ||

கணாதிம் பூர்வமுச்சார்ய வர்ணாதிம் ததனந்தரம் | அனுஸ்வார: பரதர: | அர்த்தேந்து லஸிதம் | தாரேண ருத்தம் | ஏதத்தவ மனுஸ்வரூபம் | ககார: பூர்வரூபம் | அகாரோ மத்த்யரூபம் | அனுஸ்வாரச் சாந்த்யரூபம் |

---

6. நீர் முக்குணங்களைக் கடந்தவர் என்றும் மூலாதாரத்தில் உறைபவர். மூன்று (இச்சா ஞான க்ரியா) சக்திவடிவானவர். உம்மை யோகிகள் இடைவிடாது தியானிக்கிறார்கள். பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் ருத்திரரும் நீரே. இந்திரனும் அக்னியும் வாயுவும் சூரியனும் சந்திரனும் நீரே. பூ: புவ: ஸுவ: என்ற வியாஹிருதிகளும் ஓங்காரப் பொருளாகிய பிரம்மமும் நீரே.

अनुस्वारश्चान्त्यरूपम् । बिन्दुरुत्तररूपम् । नादः सन्धानम् । सं हिता सन्धिः । सैषा गणेश विद्या । गणक ऋषिः । निचृद्गायत्री छन्दः । गणपतिर्देवता । ओं गं गणपतये नमः ॥ ७ ॥

एकदन्ताय विद्महे वक्रतुण्डाय धीमहि । तन्नोदन्तिः प्रचोदयात् ॥ ८ ॥

एकदन्तं चतुर्हस्तं पाशमंकुश धारिणम् । रदं च वरदं हस्तै-र्बिभ्राणं मूषकध्वजम् । रक्तं लंबोदरं शूर्पकर्णकम् रक्त वाससम् । रक्त गन्धानुलिप्तांगं रक्त पुष्पैः सुपूजितम् । भक्तानुकंपिनं देवं जगत्कारण-मच्युतम् । आविर्भूतं च सृष्ट्यादौ प्रकृतेः पुरुषात् परम् । एवं ध्यायति यो नित्यं स योगी योगिनां वरः ॥ ९ ॥

नमो व्रातपतये नमो गणपतये नमः प्रमथपतये नमस्ते अस्तु लंबोदराय एकदन्ताय विघ्ननाशिने शिवसुताय श्रीवरद-मूर्तये नमो नमः ॥ १० ॥

---

7. ககாரத்துடன் பிந்துவும் நாதமும் பிரணவமும் சேர்ந்தது உம்முடைய மந்திரம். கணகர் ருஷி, நிச்ருத் காயத்ரீச்சந்தம், கணபதி தேவதை. ஓம் கம் கணபதயே நம: என்பது மந்த்ரம்.

8. 'ஏகதந்தாய வித்மஹே வக்ரதுண்டாயதீமஹி। தந்நோ தந்தி: ப்ரசோதயாத்' | என்பது கணேச காயத்ரீ.

9. ஒரு தந்தமும் நான்கு கைகளும், அவற்றில் பாசம் அங்குசம். ஒடித்த கொம்பு, வரமுத்திரை ஆகியவற்றுடன்

பிந்து ருத்தரூபம் । நாத: ஸந்த்தானம் । ஸ்ஹிதா ஸந்த்தி: । ஸைஷா கணேச வித்யா । கணகருஷி: । நிச்ருத் காயரீச்சந்த: । கணபதிர் தேவதா । ஓம் கம் கணபதயே நம : ॥ 7 ॥

ஏகதந்தாய வித்மஹே வக்ரதுண்டாய தீமஹி । தந் நோ தந்தி: ப்ரசோதயாத் ॥ 8 ॥

ஏக தந்தம் சதுர்ஹஸ்தம் பாச மங்குச-தாரிணம் । ரதஞ்ச வரதம் ஹஸ்தைர்-பிப்ராணம் மூஷிக த்வஜம் । ரக்தம் லம்போதரம் சூர்ப்ப கர்ணகம் ரக்த வாஸஸம் । ரக்த கந்தானுலிப்தாங்கம் ரக்த புஷ்பை: ஸுபூஜிதம் । பக்தானு கம்பினம் தேவம் ஜகத்காரணமச்யுதம் । ஆவிர்ப்பூதஞ்ச ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ ப்ரக்ருதே: புருஷாத் பரம் । ஏவம் த்யாயதி யோ நித்யம் ஸயோகீ யோகிநாம் வர: ॥ 9 ॥

நமோ வ்ராதபதயே நமோ கணபதயே நம: ப்ரமதபதயே நமஸ்தே அஸ்து லம்போதராய ஏக தந்தாய விக்ன நாசினே சிவ ஸுதாய ஸ்ரீ வரத மூர்த்தயே நம: ॥ 10 ॥

கூடியவரும், மூஞ்சூறுக் கொடியுடையவரும் சிவப்பு வண்ணரும், தொங்கும் வயிறும், முறம் போன்ற காது களும் உடையவரும், சிவந்த ஆடையும், சிவப்பு சந்தனப் பூச்சும் உடையவரும், உலகிற்குக் காரணமாகியவரும் அன்பர்களை நழுவவிடாது அவர்களுக்கிரங்கி அருள் புரிபவரும், சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஆவிர்ப்பவித்த வரும், பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் அப்பாற்பட்ட வரு மாகிய இந்த தெய்வத்தை எவர் எப்பொழுதும் தியானிக் கிருரோ அவர் யோகிகளிற்சிறந்தவராவார்,

10. கூட்டங்களுக்குத் தலைவரும், குமாங்களுக்குத்

एतदथर्वशीर्षं योऽधीते । स ब्रह्मभूयाय कल्पते । स सर्वतः सुखमेधते । स सर्वविघ्ने-र्न बाध्यते । स पञ्च महा पापात् प्रमुच्यते । सायमधीयानो दिवसकृतपाप नाशयति । प्रातरधीयानो रात्रिकृतपापं नाशयति । सायं प्रातः प्रयुंजानो अपापो भवति । सर्वत्राधीयानोऽपविघ्नो भवति । धर्मार्थं काम मोक्षं च विन्दति । इदमथर्वशीर्षं अशिष्याय न देयम् । यो यदि मोहाद्दास्यति स पापीयान् भवति । सहस्रावर्तनात् । यं यं काममधीते । तं तमनेन साधयेत् ॥ ११ ॥

अनेन गणपति-मभिषिंचति स वाग्मी भवति । चतुर्थ्या-मनश्नेन जपति । स विद्यावान् भवति । इत्यथर्व-वाक्यम् । ब्रह्माद्याचरणं विद्यात् । न बिभेति कदाचनेति । ॥ १२ ॥

தலைவரும், பிரமத கணங்களுக்குத் தலைவரும் ஆகிய லம்போதரருக்கு நமஸ்காரம். வரத மூர்த்தியும் சிவ குமாரரும் விக்னங்களைப் போக்குபவருமான ஏக தந்தருக்கு நமஸ்காரம்.

11. இந்த அதர்வ சீர்ஷத்தை அத்தியயனம் செய்பவர் பிரம்மஸ்வரூபியாக விளங்குவதற்குரியவராவார். எங்கெங்கும் இன்பமுறுவார். எந்த இடையூறுகளாலும் துன்புறமாட்டார். பஞ்சமகா பாதங்களைப் போக்குவார். மாலையில் இதைப் படித்தால் பகலில் செய்த பாவம் நீங்கும். காலையில் படித்தால் இரவில் செய்த பாவம் நீங்கும். காலையிலும் மாலையிலும் படித்தால் பாவமே

ஏத ததர்வ சீர்ஷம்யோ(அ)தீதே । ஸ ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே । ஸ ஸர்வத: ஸுகமேததே । ஸ ஸர்வ விக்க்னைர்-ந பாத்த்யதே । ஸ பஞ்சமஹா பாபாத் ப்ரமுச்யதே । ஸாய-மதீயானோ திவஸக்ருத-பாபம் நாசயதி । ப்ராதரதீயானோ ராத்ரிக்ருதபாபம் நாசயதி । ஸாயம் ப்ராத: ப்ரயுஞ்ஜானோ அபாபோ பவதி । ஸர்வத் ராதீயானோ(அ)பவிக்க்னோபவதி । தர்மார்த்த-காமமோக்ஷஞ்ச விந்ததி । இதமதர்வசீர்ஷம் அசிஷ்யாய நதேயம் । யோ யதி மோஹாத் தாஸ்யதி । ஸ பாபீயான் பவதி । ஸஹஸ்ராவர்த்தனாத் । யம் யம் காமமதீதே । தம் தமனேன ஸாதயேத் ॥ 11 ॥

அனேன கணபதிமபிஷிஞ்சதி । ஸ வாக்மீ பவதி । சதுர்த்த்யா-மனச்னேன ஜபதி । ஸவித்யாவான் பவதி । இத்யதர்வ வாக்யம் । ப்ரஹ்மாத்யாசரணம் வித்யாத் । ந பிபேதி கதாசனேதி ॥ 12 ॥

அணுகாது. எங்கும் படிப்பவரிடம் தடைகள் எல்லாம் நீங்கும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற புருஷார்த்தங்கள் கைகூடும். இந்த அதர்வ சீர்ஷத்தைச் சீடரல்லாதவர்க்கு அளிக்கலாகாது. மதிமயங்கிக் கொடுப்பவர் பாவியாவார். ஆயிரம் தடவை ஆவ்ருத்தி செய்வதால் எது எதை விரும்பினாலும் அது கைகூடும்.

12. இதனால் கணபதிக்கு அபிஷேகம் செய்தால் பேச்சுத் திறமையுடையவராவார், சதுர்த்தியில் பட்டினியிருந்து ஜபித்தால் கல்வியில் சிறப்புடையவராவார். பிரம்மாதி தேவர்களால் இது அனுஷ்டிக்கப்பட்டது என்பது

यो तूर्वांकुरै-र्यजति । वैश्रवणोपमो भवति । यो लाजै-र्यजति । य यशोनान् भवति । स मेधावान् भवति । यो मोदक सहस्रेण यजति । स वांछितफलमवाप्नोति । स सर्वं लभते स सर्वं लभते । अष्टौ ब्राह्मणान् सम्यक् ग्राहयित्वा । सूर्य वर्चस्वी भवति । सूर्यग्रहे महानद्यां प्रतिमा सन्निधौ वा जप्त्वा । सिद्धमन्त्रो भवति । महाविघ्नात् प्रमुच्यते । महा पापात् प्रमुच्यते । स सर्वविद्भवति स सर्वविद्भवति । य एवं वेद । इत्युपनिषत् ॥ १३ ॥

इति गणपत्युपनिषत् समाप्ता ॥

அதர்வர் கூறியது என்று அறியவேண்டும். இதை அத்தியானம் செய்பவர் ஒருபொழுதும் அஞ்சமாட்டார்.

13. அருகம் புல்லால் ஹோமம் செய்பவர் குபேரனுக்கொப்பாவார். நெல் பொரியால் ஹோமம் செய்பவர் கீர்த்திமிக்கவராவார், மேதைபடைத்தவராவார், ஆயிரம் கொழுக்கட்டைகளால் ஹோமம் செய்பவர் எண்ணியது எண்ணியாங்கெய்துவர். நெய் தோய்ந்த ஸமித்துக்களால் [ஹோமம் செய்பவர் அனைத்தையும் அடைவர். எட்டு பிராம்மணர்களுக்கு நன்ருக இதைப் பயிற்றுவித்தால் சூரியன்போல் ஒளிபடைத்தவராவர். சூரிய கிரகண காலத்தில் புண்ணிய நதிதீரத்திலோ தெய்வப் பிரதிமையின்ஸந்நிதியிலோ ஜபித்தால் மந்திரஸித்தி எய்துவர்

யோ தூர்வாங்குரைர்யஜதி । ஸ வைச்ரவணோப-மோ பவதி । யோ லாஜைர்யஜதி । ஸ யசோவான்பவதி ஸ மேதாவான் பவதி । யோ மோதக ஸஹஸ்ரேண யஜதி । ஸ வாஞ்ச்சித பலமவாப்னோதி ய: ஸாஜ்ய ஸமித்பிர்யஜதி । ஸ ஸர்வம் லபதே ஸ ஸர்வம் லபதே । அஷ்டௌ ப்ராஹ்மணான் ஸம்யக் க்ராஹயித்வா ஸூர்ய வர்ச்சஸ்வீ பவதி । ஸூர்யக்ரஹே மஹாநத்யாம் ப்ரதிமா ஸந்நிதௌ வா ஜப்த்வா । ஸித்தமந்த்ரீ பவதி । மஹா விக்னாத்ப்ரமுச்யதே । ஸ ஸர்வவித்பவதி ஸ ஸர்வ வித்பவதி । ய ஏவம் வேத । இத்யுபநிஷத் ॥ 13 ॥

இதி கணபத்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ।

பெரிய இடையூறுகளினின்று விடுபடுவர். இதையறிந்தவர் எல்லாமறிந்தவராவர், எல்லாமறிந்தவராவர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் கணபதி உபநிஷத்து முற்றும்

—❋—

श्रीजाबालदर्शनोपनिषत् ॥ ९१ ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

दत्तात्रेयो महायोगी भगवान् भूत भावनः । चतुर्भुजो महाविष्णु-र्योगसाम्राज्य दीक्षितः । तस्य शिष्यो मुनिवरः । सांकृतिर्नाम भक्तिमान् । पप्रच्छ गुरु-मेकान्ते प्रांजलि-विनयान्वितः । भगवन् ब्रूहि मे योगं साष्टांगं सप्रपंचकम् । येन विज्ञान मात्रेण जीवन्मुक्तो भवाम्यहम् । सांकृते शृणु वक्ष्यामि योगं साष्टांगदर्शनम् । यमश्च नियमश्चैव तथैवासनमेवच । प्राणायामस्तथा ब्रह्मन् प्रत्याहारस्ततः परम् । धारणा च तथा ध्यानं समाधिश्चाष्टमं मुने । अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यं दयार्जवम् । क्षमा धृतिर्मिताहारः शौचं चैव यमा दश ॥ १ ॥

---

91. ஜாபாலதர்சனோபநிஷத்து

'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்.

1. நான்கு கை படைத்த மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமும் உலகை ஆள்பவரும் ஆகிய பகவான் தத்தாத்ரேயர் யோக ஸாம்ராஜ்ய தீக்ஷிதரான மஹாயோகீ, ஸாங்க்ருதி என்ற பக்திமானான முனிபுங்கவர் அவருடைய சீடர். அவர் குருநாதரை அணுகி விநயத்துடன் கைகூப்பி ஏகாந்தத்தில் 'பகவானே! எட்டு அங்கங்களும் ஐந்து வகை ஸ்தானங்களும் கூடியதுமான எதையறிந்தால்

ஜாபாலதர்சனோபநிஷத் || 91 ||

'ஓம் ஆப்யாயந்து!' இதி சாந்தி: ||

தத்தாத்ரேயோ மஹாயோகீ பகவான் பூத பாவன: | சதுர்ப்புஜோ மஹாவிஷ்ணுர்-யோக-ஸாம் ராஜ்ய தீக்ஷித: | தஸ்ய சிஷ்யோ முனிவர: ஸாங் க்ருதிர் நாம பக்திமான் | பப்ரச்ச குரு-மேகாந்தே ப்ராஞ்ஜலிர்-விநயான்வித: | பகவன் ப்ரூஹி மே யோகம் ஸாஷ்டாங்கம் ஸப்ரபஞ்சகம் | யேநு விஜ்ஞான மாத்ரேண ஜீவன் முக்தோ பவாம்யஹம் ஸாங்க்ருதே ச்ருணு வக்ஷ்யாமி யோகம் ஸாஷ்டாங்க தர்சனம் | யமச்ச நியமச்சைவ ததைவாஸனமேவ ச | ப்ராணாயாமஸ்ததா ப்ரஹ்மன் ப்ரத்யாஹாரஸ்ததந் பரம் | தாரணா ச ததா த்த்யானம் ஸமாதிச்சாஷ்டமம் முனே | அஹிம்ஸா ஸத்ய-மஸ்தேயம் ப்ரஹ்மசர்யம் தயார்ஜவம் | க்ஷமா த்ருதிர் மிதாஹார: சௌசஞ்- சைவ யமா தச || 1 ||

நான் ஜீவன் முக்தி அடைவேனோ அப்படிப்பட்ட யோக சாஸ்திரத்தை எனக்கு உபதேசித்தருளுங்கள்" என்று விண்ணப்பித்தார். தத்தாத்ரேயர் கூறியது:— ஸாங்க்ருதியே! அஷ்டாங்கதர்சனமாகிய யோகத்தைக் கூறுகிறேன், கேளும். யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்பவை அஷ்டாங்கம். முதலாவது யமம் என்பது அஹிம்ஸை, ஸத்யம், அஸ்தேயம் (கள்ளாமை), பிரம்ம சரியம், தயை, நேர்மை, பொறுமை, திடம், மிதமான ஆஹாரம், பரிசுத்தம் ஆகியவற்றின் அப்பியாஸம்.

तपः सन्तोष-मास्तिक्यं दानमीश्वर-पूजनम् । सिद्धान्त श्रवणं चैव ह्रीर्मतिश्च जपो व्रतम् । एते च नियमाः ।। २ ।।

स्वस्तिकं गोमुखं पद्मं वीर सिंहासने तथा । भद्रं मुक्तासनं चैव मयूरासनमेव च । सुखासन समाख्यं च नवमं मुनिपुङ्गव । येन केन प्रकारेण सुखं धैर्यं च जायते । तत् सुखासनमित्युक्त-मशक्तस्तत्समाश्रयेत् । आसनं विजितं येन जितं तेन जगत् त्रयम् । अनेन विधिना युक्तः प्राणायामं सदा कुरु ।। ३ ।।

पर्वताग्रे नदी तीरे बिल्वमूले वनेऽथवा । मनोरमे शचौ देशे मठं कृत्वा समाहितः । आरभ्यचासनं पश्चात् प्राङ्मुखो दङ् मुखोऽपि वा । समग्रीवशिरः कायः संवृतास्यः सुनिश्चलः । नासाग्रे शशभृद्बिम्बे बिन्दु मध्ये तुरीयकम् ।

---

2. தவம், ஸந்தோஷம், ஆஸ்திக்யம், தானம், ஈசுவர பூஜை, சித்தாந்த சிரவணம், தீமையில் அச்சம், தெளிந்த புத்தி, ஜபம், விரதம் ஆகிய பத்தும் நியமம்.

3. ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், பத்மம், வீராஸனம், ஸிஹ்மா ஸனம், பத்ரம், முக்தாஸனம் மயூராஸனம், ஸுகாஸனம் என்ற ஒன்பதும் முக்கியமான ஆஸனங்கள். முனிபுங்க வரே! எந்த ஆஸனத்தின் பழக்கத்தால் அது எப்படியிருந் தாலும் சுகமும் யோகாப்பியாஸத்தில் தைரியமும் தோன்றுமோ அது சுகாஸனம் எனப்படும். மற்ற ஆஸ்னங்களைப் பழகச் சக்தி இல்லாதவர் அதை ஏற்க லாம். ஆஸன ஜயம் ஏற்பட்டால் அது முவுலகையும்

தப: ஸந்தோஷ - மாஸ்திக்யம் தானமீச்வர பூஜனம் । ஸித்தாந்த ச்ரவணஞ் சைவ ஹ்ரீர்-மதிச்ச ஜபோ வ்ரதம் । ஏதே ச நியமா: ॥ 2 ॥

ஸ்வஸ்திகம் கோமுகம் பத்மம் வீரஸிஹ்மாஸனே ததா ! பத்ரம் முக்தாஸனஞ் சைவ மயூராஸனமேவ ச ; ஸுகாஸன ஸமாக்யஞ்ச நவமம் முனிபுங்கவ । யேந கேந ப்ரகாரேண ஸுகம் தைர்யஞ்ச ஜாயதே । தத் ஸுகாஸன - மித்யுக்த மசக்தாஸ் தத்ஸமாசரேத் । ஆஸனம் விஜிதம் யேந ஜிதம் தேந ஜகத்-த்ரயம் । அநேந விதிநா யுக்த: ப்ராணாயாமம் ஸதா குரு ॥ 3 ॥

பர்வதாக்ரே நதீதீரே பில்வமூலே வனே(அ) தவா। மனோரமே சுசௌ தேசே மடம் க்ருத்வா ஸமாஹித: । ஆரப்ய சாஸனம் பச்சாத்ப்ராங்முகோதங் முகோ(அ)பிவா । ஸமக்ரீவ சிர: காய: ஸம்வ்ருதாஸ்ய: ஸுநிச்சல: । நாஸாக்ரே சசப்ருத்பிம்பே

ஜயித்தது போலாகும். இப்படி ஆஸன விதியுடன் கூடிய பின் எப்பொழுதும் பிராணாயாமத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

4. மலை உச்சியிலோ, நதீதீரத்திலோ, வனத்தில் பில்வ மரத்தடியிலோ மனத்திற்கினிய பரிசுத்தமான இடத்தில் ஒரு மடத்தை அமைத்துக் கொண்டு ஒன்றுபட்ட மனத்துடன் பழகிய ஆஸனத்திலிருந்து கொண்டு கிழக்கு முகமாகவோ வடக்கு முகமாகவோ உடலும் கழுத்தும் தலையும் சமமாக இருக்கும்படி உட்கார்ந்து கொண்டு முகத்தை மூடிக்கொண்டு அசையாமல் மூக்கு நுனியில் சந்திர பிம்பத்தில் பிந்து மத்தியில் நாலாவது நிலையில் பெருகும் அமிருதத்தை கவனத்துடன் கண்களால்

स्रवन्त ममृतं पश्येन्नेत्राभ्यां सुसमाहितः । इडया प्राणमाहृत्य पूरयित्वोदरे स्थितम् । ततोऽग्निं देहमध्यस्थं ध्यायन् ज्वालावलीयुतम् । बिन्दु-नादसमायुक्त-मग्निबीजं विचिन्तयेत् । पश्चाद्विरेचयेत् सम्यक् प्राणं पिङ्गलया बुधः । पुनः पिङ्गलयापूर्य - वह्निबीजमनुस्मरेत् । पुनर्विरेचयेद्धीमान् इडयैव शनैः शनैः । त्रिचतुर्वासरं वाऽथ त्रिचतुर्वारमेव च । षट् कृत्वा विचरेन्नित्यं रहस्येवं त्रिसन्धिषु । नाडी शुद्धिमवाप्नोति पृथक् चिह्नोपलक्षितः । शरीर लघुता-दीप्ति-वह्ने-र्जाठरवर्तिनः । नादाभिव्यक्तिरेतत् चिह्नं तत् सिद्धि सूचकम् । यावदेतानि संपश्येत् तावदेवं समाचरेत् ॥ ४ ॥

अथातः सप्रवक्ष्यामि प्रत्याहारं महामुने । इन्द्रियाणां विचरतां विषयेषु स्वभावतः । बला दाहरणं तेषां प्रत्याहारः स उच्यते । यत्पश्यति तु तत्सर्वं ब्रह्म पश्यन् समाहितः ।

பார்க்க வேண்டும், இடையால் பிராண வாயுவை உள்ளிழுத்து வயிற்றிலடக்கி தேக மத்தியிலுள்ள அக்னி ஜ்வாலையை தியானித்து, பிந்து வுடனும் நாதத்துடனும் கூடிய அக்னி பீஜத்தை (ரம்) தியானிக்க வேண்டும். பிறகு மூச்சை வெளிவிட்டு புத்திமான் பிராணனைப் பிங்கலையால் நன்றாக உள்ளே இழுத்து அக்னி பீஜத்தை தியானிக்க வேண்டும். மீண்டும் வெளியே விட்டு, தீமான் இடையால் உள்ளிழுக்க வேண்டும். இப்படி மெதுவாக மூன்று நான்கு நாட்கள் அல்லது மூன்று நான்கு வாரம் முச்சந்திகளிலும் ஆறு தடவை பழகிக் கொண்டு எப்பொழுதும் ரகசியத்தில்

பிந்துமத்த்யே துரீயகம் | ஸ்ரவந்த-மம்ருதம் பச்யே ந்நேத்ராப்ப்யாம் ஸுஸமாஹித: | இடயா ப்ராண-மாஹ்ருஷ்ய பூரயித்வோதரேஸ்த்திதம் | ததோ (அ)க்னிம் தேஹமத்த்யஸ்த்தம் த்த்யாயன் ஜ்வாலா வலீயுதம் | பிந்துநாத ஸமாயுக்த-மக்னிபீஜம் விசிந்தயேத் | பச்சாத் விரேசயேத் ஸம்யக் ப்ராணம் பிங்கலயா புத: | புன: பிங்கலயா பூர்ய வஹ்னிபீஜமனு ஸ்மரேத் | புனர்விரேசயேத்தீமான் இடயைவ சனை: சனை: | த்ரிசதுர்-வாஸரம் வா(அ)த த்ரிசதுர் வாரமேவ ச | ஷட்க்ருத்வா விசரேந்நித்யம் ரஹஸ்யேவம் த்ரிஸந்த்திஷு | நாடீசுத்தி-மவாப்னோதி ப்ருதக்சிஹ்னோபலக்ஷித: | சரீரலகுதா தீப்திர்-வஹ்னேர்-ஜாடர வர்த்தின: | நாதாபிவ்யக்திரேதத் சிஹ்னம் தத்ஸித்தி ஸூசகம் | யாவதேதானி ஸம்பச்யேத் தாவதேவம் ஸமாசரேத் || 4 ||

அதாத: ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ப்ரத்யாஹாரம் மஹாமுனே | இந்த்ரியாணாம் விசரதாம் விஷயேஷு ஸ்வபாவத: | பலாதாஹரணம் தேஷாம் ப்ரத்யாஹார: ஸ உச்யதே | யத்பச்யதி து தத்ஸர்வம் ப்ரஹ்ம பச்யன் ஸமாஹித: | ப்ரத்யாஹாரோ பவேதேஷ

வசிக்க வேண்டும், அதனால் நாடிகளின் சுத்தியை அடைவான். தனியாக அடையாளங்களும் தோன்றும். சரீரம் லேசாகவும் வயிற்றில் ஜாடராக்னியின் விருத்தியும் ஏற்படும். குரலும் தெளிவாகும், இவை சித்தியைக் காட்டும் அடையாளங்கள், இவற்றைக் காணும் வரை அப்பியசிக்க வேண்டும்.

இனி பிரத்யாஹாரத்தைக் கூறுகிறேன். இயற்கையாக விஷயங்களில் சஞ்சரிக்கும் இந்திரியங்களை பலாத்கார

प्रत्याहारो भवेदेष ब्रह्मविद्भिः पुरोदितः । यद्यच्छुद्ध-मशुद्धं वा करोत्यामरणान्तिकम् । तत्सर्वं ब्रह्मणे कुर्यात् प्रत्याहारः स उच्यते । अथवा नित्यकर्माणि ब्रह्माराधन बुद्धितः । काम्यानि च तथा कुर्यात् प्रत्याहारः स उच्यते । अथवा वायुमाकृष्य स्थानात् स्थानं निरोधयेत् । नासाभ्यां वायु-माकृष्य निश्चलः स्वस्तिकासनः । पूरयेदनिलं विद्वाना-पादतलमस्तकम् । पश्चात्पादद्वये तद्वन् मूलाधारे तथैव च । नाभिकन्दे च हृन्मध्ये कण्ठमूले च तालुके । भ्रुवोर्मध्यं ललाटे च तथा मूर्धनि धारयेत् । देहे स्वात्ममतिं विद्वान् समाकृष्य समाहितः । आत्मनात्मनि निर्द्वंद्वे निर्विकल्पे निरोधयेत् । प्रत्याहारः समाख्यातः साक्षाद्वेदान्तवेदिभिः । एवमभ्यसतस्तस्य न किंचिदपि दुर्लभम् ॥ ५ ॥

अथातः संप्रवक्ष्यामि धारणाः पंच सुव्रत । देहमध्यगते व्योम्नि बाह्याकाशं तु धारयेत् । प्राणे बाह्यानिलं तद्व ज्ज्वलने चाग्निमौदरे । तोयं तोयांशके भूमिं भूमिभागे महामुने ।

மாகத்திருப்புதல் பிரத்யாஹாரம் எனப்படும். பார்ப்பதையெல்லாம் ஒன்றுபட்ட மனதுடன் பிரம்ம ஸ்வருபமாகப் பார்ப்பதும் பிரத்யாஹாரம் என்று பிரம்ம ஞானிகளால் கூறப்படுகிறது. சாகும்வரை சுத்தமோ அசுத்தமோ அனைத்தையும் பிரம்மார்ப்பணமாகச் செய்வதும் பிரத்யாஹாரம் எனக் கூறப்படுகிறது. மேலும் நித்திய கருமங்களை ஈச்வராராதனை புத்தியுடன் செய்வதும் காமிய கருமங்களையும் அவ்வாறே செய்வதும் பிரத்யாஹாரம் எனப்படும். இது தவிர, பிராணவாயுவை உள்ளிழுத்து ஒவ்வொரு ஸ்தானமாக நிறுத்துதலும் பிரத்யா

ப்ரஹ்மவித்பி: புரோதித: । யத்யச் சுத்தமசுத்தம் வா கரோத்யாமரணாந்திகம் । தத்ஸர்வம் ப்ரஹ்மணே குர்யாத் ப்ரத்யாஹார: ஸ உச்யதே । அதவா நித்ய கர்மாணி ப்ரஹ்மாராதன புத்தித: । காம்யானி ச ததா குர்யாத் ப்ரத்யாஹார: ஸ உச்யதே । அதவா வாயுமாக்ருஷ்ய ஸ்த்தானாத் ஸ்த்தானம் நிரோதயேத் । நாஸாப்ப்யாம்வாயுமாக்ருஷ்ய நிச்சல: ஸ்வஸ்தி காஸன: । பூரயேதநிலம் வித்வா-னுபாததல மஸ்தகம் । பச்சாத் பாதத்வயே தத்வன்-மூலாதாரே ததைவ ச । நாபி கந்தே ச ஹ்ருன்மத்த்யே கண்ட்ட மூலே ச தாலுகே । ப்ப்ருவோர் மத்த்யம் லலாடே ச ததா மூர்த்தனி தாரயேத் । தேஹே ஸ்வாத்மமதிம் வித்வான் ஸமாக்ருஷ்ய ஸமாஹித: । ஆத்மனாத்மனி நிர்த்வந்த்வே நிர்விகல்பே நிரோதயேத் । ப்ரத்யாஹார: ஸமாக்க்யாத: ஸாக்ஷாத் வேதாந்த வேதிபி: । ஏவமப்ப்யஸதஸ்தஸ்ய ந கிஞ்சிதபி துர்லபம் ॥ 5 ॥

அதாத: ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி தாரணா: பஞ்சஸுவ்ரத । தேஹமத்த்யகதே வ்யோம்னி பாஹ்யாகாசம் து தாரயேத் । ப்ராணே பாஹ்யாநிலம் தத்வஜ் ஜ்வலனே சாக்னி-மௌதரே । தோயம் தோயம் தோயாம்சகே

ஹாரம். ஸ்வஸ்திகாஸனத்தில் இருந்துகொண்டு மூச்சை இழுத்து அறிவாளி கால் முதல் தலை வரை நிரப்பிப் பிறகு இரு பாதங்களிலும். மூலாதாரத்திலும் நாபியிலும் இருதய மத்தியிலும் கழுத்தடியிலும் தாடையிலும் புருவ மத்தியிலும் நெற்றியிலும் தலை உச்சியிலும் தாரணை செய்ய வேண்டும். மேலும் தேகத்தைத்தான் என்று எண்ணுவதை விடுத்து அவ்வெண்ணத்தை கவனத்துடன் இரண்டற்ற நிர்விகல்பமாக்கி பரமாத்மாவில் லயிக்கச் செய்ய வேண்டும். வேதாந்த விற்பன்னர்களால் இதுவே

हयवरलकाराख्यं मन्त्रमुच्चारयेत्क्रमात् । धारणैषा परा-प्रोक्ता सर्वपाप विशोधिनी । जान्वन्तं पृथिवी ह्यशो ह्यपां पाय्वन्तमुच्यते । हृदयान्तस्तथा-ह्यग्नि अशो भ्रूमध्यान्तोऽ निलांशकः । आकाशांसस्तथा प्राज्ञ मूर्धान्तः परिकीर्तितः । ब्रह्माणं पृथिवी भागे विष्णुं तोयांशके तथा । अग्न्यंशे च महेशान-मीश्वरं च अनिलांशके । आकाशांशे महाप्राज्ञ धारयेत्तु सदाशिवम् । अथवा तव वक्ष्यामि धारणां मुनिपुङ्गव । पुरुषे सर्वं शास्तारं बोधानन्दमयं शिवम् । धारयेद्बुद्धिमान् नित्यं सर्वपापविशुद्धये । ब्रह्मादिकार्यरूपाणि स्वे स्वे संहृत्य कारणे । सर्वकारणमव्यक्त-मनिरूप्य-मचेतनम् । साक्षादात्मनि संपूर्णे धारयेत् प्रणवेन तु । इन्द्रियाणि समाहृत्य मनसात्मनि योजयेत् ॥ ६ ॥

உண்மையான பிரத்யாஹாரம் எனப்படும். இவ்வாறு அப்பியாஸம் செய்பவர்க்கு அடைய முடியாதது எதுவுமில்லை.

6 இனி ஐந்து வகையான தாரணையைக் கூறுகிறேன். நல்ல விரதம் பூண்டவரே! உடல் மத்தியிலுள்ள ஆகாசத்தில் வெளியிலுள்ள ஆகாசத்தை தாரணை செய்ய வேண்டும், பிராண வாயுவில் வெளி வாயுவையும், ஜாடராக்னியில் வெளி அக்னியையும், ஜலாம்சத்தில் ஜலத்தையும், பூமிபாகத்தில் பூமி தத்துவத்தையும் தாரணை செய்யவேண்டும். முனிவரே! ஹம், யம், ரம், வம், லம் என்ற பஞ்ச பூத மந்திரங்களையும் கிரமமாக ஜபிக்க வேண்டும். இந்த உத்தமமான தாரணை எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கும் என்று கூறப்படுகிறது. உடலில்

பூமிம் பூமிபாகே மஹா முனே । ஹயவரலகாராக்யம் மந்த்ரமுச்சாரயேத் க்ரமாத் । தாரணைஷா பராப் ரோக்தா ஸர்வ பாபவிசோதினீ । ஜான்வந்தம் ப்ருதிவீஹ்யம்சோ ஹ்யபாம் பாய்வந்த-முச்யதே । ஹ்ருதயாந்தஸ்ததாஹ்யக்னி அம்சோ ப்ப்ருமத்த்-யாந்தோ(அ)நிலாம்சக: । ஆகாசாம்ஸஸ் - ததா ப்ராஜ்ஞ மூர்த்தாந்த: பரி கீர்த்தித: । ப்ரஹ்மாணம் ப்ருதிவீபாகே விஷ்ணும் தோயாம்சகே ததா । அக்ன்யம்சே ச மஹேசானமீச்வரஞ்சாநிலாம்சகே । ஆகாசாம்சே மஹாப்ராஜ்ஞ தாரயேத்து ஸதாசிவம் । அதவா தவ வக்ஷ்யாமி தாரணாம் முனிபுங்கவ । புருஷே ஸர்வ சாஸ்தாரம் போதானந்தமயம் சிவம் । தாரயேத் புத்திமான் நித்யம் ஸர்வபாப விசுத்தயே । ப்ரஹ்மாதி கார்யரூபாணி ஸ்வே ஸ்வே ஸம்ஹ்ருத்ய காரணே । ஸர்வ காரண-மவ்யக்தம நிரூப்ய-மசேதனம் । ஸாக்ஷா தாத்மனி ஸம்பூர்ணே தாரயேத் ப்ரணவேன து । இந்த்ரியாணி ஸமாஹ்ருத்ய மனஸா (ஆ)த்மனி யோஜயேத் ॥ 6 ॥

முழந்தாள் வரை பிருதிவியின் அம்சம், அதற்கு மேல் வாயுவரை ஜலாம்சம், இருதயம் வரை அக்னியம்சம், புருவ மத்திவரை வாயு அம்சம் தலை உச்சிவரை ஆகாச அம்சம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பிருதிவி பாகத்தில் பிரம்மாவையும், ஜலபாகத்தில் விஷ்ணுவையும், ருத்ரனை அக்னி பாகத்திலும் ஈச்வரனை வாயு பாகத்திலும் ஸதா சிவனை ஆகாச பாகத்திலும் தாரணை செய்யவேண்டும். இன்னொரு தாரணையும் கூறுகிறேன். முனிபுங்கவரே! ஜீவாத்மாவில் அனைத்தையும் ஆளும் ஞானஸ்வரூபியான சிவனை தாரணை செய்யவேண்டும். புத்திமான் எல்லாப் பாவங்களும் ஒழிவதற்காக எப்பொழுதும் பிரம்மா

अथात: संप्रवक्ष्यामि ध्यानं संसारनाशनम् । ऋतं सत्यं परं ब्रह्म सर्वसंसारभेषजम् । ऊर्ध्वरेतं विश्वरूपं विरूपाक्षं महेश्वरम् । सोऽहमित्यादरेणैव ध्यायेद्योगीश्वरेश्वरम् । आत्मानं सच्चिदानन्द-मनन्तं ब्रह्म सुव्रत । अहमस्मीत्यभिध्यायेद् ध्येयातीतं विमुक्तये । एवमभ्यासयुक्तस्य पुरुषस्य महात्मन: । क्रमाद्वेदान्त विज्ञानं विजायेत न संशय: ॥ ७ ॥

अथात: संप्रवक्ष्यामि समाधिं भवनाशनम् । समाधि: संविदुत्पत्ति: परजीवैकतां प्रति । नित्य: सर्वगतो ह्यात्मा कूटस्थो दोषवर्जित: । एक: सन्भिद्यते भ्रान्त्या मायया न स्वरूपत: । यदा सर्वाणि भूताणि स्वात्मन्येव हि पश्यति ।

முதலிய காரிய ரூபங்களைக் காரணத்தில் ஒடுக்கி வடிவற்றதும், சைதன்யமற்றதும் மூல காரணமுமான அவ்யக்தத்தை ஸம்பூர்ணமான ஆத்மாவில் பிரணவ ஜபத்துடன் தாரணை செய்யவேண்டும். இந்திரியங்களை மனதால் அடக்கி ஆத்மாவுடன் சேர்க்கவேண்டும்.

7. இனி ஸம்ஸாரத் துன்பத்தைக் களையும் தியானத்தைக் கூறுகிறேன். பிறவி நோய்க்கு மருந்தாகியவரும், உலகின் ஒழுங்கும் அடிப்படை உண்மையும் ஆகியவரும் பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபியும் மேல் நோக்கிய வீரியம் படைத்தவரும் விச்வரூபியும் விருபாக்ஷரும் யோகீச்வரர்களுக்குத் தலைவரும் ஆகிய மகேச்வரரை 'அவரே நான்' என்று பரிவுடன் தியானிக்க வேண்டும். தியானத்திற்கெட்டாதவரும் ஸச்சிதானந்த பிரம்ம ஸ்வரூபியும் ஆத்ம ஸ்வரூபியுமான அவரே நான் என்று தொடர்ந்து தியானிக்க.

அதாத: ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி த்த்யானம் ஸம்ஸார நாசனம் । ருதம் ஸ்த்யம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வஸம்ஸார பேஷஜம் । ஊர்த்த்வரேதம் விச்வரூபம் விருபாக்ஷம் மஹேச்வரம் । ஸோஹமித்யாதரேணைவ த்த்யாயேத் யோகீச்வரேச்வரம் । ஆத்மானம் ஸச்சிதானந்த மனந்தம் ப்ரஹ்ம ஸுவ்ரத । அஹமஸ்மீத்யபித்த்யா யேத் த்யேயாதீதம் விமுக்தயே । ஏவமப்ப்யாஸ-யுக்தஸ்ய புருஷஸ்ய மஹாத்மன: । க்ரமாத்-வேதாந்த விஜ்ஞானம் விஜாயேத ந ஸம்சய: ॥ 7 ॥

அதாத: ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸமாதிம் பவநாசனம் । ஸமாதி: ஸம்வித்துத்பத்தி: பரஜீவைகதாம் ப்ரதி । நித்ய ஸர்வகதோஹ்யாத்மா கூடஸ்த்தோ தோஷவர்ஜித: । ஏக: ஸம்ப்பித்யதே ப்ராந்த்யா மாயயா ந ஸ்வரூபத: । யதா ஸர்வாணி பூதானி ஸ்வாத்மன்யேவ ஹி பச்யதி ।

வேண்டும் முக்தியின் பொருட்டு. இவ்வாறு அப்பிய சிக்கும் மகாத்மாவான புருஷனுக்கு வேதாந்த விக்ஞானம் தானே உதிக்கும். சந்தேகமில்லை.

8. இனி பிறவிப் பிணியை ஒழிக்கும் ஸமாதியைக் கூறு கிறேன். பரமாத்ம ஜீவாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தைத் தோற்றுவிப்பது ஸமாதி. எப்பொழுதும் எங்கும் நிறைந்து அசைவற்று மாசற்று விளங்குவது ஆத்மா, ஒன்றேயாகிய அது மாயையின் பிராந்தியால் வேறு வேறாகக் காணப்படு கிறது. உண்மையில் அதில் வேற்றுமை இல்லை. எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னிடத்திலும், தன்னை எல்லாப் பொருள்களிலும் எப்பொழுது ஒருவன் காண்கிறானே அப்பொழுது பிரம்மத்தை அடைகிறான். எப்பொழுது ஸமாதியில் ஆழ்ந்து ஒருவன் வேறாக ஒரு பொருளையும் காண்பதில்லையோ அப்பொழுது ஒன்றேயாகிய கைவல்யப்

सर्वं भूतेषु चात्मानं ब्रह्म संपद्यते तदा। यदा सर्वाणि भूतानि समाधिस्थो न पश्यति। एकी भूतः परेणाऽसौ तदा भवति केवलः। यदा पश्यति चात्मानं केवलं परमार्थतः। माया मात्रं जगत्कृष्स्नं तदा भवति निर्वृतिः। एवमुक्तो स भगवता दत्तात्रेयेण महामुनिः। सांकृतिः स्व स्वरूपेण सुखमास्तेऽति निर्भयः ॥ ८ ॥

इति जाबालदर्शनोपनिषत् समाप्ता।

பதவியை அடைகிறான். எப்பொழுது பரமார்த்தமான ஆத்மா ஒன்றையே காண்கிறானோ, உலகம் முழுதும்

तारसारोपनिषत् ॥ ९२ ॥

'ओं पूर्णमदः' इति शान्तिः।

बृहस्पतिरुवाच याज्ञवल्क्यं कुरुक्षेत्रं सर्वेषां देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानं ब्रह्मसदनम्। अत्र हि जन्तोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे येनासावमृती भूत्वा मोक्षी भवति। तस्मादविमुक्तमेव निषेवेत। अविमुक्तं न विमुंचेत् ॥ १ ॥

92. தாரஸாரோபநிஷத்து

'ஓம் பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம்

1. பிருஹஸ்பதி யாக்ஞவல்கியருக்குக் கூறியது: குரு க்ஷேத்திரம் எல்லா தேவர்களையும் பூஜிக்குமிடம், எல்லா

ஸர்வபூதேஷு சாத்மானம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா ‖ யதா ஸர்வாணி பூதானி ஸமாதிஸ்த்தோ ந பச்யதி ‖ ஏகீபூத: பரேணாஸௌ ததாபவதி கேவல: ‖ யதா பச்யதி சாத்மானம் கேவலம் பரமார்த்தத: ‖ மாயா மாத்ரம் ஜகத் க்ருத்ஸ்னம் ததா பவதி நிர்வ்ருதி: ‖ ஏவமுக்தோ ஸ பகவதா தத்தாத்ரேயேண மஹாமுனி: ‖ ஸாங்க்ருதி: ஸ்வ ஸ்வரூபேண ஸுகமாஸ்தே (அ)தி நிர்ப்பய: ‖ 8 ‖

இதி ஜாபாலதர்சனோபநிஷத் ஸமாப்தா ‖

மாயை யாகிறதோ அப்பொழுது துக்க நிவிருத்தி ஏற்படுகிறது:

இங்ஙனம் தத்தாத்ரேய பகவானால் உபதேசிக்கப் பெற்ற ஸாங்க்ருதி முனிவர் பயம் முற்றும் நீங்கிய தமது ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்து இன்பநிலை எய்தினர்.

இங்ஙனம் ஜாபாலதர்சனோபநிஷத்து முற்றும்

தாரஸாரோபநிஷத்து ‖ 92 ‖

'ஓம் பூர்ணமத:' இதி சாந்தி: ‖

ப்ருஹஸ்பதிருவாச யாஜ்ஞவல்க்யம் குருக்ஷேத்ரம் ஸர்வேஷாம் தேவானாம் தேவ யஜனம் ஸர்வேஷாம் பூதானாம் ப்ரஹ்மஸதனம் ‖ அத்ர ஹி ஜந்தோ: ப்ராணேஷு உத்க்ரம மாணேஷு ருத்ரஸ்தாரகம் ப்ரஹ்ம வ்யாசஷ்டே யேநாஸாவம்ருதீ பூத்வா மோக்ஷீ பவதி ‖ தஸ்மா-தவிமுக்தமேவ நிஷேவேத ‖ அவிமுக்தம் ந விமுஞ்சேத் ‖ 1 ‖

உயிர்களுக்கும் பரப்பிரம்மத்தின் ஆலயம் போன்றது. இங்கு பிராணிகளுக்குப் பிராணன் பிரியும் காலத்தில்

अथ हैनं भारद्वाजः पप्रच्छ याज्ञवल्क्यं किं तारकम्। किं तारयतीति। सहोवाच याज्ञवल्क्यः। ओं नमो नारायणायेति तारकम् चिदात्मक-मित्युपासितव्यम्। ओमित्येकाक्षर-मात्मस्वरूपकम्। नम इति द्व्यक्षरं प्रकृति-स्वरूपम्। नारायणायेति पञ्चाक्षरं परं ब्रह्मस्वरूपम्। य एवं वेद सोऽमृतो भवति ॥ २ ॥

ओमित्येकाक्षरं परं ब्रह्म। तदेवोपासितव्यम्। एतदेव सूक्ष्माष्टाक्षरं भवति। तदेत-दष्टात्मको अष्टधा भवति। अकारः प्रथमाक्षरो भवति। उकारो द्वितीयाक्षरो भवति। मकारस्तृतीयाक्षरो भवति। बिन्दुस्तुरीयाक्षरो भवति। नादः पञ्चमाक्षरो भवति। कला षष्टाक्षरो भवति। कला-तीता सप्तमाक्षरो भवति। तत्परश्चाष्टमाक्षरो भवति।

ருத்ர பகவான் தாரகப் பிரம்ம மந்திரத்தை உபதேசிக்கிருர். அதனுல் அந்த ஜீவன் மோக்ஷத்தையடைந்து சாகா நிலை எய்துகிறது. ஆகையால் அவிமுக்தம் எனப் பெயர் பெற்ற இந்த க்ஷேத்திரத்தைச் சேவிக்க வேண்டும். அந்த அவிமுக்தத்தை விட்டுவிடக்கூடாது.

2. பாரத்வாஜர் யாக்ஞவல்கியரிடம் வினவியது: தாரகம் என்பது என்ன? அது எதைக் கடத்துவிக்கிறது? எவரைக் கடத்துவிக்கிறது? அந்த யாக்ஞவல்கியர் கூறியது: 'ஓம் நமோ நாராயணுய' என்பது தாரகம். அதுவே சித் ஸ்வரூபம் என்று உபாசிக்க வேண்டும். 'ஓம்' என்ற ஒரெழுத்து ஆத்மஸ்வரூபம் 'நம:' என்ற இரண்டெழுத்து ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம். 'நாராயணுய' என்ற ஐந்தெழுத்து பரப்பிரம்மஸ்வரூபம், இங்ஙனம் அறிந்து உபாசனை செய்பவன் சாகா நிலையை எய்துகிருன்.

அத ஹைநம் பாரத்வாஜ: பப்ரச்ச யாக்ஞ வல்க்யம் கிம் தாரகம் கிம் தாரயதீதி । ஸஹோவாச யாக்ஞ வல்க்ய: । ஓம் நமோ நாராயணாய இதி தாரகம் சிதாத்மக மித்யுபாஸிதவ்யம் । நம இதி த்வ்யக்ஷரம் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபம் நாராயணாய இதி பஞ்சாக்ஷரம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் । ய ஏவம் வேத ஸோ(அ)ம்ருதீ பவதி ॥ 2 ॥

ஓம் இத்யேகாக்ஷரம் பரம் ப்ரஹ்ம । ததேவோபாஸிதவ்யம் । ஏததேவ ஸூக்ஷ்மாஷ்டாக்ஷரம் பவதி । ததேத-தஷ்டாத்மகோ அஷ்டதா பவதி । அகார: ப்ரதமாக்ஷரோ பவதி । உகாரோ த்விதீயாக்ஷரோ பவதி । மகாரஸ்த்ருதீயாக்ஷரோ பவதி । பிந்துஸ்துரீயாக்ஷரோ பவதி । நாத: பஞ்சமாக்ஷரோ பவதி । கலா ஷஷ்டாக்ஷரோ பவதி । கலாதீதா ஸப்தமாக்ஷரோ பவதி । தத்பரச்சாஷ்டமாக்ஷரோ பவதி ।

---

3. ஓம் என்ற ஒரெழுத்துப் பிரம்மம். அதை அங்ஙனம் உபாசிக்க வேண்டும், அதுவே ஸூக்ஷ்ம அஷ்டாக்ஷரம் ஆகும். எட்டெழுத்தையும் தன்னுள் கொண்ட அதுவே எட்டாகப் பிரிகிறது. அகாரம் முதலெழுத்து. உகாரம் இரண்டாவது. மகாரம் மூன்றாவது. பிந்து நாலாவது. நாதம் ஐந்தாவது. கலை ஆறாவது, கலாதீதம் ஏழாவது. அதற்கப்பால் எட்டாவது. கடத்துவிப்பதால் அது தாரகம் எனப்படும். அதுவே தாரகப் பிரம்மம் என்று நீர் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அதை அப்படி உபாசிக்க வேண்டும். அதைப் பற்றிய சுலோகங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன. அகார ரூபியான பிரம்மாவின் அம்சம் (ராமாவதார காலத்தில்) ஜாம்பவானாயிற்று. உகாராம்சமான உபேந்திரர் (விஷ்ணுவின் அம்சம்) வானரர்களின் அரசாயிற்று. மகார வடிவமான ருத்ராம்சம் ஹனுமார்.

तारकत्वात् तारको भवति। तदेव तारकं ब्रह्म त्वं विद्धि। तदेवोपासितव्यम्। अत्रैते श्लोका भवन्ति। अकारादभवद् ब्रह्मा जांबवानिति सञ्ज्ञकः। उकाराक्षर संभूत उपेन्द्रो हरिनायकः। मकाराक्षर संभूतः शिवस्तु हनुमान् स्मृतः॥ बिन्दुरीश्वर संज्ञस्तु शत्रुघ्नश्चक्रराट् स्वयम्। नादो महाप्रभु-र्ज्ञेयो भरतः शङ्खनामकः। कलायाः पुरुषः साक्षाल्लक्ष्मणो धरणीधरः। कलातीता भगवती स्वयं सीतेति संज्ञिता। तत्परः परमात्मा च श्रीरामः पुरुषोत्तमः॥ ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वम्। तस्योप व्याख्यानं भूतं भव्यं भविष्यद्यच्चान्यत् तत्त्वं मन्त्र वर्ण देवताश्छन्दो ऋक् कलाशक्ति सृष्टयात्मकमिति। य एवं वेद॥ ३॥

अथ हैनं भारद्वाजो याज्ञवल्क्यमुवाच। अथ कैर्मन्त्रैः परमात्मा प्रीतो भवति आत्मानं दर्शयति तन्नो ब्रूहि भगव इति। सहोवाच याज्ञवल्क्यः। ओं योह वै श्री परमात्मा नारायणः स भगवानकारवाच्यो जांबवान् भूर्भुवः सुवस्तस्मै

பிந்து ரூபியான மஹேச்வராம்சம் ஸுதர்சனசக்ரமே உருக்கொண்ட சத்ருக்னர். நாதவடிவமான சங்கமே பாஞ்சஜன்யமே கலா புருஷரான லக்ஷ்மணர். கலாதீத ஸ்வரூபியான பகவதியே ஸீதாதேவி. அதற்கப்பால் பரமாத்மாவான புருஷோத்தமர் ஸ்ரீராமர். ஓம் என்ற அக்ஷரமே இது எல்லாம். சென்றது இருப்பது வரப் போவது மற்றும் பிறதத்துவம் மந்திரவர்ணம் தேவதைகள் சந்தம் ருக் கலை சிருஷ்ட்யாத்மகசக்தி எல்லாம் அதுவே.

4. பாரத்வாஜர் யாக்ஞவல்கியரை மேலும் வினவியது: பகவானே! எந்த மந்திரங்களால் பரமாத்மா பிரீதி

ததேவ தாரகம் ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி । ததேவோ பாஸிதவ்யம் । அத்ரைதே ச்லோகா பவந்தி । அகாரா- தபவத் ப்ரஹ்மா ஜாம்பவானிதி ஸம்ஜ்ஞக: । உகாரா க்ஷர ஸம்பூத உபேந்த்ரோ ஹரிநாயக: । மகாராக்ஷர ஸம்பூத: சிவஸ்து ஹனுமான ஸ்ம்ருத: । பிந்து ரீச்வர ஸம்ஜ்ஞஸ்து சத்ருக்னச் சக்ராட் ஸ்வயம் । நாதோ மஹாப்ரபுர் ஜ்ஞேயோ பரத: சங்க்க நாமக: । கலாயா: புருஷ: ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மணோ தரணீதர: । கலாதீதா பகவதீ ஸ்வயம் ஸீதேதி ஸம்ஜ்ஞிதா । தத்பர: பரமாத்மா ச் ஸ்ரீராம: புருஷோத்தம: । ஓமித்யேத- தக்ஷரமிதம் ஸர்வம் । தஸ்யோபவ்யாக் க்யானம் பூதம் பவ்யம் பவிஷ்யத்-யச்சான்யத்தத்வம் மந்த்ர- வர்ண-தேவதாச்சந்தோ-ருக் கலா சக்தி ஸ்ருஷ்ட்- யாத்மக-மிதி । ய ஏவம் வேத ॥ 3 ॥

அத ஹைனம் பாரத்வாஜோ யாஜ்ஞவல்க்யமு- வாச । அத கைர் மந்த்ரை: பரமாத்மா ப்ரீதோ பவதி ஆத்மானம் தர்சயதி தந்நோ ப்ரூஹி பகவ இதி । ஸஹோவாச யாக்ஞவல்க்ய: ॥ ஓம் யோ ஹ வை ஸ்ரீ பரமாத்மா நாராயண: ஸ பகவான் அகாரவாச்யோ

யடைந்து காட்சியளிப்பாரோ அவற்றை எனக்குக் கூறியருளுங்கள். யாக்ஞவல்கியர் கூறியது: 'ஓம் யோஹ வை ஸ்ரீபரமாத்மா நாராயண: ஸ பகவான் அகார வாச்யோ ஜாம்பவான் பூர்பபுவஸ் ஸுவஸ்தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை... உபேந்த்ரவாச்ய: உபேந்த்ர: ஸ்வரூபோ ஹரிநாயகோ... தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை... மகாரவாச்ய: சிவஸ்வ ரூபோ ஹனுமான்... தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை... பிந்து ஸ்வரூப: சத்ருக்னோ... தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை நாதஸ்வரூப: பரதோ...

वै नमो नमः । ओं योह वै श्रीपरमात्मा नारायणः स भगवानुकार वाच्यः उपेन्द्रस्वरूपो हरिनायको भूर्भुवः सुवस्तस्मै वै नमो नमः । ओं योह वै परमात्मा नारायणः स भगवान् मकार वाच्यः शिव स्वरूपो हनूमान् भूर्भुवस्सुवस्तस्मै वै नमो नमः । ओं योह वै श्रीपरमात्मा नारायणः भगवान् बिन्दु स्वरूपः शत्रुघ्नो भूर्भुवः सुवस्तस्मै वै नमो नमः । ओं योह वै श्रीपरमात्मा नारायणः स भगवान् नाद स्वरूपो भरतो भूर्भुवः सुवस्तस्मै वै नमो नमः । ओं योह वै श्रीपरमात्मा नारायणः स भगवान् कलास्वरूपो लक्ष्मणो भूर्भुवस्सुवस्तस्मै वै नमो नमः । ओं योह वै श्री परमात्मा नारायणः स भगवान् कलातीता भगवती सीता चित्स्वरूपा भूर्भुवस्सुवस्तस्मै वै नमो नमः । ओं योह वै श्री परमात्मा नारायणः स भगवान् तत्परः परमपुरुषः पुराण पुरुषोत्तमो नित्य शुद्ध मुक्त सत्य परमानन्ताद्वय परिपूर्णः परमात्मा ब्रह्मैवाहं रामोऽस्मि भूर्भुवः सुवस्तस्मै नमो नमः । नारायण पदमवाप्नोति य एवं वेद । इत्युपनिषत् ।। ४ ।।

इति तारसारोपनिषत् समाप्ता ।

தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை... கலா ஸ்வரூபோ லக்ஷ்மணோ... தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை... கலாதீத பகவதீ ஸீதா சித்ஸ்வரூபா... தஸ்மை வை நமோ நம:। ஓம் யோஹ வை ஸ்ரீபரமாத்மா நாராயண: ஸ பகவான் தத்பர: பரமபுருஷ: புராண புருஷோத்தமோ நித்ய சுத்த புத்தமுக்த ஸத்ய பரமானந்தாத்வய பரிபூர்ண: பரமாத்மா ப்ரஹ்மைவாஹம்

ஜாம்பவான் பூர்ப்புவஸ்ஸுவஸ் தஸ்மை வை நமோ நம: | ஓம் யோஹவை....உகாரவாச்ய: உபேந்த்ர ஸ்வரூபோ ஹரிநாயகோ.....நமோ நம: | ஓம் யோஹவை...மகாரவாச்ய: சிவஸ்வரூபோ ஹனுமான்.. தஸ்மை வை நமோ நம: | ஓம் யோஹவை..... பிந்து ஸ்வரூப: சத்ருக்க்னோ....தஸ்மை வை நமோநம: | ஓம் யோஹவை...நாதஸ்வரூபோ பரதோ..தஸ்மைவை நமோ நம: | ஓம் யோஹவை..... கலாஸ்வரூபோ லக்ஷ்மணோ...தஸ்மை வை நமோ நம: | ஓம்யோஹவை கலாதீதா பகவதீ ஸீதா சித் ஸ்வரூபா...தஸ்மை வை நமோ நம: || ஓம் யோஹவை ஸ்ரீபரமாத்மா நாராயண: ஸபகவான் தத்பர: பரமபுருஷ: புராணபுருஷோத்தமோ நித்ய சுத்தபுத்த முக்த-ஸத்ய-பரமானந்தாத்வய: பரிபூர்ண: பரமாத்மா ப்ரஹ்மைவாஹம் ராமோ (அ)ஸ்மி பூர்ப்புவஸ் தஸ்மை நமோ நம: | நாராயண பத மவாப்னோதி ய ஏவம் வேத | இத்யுபநிஷத்து || 4 ||

இதி தாரஸாரோபநிஷத் ஸமாப்தா

ராமோ(அ)ஸ்மி பூர்ப்புவஸ்தஸ்மை நமோ நம: | இங்ஙனம் அறிந்தவர் நாராயண பதம் அடைவர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் தாரஸார உபநிஷத்து முற்றும்

महावाक्योपनिषत् ॥ ९३ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

अथ होवाच भगवान् ब्रह्माऽपरोक्षानुभव-परोपनिषदं व्याख्यास्यामः । असावादित्यो ब्रह्म इत्यजपयोपहितं हंसः सोहम् । प्राणापानाभ्यां प्रतिलोमानुलोमाभ्यां समुपलभ्यैवं साचिरं लब्ध्वा त्रिवृदात्मनि ब्रह्मण्यभिध्यायमाने सच्चिदानन्दः परमात्माविर्भवति । सहस्रभानुमच्छुरिता पूरितत्वादलिप्यापारावार पुर इव । नैषा समाधिः । नैषा योगसिद्धिः । नैषा मनोलयः । ब्रह्मैक्यं तत । आदित्य वर्णं तमसस्तु पारे । सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः । नामानि कृत्वाऽभिवदन्यदास्ते । धाता पुरस्ताद्यमुदाजहार । शक्रः प्रविद्वान् प्रदिशश्चतस्रः । तमेवं विद्वानमृत इह भवति ।

---

93. மஹாவாக்கிய உபநிஷத்து

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. பகவான் பிரம்மா கூறியது:—'அபரோக்ஷ அனுபவ பரமான உபநிஷத்தை விளக்குவோம். அஸாவாதித்யோ ப்ரஹ்ம' இந்த ஆதித்யன் பிரம்மம் என்ற ஸாக்ஷாத்கார ஞானம் 'ஹம்ஸ: ஸோஹம்' என்ற அஜபா காயத்திரியால் பெறப்படும். பிராணனையும் அபானனையும் பிராணா யாமத்தால் அடக்கிப் பூரகம் ரேசகம் முதலிய நீண்டகால அப்பியாஸத்தால் அதையடைந்து (ஸமஷ்டியாகவும் வ்யஷ்டியாகவும் ஐக்கியமாகவும்) மூன்று நிலைகளில் தோன்றும் ஒரே பிரம்மத்தில் மனதை லயிக்கச் செய்து

மஹாவாக்யோபநிஷத்து ॥ 93 ॥

"ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி." இதி சாந்தி: ।

அத ஹோவாச பகவான் ப்ரஹ்மா(அ)பரோக்ஷானுபவ-பரோபநிஷதம் வ்யாக்க்யாஸ்யாம: । அஸாவாதித்யோ ப்ரஹ்ம இத்யஜபயோ-பஹிதம் ஹம்ஸ: ஸோஹம் । ப்ராணாபாநாப்ப்யாம் ப்ரதிலோமாநுலோமாப்ப்யாம் ஸமுபலப்ப்யைவம் ஸாசிரம்லப்த்வா த்ரிவ்ருதாத்மனி ப்ரஹ்மணி அபித்த்யாயமானே ஸச்சிதானந்த: பரமாத்மா விர்ப்பவதி । ஸஹஸ்ரபானுமச்சுரிதா பூரிதத்வாதலிப்யாபாராவாரபூர இவ । நைஷா ஸமாதி: । நைஷா யோகஸித்தி: । நைஷா மனோலய: । ப்ரஹ்மைக்யம் தத் । ஆதித்ய வர்ணம் தமஸஸ்து பாரே । ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்யதீர: । நாமானிக்ருத்வா(அ)பிவதன்யதாஸ்தே । தாதாபுரஸ்தாத்யமுதாஜஹார । சக்ர: ப்ரவித்வான் ப்ரதிசஸ்சதஸ்ர: । தமேவம் வித்வானம்ருத இஹ பவதி । நான்ய: பந்த்தா

பழகினால் ஸச்சிதானந்தமான பரமாத்மா ஆவிர்ப்பாவத்தையடையும். ஆயிரம் சூரியர்களைப்போல் பிரகாசமாயும் கரை காணாத் கடலைப்போலும் பரிபூர்ணமாக எங்கும் நிறைந்து விளங்கும். அந்த அனுபவம் ஸமாதியன்று, யோகசித்தியன்று, மனோலயமன்று. அது பிரம்ம ஐக்கியம், பிரம்மம் ஒன்றேயாக விளங்குவது. (இதையனுபவித்த ரிஷிகள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்) உருவங்களைத் தோற்றுவித்துப் பெயர்களை அமைத்து விபவஹாரம் செய்துகொண்டு எந்த தீரராகிய புருஷோத்தமர் இருக்கிறாரோ அந்த சூரியனைப்போல் காந்தி பொருந்தியவரும் இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவருமான புருஷரை நான்

नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय । सोऽहमर्कः परंज्योति-रर्कं ज्योतिरहं शिवः । आत्मज्योतिरहं शुक्रः सर्वज्योति-रसावदोम् । य एतदथर्व शिरोऽधीते । सर्ववेद पारायण पुण्यं लभते । श्रीमहाविष्णु-सायुज्यमवाप्नोति । इत्युप-निषत् ॥ १ ॥

इति महावाक्योपनिषद् समाप्ता ॥

அறிவேன். எந்தப் புருஷரை பிரம்மா ஆதியில் பரப் பிரம்மம் எனக் கண்டு வெளிப்படுத்தினரோ, நான்கு திக்குகளிலும் திசைகளிலும் எங்ஙனம் இந்திரன் நன்றாகக் கண்டறிந்தாரோ அவ்வாறு கண்டறிபவர் இங்கேயே இப்பிறவிலேயே சாகா நிலையை அடைகிறார். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி இல்லை. அந்த பரஞ்சோதியான ஞான

पंचब्रह्मोपनिषत् ॥ ९४ ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

अथ पैप्पलादो भगवन् भो किमादौ किं जातमिति । सद्यो जातमिति । अघोरमिति । वामदेव इति । तत्पुरुष इति । सर्वेषां दिव्यानां प्रेरयिता ईशान इति । प्रोवाच तस्मै भगवान् महेशः ॥ १ ॥

---

94. பஞ்சப்ராஹ்மோபநிஷத்து

'ஓம் ஸஹநாவாவது' என்று சாந்தி பாடம்.

1. பைப்பலாதர் வினவியது: 'பகவானே! ஆதியில் எது

வித்யதே(அ)யனுய । ஸோஹமர்க்க: பரஞ்ஜ்யோதி-ரர்க்க ஜ்யோதிரஹம் சிவ: । ஆத்மஜ்யோதிரஹம் சுக்ர: ஸர்வ ஜ்யோதி-ரஸாவதோம் । ய ஏத ததர்வ சிரோ(அ)தீதே । ஸர்வ வேத பாராயண புண்யம் லபதே । ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு - ஸாயுஜ்யமவாப்னோதி । இத்யுபநிஷத் ॥

இதி மஹாவாக்யோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

சூரியன்தான் நான். அந்த ஞான சூரியனை சிவன்தான் நான். தூய்மையான ஆத்ம ஜோதி நான். எல்லா ஜோதியும் நான். ஓம் எவர் இந்த அதர்வ உபநிஷதத்தைப் படிக்கிறாரோ அவர் வேதமனைத்தையும் பாராயணம் செய்த புண்ணியத்தை அடைவார்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸாயுஜ்யப் பதவியை அடைவார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் மஹாவாக்கிய உபநிஷத்து முற்றும்

பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத் ॥ 94 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

அத பைப்பலாதோ பகவன் போ கிமாதௌ கிம் ஜாதமிதி । ஸத்யோ ஜாதமிதி । அகோரமிதி । வாமதேவ இதி । தத்புருஷ இதி । ஸர்வேஷாம் திவ்யானும் ப்ரேரயிதா ஈசான இதி । ப்ரோவாச தஸ்மை பகவான் மஹேச: ॥ 1 ॥

தோன்றிற்று?' அவருக்கு மகேச்வரர் கூறியது:—'ஸத்யோ ஜாதம், அகோரம், வாமதேவம், தத்புருஷம், ஈசானம் என்று பரப்பிரம்மம் ஆவிர்ப்பாவத்தை அடைந்தது.

सद्योजातं महो पृथ्वी रमा ब्रह्मा त्रिवृत्स्वरः । ऋग्वेदो गार्हपत्यं च मन्त्राः सप्तस्वरा-स्तथा । वर्णं पीतं क्रियाशक्तिः सर्वाभीष्टफलप्रदम् ।। २ ।।

अघोरं सलिलं चन्द्रं गौरी वेद द्वितीयकम् । नीरदाभं स्वरं सान्द्रं दक्षिणाग्नि-रुदारकम् । पंचाशद्वर्णसंयुक्तं स्थितिं-रिच्छाक्रियान्वितम् । शक्तिरक्षणसंयुक्तं सर्वाघौघविनाशनम् । सर्वदुष्टप्रशमनम् सर्वैश्वर्यफलप्रदम् ।। ३ ।।

वामदेवं महाबोधदायकं पावकात्मकम् । विद्यालोकं समायुक्तं भानुकोटि-समप्रभम् । प्रसन्नं सामवेदाख्यं गानाष्टक-समन्वितम् । धीरस्वर मधीनं चाहवनीयमनुत्तमम् । ज्ञान-संहार-संयुक्तं शक्तिद्वय-समन्वितम् । वर्णं शुक्लं तमो मिश्रं पूर्णबोधकरं स्वयम् । धामत्रय-नियन्तारं धामत्रय-समन्वितम् । सर्वं सौभाग्यदं नृणां सर्वकर्मफलप्रदम् ।। ४ ।।

---

2. ஸத்யோஜாதம் பூமிதத்துவம், சூரியன், லக்ஷ்மீ, பிரம்மா. ஓங்காரம், ருக்வேதம், கார்ஹபத்யாக்னி மந்திரங்கள், ஸப்தஸ்வரங்கள், மஞ்சள் வர்ணம், கிரியா சக்தி வேண்டுவோர் வேண்டியதையெல்லாம் அளிப்பது.

3. அகோரம் ஜல தத்துவம், சந்திரன், கௌரீ, யஜுர் வேதம் மேகம்போல் நீலவர்ணம், தக்ஷிணாக்னி, ஐம்பது அக்ஷரம், எல்லாப்பாவக் கூட்டங்களையும் போக்குவது, தீமைகளையொழிப்பது, ஐசுவரியத்தை அளிப்பது.

ஸத்யோ ஜாதம் மஹீ பூஷா ரமா ப்ரஹ்மா த்ரிவ்ருத்ஸ்வர: । ருக் வேதோ கார்ஹபத்யஞ்ச மந்த்ரா: ஸப்தஸ்வராஸ்ததா । வர்ணம் பீதம் க்ரியா சக்தி: ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதம் ॥ 2 ॥

அகோரம் ஸலிலம் சந்த்ரம் கௌரீ வேத-த்விதீயகம் । நீரதாபம் ஸ்வரம் ஸாந்த்ரம் தக்ஷிணாக்னி-ருதார்கம் । பஞ்சாசத் வர்ண ஸம்யுக்தம் ஸ்திதிரிச் சாக்ரியான்விதம் । சக்திரக்ஷண ஸம்யுக்தம் ஸர்வா கௌக விநாசனம் । ஸர்வ துஷ்டப்ரசமனம், ஸர்வைச் வர்ய பலப்ரதம் ॥ 3 ॥

வாமதேவம் மஹாபோத தாயகம் பாவகாத்மகம் । வித்யாலோக ஸமாயுக்தம் பானுகோடி ஸமப்ரபம் । ப்ரஸன்னம் ஸாமவேதாக்யம் கானாஷ்டக-ஸமன்-விதம் । தீரஸ்வர மதீனஞ்சாஹவநீய மனுத்தமம் । ஜ்ஞான-ஸம்ஹார ஸம்யுக்தம் சக்தித்வய ஸமன்-விதம் । வர்ணம் சுக்லம் தமோமிச்ரம் பூர்ணபோதகரம் ஸ்வயம் । தாமத்ரய நியந்தாரம் தாமத்ரய ஸமன்விதம் । ஸர்வ ஸௌபாக்யதம் ந்ருணாம் ஸர்வகர்மபல-ப்ரதம் ॥ 4 ॥

---

4. வாமதேவம் உத்தமஞானமளிப்பது, அக்னி தத்துவம், கோடி சூரியப்பிரகாசம், ஸாமவேதம் எட்டுவிதமான கானத்துடன் கூடியது, தீரமான குரல், ஆஹவ நீயாக்னி, ஞானசக்தி, ஸம்ஹாரசக்தி, சிறிது கறுப்பான சுக்ல வர்ணம், பூர்ணபோதத்தையளிப்பது, மூன்றுலகங்களையும் ஆள்வது, மூன்றுலகங்களையும் வியாபிப்பது மனிதர்களுக்கு எல்லா பாக்கியங்களையும் கர்ம பலன்களையும் அளிப்பது.

अष्टाक्षर समायुक्तं अष्टपत्रान्तरस्थितम् । यत्तत्पुरुषं प्रोक्तं वायुमण्डलसंवृतम् । पंचाग्निना समायुक्तं मन्त्रशक्ति नियामकम् । पंचाशत्स्वरवर्णाख्य-मथर्वं वेदस्वरूपकम् । कोटि कोटि गणाध्यक्षं ब्रह्माण्डाखण्डविग्रहम् । वर्णं रक्तं कामदं च सर्वाधि व्याधि भेषजम् । सृष्टिस्थिति-लया दीन कारणं सर्व शक्ति धृक् । अवस्था त्रितयातीतं तुरीयं ब्रह्म संज्ञितम् । ब्रह्म विष्ण्वादिभिः सेव्यं सर्वेषां जनकं परम् ।। ५.

ईशानं परमं विद्यात्प्रेरकं बुद्धि साक्षिणम् । आकाशात्मक-मव्यक्तमोंकारस्वर भूषितम् । सर्वदेवमयं शान्तं शान्त्यतीतं स्वराद्बहिः । अकारादि स्वराध्यक्ष-माकाशमय विग्रहम् । पञ्चकृत्य नियन्तारं पञ्चब्रह्मात्मकं बृहत् । पञ्चब्रह्मोप-संहारं कृत्वा स्वात्मनि संस्थितः । स्वमाया वैभवान् सर्वान् संहृत्य स्वात्मनि संस्थितः । पञ्चब्रह्मात्म कातीतो भासते स्वस्वतेजसा । आदावन्ते च मध्ये च भासते नान्यहेतुना ।

---

5. (அ க ச ட த ப ய ச) என்ற எட்டு அக்ஷரங்களுடன் கூடிய எட்டிதழ் கமலத்தில் உறைவதும் வாயு மண்டலம் சூழ்ந்ததுமாக விளங்குவது தத்புருஷம் எனக் கூறப் படுவது ஐந்து அக்னிகளுடன் கூடியது. மந்திர சக்தியைக் காப்பது. ஐம்பது உயிர்மெய்யெழுத்து வடிவானது. அதர்வ வேத ஸ்வரூபம். பலகோடி கணங் களின் தலைமை. அளவு கடந்த பிரம்மாண்ட விக்ரஹம். சிவப்பு வர்ணம். விரும்பியதை அளிப்பது. நோய்க்கும் கவலைக்கும் மருந்து சிருஷ்டி ஸ்திதி லயத்திற்கு மூல காரணம். எல்லா சக்திக்கும் அடிப்படை. மூன்று

அஷ்டாக்ஷர ஸமாயுக்கம் அஷ்டபத்ராந்தரஸ்த்திதம் | யத்தத்-தத்புருஷம் ப்ரோக்தம் வாயு மண்டல ஸம்வ்ருதம் | பஞ்சாக்னிஞ ஸமாயுக்தம் மந்த்ர சக்தி நியாமகம் | பஞ்சாசத் ஸ்வர வர்ணாக்க்யமதர்வவேத ஸ்வரூபகம் | கோடி கோடி கணத்த்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாண்டாகண்ட விக்ரஹம் | வர்ணம் ரக்தம் காமதஞ்ச ஸர்வாதி வ்யாதிபேஷஜம் | ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி-லயாதீனும் காரணம் ஸர்வ சக்தித்ருக் | அவஸ்த்தா-த்ரிதயாதீதம் துரீயம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஜ்ஞிதம் | ப்ரஹ்ம-விஷ்ண்வாதிபி: ஸேவ்யம் ஸர்வேஷாம் ஜனகம் பரம் || 5 ||

ஈசானம் பரமம் வித்யாத் ப்ரேரகம் புத்திஸாக்ஷிணம் | ஆகாசாத்மக-மவ்யக்தம் ஓங்காரஸ்வர பூஷிதம் | ஸர்வதேவமயம் சாந்தம் சாந்த்யதீதம் ஸ்வராத்பஹி: | அகராதி ஸ்வராத்த்யக்ஷம் ஆகாசமய விக்ரஹம் | பஞ்ச க்ருத்ய நியந்தாரம் பஞ்ச ப்ரஹ்மாத்மகம் ப்ருஹத் | பஞ்சப்ரஹ்மோப ஸம்ஹாரம் க்ருத்வா ஸ்வாத்மனி ஸம்ஸ்தித: | ஸ்வமாயா வைபவான் ஸர்வான் ஸம்ஹ்ருத்ய ஸ்வாத்மனி ஸம்ஸ்தித: | பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகாதீதோ பாஸதே ஸ்வஸ்வதேஜஸா | ஆதாவந்தே ச மத்த்யே ச பாஸதே

அவஸ்தைகளையும் கடந்த துரீயம், பிரம்மம் எனக் கூறப் படுவது, பிரம்மா விஷ்ணு முதலியவர்களால் சேவிக்கப் படுவது. அனைத்திற்கும் தோற்றுவாயான தத்துவம்.

6. புத்திக்கு ஸாக்ஷியாயும் புத்தியை இயக்குவிப்பதாயும் உள்ள பரதத்துவம் ஈசானம் என்று உணர வேண்டும். ஆகாச ஸ்வரூபம். வெளிப்படையாய்க் காணப்படாதது. ஓங்கார ஸ்வரத்தால் அலங்கரிக்கப்

मायया मोहिताः शंभो-र्महादेवं जगद्गुरुम् । न जानन्ति सुराः सर्वे सर्वं कारण-कारणम् । न संदृशे तिष्ठति रूपमस्य परात्परं पुरुषं विश्वधाम । येन प्रकाशते विश्वं यत्रैव प्रविलीयते । तद् ब्रह्म परमं शान्तं तद् ब्रह्मास्मि परं पदम् । पञ्चब्रह्म परं विद्यात् सद्यो जातादि पूर्वकम् । दृश्यते श्रूयते यच्च पञ्चब्रह्मात्मकं स्वयम् ।। ६ ।।

पञ्चधा वर्तमानं तं ब्रह्म कार्यमिति स्मृतम् । ब्रह्म कार्यमिति ज्ञात्वा ईशानं प्रतिपद्यते । पञ्च ब्रह्मात्मकं सर्वं स्वात्मनि प्रविलाप्य च । सोऽहमस्मीति जानीयाद्विद्वान् ब्रह्माऽमृतो भवेत् । इत्येतद् ब्रह्म जानीयाद्यः स मुक्तो न संशयः । पञ्चाक्षरमयं शंभुं परब्रह्म स्वरूपिणम् । नकारादि यकारान्तं ज्ञात्वा पञ्चाक्षरं जपेत् । सर्वं पञ्चात्मकं विद्यात्

பட்டது. எல்லா தேவர்களின் வடிவானது. சாந்தமானது, சாந்தியையும் கடந்தது, சப்தத்தைக் கடந்தது. அகாரம் முதலான உயிரெழுத்துக்களின் தலைமை ஸ்தானம். ஆகாச விக்ரஹம். எங்கும் நிறைந்த பஞ்சப் பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபம், (சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம், திரோதானம் அனுக்ரஹம் என்ற) ஐந்து கிருத்யங்களையும் நடத்துவிப்பது. பஞ்சப் பிரம்மத்தைத் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொண்டு தான் தானாக இருப்பது, பஞ்சப்பிரம்மத்திற்கப்பால் தனது ஒளியால் பிரகாசிப்பது. ஆதியிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் வேறு காரணமின்றி தானே பிரகாசிப்பது. சம்புவின் மாயையால் மயங்கிய எல்லா தேவர்களும் காரணத்திற்கெல்லாம் காரணமானவரும் ஜகத் குருவுமான அந்த மகாதேவரை உள்ளபடி உணர மாட்டார்கள். அவருடைய ரூபம் கண்ணெதிரில்

நான்யஹேதுனு | மாயயா மோஹிதா: சம்போர்-மஹாதேவம் ஜகத்குரும் | ந ஜானந்திஸுரா: ஸர்வே ஸர்வ காரண-காரணம் | ந ஸத்த்ருசே திஷ்டதி-ரூபமஸ்ய பராத்பரம் புருஷம் விச்வதாம | யேந ப்ரகாசதே விச்வம் யத்ரைவ ப்ரவிலீயதே தத்ப்ரஹ்ம பரமம் சாந்தம் தத்ப்ரஹ்மாஸ்மி பரம்பதம் | பஞ்ச-ப்ரஹ்மபரம் வித்யாத் ஸத்யோ ஜாதாதிபூர்வகம் | த்ருச்யதே ச்ருயதே பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகம் ஸ்வயம் || 6 ||

பஞ்சதா வர்த்தமானம் தம் ப்ரஹ்ம கார்யமிதி ஸ்ம்ருதம் | ப்ரஹ்மகார்யமிதி ஜ்ஞாத்வா ஈசானம் ப்ரதிபத்யதே | பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகம் ஸர்வம் ஸ்வாத்-மனி ப்ரவிலாப்யச | ஸோஹமஸ்மீதி ஜாநீயாத் வித்வான் ப்ரஹ்மாம்ருதோ பவேத் | இத்யேதத் ப்ரஹ்மஜாநீயாத் ய: ஸ முக்தோ ந ஸம்சய: | பஞ்சாக்ஷரமயம் சம்பும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் | நகாராதி யகாராந்தம் ஜ்ஞாத்வா பஞ்சாக்ஷரம்

தோன்றுவதில்லை. உலகிற்கிருப்பிடமான அந்த பராத்பர புருஷனால் உலகம் பிரகாசிக்கிறது. லயத்தை அடைகிறது. அந்த ஈசான ஸ்வரூபம் சாந்தியின் எல்லையான பரப்பிரம்மபதம். அந்த பரப்பிரம்மமே நான் என்பதும். ஸத்யோ ஜாதம் முதலிய ஆவிர்ப்பாவம் பஞ்சப் பிரம்மபரம். எது எது காணப்படுகிறதோ கேட்கப்படுகிறதோ அது எல்லாம் பஞ்சப் பிரம்மாத்மகமே ஆகும்.

7. ஐந்து வடிவில் இயங்குவது பிரம்ம காரியம் எனப்படும். பிரம்ம காரியம் என்றுணர்ந்து முடிவில் ஈசானம் போற்றப்படுகிறது. பஞ்சப்பிரம்மாத்மகமான அனைத்தையும் தனது ஆத்மாவில் ஒடுக்கி 'ஸோஹம்' அதுவே

पञ्चब्रह्मात्म तत्त्वतः । पञ्चब्रह्मात्मिकीं विद्यां योऽधीते भक्ति-भावितः । स पञ्चात्मकता मेत्य भासते पञ्चधा स्वयम् । अयं हृदि स्थितः साक्षी सर्वेषामविशेषतः । तेनायं हृदयं प्रोक्तः शिवः संसार मोचकः । इत्युपनिषत् ॥ ७ ॥

इति पञ्चब्रह्मोपनिषत् समाप्ता ॥

நான் என்று ஞானி அறிந்தனுபவித்து பிரம்மமாக அம்ருதமாக ஆகிறான். இந்த பிரம்மத்தை அறிந்தவன் எவனோ அவன் முக்தனாகிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நகாரம் முதல் யகாரம் வரை ஐந்தெழுத்து வடிவான பஞ்சாக்ஷர மந்திரமே பரப்பிரம்மமான சம்புவின் ஸ்வரூபம் என்று அதை ஜபிக்கவேண்டும். பஞ்சப் பிரம்மாத்ம தத்துவத்தை உணர்ந்து எல்லாமே அந்த ஐந்தின் வடிவம் எனக் காணவேண்டும். இந்த பஞ்சப் பிரம்மாத்ம

प्राणाग्निहोत्रोपनिषत् ॥ ९५ ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

अथातः सर्वोपनिषत्सारं संसार-ज्ञानातीत-मन्त्रसूक्तं शरीरीं यज्ञं व्याख्यास्यामः । अस्मिन्नेव पुरुष शरीरे विनाप्यग्निहोत्रेण विनाऽप्यपि सांख्ययोगेन संसारमुक्ति-र्भवतीति । स्वेन विधिनाऽन्नं भूमौ निक्षिप्य या ओषधीः

---

95. ப்ராணாக்னிஹோத்ரோபநிஷத்து

ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்

1. எல்லா உபநிஷதங்களின் ஸாரமாயும் உலக ஞானத்

ஜபேத் । ஸர்வம் பஞ்சாத்மகம் வித்யாத் பஞ்சப்ரஹ்ம-
மாத்ம தத்வத:। பஞ்ச ப்ரஹ்மாத்மிகீம் வித்யாம்
யோ(அ)தீதே பக்தி பாவித:। ஸ பஞ்சாத்மகாமேத்ய
பாஸதே பஞ்சதா ஸ்வயம்। அயம் ஹ்ருதிஸ்த்தித:
ஸாக்ஷீ ஸர்வேஷா மவிசேஷத:। தேநாயம் ஹ்ருதயம்
ப்ரோக்த: சிவ: ஸம்ஸாரமோசக:। இத்யுபநிஷத் ॥ 7 ॥

இதி பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

வித்தையை எவர் படிக்கிருரோ அவர் தாமே பஞ்சாத்மக ஸ்வருபியாகப் பிரகாசிப்பார். ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷத்தையளிக்கும் சிவன் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் வேற்றுமையின்றி ஸாக்ஷியாக விளங்குவதால் (ஹ்ருதி + அயம்) உள்ளம் ஹ்ருதயம் எனும் பெயருடையதாயிற்று என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் பஞ்சப்ரம்மோபநிஷத்து முற்றும்

ப்ராணுக்னிஹோத்ரோபநிஷத் ॥ 95 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி:

அதாத: ஸர்வோபநிஷத் ஸாரம் ஸம்ஸார ஜ்ஞானதீத-மன்னஸூக்தம் சாரீரம் யஜ்ஞம் வ்யாக்யாஸ்யாம:। அஸ்மின்னேவ புருஷ சரீரே விநாப்யக்னிஹோத்ரேண விநா(அ)ப்யபி ஸாங்க்யயோகேன ஸம்ஸார முக்திர்பவதீதி। ஸ்வேன விதிநு அன்னம் பூமௌ நிக்ஷிப்ய யா ஓஷதய: ஸோம ராஜ்ஞீரிதி

தைக் கடந்த் அன்ன ஸூக்தமாயும் உள்ள சாரீர யக்ஞத்தை விளக்குவோம். (அதையறிந்தால்) இந்தப் புருஷ சரீரத்திலேயே அக்னிஹோத்ரமில்லாமல் ஸாங்கிய

सोमराज्ञीरिति तिसृभि-रन्नपत इति द्वाभ्या-मनुमन्त्रयते ।
या ओषधयः सोमराज्ञी-र्बह्वीः शतविचक्षणाः । बृहस्पति-प्रसूतास्ता नो मुंचन्त्वंहसः । यः फलिनीर्या अफला अपुष्पा याश्च पुष्पिणीः । बृहस्पति प्रसूतास्ता नो मुंचन्त्वंहसः जीवलां नवारिषां मा ते बध्नाम्योषधिम् । यात आयु-रुप हरादप रक्षांसि चातयात् । अन्नपतेऽन्नस्य नो धेह्यनमीवस्य शुष्मिणः । प्रप्रदातारं तारिष ऊर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे । यदन्नमत्ति बहुधा विराद्धम् । रुद्रैः प्रजग्धं यदि वा पिशाचैः । सर्वं तदीशानो अभयं करोतु शिवमीशानाय स्वाहा ।। १ ।।

अन्तश्चरसि भूतेषु गुहायां विश्वतोमुखः । त्वं यज्ञस्त्वं ब्रह्मा त्वं रुद्रस्त्वं विष्णुस्त्वं वषट्कार आपो ज्योती रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवस्सुवरों नमः । आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथ्वी पूता पुनातु माम् । पुनन्तु ब्रह्मणस्पति-र्ब्रह्मपूता पुनातु माम् । यदुच्छिष्ट-मभोज्यं यद्वा दुश्चरितं मम । सर्वं पुनन्तु तं ह्यापो ऽसतांच प्रतिग्रहम् ।। २ ।।

யோகமில்லாமல் முக்தி ஏற்படும். தரைமேல் போஜன பாத்திரத்தை வைத்து அதில் முறைப்படி அன்னத்தை வைத்து 'யா ஓஷதய: ஸோமராஜ்ஞீ:' என்று தொடங்கும் மூன்று மந்திரங்களையும் 'அன்னபதே' என்று தொடங்கும் இரண்டு மந்திரங்களையும் ஜபிக்கவேண்டும். 'பிருஹஸ்பதியால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுப் பல கிளைகளுடன் விளங்குவனவும் ஸோமனை தேவதையாக உடையனவும் வீரியம் மிக்கவையுமான ஓஷதிகள் நம்மைப் பாவத்தினின்று விடுவிக்கவேண்டும்: பிருஹஸ்பதியால் சிருஷ்டிக்கப்

திஸ்ருபி-ரன்னபத இதி த்வாப்ப்யா மனுமந்த்ரயதே ! யா ஓஷதய: ஸோம ராஜ்ஞீர்-பஹ்வீ: சதவிசக்ஷண: ! ப்ருஹஸ்பதி ப்ரஸூதாஸ்தாநோ முஞ்சந்த்வம்ஹஸ: ! ய: பலினீர்-யா அபலா அபுஷ்பா யாச்ச புஷ்பிணீ: ! ப்ருஹஸ்பதிப்ரஸூதாஸ்தாநோ முஞ்சந்த்வம்ஹஸ: ! ஜீவலாம் ந வாரிஷாம் மா தே பத்தும் யோஷதிம் ! யாத ஆயு-ருப ஹராதப் ரக்ஷாம்ஸி சாதயாத் ! அன்னபதே அன்னஸ்ய நோ தேஹ்யன மீவஸ்ய சுஷ்மிண: ! ப்ரப்ரதாதாரம் தாரிஷ ஊர்ஜம் நோ தேஹி த்விபதே சதுஷ்பதே ! யதந்நமத்தி பஹுதா விராத்தம் ! ருத்ரை: ப்ரஜக்தம் யதி வா பிசாசை: ! ஸர்வம் ததீசானோ அபயம் கரோது சிவமீசானாய ஸ்வாஹா ॥ 1 ॥

அந்தச்சரஸி பூதேஷு குஹாயாம் விச்வதோ முக: ! த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ருத்ரஸ்-த்வம் விஷ்ணுஸ் த்வம் வஷட்கார ஆபோ ஜ்யோதீ-ரஸோ (அ)ம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்ப்புவஸ்ஸுவரோம் நம: ! ஆப: புனந்து ப்ருதிவீம் ப்ருத்வீ பூதா புநாது மாம் ! புனந்து ப்ரஹ்மணஸ்பதிர்-ப்ரஹ்ம பூதா புனாது மாம் யதுச்சிஷ்டமபோஜ்யம் யத்வா துச்சரிதம் மம ! ஸர்வம் புநந்து தம் ஹ்யாபோ(அ)ஸதாஞ்ச ப்ரதிக்ரஹம் ॥ 2 ॥

பட்டையும் பூவும் பழமும் உடையனவும் பூவும் பழமும் இல்லாதவையுமான ஓஷதிகள் நம்மை பாவத்திலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும். இரண்டு கால் பிராணிகளுக்கும் நாலு கால் பிராணிகளுக்கும் உணவளித்துக் காப்பாற்றி அபயமளிக்கும் ஈசானரைப் போற்றுகிறோம்.

2. (அன்னமே!) உயிர்களின் புத்தி குகையில் எங்கும்

अमृतमसि अमृतोपस्तरणमसि अमृतं प्राणे जुहोम्यमा शिष्यान्तोऽसि । प्राणाय स्वाहा । अपानाय स्वाहा । व्यानाय स्वाहा । उदानाय स्वाहा । समानाय स्वाहा । कनिष्ठ-कांगुल्यांगुष्ठेन च प्राणे जुहोमि । अनामिकयाऽपाने । मध्यमया व्याने । सर्वाभिरुदाने । प्रदेशिन्या समाने । तूष्णी-मेकां एकऋषौ जुहोमि । द्वे आहवनीये । एकां दक्षिणाग्नौ । एकां गार्हपत्ये । एकां सर्वप्रायश्चित्तीये । अथापि धानमस्यमृतत्वा-योपस्पृश्य पुनरादाय पुनरुपस्पृशेत् । सव्ये प्राणावापो गृहीत्वा हृदयमन्वालभ्य जपेत् । प्राणोऽग्निः परमात्मा पञ्च वायुभिरावृतः । अभयं सर्वभूतेभ्यो न मे भीतिः कदाचन ॥ ३ ॥

நோக்கிக்கொண்டு நீ வசிக்கிருய். நீயே யக்ஞம், நீயே பிரம்மா, நீயே ருத்ரன், நீயே விஷ்ணு, நீயே வஷட்காரம்; ஜலமும் ஒளியும், ரஸமும் அம்ருதமும் பிரம்மமும் நீயே; பூலோகமும் புவர்லோகமும் ஸுவர்லோகமும் நீயே; உனக்கு நமஸ்கராம். ஜலம் பூமியைத் தூய்மையாக்கட்டும். எது பிறர் உண்டு மிகுந்த எச்சிலோ, உண்ணத்தகாததோ, அதை உண்ட பாவத்தையும், என் துர்நடத்தை எதுவோ அதையும் தீயோரிடமிருந்து தானம் வாங்கின பாவம் எதுவோ அதையும் அனைத்தையும் போக்கி அது என்னைத் தூய்மையாக்கட்டும்.

3. (அன்னமே!) நீ அமிருதம், அமிருதத்திற்கு ஆதாரம். அமிருதமாகிய உன்னை பிராணனில் ஹோமம் செய்கிறேன் என்று சுண்டு விரலாலும் கட்டை விரலாலும்

அம்ருதமஸி அம்ருதோபஸ்தரணமஸி அம்ருதம் ப்ராணே ஜுஹோம்ய மாசிஷ்யாந்தோ(அ)ஸி। ப்ராணாய ஸ்வாஹா। அபானாய ஸ்வாஹா। வ்யானாய ஸ்வாஹா। உதானாய ஸ்வாஹா। ஸமானாய ஸ்வாஹா। கனிஷ்ட்டகாங்குல்யாங்குஷ்ட்டேன ச ப்ராணேஜுஹோமி। அநாமிகயா(அ)பானே। மத்த்யமயாவ்யானே। ஸர்வாபிருதானே। ப்ரதேசின்யா ஸமானே। தூஷ்ணீமேகாம் ஏகர்ஷௌஜுஹோமி। த்வே ஆஹவநீயே। ஏகாம் தக்ஷிணாக்நௌ। ஏகாம் கார்ஹபத்யே। ஏகாம் ஸர்வ ப்ராயச்சித்தீயே। அதாபிதானமஸி। அம்ருதத்வாய அப உபஸ்ப்ருச்ய புனராதாய புனருபஸ்ப்ருசேத்। ஸவ்யே ப்ராணவோ க்ருஹீத்வா ஹ்ருதய மன்வாலப்ப்ய ஜபேத்। ப்ராணோ (அ)க்னி: பரமாத்மா பஞ்ச வாயுபிராவ்ருத:। அபயம் ஸர்வபூதேப்ப்யோ ந மே பீதி: கதாசன ॥ 3 ॥

ப்ராணாயஸ்வாஹா, மோதிர விரலால் அபானாய ஸ்வாஹா, நடுவிரலால் வ்யானாயஸ்வாஹா எல்லா விரல்களாலும் உதானாய ஸ்வாஹா ஆள்காட்டியாலும் கட்டைவிரலாலும் ஸமானாய ஸ்வாஹா, மௌனமாக தூரியனுக்கு ஒரு ஹோமம் ஆஹாவநீய அக்னிக்கு ஒன்று, ஸர்வப் பிராயச் சித்தமாக ஒன்று. பிறகு அமிருதத்திற்கு மூடியாக 'அம்ருதா பிதானமஸி' என்று ஆசமனம். பிறகு பூமியில் ஜலத்தை விட்டு 'அம்ருதத்வாய' என்று சொல்லி அதை இடது கையால் தொட்டு இருதயத்தில் வைத்துப் பின்வருமாறு ஜபிக்கவும், பிராணனாகிய அக்னி ஐந்து வாயுக்களால் சூழப்பெற்றுளது பரமாத்மா. அது எனக்கு எல்லா உயிர்களினின்றும் அபயமளிக்கட்டும். எனக்கு ஒரு பொழுதும் பயம் வேண்டாம்.

अथ यज्ञ परिवृत आहुतोर्होमयति । स्वे शरीरे यज्ञं परिवर्तयामीति । चत्वारोऽग्नयस्ते किं नामधेयाः । तत्र सूर्योऽग्निर्नाम सूर्यमण्डलाकृतिः सहस्ररश्मि परिवृत एकर्षिर्भूत्वा मूर्ध्नि तिष्ठति यस्मादुक्तः । दर्शनाग्निर्नाम चतुराकृतिराहवनीयो भूत्वा मुखे तिष्ठति । अर्धचन्द्रा कृति-दक्षिणाग्निर्भूत्वा हृदये तिष्ठति । तत्र कोष्ठाग्निर्नामाशित-पीत-लीढ-खादितानि सम्यग् व्यष्ट्यां श्रपयित्वा गार्हपत्यो भूत्वा नाभ्यां तिष्ठति । प्रायश्चित्तयस्त्वधस्तात् तिर्यक् तिस्रो हिमांशुप्रभाभिः प्रजननं कर्मा ॥ ४ ॥

अस्य शरीर यज्ञस्य आत्मा । यजमानः । बुद्धिः पत्नी । वेदा महर्त्विजः । अहंकारोऽध्वर्युः । चित्तं होता । प्राणो ब्राह्मणाच्छंसी । अपानः प्रतिप्रस्थाता । व्यानः प्रस्तोता । समानो मैत्रावरुणः । उदान उद्गाता । शरीरं वेदिः ।

---

4. தனது சரீரத்தில் யக்ஞம் செய்வதாக பாவித்து ஆஹுதிகளை ஹோமம் செய்வதில் நாலு அக்னிகள் எவை? அவை எங்கெங்கு உறைகின்றன? சூரியன் எனும் அக்னி சூரியமண்டல வடிவாக ஆயிரம் கிரணங்கள் சூழ ஏகரிஷி எனும் பெயருடன் தலை உச்சியில் உறைகிறது என்று கூறப்படுகிறது. தர்சனாக்னி என்பது நாற்கோண வடிவில் ஆஹவனீயம் எனும் பெயருடன் முகத்தில் உறைகிறது; பாதி சந்திரவடிவான தக்ஷிணாக்னி இருதயத்தில் உறைகிறது. கோஷ்டாக்னி என்பது உண்டும் குடித்தும் மென்றும் கடித்தும் ஏற்கப்படும் உணவை மீண்டும் சமைத்து உடலில் வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு கார்ஹபத்யாக்னி எனும் பெயருடன்

அத யஜ்ஞபரிவ்ருத ஆஹுதீர் ஹோமயதி। ஸ்வே சரீரே யஜ்ஞம் பரிவர்த்தயாமீதி। சத்வாரோ அக்னயஸ்தே கிம் நாமதேயா:। தத்ர ஸூர்யோ(அ)க்னிர் நாம ஸூர்யமண்டலாக்ருதி: ஸஹஸ்ரரச்மி பரிவ்ருத ஏகர்ஷிர்பூத்வா மூர்த்தனி திஷ்டதி யஸ்மாதுக்த:। தர்சனாக்னிர் நாம சதுராக்ருதி ராஹவநீயோ பூத்வா முகே திஷ்டதி। அர்த்த சந்த்ராக்ருதிர்-தக்ஷிணாக்னிர்-பூத்வா ஹ்ருதயே திஷ்டதி। தத்ர-கோஷ்டாக்னிர் நாமாசிதபீத - லீட - காதிதானி ஸம்யக் வ்யஷ்ட்யாம் ச்ரபயித்வா கார்ஹபத்யோ பூத்வா நாப்யாம் திஷ்டதி। ப்ராயச்சித்தயஸ்-த்வதஸ்த்தாத் திர்யக் திஸ்ரோ ஹிமாம்சு ப்ரபாபி: ப்ரஜனனகர்மா ॥ 4 ॥

அஸ்ய சரீரயஜ்ஞஸ்ய ஆத்மா யஜமான:। புத்தி: பத்னீ। வேதா மஹர்த்விஜ:। அஹங்காரோ அத்வர்யு:। சித்தம்ஹோதா। ப்ராணோ ப்ராஹ்மணாச்சம்ஸீ। அபான: ப்ரதிப்ரஸ்த்தாதா। வ்யான: ப்ரஸ்-தோதா। ஸமானோ மைத்ராவருண:। உதான் உத்காதா। சரீரம்வேதி:। நாஸிகோத்தரவேதி:।

நாபியில் உறைகிறது. அதற்குக் கீழே குறுக்காக வியாபித்துக்கொண்டு பிராயச்சித்த வடிவில் மூன்று சந்திர கிரணமாகப் பிரகாசிப்பது ஜனன கர்மாவைச் செய்கிறது.

5. இந்த சரீர யக்ஞத்திற்கு யஜமானன் ஆத்மா. புத்தி யஜமான பத்னி. வேதங்கள் சிறந்த ருத்விக்குகள். அஹங்காரம் அத்வர்யு. சித்தம் ஹோதா. பிராணன் பிராம்மணாச்சம்ஸீ. அபானன் ப்ரதிப்ரஸ்த்தாதா. வியானன் பிரஸ்தோதா. ஸமானன் மைத்ராவருணர்

नासिकोत्तरवेदिः। मूर्धा द्रोण कलशः। पादो रथः। दक्षिणहस्तः स्रुवः। सव्यहस्त आज्यस्थाली। श्रोत्रे आघारौ। चक्षुषी आज्यभागौ। ग्रीवा धारापोता। तन्मात्राणि सदस्याः। महाभूतानि प्रयाजाः। भूतानि अनुयाजाः। जिह्वेडा। दन्तोष्ठौ सूक्तवाकः। तालुः शंयुवाकः। स्मृतिर्दया क्षान्तिरहिंसा पत्नी-संयाजाः। ओंकारो यूपः। आशा रशना। मनो रथः। कामः पशुः। केशा दर्भाः। बुद्धीन्द्रियाणि यज्ञ पात्राणि। कर्मेन्द्रियाणि हवींषि। अहिंसा इष्टयः। त्यागो दक्षिणा। अवभृतं मरणात्। सर्वाह्यस्मिन् देवताः शरीरेऽधि समाहिताः। वाराणस्यां मृतो वापि इदं वा ब्रह्म यः पठेत्। एकेन जन्मना जन्तुर्मोक्षं च प्राप्नुयादित्युपनिषत् ॥ ५ ॥

इति प्राणाग्निहोत्रोपनिषत् समाप्ता।

உதானன் உத்காதா. சரீரம் யாகமேடை. மூக்கு உத்தர வேதி. தலை துரோண கலசம். கால் தேர். வலது கை ஹோமக்கரண்டி. இடது கை நெய்க் கிண்ணம். காதுகள் ஆகாரஸமித்து, கண்கள் ஆஜ்யபாகம். கழுத்து தார பாத்திரம். தன் மாத்திரைகள் சபையோர். அபஞ்சீகரண மஹாபூதங்கள் ப்ரயாஜகர்கள். பஞ்சீகரண பூதங்கள் அனுயாஜர்கள், நாக்கு இடா. பல்லும் உதடும் ஸூக்த வாகர். தாடை சம்யுவாகர். ஞாபகசக்தி, தயை, பொறுமை, அஹிம்ஸை யக்ஞ பத்னியுடன் கூடியாகத்தில் உதவி செய்பவர்கள். ஓங்காரம் யூபஸ்தம்பம். ஆசை கயிறு. மனம் தேர். காமம் யாகத்தில் ஹோமம் செய்யப் படும் பிராணி. கேசம் தர்ப்பை. ஞானேந்திரியங்கள்

மூர்த்தா த்ரோணகலச: । பாதோ ரத: । தக்ஷிண-ஹஸ்த: ஸ்ருவ: । ஸவ்ய ஹஸ்த ஆஜ்யஸ்த்தாலீ । ச்ரோத்ரே ஆகாரௌ । சக்ஷுஷீ ஆஜ்யபாகௌ । க்ரீவா தாராபோதா । தன்மாத்ராணி ஸதஸ்யா: । மஹாபூதானி ப்ரயாஜா: । பூதானி அனு யாஜா: । ஜிஹ்வேடா । தந்தோஷ்டௌ ஸூக்தவாக: । தாலூ சம்யுவாக: । ஸ்ம்ருதிர்-தயா-க்ஷாந்தி-ரஹிம்ஸா பத்னீ-ஸம்யாஜா: । ஓங்காரோ யூப: । ஆசா ரசனு । மனோ ரத: । காம: பசு: । கேசா தர்ப்பா: । புததீந்த்ரியாணி யஜ்ஞபாத்ராணி । கர்மேந்த்ரியாணி ஹவீம்ஷி । அஹிம்ஸா இஷ்டய: । த்யாகோ தக்ஷிணு । அவப்ருதம் மரணுத் । ஸர்வாஹ்யஸ்மின் தேவதா: சரீரே(அ) திஸமாஹிதா: । வாராணஸ்யாம் ம்ருதோ வா(அ)பி இதம் வா ப்ரஹ்ம ய: படேத் । ஏகேன ஜன்மனு ஜந்துர்-மோக்ஷஞ்ச ப்ராப்னுயாதித்யுபநிஷத் ॥ 5 ॥

இதி ப்ராணுக்னி ஹோத்ரோபநிஷத் ஸமாப்தா

யாகத்தில் உபயோகிக்கப்படும் பாத்திரங்கள், கருமேந்திரியங்கள் ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸ். அஹிம்ஸை இஷ்டி. தியாகம் தக்ஷிணை. மரணம் அவப்ருத ஸ்நானம். தேவதைகள் எல்லோரும் இந்த சரீரத்திலேயே இருக்கிறார்கள். வாரணுசியில் மரணமடைந்தவர் மோக்ஷமடைவதுபோல் இந்த உபநிஷத்தைப் படிப்பவரும் ஒரே பிறவியில் மோக்ஷமடைவர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ப்ராணுக்னிஹோத்ர உபநிஷத்து முற்றும்

गोपालतापिन्युपनिषत् ।। ९६ ।।

'ओं भद्र कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

ओं । कृषिर्भूवाचकः शब्दो नश्च निर्वृतिवाचकः । तयो रैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते । सच्चिदानन्द रूपाय कृष्णायाक्लिष्टकारिणे । नमो वेदान्त वेद्याय गुरवे बुद्धि साक्षिणे ।। १.१ ।।

ओं मुनयो वै ब्रह्माणमूचु-रुपासनमेतस्य परमात्मनो गोविन्दस्याखिलाधारिणो ब्रूहीति । तानुवाच ब्रह्मा यत्तस्य पीठं हैरण्य-मष्टपलाश-मंबुजं तदन्तरालिकानलास्र-युगं तदन्तराद्यार्णं विलिखीत कृष्णाय । नम इति बीजाढ्यं स ब्राह्मणमाधायानंगमनु गायत्रीं यथावद् व्यासज्य भूमण्डलं मूल वेष्टितं कृत्वाऽङ्ग वसुदेवादि रुक्मिण्यादि-स्वशक्ती-न्द्रादि-वसुदेवादि-पार्थादि-निध्यादि-वीतं यजेत् सन्ध्यासु प्रतिपत्तिभि-रुपचारैस्तेनास्याखिलं भवत्यखिलं भवतीति । ।। १.२ ।।

---

96. கோபாலதாபினீ உபநிஷத்து

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

1.1. 'க்ருஷ்' என்பது பூமி: 'ந:' என்பது மகிழ்ச்சியைக் குறிக்கும். பூமியை மகிழ்விக்கும் பரப்பிரம்மம் கிருஷ்ணன் என்று கூறப்படுகிறான். எளிதில் செயல்புரியும் ஸச்சிதா னந்தவடிவினனும் வேதாந்தத்தால் அறியப்படுபவனும்

கோபாலதாபின்யுபநிஷத் || 96 ||

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: |

ஓம் க்ருஷிர்ப்பூவாசக: சப்தோ நச்ச நிர்வ்ருதி வாசக: | தயோரைக்யம் பரம் ப்ரஹ்ம க்ருஷ்ண இத்யபிதீயதே | ஸச்சிதானந்த ரூபாய க்ருஷ்ணா-யாக்லிஷ்ட காரிணே | நமோ வேதாந்தவேத்யாய குரவே புத்திஸாக்ஷிணே || 1.1 ||

ஓம் முனயோ வை ப்ரஹ்மாணமூசு: உபாஸன-மேதஸ்ய பரமாத்மனோ கோவிந்தஸ்யா கிலாதாரிணோ ப்ரூஹீதி | தானுவாச ப்ரஹ்மா யத்தஸ்ய பீடம் ஹைரண்யம் அஷ்டபலாச-மம்புஜம் ததந்தராலிகா-அநலாஸ்ரயுகம் ததந்தராத்யார்ணம் விலீகீத க்ருஷ்ணாய | நம இதி பீஜாட்யம் ஸ ப்ராஹ்மண் மாதாயானங்க மனு காயத்ரீம் யதாவத் வ்யாஸஜ்ய பூமண்டலம் மூலவேஷ்டிதம் க்ருத்வா அங்க வஸு-தேவாதி ருக்மிண்யாதி-ஸ்வசக்தீந்த்ராதி வஸுதேவாதி பார்த்தாதி-நித்யாதி வீதம் யஜேத் ஸந்த்யாஸு ப்ரதிபத்திபி-ருபசாரைஸ்-தேனஸ்யாகிலம் பவத்யகிலம் பவதீதி || 1.2 ||

புத்தி ஸாக்ஷியான குருவும் ஆகிய கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம்.

1.2. முனிவர்கள் பிரம்மாவை அணுகி 'அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயும் பரமாத்மாவாயுமுள்ள இந்த கோவிந்தனுடைய உபாஸனாமார்க்கத்தை எங்களுக்குக் கூறியருளுங்கள்' என்று கேட்டார்கள். அவர்களை நோக்கி பிரம்மா கூறியது பின்வருமாறு:— பொன்மயமான பீடத்தில் எட்டிதழ்த் தாமரையும் அதனுள்ளே இரு முக்கோணங்களாலான அறுகோணமும் வரைக. ஆறு

दिव्यालंकरणोपेतं रत्न पंकजमध्यगम् । कालिन्दी-जलकल्लोला सङ्गिमारुतसेवितम् । चिन्तयंश्चेतसा कृष्णं मुक्तो भवति संसृतेः । तस्य पुना रसन भजन भूमीन्दु संपातः कामादि कृष्णायेत्येकं पदं गोविन्दायेति द्वितीयं गोपीजनेति तृतीयं वल्लभायेति तुरीयं स्वाहेति पञ्चममिति । ॥ १.३ ॥

ओंकारेणान्तरितं यो जपति गोविन्दस्य पञ्चपदं मनुम् । तस्यै वा सो दर्शयेदात्मरूपं तस्मान्मुमुक्षु - रभ्यसे - न्नित्य शान्त्यै । तदाहुरेके यस्य प्रथमपदाद् भूमि-र्द्वितीयपदा-ज्जलं तृतीय पदात्तेजश्चतुर्थाद्वायुश्चरमाद् व्योमेति । वैष्णवं पञ्च व्याहृतिमयं मन्त्रं कृष्णावभासं कैवल्य सृत्यै सततमावर्तये-दिति ॥ १.४ ॥

கோணங்களிலும் 'க்லீம்-க்ருஷ்-ணா-ய-ந-ம:' என்ற ஆறு அக்ஷரங்களையும் எழுதுக. எட்டிதழ்களிலும் 'ஓம்-க்லீம்' என்று எழுதுக. கமலத்திற்கு வெளியில் நாற்கோட்டு பூபுரம் வரைந்து அதை மூலமந்திரத்தால் சூழச் செய்து அதைச் சுற்றிக் கிருஷ்ணனுடைய அங்கமான வசுதேவர் ருக்மணீ, ஆகியோரையும், இந்திரன் முதலிய திக்பாலர்களையும், பரிவாரமான அர்ஜுனன் முதலியோரையும் அஷ்டநிதிகளையும் தியானித்து ஸந்தியா காலங்களில் பக்தியுடனும் உபசாரங்களுடனும் பூஜித்தால் அதனால் எல்லாம் சித்திக்கும்.

1.3. ரத்னமயமான தாமரைப் பீடத்தின் மத்தியில் தெய்வீக அலங்காரங்களுடன் யமுனை யாற்றின் அலைகளிலெழும் இன்பமான காற்றினிடை பிரகாசிக்கும்,

திவ்யாலங்கரணோபேதம் ரத்ன பங்கஜ மத்யகம் । காளிந்தீ-ஜலகல்லோலாஸங்கி மாருதஸேவிதம் । சிந்தயம்ச்சேதஸா க்ருஷ்ணம் முக்தோ பவதி ஸம்ஸ்ருதே: । தஸ்ய புந ரஸன பஜன பூமிந்து ஸம்பாத: । காமாதி க்ருஷ்ணாயேதி ஏகம் பதம் கோவிந்தாயேதி த்விதீயம் கோபீஜனேதி த்ருதீயம் வல்லபாயேதி துரீயம் ஸ்வாஹேதி பஞ்சமமிதி ॥ 1.3 ॥

ஒங்காரேணாந்தரிதம் யோ ஜபதி கோவிந்தஸ்ய பஞ்சபதம் மனும் । தஸ்யை வா ஸோ தர்சயே தாத்மரூபம் தஸ்மான் - முமுக்ஷுரப்யஸேந் - நித்ய சாந்த்யை । ததாஹுரேகே யஸ்ய ப்ரதம பதாத் பூமிர் த்விதீய பதாஜ்ஜலம் த்ருதீய பதாத்தேஜச்-சதுர்த்தாத் வாயுச்-சரமாத் வ்யோமேதி । வைஷ்ணவம் பஞ்சவ்யாஹ்ருதிமயம் மந்த்ரம் க்ருஷ்ணாவபாஸம் கைவல்ய ஸ்ருத்யை ஸததமாவர்த்தயேதிதி ॥ 1.4 ॥

கிருஷ்ணனை மனதில் தியானிப்பவர் பிறவித் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவர், கிருஷ்ணனை பஜிக்கும் நாவிற்கினிய மந்திரத்தில் காமபீஜமாகிய 'க்லீம்' உடன் கூடிய 'க்ருஷ்ணாய' என்பது முதல் பதம்; 'கோவிந்தாய' என்பது இரண்டாவது பதம்; 'கோபிஜன' என்பது மூன்றாவது பதம்; 'வல்லபாய' என்பது நாலாவது பதம்; 'ஸ்வாஹா' என்பது ஐந்தாவது பதம்.

1.4. ஓங்காரத்துள்ளடங்கிய கோவிந்தனுடைய இந்த ஐந்து பதங்கொண்ட மந்திரத்தை எவர் ஜபிக்கிறாரோ அவருக்கு கோவிந்தன் ஆத்ம ரூப தரிசனமளிப்பான். ஆகையால் முக்தியில் நாட்டமுடையவர் நித்திய சாந்திக்காக இதை அப்பியசிக்கவேண்டும். இம்மந்திரத்தின் முதல் பதம் பூமியையும், இரண்டாவது பதம் ஜலத்தையும்

ओं नमो विश्वरूपाय विश्वस्थित्यन्त हेतवे । विश्वेश्वराय विश्वाय गोविन्दाय नमो नमः । श्रीकृष्ण रुक्मिणीकान्त गोपीजनमनोहर । संसार सागरे मग्नं मामुद्धर जगद्गुरो । केशव क्लेशहरण नारायण जनार्दन । गोविन्द परमानन्द मां समुद्धर माधव । तस्मात्, कृष्ण एव परो देवस्तं ध्यायेत्तं रसेत्तं भजेत्तं भजेदित्यों तत्सदिति ।। १.५ ।।

ओं तद्गोपाल इव एव परं सत्यमबाधितं सोऽहमित्यात्मानमादाय मनसैक्यं कुर्यात् । आत्मनो गोपालोऽहमिति भावयेत् स एवाव्यक्तोऽनन्तो नित्यो गोपालः । मधुरायां स्थितिर्ब्रह्मन् सर्वदा मे भविष्यति । शङ्ख-चक्र-गदा-पद्म-वनमाला वृतस्तु वै । चित्स्वरूपं परंज्योतिः स्वरूपं रूपवर्जितम् । सदा मां संस्मरन् ब्रह्मन् मत्पदं याति निश्चितम् ।। २.१ ।।

மூன்றாவது பதம் அக்னியையும், நாலாவது பதம் வாயுவையும் ஐந்தாவது பதம் ஆகாசத்தையும் தழுவிப் பஞ்சவ்யாஹ்ருதி வடிவானதென்றும் அது கிருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபமே என்றும் கைவல்யத்தை அடைய அதை எப்பொழுதும் திருப்பித் திருப்பி ஜபிக்க வேண்டும் என்றும் பெரியோர் கூறியுள்ளார்கள்.

1,5. உலகனைத்தின் வடிவினரும், உலகின் தோற்றம் இருப்பு முடிவு ஆகியவற்றிற்குக் காரணமானவரும் உலக நாதரும் உலகே ஆகியவருமான கோவிந்தருக்கு நமஸ்காரம். க்ருஷ்ணா, ருக்மிணீ நாயகா, கோபியர்களின் மனதிற்கினியவரே, ஜகத்குருவே, பிறவிக் கடலில் மூழ்கித்

ஓம் நமோ விச்வ ரூபாய விச்வஸ்த்தித்யந்த ஹேதவே | விச்வேச்வராய விச்வாய கோவிந்தாய நமோ நம: | ஸ்ரீக்ருஷ்ண ருக்மிணீகாந்த கோபீஜனமனோஹர | ஸம்ஸார ஸாகரே மக்னம் மாமுத்தர ஜகத்குரோ | கேசவ க்லேசஹரண நாராயண ஜனார்த்தன | கோவிந்த பரமானந்த மாம் ஸமுத்தர மாதவ | தஸ்மாத் க்ருஷ்ண ஏவ பரோதேவஸ்-தம் த்த்யாயேத் தம் ரஸேத்தம் பஜேதித் யோம் தத்ஸதிதி || 1.5 ||

ஓம் தத் கோபாலதேவ ஏவ பரம் ஸத்ய-மபாதிதம் ஸோ஽ஹமித்யாத்மான-மாதாய மனஸைக்யம் குர்யாத் | ஆத்மனோகோபாலோ(அ)ஹமிதி பாவயேத் ஸ ஏவாவ்யக்தோ(அ)னந்தோ நித்யோ கோபால: | மதுராயாம் ஸ்த்திதிர்-ப்ரஹ்மன் ஸர்வதா மே பவிஷ்யதி | சங்க்க-சக்ர-கதா-பத்ம-வனமாலா-வ்ருதஸ்துவை | சித்ஸ்வரூபம் பரஞ்ஜ்யோதி: ஸ்வரூபம் ரூபவர்ஜிதம் | ஸதா மாம் ஸம்ஸ்மரன் ப்ரஹ்மன் மத்பதம் யாதி நிச்சிதம் || 2.1 ||

தவிக்கும் என்னைத் தூக்கிவிட்டருளும். கேசவா, கிலேசத்தைப் போக்குபவரே. நாராயணா, ஜனார்த்தனா, கோவிந்தா, பரமானந்தா, மாதவா, என்னைத் தூக்கிவிட்டருளும். என்றிவ்வாறு துதித்து தேவநாயகரான கிருஷ்ணரை தியானம் செய்யுங்கள், ருசித்து அனுபவியுங்கள், பஜனை செய்யுங்கள். ஓம் தத்ஸத்.

2.1. அந்த கோபால தேவரே என்றுமழியாத உண்மையான பரதத்துவம். அவரேதான் நான் என்று மனதினால் ஐக்கிய பாவனை அடையவேண்டும். அவரேதான் அவ்யக்தம், அனந்தம், நித்யம். கோபாலர் மதுரையில்

एकमेवाद्वयं ब्रह्म मायया च चतुष्टयम् । रोहिणीतनयो रामो अकाराक्षरसंभवः । तैजसात्मकः प्रद्युम्न उकाराक्षरसंभवः । प्राज्ञात्मकोऽनिरुद्धो वै मकाराक्षरसंभवः । अर्धमात्रात्मकः कृष्णो यस्मिन् विश्वं प्रतिष्ठितम् । कृष्णात्मिका जगत्कर्त्री मूलप्रकृति रुक्मिणी । व्रजस्त्रीजनसंभूतः श्रुतिभ्यो ब्रह्मसंगतः । प्रणवेन प्रकृतित्वं वदन्ति ब्रह्मवादिनः । तस्मादोंकारसंभूतो गोपालो विश्व संस्थितिः । क्लीमोंकारं च एकत्वं पठ्यते ब्रह्मवादिभिः । स्वरूपं द्विविधं चैव सगुणं निर्गुणं तथा ।। २.२ ।।

सहोवाचाब्जयोनि-र्व्यक्तानां मूर्तीनां प्रोक्तानां कथं वाऽवधारणा । भवन्ति कथं वा देवा यजन्ति । सहोवाच तं तु ह वै नारायणो देवः । आद्या अव्यक्ता द्वादश मूर्तयः सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु देवेषु सर्वेषु मनुष्येषु तिष्ठन्ति ।

நிலைபெற்று விளங்குகிருர். எனக்கும் எப்பொழுதும் அது உறைவிடம் என்று நாராயணர் பிரம்மாவிடம் கூறினார். சங்கு, சக்ரம், கதை, தாமரை, வனமாலை ஆகியவற்றைத் தரித்து ஞானஸ்வருபமான பரஞ்ஜோதி கோவிந்தர். எனினும் அவருக்கு ருபமில்லை. பிரம்மாவே! எப்பொழுதும் என்னை இப்படி தியானிப்பவர் என்னுடைய பரமபதத்தை அடைவது நிச்சயம்.

2.2. பிரம்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே. மாயையால் நான்காகத் தோன்றுகிறது. ரோகிணீ புத்திரனை பலராமன் அகார அக்ஷரத்தில் தோன்றியவன். தைஜஸாத்மகனை பிரத்யும்னன் உகாரா க்ஷரத்தில் தோன்றியவன். பிராஜ்ஞாத்

ஏகமேவாத்வயம் ப்ரஹ்ம மாயயா ச சதுஷ்டயம் | ரோஹிணீ தநயோ ராமோ அகாராக்ஷர ஸம்ப்பவ: | தைஜஸாத்மக: ப்ரத்யும்ன உகாராக்ஷர ஸம்ப்பவ: | ப்ராஜ்ஞாத்மகோ(அ)நிருத்தோ வை மகாராக்ஷர ஸம்ப்பவ: | அர்த்தமாத்ராத்மக: க்ருஷ்ணோ யஸ்மின் விச்வம் ப்ரதிஷ்ட்டிதம் | க்ருஷ்ணாத்மிகா ஜகத்கர்த்ரீ மூலப்ரக்ருதி ருக்மிணீ | வ்ரஜஸ்த்ரீ ஜன ஸம்ப்பூத: ச்ருதிப்ப்யோ ப்ரஹ்மஸங்கத: | ப்ரணவேன ப்ரக்ருதித்வம் வதந்தி ப்ரஹ்மவாதின: | தஸ்மாதோங்கார ஸம்ப்பூதோ கோபாலோ விச்வஸம்ஸ்த்திதி: | க்லீ-மோங்காரஞ்ச ஏகத்வம் பட்ட்யதே ப்ரஹ்மவாதிபி: | ஸ்வரூபம் த்விவிதஞ்சைவ ஸகுணம் நிர்க்குணம் ததா || 2.2 ||

ஸ ஹோவாசாப்ஜயோனிர்-வ்யக்தானாம் மூர்த்தீனாம் ப்ரோக்தானாம் கதம் வா(அ)வதாரணா | பவந்தி கதம் வா தேவா யஜந்தி | ஸ ஹோவாச தம் துஹ வை நாராயணோ தேவ: | ஆத்யா த்வாதச மூர்த்தய: ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு தேவேஷு ஸர்வேஷு மனுஷ்யேஷு திஷ்ட்டந்தி | ஓம் டாம்

மகனான அநிருத்தன் மகாராக்ஷரத்தில் தோன்றியவன் அர்த்தமாத்திரை வடிவினனானவன் கிருஷ்ணன். அவனிடம் உலகனைத்தும் நிலைபெறுகிறது. கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரியாத உலக நாயகி ருக்மிணீ மூலப்ரக்ருதி. கோபஸ்திரீகள் பிரம்மத்துடனிணைந்த சுருதிகள். இங்ஙனம் பிரணவத்திற்கு பிரம்ம ஞானிகள் இயற்கை வடிவம் கூறுகின்றனர். ஆகையால் உலகிற் குறைவிடமான கோபாலன் ஓங்காரத்தில் தோன்றியவன். பிரம்ம

ओं टां कृष्णाय गोविन्दाय गोपी जनवल्लभाय टां तत्सत् भूर्भुवस्सुवस्सुवस्तस्मै वै नमो नमः। ओं टां योऽसौ परब्रह्म गोपालः टां तत् सद् भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः। ओं टां योऽसौ जाग्रत्स्वप्न-सुषुप्तिमतीत्य तुर्यातीतो गोपालः टां तत्सद् भूर्भुवस्सुवस्तस्मै वै नमो नमः। एको देवः सर्व भूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा। कर्माध्यक्षः सर्व भूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च। रुद्राय नम आदित्याय नमो विनायकाय नमः सूर्याय नमो विद्यायै नमः। इन्द्राय नमोऽग्नये नमः। पित्रे नमो निर्ऋतये नमो वरुणाय नमो मरुते नमः। कुबेराय नम ईशानाय नमो ब्रह्मणे नमः सर्वेभ्यो देवेभ्यो नमः। दत्त्वा स्तुतिं पुण्यतमां ब्रह्मणे स्वस्वरूपिणे। कर्तृत्वं सर्वलोकानां अन्तर्धाने बभूव सः। ब्रह्मणो ब्रह्मपुत्रेभ्यो नारदात्तु श्रुतं यथा ॥ २-३ ॥

इति गोपालतापिन्युपनिषत् समाप्ता ॥

ஞானிகளால் 'க்லீம்' 'ஓம்' என்ற இரண்டும் ஒன்றே எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்விரண்டும், ஸகுணமும் நிர்க்குணமுமாகும்.

2.3. 'ஸகுணமாக வெளிப்படையாகத் தோன்றுவதாகக் கூறப்பட்ட மூர்த்திகளின் விளக்கம் எங்ஙனம், தேவர்கள் எப்படி வழிபடுகிறார்கள் என்று கூறியருளுங்கள்' என்று பிரம்மா கேட்கவே ஆதிநாராயண தேவர் கூறியது பின் வருமாறு:— ஆதியான பன்னிரண்டு மூர்த்திகள் எல்லா உலகங்களிலும் எல்லா தேவர்களிடையிலும் எல்லா மானிடர்களிடத்திலும் உறைகின்றன. 'ஓம் டாம் க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய கோபீஜன வல்லபாய டாம்

க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய கோபீஜன வல்லபாய டாம் தத்ஸத் பூர்ப்புவஸ் ஸுவஸ் தஸ்மை வை நமோ நம: । ஓம் டாம்யோ(அ)ஸௌ பரப்ரஹ்ம கோபால: டாம் தத்ஸத் பூர்ப்புவஸ் ஸுவஸ் தஸ்மைவை நமோ நம: । ஓம் டாம் யோ(அ)ஸௌ ஜாக்ரத்ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்தி மதீத்ய துர்யாதீதோ கோபால: டாம் தத்ஸத்பூர்ப்பு வஸ்ஸுவஸ் தஸ்மை வை நமோ நம: । ஏகோ தேவ: ஸர்வபூதேஷு கூட: ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வ பூதாந்த-ராத்மா । கர்மாத்த்யக்ஷ: ஸர்வபூதாதிவாஸ: ஸாக்ஷீ சேதா கேவலோ நிர்க்குணச்ச । ருத்ராய நம: ஆதித்யாய நமோ விநாயகாய நம: ஸூர்யாய நமோ வித்யாயை நம: । இந்த்ராய நமோ(அ)க்னயே நம: பித்ரே நமோ நிர்ருதயே நமோ வருணாய நமோ மருதே நம: । குபேராய நம: ஈசானாய நமோ ப்ரஹ்மணே நம: ஸர்வேப்ப்யோ தேவேப்ப்யோ நம: । தத்வா ஸ்துதிம் புண்யதமாம் ப்ரஹ்மணே ஸ்வஸ்வ-ரூபிணே । கர்த்ருத்வம் ஸர்வலோகானாம் அந்தர்த்-தானோ பபூவ ஸ: । ப்ரஹ்மணோ ப்ரஹ்மபுத்ரேப்ப்யோ நாரதாத்து ச்ருதம் யதா ॥

இதி கோபாலதாபின்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

தத்ஸத் பூர்ப்புவஸ்ஸுவஸ் தஸ்மை வை நமோ நம:' 'ஓம் டாம் யோ(அ)ஸௌ பரப்ரஹ்ம கோபால: டாம் தத்ஸத் பூர்ப்புவஸ்வஸ் தஸ்மை வை நமோ நம:' 'ஓம் டாம் யோ (அ)ஸௌ ஜாக்ரத் ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி மதீத்ய துர்யா தீதோ கோபால: டாம் தத்ஸத் பூர்ப்பு வஸ்ஸுவஸ் தஸ்மை வை நமோ நம:' என்று அவனை ஆன்றோர்கள் தொழுகிறார்கள். அந்த தேவன் ஒருவனே எல்லாப் பொருள்களிலும் மறைந் துறைபவன், நிறைந்திருப்பவன். அந்தராத்மா, கர்மங்

களைக் கண்காணிப்பவன், எல்லா உயிர்களிலும் ஸாக்ஷியாகவும் சைதன்யமாகவும் கேவல நிர்க்குணமாகவும் விளங்குபவன். ருத்ரவடிவிலுள்ள அவனுக்கு நமஸ்காரம். விநாயக வடிவில் அவனுக்கு நமஸ்காரம், அந்த சூரியனுக்கு நமஸ்காரம். வித்தைக்கு நமஸ்காரம். இந்திரனுக்கு நமஸ்காரம். பித்ருக்களுக்கு நமஸ்காரம். நிர்ருதிக்கு நமஸ்காரம், வருணனுக்கு நமஸ்காரம். மருந்துக்கு நமஸ்காரம். குபேரனுக்கு நமஸ்காரம். ஈசானனுக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மாவுக்கு நமஸ்காரம். எல்லா

कृष्णोपनिषत् ॥ ९७ ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

श्रीमहाविष्णुं सच्चिदानन्द लक्षणं रामचन्द्रं दृष्ट्वा सर्वांगसुन्दरं मुनयो वनवासिनो विस्मिता बभूवुः । आलिंगामो भवन्तमिति । भवान्तरे कृष्णावतारे यूयं गोपिका भूत्वा मामालिंगथ ॥ १ ॥

गोकुलं वनवैकुण्ठं तापसास्तत्र ते द्रुमाः । लोभक्रोधादयो दैत्याः कलिकालस्तिरस्कृतः । गोपरूपो हरिः साक्षान्मायाविग्रह-धारिणः । दुर्बोधं कुहकं तस्य मायया

---

97. க்ருஷ்ணோபநிஷத்து

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்

1. ஸச்சிதானந்த லக்ஷணரான மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமும் ஸர்வாங்க சுந்தரருமான ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியை வனவாசிகளான முனிவர்கள் தரிசித்தபொழுது ஆச்சரியம் மேலிட்டு மெய் மறந்து 'உங்களை ஆலிங்கனம்

தேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம், புண்ணியம் மிக்க பிரம்ம ஸ்வரூபியும் உலகனைத்தையும் ஆக்கியவனுமான அவனுடைய துதியை இங்ஙனம் கூறி அவனேயான ஆதி நாராயணர் அந்தர்த்தானமடைந்தார். பிரம்மாவிடமிருந்தும் பிரம்மபுத்திரனிடமிருந்தும் நாரதரிடத்திலுமிருந்தும் இது இங்ஙனம் கேட்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் கோபாலதாபினீ உபநிஷத்து முற்றும்

க்ருஷ்ணோபநிஷத் ॥ 97 ॥

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணும் ஸச்சிதானந்த லக்ஷணம் ராமசந்த்ரம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வாங்கஸுந்தரம் முனயோ வனவாஸினோ விஸ்மிதா பபூவு: । ஆலிங்காமோ பவந்த மிதி । பவாந்தரே க்ருஷ்ணாவதாரே யூயம் கோபிகா பூத்வா மாமாலிங்கத ॥ 1 ॥

கோகுலம் வனவைகுண்டம் தாபஸாஸ்தத்ர தே த்ருமா: । லோபக்ரோதாதயோ தைத்யா: கலிகாலஸ்திரஸ்க்ருத: । கோப ரூபோ ஹரி: । ஸாக்ஷான் மாயா விக்ரஹதாரிண: । துர்ப்போதம் குஹகம் தஸ்ய

செய்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறோம்' என்றார்கள். பகவான் 'கிருஷ்ணாவதார காலத்தில் வேறு பிறப்பில் நீங்கள் கோபிகைகளாகத் தோன்றி ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளலாம்' என்றார், (அவர்களுடைய ஆசை கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பூர்த்தியாயிற்று).

मोहितं जगत्। अष्टावष्टसहस्रे द्वे शताधिक्य: स्त्रियस्तथा। ऋचोपनिषदस्ता वै ब्रह्मरूपा ऋच: स्त्रिय:। दया सा रोहिणी माता सत्यभामा धरेति वै। शमो मित्र: सुदामा च सत्या-क्रूरोद्धवोदम:। दुग्धोदधि: कुलस्तेन भग्न भाण्डो ह्यधिग्रहे। क्रीडते बालको भूत्वा पूर्ववत्सु महोदधौ। संहारार्थं च शत्रूणां रक्षणाय च संस्थित:। यस्यासौ ज्वलनाभास: खड्गरूपो महेश्वर:। कश्यपोलूकल: ख्यातो रज्जुर्माताऽदितिस्तथा। गदा च कालिका साक्षात् सर्वशत्रु निर्बर्हिणी। धनु: शार्ङ्गं स्वमाया च शरत्काल: सुभोजन:। अब्जकाण्डं जगद्बीज धृत पाणौ स्वलीलया। तस्मान्नभिन्नं नाभिन्न-माभि-भिन्नो न वै विभु:। भूमावुत्तारितं सर्वं वैकुण्ठं स्वर्ग-वासिनाम्। सर्वतीर्थ फलं लभते य एवं वेद। देह बन्धाद्वि-मुच्यते। इत्युपनिषत् ॥ २ ॥

इति कृष्णोपनिषत् समाप्ता।

---

2. (கிருஷ்ணவதாரத்தின்பொழுது) கோகுலம் வன வைகுண்டமாயிற்று. தவம்புரிந்தோர் அங்கு மரங்களாகத் தோன்றினார்கள். உலோபம் கோபம் முதலியவை அசுரர்களாக வந்தன, வந்துகொண்டிருந்த கலிகாலம் தள்ளிவைக்கப்பட்டது. மாயா விக்ரஹம் தரித்த ஹரியானவர் கோப வடிவில் அவதரித்தார். அவருடைய லீலை அறியவொண்ணா ரகசியம். அதனால் உலகம் மயங்கிற்று. உபநிஷதங்களும் வேதங்களின் ருக்குகளும் 16,108 ஸ்திரீகளின் வடிவாக வந்தன. தயையே தாய் ரோஹிணியாகவும் பூதேவியே ஸத்யபாமையாகவும் ஆயினர். மனவடக்கம் நண்பன் ஸுதாமாவாகவும் புலனடக்கம்

மாயயா மோஹிதம் ஜகத் | அஷ்டாவஷ்ட ஸஹஸ்ரே த்வே சதாதிக்ய: ஸ்த்ரியஸ்ததா | ருசோப நிஷதஸ்தா வை ப்ரஹ்ம ரூபா ருச: ஸ்த்ரிய: | தயா ஸா ரோஹிணீ மாதா ஸத்யபாமா தரேதி வை | சமோ மித்ர: ஸுதாமா ச ஸத்யாக்ரூரோத்தவோ தம: | துக்தோததி க்ருதஸ்தேந பக்னபாண்டோ ததிக்ரஹே | க்ரீடதே பாலகோ பூத்வா பூர்வவத்ஸு மஹோததௌ | ஸம்ஹாரார்த்தஞ்ச சத்ருணாம் ரக்ஷணாய ச ஸம்ஸ்த்தித: | யஸ்யாஸௌ ஜ்வலனோபாஸ: கட்க ரூபோ மஹேச்வர: | கச்யபோலூகலா க்க்யாதோ ரஜ்ஜுர் மாதாऽதிதிஸ்ததா | கதா ச காளிகா ஸாக்ஷாத் ஸர்வ சத்ருநிபர்ஹிணீ | தனு: சார்ங்க: ஸ்வமாயா ச சரத்கால: ஸுபோஜன: | அப்ஜகாண்டம் ஜகத்பீஜம் த்ருதம் பாணௌ ஸ்வலீலயா | தஸ்மாத் நபின்னம் நாபின்னமாபிர் ப்பின்னோ ந வை ப்ரபு: | பூமாவுத்தாரிதம் ஸர்வம் வைகுண்ட்டம் ஸ்வர்க்க வாஸினம் | ஸர்வதீர்த்தபலம் லபதே ய ஏவம் வேத | தேஹபந்தாத் விமுச்யதே இத்யுபநிஷத் || 2 ||

இதி க்ருஷ்ணோபநிஷத் ஸமாப்தா |

உத்தவராகவும், ஸத்தியம் அக்ரூரராகவும் ஆயின. வீட்டில் உடைக்கப்பட்ட தயிர்ச்சட்டியே விளையாட்டுக் கிருஷ்ணனுக்கு முன்போல் லீலை புரியும் பாற்கடலாக இருந்தது. சத்துருக்களை அழிக்கவும் ஸாதுக்களைக் காக்கவுமே அவ்வவதாரம். கிருஷ்ணன் கையிலிருந்த பிரகாசமான வாள் (ஸம்ஹாரக் கடவுளான) மகேச்வரனே. கசியபர் (யசோதை வீட்டில்) உரலாக இருந்தார்; தேவ மாதா அதிதிதேவி (கிருஷ்ணனை உரலில் கட்டிய) கயிருக இருந்தாள். எல்லாச் சத்துருக்களையும்

நாசம் செய்யும் காளிகா தேவியே கதாயுதமாயிருந்தாள். சார்ங்கம் எனும் வில் பகவானுடைய மாயை. அறுவடைக் காலமான சரத்ருது போஜனமாயிற்று. விளையாட்டாகக் கையில் ஏந்திய தாமரை உலகின் வித்து. இவற்றினின்று வேறுபடாததாயினும் உலகம் வேறுபட்டாற்போல் தோன்றிற்று. பகவானும் வேறு படாதவன். ஸ்வர்க்க-

याज्ञवल्क्योपनिषत् ॥ ९८ ॥

'ओं पूर्णमद:' इति शान्तिः ।

अथ जनको ह वैदेहो याज्ञवल्क्य-मुपसमेत्योवाच भगवन् संन्यास-मनुब्रूहि कथं संन्यास लक्षणम् । सहोवाच याज्ञ-वल्क्यो ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत् । गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत् । यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद् गृहाद्वा वनाद्वा । यदहरेव विरजेत् तदहरेव प्रव्रजेत् । तदेके प्राजापत्यामेवेष्टिं कुर्वन्ति । यदग्निं न विन्देद्-दप्सु जुहुयादापो वै सर्वा देवताः सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुहोमि स्वाहेति स्वाज्यं हविरनामयम् । मोक्षमन्त्रस्त्रय्येवं वेद तद्ब्रह्म तदुपासितव्यम् । शिखां यज्ञोपवीतं छित्वा संन्यस्तं मयेति त्रिवार-मुच्चरेत् ॥ १ ॥

---

98. யாக்ஞவல்க்யோபநிஷத்து

'ஓம் பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. விதேஹமன்னர் ஜனகர் யாக்ஞ வல்கியரை அணுகி 'பகவானே! ஸந்நியாஸத்தைப் பற்றி எனக்குக் கூறுங்கள் ஸந்நியாஸம் லக்ஷணம் எப்படிப்பட்டது?' என்று கேட்டார். யாஜ்ஞவல்கியர் கூறியது:— பிரம்மசரியத்தைப்

வாசிகளின் வைகுண்டம் பூமியில் கொண்டுவரப்பட்டது. இதை உள்ளபடி அறிந்தவர் எல்லாப் புண்ணிய பலனை யும் அடைவர். தேக பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு முக்தி எய்துவர்.

இங்ஙனம் க்ருஷ்ணோபநிஷத்து முற்றும்

—❖—

யாக்ஞவல்க்யோபநிஷத் ॥ 98 ॥

'ஓம் பூர்ணமத:' இதி சாந்தி: ।

அத ஜனகோ ஹ வைதேஹோ யாஜ்ஞவல்க்ய-முபஸமேத்ய உவாச பகவன் ஸ்ந்ந்யாஸ மனுப்ரூஹி கதம் ஸந்ந்யாஸ லக்ஷணம் । ஸஹோவாச-யாஜ்ஞவல்க்யோ ப்ரஹ்மசர்யம் ஸமாப்ய க்ருஹீபவேத் க்ருஹாத்வனீபூத்வா ப்ரவ்ரஜேத் । யதி வேதரதா ப்ரஹ்மசர்யாதேவ ப்ரவ்ரஜேத் க்ருஹாத்வா வனுத்வா । யதஹரேவ வ்ரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத் । ததேகே ப்ராஜாபத்யாமேவேஷ்டிம் குர்வந்தி । யதக்னிம் நவிந்தே - தப்ஸு ஜுஹுயாதாபோவை ஸர்வா தேவதா: ஸர்வாப்ப்யோ தேவதாப்ப்யோ ஜுஹோமி ஸ்வாஹேதி ஸ்வாஜ்யம் ஹவிரனுமயம் । மோக்ஷ-மந்த்ரஸ்த்ரய்யேவம் வேத தத்ப்ரஹ்ம ததுபாஸி தவ்யம் । சிகாம் யஜ்ஞோபவீதம் ச்சித்வா ஸந்ந்-யஸ்தம் மயேதீ த்ரிவாரமுச்சரேத் ॥ 1 ॥

பூர்த்தி செய்து கிருஹஸ்தாசிரமத்தை ஏற்கவேண்டும். கிருஹத்திலிருந்து வனம் சென்று பிறகு துறவு பூண வேண்டும் அல்லது வேறுபடியாக பிரம்மசரியத்திலிருந்தே துறவேற்கலாம். கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருந்தோ வானப்ரஸ்

अथ हैनमत्रिः पप्रच्छ याज्ञवल्क्य-मयज्ञोपवीथी कथं ब्राह्मण इति । सहोवाच याज्ञवल्क्यः । इदं प्रणवमेव तद्यज्ञोपवीतं य आत्मा । परिव्राड् विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचि-रद्रोहो भैक्षमाणो ब्रह्मभूयाय भवति तत्र परमहंसा नाम संवर्तकारुणि-श्वेतकेतु-दूर्वास-ऋभु-निदाघ-दत्तात्रेय-शुक-वामदेव-हारीतक - प्रभृतयोऽव्यक्तलिंगाऽव्यक्ता चारा अनुन्मत्ता उन्मत्तवदाचरन्तः परस्त्री-पुर-पराङ्मुखा-स्त्रिदण्डं कमण्डलुं भुक्तपात्रं जलपवित्रं शिखां यज्ञोपवीतं बहिरन्तश्चेत् तत्सर्वं भूः स्वाहेत्यप्सु परित्यज्यात्मान मन्विच्छेत् । यथा जातरूपधरा निर्द्वन्द्वा निष्परिग्रहा-स्तत्त्व ब्रह्ममार्गे सम्यक् संपन्नाः शुद्ध-मानसाः प्राणसन्धारणार्थं यथोक्तकाले विमुक्तो भैक्षमाचरन्नुदरपात्रसंग्रहः पात्रान्तर शून्यो लाभालाभो समो भूत्वा शुभाशुभकर्म-निर्मूलन परः संन्यासेन देह त्यागं करोति स परमहंसो नामेति ।। २ ।।

தத்திலிருந்தோ துறவேற்கலாம். எந்தப்பகலில் வைராக்கியம் உதிக்கிறதோ அந்தப் பகலிலேயே துறவு பூணலாம். சிலர் அதற்கு பிரஜாபத்ய இஷ்டியைச் செய்கிறார்கள். அக்னி காரியம் செய்ய முடியாவிட்டால் ஜலத்தில் ஹோமம் செய்யலாம். ஜலமே எல்லா தேவதைகளும். எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஹோமம் செய்கிறேன் என்று கூறித் தன்னையே குறைவற்ற ஹவிஸ்ஸாகவும் நெய்யாகவும் கருதி 'ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவும் மோக்ஷமந்திரம் வேதமே. அதுவே பிரம்மம். அதை அறிந்தவன் அதை உபாசிக்க வேண்டும். சிகையையும் பூணூலையும் அறுத்துவிட்டு 'ஸந்ந்யஸ்தம் மயா' என்றால்

அதஹைனமத்ரி: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யமயஜ்ஞோபவீதீ கதம் ப்ராஹ்மண இதி। ஸஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய:। இதம் ப்ரணவமேவ தத்யஜ்ஞோபவீதம் ய ஆத்மா। பரிவ்ராட் விவர்ணவாஸா முண்டோ(அ)பரிக்ரஹ: சுசி-ரத்ரோஹீ பைக்ஷமாணோ ப்ரஹ்மபூயாய பவதி। தத்ர பரமஹம்ஸா நாம ஸம்வர்த்தகாருணி ச்வேதகேது துர்வாஸ-ருபு-நிதாக தத்தாத்ரேய-சுக வாமதேவ-ஹாரீதக-ப்ரப்ருதயோ (அ)வ்யக்த லிங்கா (அ)வ்யக்தாசாரா அனுன்மத்தா உன்மத்தவ தாசரந்த: பரஸ்த்ரீ புர-பராங்முகா ஸ்த்ரிதண்டம் கமண்டலும் புக்தபாத்ரம் ஜலபவித்ரம் சிகாம் யஜ்ஞோபவீதம் பஹிரந்தச்சேத் தத்ஸர்வம் பூ: ஸ்வாஹேத்யப்ஸு பரித்யஜ்யாத்மான மன்விச்சேத்। யதா ஜாத ரூபதரா நிர்த்வந்த்வா நிஷ்பரிக்ரஹாஸ்தத்வ ப்ரஹ்ம மார்க்கே ஸம்யக் ஸம்பன்ன: சுத்தமானஸா: ப்ராண-ஸந்த்தாரணார்த்தம் யதோக்தகாலே விமுக்தோ பைக்ஷமாசரன்னுதர பாத்ரஸங்க்ரஹ: பாத்ராந்தரசூன்யோ லாபாலாபௌ ஸமோபூத்வா சுபா சுப கர்ம நிர்மூலனபர: ஸந்ந்யாஸேன தேஹத்யாகம் கரோதி ஸ பரமஹம்ஸோ நாமேதி ॥2॥

ஸந்நியாஸம் ஏற்கப்பட்டது என்று மூன்று தடவை சொல்லவேண்டும்.

2. அத்ரி யாக்ஞவல்கியரிடம் 'பூணூல் இல்லாதவன் எப்படி பிராம்மணனுவான்?' என்று வினவினர். ஆத்ம ஸ்வரூபமாகிய இந்தப் பிரணவமே அந்த யக்ஞோபவீதம். ஸந்நியாஸி பழுப்பேறிய வஸ்திரம் தரித்து, தலை மழித்து, உடமையில்லாதவனுக, பரிசுத்தனுக, தீங்கெண்ணுதவனுக, பிக்ஷுவாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்

ईश्वरो जीवकलया प्रविष्टो भगवानिति । प्रणमेद्दण्डवद् भूमौ आचण्डाल गोखरम् । स्त्रिय त्यक्त्वा जगत् त्यक्तं जगत् व्यक्त्वा सुखी भवेत् । न पाणिपाद चपलो न नेत्र-चपलो यतिः । न च वाक् चपलश्चैव ब्रह्मभूतो जितेन्द्रियः । रिपौ बद्धे स्वदेहे च समैकात्म्यं प्रपश्यतः । विवेकिनः कुतः कोपः स्वदेहावय-वेष्विव । अपकारिणि कोपश्चेत् कोपे कोपः कथं न ते । यत्र सुप्ता जना नित्यं प्रबुद्धस्तत्र संयमी । प्रबुद्धा यत्र ते विद्वान् सुषुप्तिं याति योगिराट् । चिदिहास्तीति चिन्मात्रमिदं चिन्मयमेव च । चित् त्वं चिदहमेते च लोकाश्चि-दिति भावय । यतीनां तदुपादेयं पारमहंस्यं परं पदम् । नातः परतरं किंचिद् विद्यते मुनिपुङ्गव । इत्युपनिषत् ॥ ३ ॥

इति याज्ञवल्क्योपनिषत् समाप्ता ॥

பட்டவன் பிரம்மமாவதற்குரியவன். துறவில் பரம ஹம்ஸர்கள் எனப் பெயர் படைத்தவர்கள் ஸம்வர்த்தகர், ஆருணி, ச்வேதகேது, தூர்வாஸர், ரிபு, நிதாகர், தத்தாத்ரேயர், சுகர், வாமதேவர் ஆகியோரைப் போன்றவர்கள். அடையாளங் காண முடியாதவர்கள், ஆசாரம் காண முடியாதவர்கள் புத்தியிற்சிறந்தவர்களாயினும் பைத்தியக்காரர்களைப்போல் நடப்பவர்கள், பிற ஸ்திரீகளிடமும் நகர வாழ்க்கையிலும் நாட்டமில்லாதவர்கள். த்ரிதண்டம் கமண்டுலு, போஜன பாத்ரம், தூய்மைக்காக ஜலம், சிகை, பூணூல் உள்ளும் வெளியும் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் 'பூ: ஸ்வாஹா' என்று ஜலத்தில் ஹோமம் செய்துவிட்டு ஆத்மா ஒன்றையே தொடர்ந்து தியானம் செய்யவேண்டும். பிறந்த மேனியாக துவந்த்வ மற்றவர்களாக உடைமை யற்றவர்களாக பிரம்ம தத்துவ

ஈச்வரோ ஜீவகலயா ப்ரவிஷ்டோ பகவானிதி । ப்ரணமமேத்தண்டவத் பூமௌ ஆசண்டாள கோ கரம் । ஸத்ரியம் த்யக்த்வா ஜகத்த்யக்தம் ஜகத்த்யக்த்வா ஸுகீ பவேத் । ந பாணிபாத சபலோ ந நேத்ரசபலோயதி: । ந ச வாக் சபல்ச்சைவ ப்ரஹ்ம பூதோ ஜிதேந்த்ரிய: । ரிபௌ பத்தே ஸ்வதேஹேச ஸ்மைக்யாத்ம்யம் ப்ரபச்யத: । விவேகின குத: கோப: ஸ்வதேஹாவயவேஷ்விவ । அபகாரிணி கோபச்சேத் கோபே கோப: கதம் ந தே । யத்ர ஸுப்தா ஜநா நித்யம் ப்ரபுத்தஸ் தத்ரஸம்யமீ । ப்ரபுத்தா யத்ரதே வித்வான் ஸுஷுப்திம் யாதி யோகிராட் । சிதிஹாஸ்தீதி சின் மாத்ரமிதம் சின்மய மேவ ச । சித்தத்வம் சிதஹமேதேச லோகாச்-சிதிதி பாவய । யதீனும் ததுபாதேயம் பாரமஹம்ஸ்யம் பரம்பதம் । நாத: பரதரம் கிஞ்சித் வித்யதே முனிபுங்கவ । இத்யுபநிஷத் ॥ 3 ॥

இதி யாஜ்ஞவல்க்யோபநிஷத் ஸமாப்தா ।

மார்க்கத்தில் நிறைவுற்று நிலைபெற்றவர்களாக, பரிசுத்த மனம் படைத்தவர்களாக இருப்பவர்கள் பரம்ஹம் ஸர்கள். உயிரைக் காப்பதற்காக உரிய காலத்தில் பற்றின்றி பிக்ஷை ஏற்பார்கள். வேறு பாத்திரமின்றி வயிற்றையே பாத்திரமாக உடையவர்கள் லாபத்திலும் நஷ்டத்திலும் சமமானவர்கள் சுப கருமங்களையும் அசுப கருமங்களையும் அறவே ஒழித்து ஸந்நியாஸத்தில் உடலை விடுபவர்கள் பரஹம்ஸர்கள் எனப்படுபவர்கள்.

3. எல்லாம் வல்ல ஈச்வரனே ஜீவ வடிவில் எல்லா உடல்களிலும் புகுந்துறைகிறான் என்று கண்டு சண்டாளன், பசு, கழுதை முதலிய அனைத் துயிர்களையும்

தரையில் தடிபோல் விழுந்து வணங்கவேண்டும். ஸ்திரீயை விட்டு விலகினால் உலகம் விலகும். உலகத்தை விட்டுச் சுகமாக இருக்கலாம். கையோ, கண்ணோ, வாயோ எதிலும் சபலமில்லாதவன் துறவி. அவன் இந்திரியங்களை வென்று பிரம்மத்தில் நிலைத்தவன். பகைவன் எனப்பட்டவனும் வேற்றுமையின்றித் தனதுடலுடன் உண்மையில் ஐக்கியப்பட்டவன் எனக் காணும் விவேகிக்குத் தனது அவயவங்களில் கோபம் எழாதவாறு கோபம் எங்கிருந்து வரும்? அபகாரியிடம் கோபம் எழலாம் என்றால் கோபத்திடம் ஏன் உனக்குக் கோபம் இல்லை? எவ்விஷயங்களில் மக்கள் உறக்கமுடைய

वराहोपनिषत् ॥ ९९ ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

'ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

अथ ऋभुर्वै महामुनि-र्देवमानेन द्वादश वत्सरं तपश्च-चार । तदवसाने वराहरूपी भगवान् प्रादुरभूत् । सहोवाच उत्तिष्ठोत्तिष्ठ वरं वृणीष्वेति । सोदतिष्ठत् । तस्मै नमस्कृत्योवाच ब्रह्मादयः सुराः सर्वे त्वद्रूपज्ञानान्मुक्ति माहुः। अतस्त्वद्रूप प्रतिपादिकां ब्रह्मविद्यां ब्रूहीति होवाच । तथेति होवाच वराहरूपी भगवान् ॥ १.१ ॥

---

99. வராஹோபநிஷத்

முதல் அத்தியாயம்

'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்

1.1. ரிபு மகா முனிவர் தேவமானக் கணக்கில் பன்னி

வர்களோ அவற்றில் யோகி விழிப்புடையவன். எவ் விஷயங்களில் மக்கள் விழிப்புடையவர்களோ அவற்றில் வித்வானாகிய யோகமன்னன் உறக்கத்தையடைகிறான்: 'சித்' எனும் பரம்பொருளே இங்குளது. இது எல்லாம் சின்மயமே. சித்தே தத்துவம், சித்தே நான் சித்தே இவ் வுலகெல்லாம் என்று தியானிக்க வேண்டும். பரமஹம்ஸ பரமபதமே துறவிகளால் நாடத்தக்கது அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது வேறு எதுவும் சிறிதேனும் இல்லை; முனிபுங்கவரே ! என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் யாக்ஞவல்க்ய உபநிஷத்து முற்றும்

வராஹோபநிஷத் ॥ 99 ॥

॥ ப்ரத்மோ(அ)த்த்யாய: ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

அத ருபுர்வை மஹாமுனிர்-தேவமானேன த்வாதச வத்ஸரம் தபச்சசார । தததவஸானே வராஹரூபீ பகவான் ப்ராதுரபூத் । ஸஹோவாச உத்திஷ்டோத்திஷ்ட வரம் வ்ருணீஷ்வேதி । ஸோதிதிஷ்டத் । தஸ்மை நமஸ்க்ருத்யோவாச । ப்ரஹ்மாதய: ஸுரா: ஸர்வே த்வத்ரூபஜ்ஞானான்முக்தி மாஹு: । அதஸ்த்வத்ரூப ப்திபாதிகாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் ப்ரூஹீதி ஹோவாச । ததேதி ஹோவாச வராஹரூபீ பகவான் ॥ 1.1 ॥

ரண்டு வருஷங்கள் தவம் புரிந்தார். அதின் முடிவில் வராஹ ரூபியான பகவான் காட்சியளித்து 'எழுந்திரு! எழுந்திரு! வேண்டிய வரத்தைக் கேள்' என்று அருளினார். அம்முனிவர் எழுந்து வணங்கி 'பிரம்மாதி தேவர்கள் எல்லோரும் தேவரீருடைய ஸ்வரூப ஞானத்தை முக்தி

वराहरूपिणं मां ये भजन्ति मयि भक्तितः। विमुक्ता-ज्ञान तत्कार्या जीवन्मुक्ता भवन्ति ते। ये षण्णवति तत्वज्ञा यत्र कुत्राश्रमे रताः। जटी मुण्डी शिखी वापि मुच्यते नात्र संशयः ॥ १.२ ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

स्ववर्णाश्रम-धर्मेण तपसा गुरुतोषणात्। साधनं प्रभवेत् पुंसां वैराग्यादि चतुष्टयम्। नित्यानित्य वस्तु विवेकश्च इहामुत्र विरागता। शमादिषट्कसंपत्ति-र्मुमुक्षा तां समभ्यसेत्। एवं जितेन्द्रियो भूत्वा सर्वत्र ममतामतिम्। विहाय साक्षि चैतन्ये मयि कुर्यादहं मतिम्। स्वस्वरूप संधानान्नृत्यन्तं सर्वं साक्षिणम्। मुहूर्तं चिन्तयेन्मां यः सर्वबन्धैः प्रमुच्यते। सर्वभूतान्तरस्थाय नित्यमुक्त-चिदात्मने। प्रत्यक् चैतन्य रूपाय मह्यमेव नमो नमः। नमो मह्यं परेशाय नमस्तुभ्यं शिवाय च। किं करोमि क्व गच्छामि किं गृह्णामि त्यजामि किम्। अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद परोक्ष ज्ञानमेव तत्। अहं

எனக் கூறியிருக்கிருர்கள். ஆகையால் அந்த ரூபத்தைப் பற்றிய பிரம்ம வித்தையை உபதேசித்தருளுங்கள்' என்று பிரார்த்தித்தார்.

1.2. வராஹ பகவான் கூறியது:—வராஹ ரூபியான என்னை எவர்கள் உபசிக்கிருர்களோ பக்தியுடன், அவர்கள் அஞ்ஞானத்திலிருந்தும் அதின் காரியத்திலிருந்தும் விடுபட்டு ஜீவன் முக்தராவார்கள். அவர்கள் தொண்ணூற்ருறு தத்துவங்களையும் உணர்ந்து, ஜடை தரித்த

வராஹ ரூபிணம் மாம் யே பஜந்தி மயி பக்தித: I
விமுக்தாஜ்ஞானதத்கார்யா ஜீவன்முக்தா பவந்தி தே I
யே ஷண்ணவதி தத்வஜ்ஞா யத்ர குத்ராச்ரமே ரதா: I
ஜடீ முண்டீ சிகீ வாபி முச்யதே நாத்ர ஸம்சய: II 1.2 II

த்விதீயோ(அ)த்த்யாய: II

ஸ்வவர்ணாச்ரம-தர்மேண தபஸா குருதோஷணாத் I ஸாதனம் ப்ரபவேத் பும்ஸாம் வைராக்யாதி சதுஷ்டயம் I நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகச்ச இஹாமுத்ர விராகதா I சமாதி-ஷட்கஸம்பத்திர் முமுக்ஷா தாம் ஸமப்யஸேத் I ஏவம் ஜிதேந்த்ரியோ பூத்வா ஸர்வத்ர மமதாமதிம் I விஹாய ஸாக்ஷிசைதன்யே மயி குர்யா-தஹம் மதிம் I ஸ்வ-ஸ்வரூப ஸந்த்தானுந்ருத்யந்தம் ஸர்வ ஸாக்ஷிணம் I முஹூர்த்தம் சிந்தயேன்மாம் ய: ஸர்வபந்தை: ப்ரமுச்யதே I ஸர்வபூதாந்தரஸ்த்தாய நித்ய முக்தசிதாத்மனே I ப்ரத்யக் சைதன்ய ரூபாய மஹ்யமேவ நமோ நம: I நமோ மஹ்யம் பரேசாய நமஸ்துப்யம் சிவாய ச I கிம் கரோமி க்வ கச்சாமி கிம் க்ருஹ்ணாமி த்யஜாமி கிம் I அஸ்திப்ரஹ்மேதி சேத் வேத பரோக்ஷஜ்ஞானமேவ தத் I அஹம்

வானப்ரஸ்தராயினும், தலைமழித்த ஸந்நியாஸியாயினும் முக்தி எய்துவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

2.1. தன்னுடைய வர்ண ஆசிரம தர்மத்தாலும் தவத்தாலும் குருவின் ஸந்தோஷத்தாலும் ஒரு மனிதனுக்கு வைராக்கியம் முதலிய ஸாதன சதுஷ்டயம் சித்திக்கும். அந்த நான்கு இகத்திலும் பரத்திலும் வைராக்கியம், நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம். சமம் முதலிய ஆறு

ब्रह्मेति चेद्वेद साक्षात्कारः स उच्यते । यस्मिन् काले स्वमात्मानं योगी जानाति केवलं । तस्मात्कालात् समारभ्य जीवन्मुक्तो भवेदसौ । द्वे पदे बन्धमोक्षाय निर्ममेति ममेति च । ममेति बध्यते जन्तु-र्निर्ममेति विमुच्यते । बाह्य चिन्ता न कर्तव्या तथैवान्तर-चिन्तिका । सर्वं चिन्तां समुत्सृज्य स्वस्थो भव सदा ऋभो ॥ २.१ ॥

ईक्षणादि प्रवेशान्ता सृष्टिरीशेन कल्पिता । जाग्रदादि-विमोक्षान्तः संसारो जीवकल्पितः । अज्ञाने बुद्धिविलये निद्रा सा भण्यते बुधैः । विलीनाज्ञानतत्कार्ये मयि निद्रा कथं भवेत् । बुद्धेः पूर्णं विकासोऽयं जागरः परिकीर्त्यते ।

குணங்கள், முக்தியில் நாட்டம். அவற்றை அப்பியசிக்க வேண்டும். இப்படி இந்திரியங்களை ஜயித்து, அனைத்திலும் மமகாரத்தை யொழித்து ஸாக்ஷி சைதன்யமாய் விளங்கும் என்னிடம் 'நான்' என்ற பாவனையைச் செய்ய வேண்டும். இங்ஙனம் தனது ஸ்வரூப தியானத்தால் அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியாக ஆடிக்கொண்டிருக்கும் என்னை எவன் சிறிது நேரமாவது சிந்திப்பானேயாயின் அவன் எல்லாக் கட்டுகளினின்றும் விடுபடுவான். எல்லாப் பொருள்களின் அந்தராத்மாவும் நித்ய முக்தசித் ஸ்வரூபியும் உள்ளே ஒளிரும் சைதன்ய ரூபியுமான எனக்கே நமஸ்காரம். பரமேச்வரனுன எனக்கு நமஸ்காரம். பரமசிவனுன உனக்கும் நமஸ்காரம். என்ன செய்யவேண்டும், எங்கு போகவேண்டும் எதை ஏற்க வேண்டும் எதை விடவேண்டும் பிரம்மம் உளது என்று அறிவது பரோக்ஷ ஞானம். பிரம்மமே நான் என்று

ப்ர ஹ்றமேதி சேத்வேத ஸாக்ஷாத்கார: ஸஉச்யதே। யஸ்மின்காலே ஸ்வமாத்மானம் யோகீ ஜானுதி கேவலம்। தஸ்மாத் காலாத் ஸமாரப்ய ஜீவன்முக்தோ பவேதஸௌ। த்வே பதே பந்தமோக்ஷாய நிர்ம மேதி மமேதி ச। மமேதி பத்யதே ஜந்துர்-நிர்மமேதி விமுச்யதே। பாஹ்ய சிந்தா ந கர்த்தவ்யா ததை-வாந்தர சிந்திகா। ஸர்வ சிந்தாம் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய ஸ்வஸ்த்தோ பவ ஸதா ருபோ ॥ 2.1 ॥

ஈக்ஷிணுதி ப்ரவே சாந்தா ஸ்ருஷ்டிரீசேன கல்பிதா। ஜாக்ரதாதி விமோக்ஷாந்த: ஸம்ஸாரோ ஜீவகல்பித:। அஜ்ஞானே புத்திவிலயே நித்ரா ஸா பண்யதே புதை:। விலீனுஜ்ஞானதத்கார்யே மயி நித்ரா கதம் பவேத்। புத்தே: பூர்ணவிகாஸோ(அ) யம் ஜாகர: பரிகீர்த்யதே। விகாராதி விஹீநத்வாத்

அறிவது ஸாக்ஷாத்காரம் எனக் கூறப்படுகிறது. எப்பொழுது ஒரு யோகி தன்னை ஒன்றிலும் பற்றுத ஆத்மா என்று உணர்கிருனே அப்பொழுதிலிருந்து அவன் ஜீவன் முக்தனுகிருன். பந்தமும் மோக்ஷமும் இரண்டு சொல்லில் அடக்கம். 'மம' என்ருல் ஜீவன் பந்தத்திற்குட்படுகிருன் 'நிர்மம' என்று மமகாரத்தை துறந்தால் விடுபட்டு மோக்ஷத்தையடைகிருன். வெளிப் பொருள்களைப் பற்றிய சிந்தனையோ உள்பொருள்களைப்பற்றிய சிந்தனையோ செய்யக்கூடாது. ரிபு முனிவரே! சிந்தனையனைத்தையுமொழித்து எப்பொழுதும் ஆத்மாவிலேயே நிலைபெற்று ஸ்வஸ்த்தராக இரும்.

2.2. உலகைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்தது முதல் சிருஷ்டியினுள் பிரவேசித்தது வரை ஈச்வர

विकारादि विहीनत्वात् जागरो मे न विद्यते । सूक्ष्मनाडिषु संचारो बुद्धेः स्वप्नः प्रजायते । संचार धर्मरहिते मयि स्वप्नो न विद्यते । सुषुप्ति काले सकले विलीने तमसावृते । स्वरूपं महदानन्दं भुंक्ते विश्वविवर्जितः । सुप्तेरुत्थाय सुप्त्यन्तं ब्रह्मैकं प्रविचिन्त्यताम् । उत्पन्न शक्तिबोधस्य त्यक्त निःशेषकर्मणः । योगिनः सहजावस्था स्वयमेव प्रकाशते । पुंखानुपुंख विषयेक्षण तत्परोऽपि ब्रह्मावलोकन-धियं न जहाति योगी । सङ्गीत-ताल-लयवाद्य वशं गतापि मौलिस्थ-कुंभ-परिरक्षणधी र्नटीव । सर्वं चिन्तां परित्यज्य सावधानेन चेतसा । नाद एवानु संधेयो योग साम्राज्य-मिच्छता ॥ २.२ ॥

சிருஷ்டி. ஜாக்ரம் முதல் மோக்ஷம் வரை உள்ள ஸம்ஸாரச் சுழல் ஜீவனுடைய கற்பனை. அஞ்ஞானத்தில் புத்தி லயிப்பது நித்திரை என்று அறிவாளிகளால் கூறப்படுகிறது. புத்தியின் பூர்ண மலர்ச்சி ஜாக்ரம் என்று கூறப்படுகிறது. விழிப்பில் தோன்றும் விகாரங்கள் என்னிடமில்லாமையால் எனக்கு ஜாக்ரமில்லை. ஸூக்ஷ்ம நாடிகளில் புத்தியின் சஞ்சாரம் ஸ்வப்னம். ஸஞ்சார தர்மமில்லாத எனக்கு ஸ்வப்னமும் இல்லை. ஸுஷுப்தி காலத்தில் எல்லாம் தமஸால் கவரப்படுகையில் உலகம் குறுக்கிடாமல் ஜீவன் மஹத்தான ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். ஆகையால் தூங்கியெழுந்தது முதல் மறுபடி தூங்கும்வரை ஒருவன் பிரம்மம் ஒன்றையே தியானிக்கட்டும். சக்தி போதம் ஏற்பட்டுக் கருமங்களெல்லாம் ஒழிந்த யோகிக்கு ஸஹஜாவஸ்தை தானாகவே பிரகாசிக்

ஜாகரோ மே ந வித்யதே। ஸூக்ஷ்ம நாடிஷு ஸஞ்சாரோ டத்தே: ஸ்வப்ந: ப்ரஜாயதே। ஸஞ்சார தர்ம ரஹிதே மயி ஸ்வப்னோ ந வித்யதே। ஸுஷுப்தி காலே ஸகலே விலீநே தமஸாவ்ருதே। ஸ்வரூபம் மஹதானந்தம் புங்க்தே விச்வ விவர்ஜித:। ஸுப்தே ருத்தாய ஸுப்த்யந்தம் ப்ரஹ்மைகம் ப்ரவிசிந்த்யதாம்। உத்பன்ன சக்திபோதஸ்ய த்யக்த-நி:சேஷ கர்மண:। யோகின: ஸஹஜாவஸ்த்தா ஸ்வயமேவ ப்ரகாசதே। புங்க்தானுபுங்க்த விஷயேஷண தத்பரோ(அ)பி ப்ரஹ்மாவலோகனதியம் ந ஜஹாதி யோகீ। ஸங்கீத-தால-லய-வாத்ய வசங்கதாபி மௌலிஸ்த்த-கும்ப-பரிரக்ஷண தீர்-நடீவ। ஸர்வசிந்தாம் பரித்யஜ்ய ஸாவதானேன சேதஸா। 'நாதஏவானுஸந்த்தேயோ யோக ஸாம்ராஜ்ய-மிச்சதா ||2.21||

கிறது. ஸங்கீதம், தாளம், லயம், வாத்தியம் ஆகியவற்றில் வசப்பட்ட நிலையிலும் எப்படி ஒரு நர்த்தகி தன் தலையிலுள்ள குடத்தை விழாமல் காப்பதில் கவனம் குறைவுபடாமலிருக்கிறளோ அப்படி யோகியானவன் தொடர்ந்து வரும் பல விஷயங்களில் ஈடுபட்டாலும் பிரம்ம நாட்டத்திலிருந்து புத்தி விலகாமலிருக்க வேண்டும். எல்லாக் கவலைகளையும் ஒழித்து ஸாவதான மனத்துடன் யோக ஸாம்ராஜ்யத்தை விரும்புபவன் நாதானுஸந்த்தானத்தைச் செய்ய வேண்டும்,

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

जन्ममृत्यु-सुखदुःख वर्जितं जातिनीति-कुलगोत्रदूरगम् । चिद्विवर्तं जगतोऽस्य कारणं तत्सदाहमिति मौनमाश्रय । जलस्य चलनादेव चंचलत्वं यथा रवेः । तथाऽहंकार-संबन्धादेव संसार आत्मनः । चित्तमूलं हि संसारस्तत्-प्रयत्नेन शोधयेत् । अनात्मविद-मुक्तोऽपि सिद्धि जालानि वांछति । द्रव्य मन्त्र क्रियाकाल-युक्त्याप्नोति मुनीश्वर । नात्मज्ञस्य विषय आत्मज्ञो ह्यात्ममात्र-दृक् । आत्म-नाऽऽत्मनि संतृप्तो नाविद्यामनुधावति ॥ ३.१ ॥

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

अथ ह ऋभुं भगवन्त निदाघः पप्रच्छ जीवन्मुक्ति लक्षण-मनुब्रूहीति । तथेति सहोवाच । सप्तभूमिषु जीवन्मुक्ताश्चत्वारः । ज्ञानभूमिः शुभेच्छा स्यात्प्रथमा समुदीरिता । विचारणा द्वितीया तु तृतीया तनुमानसी ।

மூன்றாவது அத்தியாயம்

பிறப்பிறப்பு, சுகதுக்கம் இல்லாததும், ஜாதி நீதி குலம் கோத்ரம் விலகியதும், விவர்த்தமாகிய இவ்வுலகின் காரணமான சித்ஸ்வருபமும் ஆகிய அதுவே நான் என்று பாவித்து மௌனமாயிரு. தண்ணீர் அசைவதாலேயே அதில் பிரதிபலிக்கும் சூரியனுக்கு அசைவு ஏற்படுவது போல் அஹங்கார சம்பந்தத்தாலேயே ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரம் தோன்றுகிறது. சித்த மூலத்தால் ஸம்ஸார மேற்படுவதால் நல்ல முயற்சியுடன் சித்தத்தைத் தூய்மை

த்ருதீயோ (அ)த்த்யாய :

ஜன்ம-ம்ருத்யு-ஸுகது:க்க வர்ஜிதம் ஜாதி நீதி குல-கோத்ர-தூரகம் । சித்விவர்த்த ஜகதோ(அ)ஸ்ய காரணம் தத்ஸதா(அ)ஹமிதி மௌனமாச்ரய । ஜலஸ்ய சலனுதேவ சஞ்சலத்வம் யதா ரவே: । ததா(அ)ஹங்கார-ஸம்பந்தாதேவ ஸம்ஸார ஆத்மன: । சித்த மூலம் ஹி ஸம்ஸாரஸ்தத் ப்ரயத்னேன சோதயேத் । அனுத்மவித-முக்தோ(அ)பி ஸித்தி ஜாலானி வாஞ்சதி த்ரவ்ய-மந்த்ர-க்ரியா-கால-யுக்த்யாப்னோதி முனீச்வர । நாத்மஜ்ஞஸ்ய விஷய ஆத்மஜ்ஞோ ஹ்யாத்ம-மாத்ர-த்ருக் । ஆத்மனுத்மனி ஸந்த்ருப்தோ நாவித்யா மனுதாவதி :। 3 ॥

சதுர்த்தோ(அ)த்த்யாய :

அத ஹ ருபும் பகவந்தம் நிதாக: பப்ரச்ச ஜீவன் முக்திலக்ஷண மனுப்ரூஹீதி । ததேதி ஸ ஹோவாச ஸப்தபூமிஷு ஜீவன் முக்தாச் சத்வார: । ஜ்ஞான பூமி சுபேச்சா ஸ்யாத் ப்ரதமா ஸமுதீரிதா । விசாரணு

யாக்க வேண்டும். ஸித்திஜாலங்கள் ஆத்மஞானத்திற் கெதிரானவை என்று கூறப்பட்டிருக்கினும், முனீச்வரே! திரவியம், மந்த்ரம், க்ரியை, காலம் முதலியவற்றை யுக்தியால் கைக்கொண்டு அவற்றை ஒருவன் அடைகிறன் ஆத்மஞானிக்கு விஷய நாட்டமில்லை; ஆத்மா ஒன்றிலேயேதான் திருஷ்டி, ஆத்மாவிலேயே ஆத்ம திருப்தியை எய்தி ஆத்மஞானி அவித்தையை நாடி ஓடமாட்டான்.

நாலாவது அத்தியாயம்

1 பகவான் ருபுவை அணுகி நிதாகர் ஜீவன் முக்தி லக்ஷணத்தை உபதேசிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

सत्त्वापत्तिश्चतुर्थी स्यात्ततोऽसंसक्ति नामिका । पदार्थ-भावना षष्ठी सप्तमी तुर्यगा स्मृता । तदवस्था जाग्रत्स्वप्न सुषुप्ति तुरीयगाः ॥ १ ॥

स्थितः किं मूढ एवास्मि प्रेक्ष्योऽहं शास्त्र-सज्जनैः । वैराग्यपूर्व-मिच्छेति शुभेच्छेत्युच्यते बुधैः । शास्त्र सज्जन-संपर्क-वैराग्याभ्यास-पूर्वकम् । सदाचारप्रवृत्तिर्या प्रोच्यते सा विचारणा । विचारणा शुभेच्छाभ्या-मिन्द्रियार्थेषु रक्तता । यत्र सा तनुतामेति प्रोच्यते तनुमानसी । भूमिका त्रितयाभ्यासाच्चित्तेर्थ-विरतेर्वशात् । सत्त्वात्मनि स्थिते शुद्धे सत्त्वापत्तिरुदाहृता । दशा चतुष्टयाभ्यासा-दसंसर्गफला तु या । रूढ सत्त्व चमत्कारा प्रोक्ता संसक्ति नामिका । भूमिका पञ्चकाभ्यासात्स्वात्मारामतया भृशम् । आभ्यन्तराणां बाह्यानां पदार्थाना-मभावनात् । पर प्रयुक्तेन चिरं प्रत्यये-नावबोधनम् । पदार्थभावना नाम षष्ठी भवति भूमिका । षड् भूमिका चिराभ्यासाद् भेदस्यानुपलंभनात् । यत्स्वभावैकनिष्ठत्व सा ज्ञेया तुर्यगा गतिः ॥ २ ॥

அவர் பின்வருமாறு உபதேசித்தார். ஏழு பூமிகைகளில் ஜீவன் முக்தர்கள் (நான்கு அவஸ்தைகளையொட்டி நால்வகை.) முதலாவது 'சுபேச்சை' எனப்படும். இரண்டாவது 'விசாரணை' மூன்றாவது 'தனுமானஸீ' நாலாவது 'ஸத்வாபத்தி' ஐந்தாவது அஸம்ஸக்தி- ஆறுவது 'பதார்த்த பாவனை' ஏழாவது துரீயகா'

2. 'நான் மூடனாகவே இருக்கிறேனே! சாஸ்திரங்களின்

த்விதீயா து த்ருதீயா தனுமானஸீ। ஸத்வாபத்திச்
சதுர்த்தா ஸ்யாத் ததோ(அ)ஸம்ஸக்தி நாமிகா।
பதார்த்தபாவனு ஷஷ்டீ ஸப்தமீ துர்யகா ஸம்ருதா।
ததவஸ்த்தா ஜாக்ரத்-ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்தி துரீயகா॥ 1

ஸ்த்தித: கிம் மூட ஏவாஸ்மி ப்ரேக்ஷ்யோ(அ)ஹம் சாஸ்த்ர-ஸஜ்ஜனை:। வைராக்யபூர்வமிச்ச்சேதி சுபேச்சாசேத்யுச்யதே புதை:। சாஸ்த்ர-ஸஜ்ஜன-ஸம்பர்க்க-வைராக்யாப்யாஸ பூர்வகம்। ஸதாசார ப்ரவ்ருத்திர் யா ப்ரோச்யதே ஸா விசாரணு। விசாரணு சுபேச்சாப்யாமிந்த்ரியார்த்தேஷு ரக்ததா। யத்ர ஸா தனுதாமேதி ப்ரோச்யதே தனுமானஸீ। பூமிகா த்ரிதயாப்யாஸாத் சித்தேர்த்த விரதேர் வசாத்। ஸத்வாத்மனி ஸ்த்திதே சுத்தே ஸத்வாபத்தி ருதாஹ்ருதா। தசா சதுஷ்டயாப்யஸா-தஸம்ஸர்க்க பலா து யா। ரூட ஸத்வ சமத்காரா ப்ரோக்தா ஸம்ஸக்தி நாமிகா। பூமிகா பஞ்சகாப்யாஸாத் ஸ்வாத்மாராமதயா ப்ருசம்। ஆப்யந்தராணும் பாஹ்யாணும் பதார்த்தானு-மபாவனுத்। பர்ப்ரயுக்தேன சிரம் ப்ரத்யயேனுவபோதனம்। பதார்த்த பாவனு நாம ஷஷ்டீ பவதீ பூமிகா। ஷட்பூமிகா சிராப்யாஸாத் பேதஸ்யானுபலம்பனுத்। யத் ஸ்வபாவைக நிஷ்டத்வம் ஸா ஜ்ஞேயா துர்யகா கதி: ॥ 2 ॥

கடாக்ஷமும் ஸஜ்ஜனங்களின் கடாக்ஷமும் எனக்கு வேண்டும்! என்ற வைராக்கியத்தின் மூலம் ஏற்படும் அவா சுபேச்சை என்று அறிவாளிகளால் கூறப்படும். சாஸ்திரங்கள் ஸஜ்ஜனங்கள் கூட்டுறவினுலும் வைராக்கியத்தினுலும் ஏற்படும் ஸதாசாரப்ரவிருத்தி விசாரணை. சுபேச்சையாலும் விசாரணையாலும் இந்திரிய விஷயங்களி

शुभेच्छादित्रयं भूमि भेदाभेद युतं स्मृतम् । तथावद्वेद बुद्धयेदं जगज्जाग्रति दृश्यते । अद्वैते स्थैर्यं मायाते द्वैते च प्रशमं गते । पश्यन्ति स्वप्नवल्लोकं तुर्यं भूमिसु योगतः । विच्छिन्न-शरदभ्रांश विलयं प्रविलीयते । सत्त्वावशेष एवास्ते हे निदाघ दृढी कुरु । पञ्चभूमि समारुह्य सुषुप्ति पद नामिकाम् । शान्तशेष-विशेषांश-स्तिष्ठत्यद्वैत मात्रके । अन्तर्मुखतया नित्यं बहिर्वृत्ति परोऽपिसन् । परिश्रान्तया नित्यं निद्रालुरिव लक्ष्यते । कुर्वन्नभ्यास-मेतस्यां भूम्यां संयग्विवासनः । सप्तमी गाढ सुप्त्याख्या क्रमप्राप्ता पुरातनी । यत्र नासन्न सद्रूपो नाहं नाप्यहंकृतिः । केवलं क्षीण मनन आस्तेऽद्वैतेऽतिनिर्भयः ॥ ३ ॥

नोदेति नास्तमेति सुखे दुःखे मनः प्रभा । यथाप्राप्त-स्थिति-र्यस्य स जीवन्मुक्त उच्यते । यो जागर्ति सुषुप्तिस्थो यस्य जाग्रन्न विद्यते । यस्य निर्वासनो बोधः स जीवन्मुक्त

உள்ள பற்று மெலிந்துபோவது தனுமானஸீ. முதல் மூன்று பூமிகைகளின் அப்பியாஸத்தால் சித்தத்தில் இந்திரியப்பற்று நீங்கி ஸத்தான பரிசுத்த ஆத்மாவில் நிலைபெறுவது ஸத்வாபத்தி எனப்படும். நான்கு நிலைகளின் பயிற்சியாலும் பற்றின்மையாலும் ஏற்படும் பயன் நிலையான ஸாத்விகம். அது ஸம்ஸக்தி எனப்படும். ஐந்து பூமிகைகளின் பயிற்சியால் எப்பொழுதும் ஆத்மாவில் மகிழ்வும் வெளிப் பொருள்களையும் உட்பொருள்களையும் சிறிதும் நாடாமையும் பரம்பொருளின் அனுபவமும் பதார்த்த பாவனை என்ற ஆறுவது பூமிகை ஆறு பூமிகைகளின் நீண்டகால அப்பியாஸத்தால்

சுபேச்சாதித்ரயம் பூமி பேதாபேதயுதம் ஸ்ம்ருதம் । ததாவத்வேத புத்த்யேதம் ஜகஜ்ஜாக்ரதி த்ருச்யதே । அத்வைதே ஸ்த்தைர்ய-மாயாதே த்வைதே ச ப்ரசமம் கதே । பச்யந்தி ஸ்வப்னவல்லோகம் தூர்யபூமிஸுயோகத: । விச்சின்னசரதப்ப்ராம்சவிலயம் ப்ரவிலீயதே । ஸத்த்வா வசேஷ ஏவாஸ்தே ஹே நிதாக த்ருடீ குரு । பஞ்ச பூமிம் ஸமாருஹ்ய ஸுஷுப்திபத நாமிகாம் । சாந்தசேஷவிசேஷாம்ச ஸ்திஷ்ட்டத்யத்வைத-மாத்ரகே । அந்தர்முகதயாநித்யம் பஹிர்வ்ருத்தி பரோ(அ)பிஸன் । பரிச்ராந்ததயா நித்யம் நித்ராலுரிவ லக்ஷ்யதே । குர்வன்னப்யாஸ மேதஸ்யாம் பூம்யாம் ஸம்யக் விவாஸன: । ஸப்தமீ காடஸுப்தாக்யா க்ரமப்ராப்தா புராதனீ । யத்ர நாஸந்நஸத்ரூபோ நாஹம் நாப்யஹங்க்ருதி: । கேவலம் க்ஷீண மனன ஆஸ்தே (அ)த்வைதே(அ)திநிர்ப்பய: ॥ 3 ॥

நோதேதி நாஸ்தமேதி ஸுகே து:க்கே மன: ப்ரபா । யதா ப்ராப்தாஸ்த்திதிர் யஸ்ய ஸ ஜீவன்முக்த உச்யதே । யோ ஜாகர்த்தி ஸுஷுப்திஸ்த்தோ யஸ்ய ஜாக்ரந் ந வித்யதே । யஸ்ய நிர்வாஸனோ

வேற்றுமைகள் நீங்கி இயற்கையான ஏகநிஷ்டை, ஸஹஜாவஸ்தை, துர்யகா எனப்படுவது.

3. சுபேச்சையில் தொடங்கி முதல் மூன்று பூமிகைகள் பேதாபேதம் எனப்படுவன. புத்தியால் அது உணரப் பட்டு ஜாக்ர நிலையில் உலகு அவ்வாறு காணப்படுகிறது. துவைதம் நீங்கி அத்வைதானுபவம் கிட்டியதும் அதில் ஸ்திரப்பட்டு உலகைக் கனவுபோல் காண்பது நாலாவது பூமிகை சரத்காலத்தில் மேகம் சிறிதுமில்லாமல் ஆகாயம்

उच्यते । रागद्वेष-भयादीना-मनुरूपं चरन्नपि । योऽन्तर्व्योमवदच्छन्न: स जीवन्मुक्त उच्यते । यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते । कुर्वतोऽकुर्वतो वापि स जीवन्मुक्त उच्यते ।। ४ ।।

।। पञ्चमोऽध्याय: ।।

लय-मन्त्रहठा योगा योगो ह्यष्टाङ्ग संयुत: । दिवा-रात्रमविच्छिन्नं यामे यामे यदा यदा । अनेनाभ्यास योगेन वायुरभ्यसितो भवेत् । वायावभ्यसिते वह्नि: प्रत्यहं वर्धते तनौ । वह्नौ विवर्धमाने तु सुखमन्नादि जीर्यते । अन्नस्य परिपाकेन रस वृद्धि: प्रजायते । रसे वृद्धि गते नित्यं वर्धन्ते धातवस्तथा । धातूनां वर्धनेनैव प्रबोधो वर्धते तनौ । दह्यन्ते सर्व पापानि जन्मकोटयार्जितानि च।। १ ।।

தெளிந்திருப்பதுபோல் சுத்த ஸத்துவம் மட்டும் எஞ்சி நிற்கும் அந்த நிலையை திடப்படுத்த வேண்டும். நிதாகா, ஸுஷுப்தி பதம் என்ற ஐந்தாவது பூமிகையில் ஏறியவன் நிர்விசேஷமான அத்வைத மாத்திரத்தில் எப்பொழுதும் பாஹ்யவிருத்தியிலிருந்தாலும் அந்தர் முகமாக இருந்து கொண்டு நித்திரையிலாழ்ந்தவனைப்போல் காணப்படுவான். இந்த பூமிகையில் பயின்று ஆறுவது பூமிகையேறி வாசனைகளை முற்றும் ஒழித்து ஏழாவது பூமிகையையடைந்து ஆழ்ந்த ஸுஷுப்தி போன்ற புராதன நிலையைப் படிப்படியாக ஒருவன் அடைவான். அங்கு ஸத்துமில்லை. அஸத்துமில்லை. நான் என்பதுமில்லை அஹங்காரமுமில்லை. சிந்தையின்றி நிர்ப்பயமான கேவல அத்வைத நிலையில் நிலைத்திருப்பான்.

4. மனதின் ஒளி சுகத்திலோ துக்கத்திலோ உதிப்பதும்

போத: ஸ ஜீவன்முக்த உச்யதே । ராகத்வேஷ-பயாதீனு மனு ரூபம் சரன்னபி । யோ(அ)ந்தர்வ்யோமவதச்சன்ன: ஸ ஜீவன் முக்த உச்யதே । யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திர் யஸ்ய நலிப்யதே । குர்வதோ(அ)குர்வதோ வா(அ)பி ஸ ஜீவன்முக்த உச்யதே ॥ 4 ॥

பஞ்சமோ(அ)தத்யாய ।

லய-மந்த்ர - ஹடா யோகோஹ்யஷ்டாங்க ஸம்யுத: । திவா ராத்ர-மவிச்சின்னம் யாமே யாமே யதா யதா । அநேநாப்யாஸயோகேன வாயுரப்ய ஸிதோ பவேத் । வாயாவப்ப்ய ஸிதேவஹ்னி: ப்ரத்யஹம் வர்த்ததே தநௌ । வஹ்நௌ விவர்த்த மானே து ஸுகமன்னாதி ஜீர்யதே । அன்னஸ்ய பரிபாகேன ரஸவ்ருத்தி: ப்ரஜாயதே । ரஸே வ்ருத்திம் கதே நித்யம் வர்த்தந்தே தாதவஸ்ததா । தாதூனும் வர்த்தனேனைவ ப்ரபோதோ வர்த்ததே தநௌ । தஹ்யந்தே ஸர்வ பாபானி ஜன்மகோட்யார்ஜி-தானி ச ॥ 1 ॥

மில்லை. அந்த நிலையை அடைந்தபொழுது ஒருவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிருன். எவன் ஸுஷுப்தியிலும் விழிப்புடனிருக்கிருனே ஆனுல் ஜாக்ராவஸ்தை இல்லையோ, எவன் வாசனை யொழிந்தபோத முடையவனே அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிருன். எவனுக்கு அஹங்காரபாவனை இல்லையோ, எவனுடைய புத்தி பற்று நீங்கியதோ அவன் செயல் புரிந்தாலும் புரியாவிட்டாலும் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுவான்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

1. லயயோகம் மந்த்ரயோகம் ஹடயோகம் எட்டு அங்கங்களுடன் கூடியவை. இரவும் பகலும் இடை

गुदमेढ्रान्तरालस्थं मूलाधारं त्रिकोणकम् । शिवस्य बिन्दुरूपस्य स्थानं तद्धि प्रकाशकम् । यत्र कुण्डलिती नाम पराशक्तिः प्रतिष्ठता । यस्मादुत्पद्यते वायु-र्यस्माद्वह्निः प्रवर्धते । यस्मादुत्पद्यते बिन्दु-र्यस्मान्नादः प्रवर्धते । यस्मादुत्पद्यते हंसो यस्मादुत्पद्यते मनः । मूलाधारादि षट् चक्रं शक्तिस्थान-मुदीरितम् । कण्ठादुपरि मूर्धान्तं शाम्भवं स्थान मुच्यते । नाडीनामाश्रयः पिण्डो नाड्यः प्राणस्य चाश्रयः । जीवस्य निलयः प्राणो जीवो हंसस्य चाश्रयः । हंसः शक्तेरधिष्ठानं चराचरमिदं जगत् । निर्विकल्पः प्रसन्नात्मा प्राणायामं समभ्यसेत् ॥ २ ॥

விடாது, ஒவ்வொரு யாமமும் இந்த அப்பியாஸ யோகத்தில் பிராணுயாயம் செய்யப்படுகிறது. வாயு அப்பியாசிக்கப்பட்டால் நாள்தோறும் உடலில் அக்னி வளர்கிறது. அக்னி வளர்ந்தால் அன்னம் முதலியவை சுகமாக ஜீரணிக்கப்படுகிறது. அப்படி அன்னம் பரிபாக மாஞல் ரஸம் விருத்தியடைகிறது, ரஸம் விருத்தியாஞல் தாதுக்கள் விருத்தியடைகின்றன. தாதுக்கள் வளர்ந்தால் உடலின் அறிவின் விழிப்பு ஏற்படுகிறது. பலகோடிப் பிறவிகளில் சேர்ந்த பாவங்கள் எரிந்து போகின்றன.

2. எருக் குழிக்கும் கருக்குழிக்கும் இடையில் மூலாதாரமூ முக்கோண வடிவாக உளது. பிந்து ருபத்தில் அங்கு பிரகாசிப்பது சிவனுடைய இருப்பிடம். குண்டலினி என்ற பராசக்தி அங்கு நிலைபெறுகிருள். அங்கிருந்துதான்

ருத-மேட்ட்ராந்தராலஸ்த்தம் மூலாதாரம் த்ரி கோணகம் | சிவஸ்ய பிந்து ரூபஸ்ய ஸ்த்தானம் தத்தி ப்ரகாசகம் | யத்ர குண்டலினீ நாம பராசக்தி: ப்ரதிஷ்ட்டிதா | யஸ்மா துத்பத்யதே வாயுர்-யஸ்மாத்வஹ்னி: ப்ரவர்த்ததே | யஸ்மாதுத்பத்யதே பிந்துர்யஸ்மாந்நாத: ப்ரவர்த்ததே | யஸ்மாதுத் பத்யதே ஹம்ஸோ யஸ்மாதுத்பத்யதே மன: மூலாதாராதி ஷட்சக்ரம் சக்திஸத்தான முதீரிதம் | கண்டாதுபரிமூர்த்தாந்தம் சாம்ப்பவம் ஸத்தான-முச்யதே | நாடீனு-மாச்ரய: பிண்டோ நாட்ய: ப்ராணஸ்ய சாச்ரய: | ஜீவஸ்ய நிலய: ப்ராணோ ஜீவோ ஹம்ஸஸ்ய சாச்ரய: | ஹம்ஸ: சக்தேரதிஷ்ட்டானம் சராசரமிதம் ஜகத் | நிர்விகல்ப: ப்ரஸன்னாத்மா ப்ராணாயாமம் ஸமப்ப்யஸேத் || 2 ||

பிராணசக்தியான வாயு உதிக்கிறது. அதிலிருந்துதான் அக்னி பிறக்கிறது. அதிலிருந்து பிந்து. அதிலிருந்து நாதம், அதிலிருந்து ஹம்ஸம், அதிலிருந்து மனம், மூலாதாரம் முதல் ஆறு சக்கரங்கள் சக்தி ஸ்தானம் எனப்படும் கழுத்திற்கு மேல் உச்சிவரை சிவ ஸ்தானம். மாம்ஸப் பிண்டமான உடல் நாடிகளுக்கு ஆசிரயம். நாடிகள் பிராணனுக்கு ஆசிரயம். ஜீவனுக்கு இருப்பிடம் பிராணன் அந்த ஜீவன் ஹம்ஸத்தை ஆசிரயமாக உடையது ஹம்ஸம் சக்தியின் அதிஷ்டானம். அதில் சராசரமான உலகம். நிர்விகல்பமான ஆத்மா எங்கும் உளது. அது விளங்க பிராணாயாமத்தை அப்பியாசிக்கவேண்டும்.

अनेक जन्मसंस्कार गुरुदेवप्रसादतः। योगाभ्यासात् ततो वेधो जायते तस्य योगिनः। इडापिंगलयोर्मध्ये सुषुम्ना-नाडि मण्डले। मुद्राबन्ध विशेषेण वायुमूर्ध्वं च कारयेत्। ह्रस्वो दहति पापानि दीर्घो मोक्षप्रदायकः। तैलधारामिवाच्छिन्नं दीर्घं घण्टा निनादवत्। अवाच्यं प्रणवस्याग्रं यस्तं वेद स वेदवित्। ह्रस्वं बिन्दुगतं दैर्घ्यं ब्रह्मरन्ध्रगतं प्लुतम्। द्वादशान्तगतं मन्त्रं प्रसादं मन्त्रसिद्धये। सर्वविघ्न हरश्चायं प्रणवः सर्वदोषहा। हरिः ओं तत्सत्॥

इति वराहोपनिषत् समाप्ता।

---

3. குருவின் அருளாலும் தெய்வானுக்ரஹத்தாலும் பல பிறவிகளில் செய்த யோகாப்பியாஸத்தின் பயனாக அந்த யோகிக்கு க்ரந்தி பேதம் ஏற்படுகிறது. இடை பிங்கலை எனும் நாடிகளின் மத்தியில் உள்ள ஸுஷும்ன நாடி மண்டலத்தில் முத்திரை பந்தம் முதலிய விசேஷப் பயிற்சியால் பிராண வாயுவை மேல் நோக்கிப் பாயச் செய்யவேண்டும். குறுகிய பிராணாயாமம் பாவங்களைப் போக்குகிறது. நீண்ட பிராணாயாமம் மோக்ஷத்தையளிக்கிறது. தைல தாரைபோல் பிளவுபடாமலும் நீண்ட மணியோசைபோலும் விவரிக்க முடியாதபடி பிரணவத்தின் உச்சி எது உளதோ அதை அறிந்தவன் வேதம் முழுவதையும் அறிந்தவனாவான். குறுகிய பிராணவ நாதம் (மூலாதாரத்தில்) பிந்துவில் எழுகிறது. நீண்ட பிரணவநாதம் பிரம்மரந்திரத்தைத் தொடுகிறது, இன்னும் நீண்டது ப்லுதம் துள்ளி த்வாதசாந்தத்தை அடைகிறது. மந்திர ஸித்திக்கும் அருளுக்கும் அது எல்லை. இந்தப்

அநேக ஜன்ம ஸம்ஸ்கார-குருதேவ-ப்ரஸாததः I யோகாப்ப்யாஸாத் ததோ வேதோ ஜாயதே தஸ்ய யோகின: I இடா-பிங்கலயோர்-மத்த்யே ஸுஷும்நு நாடிமண்டலே I முத்ராபந்த விசேஷேண வாயு ரூர்த்த்வஞ்ச காரயேத் I ஹ்ரஸ்வோ தஹதி பாபானி தீர்க்கோ மோக்ஷப்ரதாயக: I தைல தாரா- மிவாச்சின்னம் தீர்க்ககண்டா நிநாதவத் I அவாச்யம் ப்ரணவஸ்யாக்ரம் யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் I ஹ்ரஸ்வம் பிந்துகதம் தைர்க்க்யம் ப்ரஹ்மரந்த்ர கதம் ப்லுதம் I த்வாதசாந்தகதம் மந்த்ரம் ப்ரஸாதம் மந்த்ரஸித்தயே I ஸர்வ விக்ன ஹரச்சாயம் ப்ரணவ: ஸர்வ தோஷஹா II ஹரி: ஓம் தத்ஸத் II

இதி வராஹோபநிஷத் ஸமாப்தா

ப்ரணவம் எல்லா விக்னங்களையும் போக்குவது எல்லா தோஷங்களையும் அகற்றுவது. ஹரி: ஓம் தத்ஸத் II

இங்ஙனம் வராஹோபநிஷத்து முற்றும்

शाठ्यायनीयोपनिषत् ॥ १०० ॥

'ओं पूर्णमदः' इति शान्तिः ।

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्ध-मोक्षयोः । बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम् । समासक्तं यदा चित्तं जन्तोर्विषय-गोचरे । यद्येवं ब्रह्मणि स्यात् तत्को न मुच्येत बन्धनात् । चित्तमेव हि संसारस्तत्प्रयत्नेन शोधयेत् । यच्चित्तस्तन्मयो भवति गुह्यमेतत् सनातनम् ॥ १ ॥

योगयज्ञः सदैकाग्र्या भक्त्या सेवा हरेर्गुरोः । अहिंसा तु तपो यज्ञो वाङ्मनः कायकर्मभिः । नानोपनिषदभ्यासः स्वाध्यायो यज्ञ ईरितः । ओमित्यात्मान-मव्यग्रो ब्रह्मण्यग्नौ

---

100. சாட்யாயனீயோபநிஷத்து

'ஓம் பூர்ணமத:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. மனிதர்களுக்கு மனதே பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணம். உலக விஷயப்பற்று பந்தத்திற்கும் உலக விஷய நீக்கம் மோக்ஷத்திற்கும் என்று கூறப்படுகிறது. எவ்வாறு ஜீவர்களின் மனது உலக விஷயத்தை நாடிச்செல்லுகிறதோ அவ்வாறு பிரம்மத்திடம் நாட்டம் ஏற்படுமேயானுல் பந்தத்திலிருந்து எவன் விடுபடாமலிருப்பான்? சித்தத்தில் எதை ஒருவன் எப்பொழுதும்

சாட்யாயனீயோபநிஷத் || 100 ||

'ஓம் பூர்ணமத: ' இதி சாந்தி: ||

மன ஏவ மனுஷ்யாணும் காரணம் பந்த-மோக்ஷயோ: | பந்தாய விஷயா ஸக்தம் முக்த்யை நிர் விஷயம் ஸ்ம்ருதம் | ஸமாஸக்தம் யதா சித்தம் ஜந்தோர் விஷயகோசரே | யத்யேவம் ப்ரஹ்மணி ஸ்யாத் தத்கோ ந முச்யேத பந்தனுத் | சித்தமேவ ஹி ஸம்ஸாரஸ் தத் ப்ரயத்னேன சோதயேத் | யச்சித்-தஸ்-தன்மயோ பவதி குஹ்ய மேதத் ஸநாதனம் || 1 ||

யோகயஜ்ஞ: ஸதைகாக்ர்யா பக்த்யா ஸேவா ஹரேர்குரோ: | அஹிம்ஸா து தபோயஜ்ஞோ வாங்மன: காய கர்மபி: | நாஞேபநிஷதப்யாஸ: ஸ்வாத்த்யாயோ யஜ்ஞ ஈரித: | ஓமித்யாத்மான மவ்யக்ரோ ப்ரஹ்மண்யக்நௌ ஜுஹோதி யத் |

என்ணுகிருனே அதின் மயமாகவே ஒருவன் ஆகிவிடு கிருன் என்பது ஸநாதனமான ரகசியம்.

2. ஒருமைப்பட்ட பக்தியுடன் ஹரிக்கும் குருவுக்கும் செய்யும் சேவை யோகயக்ஞம். வாக்காலும் மனத்தாலும் காயத்தாலும் கருமத்தாலும் பிறரைத் துன்புறுத்தாமை தபோ யக்ஞம். பல உபநிஷதங்களைப் படித்தல் ஸ்வாத்த்யாய யக்ஞம் எனப்படும். சிதருத மனத்துடன் ஓம் என்று ஜபித்து ஆத்மாவை எவன் பிரம்மத்தில் ஹோமம் செய்கிருனே அவன் அனைத்திலும் உத்தம மான ஞானயக்ஞம் செய்தவனுவான். எவனுக்கு சிகை

जुहोति यस् । ज्ञानयज्ञः स विज्ञेयः सर्वयज्ञोत्तमोत्तमः । शिखा ज्ञानमयी यस्य उपवीतं च तन्मयम् । ब्राह्मण्यं सकलं तस्य इति वेदानुशासनम् ॥ २ ॥

तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञो कुर्वीत ब्राह्मणः । नानुध्यायाद्बहून् शब्दान् वाचो विग्लापनं हि तत् । यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि श्रिताः । अथ मर्त्योऽमृतो भवति अत्र ब्रह्म समश्नुते । त्रिंशत्परान् त्रिंशदपरान् त्रिंशच्च परतः परान् । उत्तरायति धर्मिष्ठः परिव्राडिति श्रुतिः । सन्न्यस्तमिति ब्रूयात्कण्ठस्थ-प्राणवानपि । तारिताः पितरस्तेन इति वेदानुशासनम् ॥ ३ ॥

इति शाठ्यायनीयोपनिषत् समाप्ता ।

யும் பூணூலும் ஞான மயமோ பிராம்மணத் தன்மை முழுதும் அவனிடம் உளதென்பது வேத வாக்கு.

3. தீரனாகிய பிராம்மணன் அந்த பிரம்மத்தையே நாடியறிந்து பிரக்ஞையை வளர்க்க வேண்டும்; பலவிதமான சப்தங்களை தியானிக்க வேண்டாம்; அப்படிச் செய்வது வாக்குக்குத் தான் கஷ்டம். எப்பொழுது இருதயத்தில் பொதிந்துள்ள ஆசைகள் விலகிப் போகின்றனவோ அப்பொழுது சாவால் பிடிக்கப்பட்ட மனிதன் சாவற்றவனாகிறான். இங்கேயே பிரம்மத்தை அனுபவிக்கிறான். தர்மிஷ்டனான ஸந்நியாஸி முந்தைய மூன்று தலைமுறை

ஜ்ஞான யஜ்ஞ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸர்வ யஜ்ஞோத்த மோத்தம: | சிகா ஜ்ஞான மயீ யஸ்ய உபவீதஞ்ச தன்மயம் | ப்ராஹ்மண்யம் ஸகலம் தஸ்ய இதி வேதானு சாஸனம் || 2 ||

தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண: | நானுத்த்யாயாத் பஹூன் சப்தான் வாசோ விக்லாபனம் ஹி தத் | யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யே(அ)ஸ்ய ஹ்ருதி ச்ரிதா: | அத மர்த்யோ (அ)ம்ருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்னுதே | த்ரிம்சத்பரான் த்ரிம்சதபரான் த்ரிம்சச்ச பரத: பரான் | உத்தராயதி தர்மிஷ்ட்ட: பரிவ்ராடிதி ச்ருதி: | ஸந்ந்யஸ்தமிதி கண்ட்டஸ்த்த ப்ராணவாநபி | தாரிதா: பிதரஸ்தேந இதி வேதானுசாஸனம் ||

இதி சாட்யாயனீயோபநிஷத் ஸமாப்தா

பிந்தைய மூன்று தலைமுறை அதற்குப் பிந்தைய மூன்று தலைமுறையில் உள்ளவர்களை உத்தாரணம் செய்கிறான் என்பது சுருதி. பிராணன் கண்டத்திலிருந்து வெளியேறும் நிலையிலும் ஒருவன் 'என்னால் ஸந்நியாஸம் ஏற்கப்பட்டது' என்று கூறினாலும் கூட அவனால் அவனுடைய பிதிருக்கள் உத்தாரணம் செய்யப்படுவார்கள் என்பது வேதவாக்கு.

இங்ஙனம் சாட்யாயனீயோபநிஷத்து முற்றும்

हयग्रीवोपनिषत् ॥ १०१ ॥

॥ प्रथमोऽध्याय: ॥

ओं भद्रं कर्णेभि: ' इति शान्ति: ।

हरि ॐ । नारदो ब्रह्माण-मुपसमेत्योवाच अधीहि भगवन् ब्रह्म विद्यां वरिष्ठां यथाचिरात् सर्वपापं व्यपोह्य ब्रह्म विद्यां लब्ध्वा ऐश्वर्यवान् भवति । ब्रह्मोवाच । हयग्रीव देवत्यान् मन्त्रान् यो वेद स श्रुति-स्मृतीतिहास-पुराणानि वेद स सर्वैश्वर्यवान् भवति त एते मन्त्रा: ॥ १.१ ॥

विश्वोत्तीर्ण स्वरूपाय चिन्मयानन्द रूपिणे । तुभ्यं नमो हयग्रीव विद्या-राजाय स्वाहा स्वाहा नम: ॥ १.२ ॥

ऋग्यजु: सामरूपाय वेदाहरण कर्मणे । प्रणवोद्गीथ-वपुषे महाश्वशिरसे नम: स्वाहा स्वाहा नम: ॥ १.३ ॥

---

101. ஹயக்ரீவோபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம்

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1.1. ஹரி ஓம். நாரதர் பிரம்மாவை அணுகி 'பகவானே! எதனால் சீக்கிரத்தில் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கி பிரம்ம ஞானத்தையடைந்து ஐச்வர்யம் படைத்தவனாகவும் ஆகலாமோ அந்தச் சிறப்பான பிரம்மவித்தையை உபதேசித்தருளுங்கள்' என்று விண்ணப்பித்தார். பிரம்மா கூறியது பின்வருமாறு: ஹயக்ரீவரை தேவதையாக உடைய மந்திரங்களை எவன் அறிகிறானோ அவன் சுருதி

ஹயக்ரீவோபநிஷத் ॥ 101 ॥

ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய: ॥

"ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

ஹரி: ஓம் । நாரதோ ப்ரஹ்மாண-முபஸமேத்ய உவாச அதீஹி பகவன் ப்ரஹ்மவித்யாம் வரிஷ்டாம் யயாசிராத் ஸர்வ பாபம் வ்யபோஹ்ய ப்ரஹ்ம வித்யாம் லப்த்வா ஐச்வர்யவான் பவதி ॥ ப்ரஹ்மோவாச । ஹயக்ரீவ தைவத்யான் மந்த்ரான் யோ வேத ஸ ச்ருதி ஸம்ருதீ-திஹாஸ புராணானி வேத ஸ ஸர்வைச்வர்ய வான் பவதி த ஏதே மந்த்ரா: ॥ 1.1 ॥

விச்வோத்தீர்ண ஸ்வரூபாய சின்மயானந்தரூபிணே । துப்யம் நமோ ஹயக்ரீவ வித்யா-ராஜாய ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா நம: ॥ 1.2 ॥

ருக்யஜு: ஸாமரூபாய வேதாஹரண கர்மணே । ப்ரணவோத்கீதவபுஷே மஹாச்வசிரஸே நம: ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா நம: ॥ 1.3 ॥

ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் அனைத்தையும் உணர்ந் தவனாகவும் ஸகல ஐச்வர்யம் படைத்தவனாகவும் விளங்கு வான். அம்மந்திரங்கள் பின்வருமாறு:

1.2 சின்மயானந்த ரூபியும் அனைத்தையும் உத்தாரணம் செய்பவரும் வித்யாராஜரும் ஆகிய ஹயக்ரீவரே! உமக்கு நமஸ்காரம் ஸ்வாஹா; ஸ்வாஹா நமஸ்காரம் என்ற அர்த்தமுடையது முதலாவது.

1.3 ருக்யஜுஸ் ஸாம வேத ஸ்வரூபியும் வேதத்தை உலகிற்குக் கொணர்ந்தவரும், ப்ரணவ உத்கீத வடி வினரும் குதிரைத் தலைபடைத்தவருமாகிய ஹயக்ரீவருக்கு

उद्गीथ प्रणवोद्गीथ सर्ववागीश्वरेश्वर। सर्ववेदमयाचिन्त्य सर्वं बोधय बोधय नमः स्वाहा स्वाहा नमः ॥ १.४॥

ब्रह्मात्रि-रवि-भार्गवा ऋषयः। गायत्री त्रिष्टु-बनुष्टुप् छन्दांसि। श्रीमान् हयग्रीवः परमात्मा देवतेति। ल्हौ (ह्सौ)मिति बीजम्। सोऽहमिति शक्तिः। ल्हू(ह्सू)-मिति कीलकम्। भोगमोक्षयो-र्विनियोगः। अकारोकार-मकारै-रंगन्यासः। ध्यानम्। शङ्खचक्र-महामुद्रा-पुस्तकाढ्य चतुर्भुजम्। संपूर्ण चन्द्रसंकाशं हयग्रीवमुपास्महे। ओं श्रीमिति द्वे अक्षरे। ल्हौ(ह्सौ)मिति एकाक्षरम्। ओं नमो भगवत इति सप्ताक्षराणि। हयग्रीवायेति पञ्चाक्षराणि। विष्णव इति त्र्यक्षराणि। मह्यं मेधां प्रज्ञामिति षडक्षराणि। प्रयच्छ स्वाहेति पञ्चाक्षराणि। हयग्रीवस्य तुरीयो भवति। ॥ १.५॥

நமஸ்காரம் ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா நமஸ்காரம் என்று அர்த்தமுடையது, இரண்டாவது.

1.4 உத்கீதப்ரணவத்தால் போற்றப்பெற்றவரும் வாகீச்வரர்க்கெல்லாம் ஈச்வரரும், எல்லா வேதங்களின் வடிவாகியவரும், நினைக்கவொண்ணாதவரும் ஆகிய தேவரே! அனைத்தையும் போதித்தருளும். நமஸ்காரம் ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா நமஸ்காரம் என்பது மூன்றாவது.

1.5. பிரம்மா அத்ரி சூரியன் பார்க்கவர் ரிஷிகளாகவும், காயத்ரீ த்ரிஷ்டுப் அனுஷ்டுப் சந்தங்களாகவும் ஸ்ரீஹயக்ரீவ பரமாத்மாவை தேவதையாகவும் உடைய இருபத்தொன்பது எழுத்து மந்திரத்திற்கு ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்,

உத்கீத ப்ரணவோத்கீத ஸர்வ வாகீச்வரேச்வர ! ஸர்வவேத மயாசிந்த்ய ஸர்வம் போதய போதய நம: ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா நம: || 1.4 ||

ப்ரஹ்மாத்ரி-ரவி-பார்க்கவா ருஷய: ! காயத்ரீ த்ரிஷ்டுப் அனுஷ்டுப் சந்தாம்ஸி ! ஸ்ரீமான்ஹயக்ரீவ: பரமாத்மா தேவதேதி ! ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) இதி பீஜம் ! ஸோஹமிதி சக்தி: ! ல்ஹூம் (ஹ்ஸூம்) மிதி கீலகம் ! போகமோக்ஷயோர் விநியோக: || அகார-உகார-மகாரை-ரங்க ந்யாஸ: ! த்யானம் ! சங்க-சக்ர-மஹாமுத்ரா புஸ்தகாட்யம் சதுர்ப்புஜம் ! ஸம்பூர்ண சந்த்ர ஸங்காசம் ஹயக்ரீவ-முபாஸ்மஹே ! ஓம் ஸ்ரீமிதித்வே அக்ஷரே ! ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) இதி ஏகாக்ஷரம் ! ஓம் நமோ பகவத இதி ஸப்தாக்ஷ-ராணி ! ஹயக்ரீவாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி ! விஷ்ணவ இதி த்ரியக்ஷராணி ! மஹ்யம் மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் இதி ஷடக்ஷராணி ! ப்ரயச்ச ஸ்வாஹா இதி பஞ்சாக்ஷராணி !! ஹயக்ரீவஸ்ய துரீயோ பவதி || 1.5 ||

பீஜம், ஸோஹம் சக்தி:, ல்ஹூம் (ஸ்ஹூம்) கீலகம், போகமோக்ஷம் விநியோகம். அகார-உகார மகாரத்தால் கரநியாஸமும் அங்கநியாஸமும்.

தியானம்:— நான்கு கைகளில் சங்கு சக்ரம், மகா முத்திரை, புஸ்தகம் ஆகியவற்றை பூர்ண சந்திரப் பிரகாச முடையவருமான ஹயக்ரீவரை தியானிக்கிறேன். மந்த்ரம் ஓம் ஸ்ரீம் (2) ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) (1) ஓம் நமோ பகவதே (7) ஹயக்ரீவாய (5) விஷ்ணவே (3) மஹ்யம் மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் (6) ப்ரயச்ச ஸ்வஹா (5) இது 29 எழுத்துடைய நாலாவது ஹயக்ரீவ மந்த்ரம்.

ओं श्रींमिति द्वे अक्षरे । ऐं ऐं ऐं इति त्रीण्यक्षराणि । क्लीं क्लीं इति द्वे अक्षरे । सौः सौः इति द्वे अक्षरे । ह्रीं इत्येकाक्षरम् । ओं नमो भगवत इति सप्ताक्षराणि । मह्यं मेधां प्रज्ञां इति षडक्षराणि । प्रयच्छ स्वाहेति पञ्चाक्षराणि । पञ्चमो मनुर्भवति ॥ १.६ ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

हयग्रीवैकाक्षरेण ब्रह्मविद्यां प्रवक्ष्यामि । ल्हौं (ह्सौं) बीजाक्षरं भवति । सर्वेषां बीजानां हयग्रीवैकाक्षर बीजमनुत्तमं मन्त्रराजात्मकं भवति ॥ २.१ ॥

ल्हौं (ह्सौं) अमृतं कुरु स्वाहा । तज्जापकानां वाक् सिद्धिः श्रीसिद्धि-रष्टांग योगसिद्धिश्च भवति॥ २.२ ॥

ल्हौं (ह्सौं) सकल साम्राज्येन सिद्धिं कुरु कुरु स्वाहा । प्रज्ञानमानन्दं ब्रह्म तत्त्वमसि अय-मात्मा ब्रह्म अहं ब्रह्मास्मीति महावाक्यैः प्रतिपादितमर्थं त एते मन्त्राः प्रतिपादयन्ति । स्वरव्यंजन भेदेन द्विधा एते ॥ २.३ ॥

1.6. ஓம் ஸ்ரீம் (2) ஐம் ஐம் ஐம் (3) க்லீம் க்லீம் (2) ஸௌ: ஸௌ: (2) ஹ்ரீம் (1) ஓம் நமோ பகவதே (7) மஹ்யம் மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் (6) ப்ரயச்ச ஸ்வாஹா (5). இது ஐந்தாவது மந்த்ரம் 28 எழுத்துடையது.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

2.1 ஹயக்ரீவ ஏகாக்ஷர பிரம்ம வித்தையைக் கூறுகிறேன். அது ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) என்ற பீஜாக்ஷரம்.

ஓம் ஸ்ரீம் இதி த்வே அக்ஷரே । ஐம் ஐம் ஐம் இதி த்ரீண்யக்ஷராணி । க்லீம் க்லீம் இதி த்வே அக்ஷரே । ஸௌ: ஸௌ: இதி த்வேஅக்ஷரே । ஹ்ரீம் இத்யேகாக்ஷரம் । ஓம் நமோ பகவத இதி ஸப்தாக்ஷராணி । ஹயாய மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் இதி ஷடக்ஷராணி । ப்ரயச்ச ஸ்வாஹா இதி பஞ்சாக்ஷராணி ॥ பஞ்சமோ மனுர்ப்பவதி ॥ 1.6 ॥

த்விதீயோ(அ)த்த்யாய:

ஹயக்ரீவைகாக்ஷரேண ப்ரஹ்மவித்யாம் ப்ரவக்ஷ்யாமி । ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) பீஜாக்ஷரம் பவதி । ஸர்வேஷாம் பீஜானும் ஹயக்ரீவைகாக்ஷரபீஜம் அனுத்தமம் மந்த்ரராஜாத்மகம் பவதி ॥2.1॥

ல்ஹௌம்(ஹ்ஸௌம்) அம்ருதம் குரு ஸ்வாஹா। தஜ்ஜாபகானும் வாக்ஸித்தி: ஸ்ரீ ஸித்திரஷ்டாங்க யோக ஸித்திச்ச பவதி ॥ 2.2 ॥

ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) ஸகலஸாம்ராஜ்யேன ஸித்திம் குரு குரு ஸ்வாஹா । ப்ரஜ்ஞான-மானந்தம் ப்ரஹ்ம தத்வமஸி அயமாத்மா ப்ரஹ்ம அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி இதி மஹாவாக்யை: ப்ரதிபாதித-மர்த்தம் த ஏதே மந்த்ரா: ப்ரதிபாதயந்தி । ஸ்வர-வ்யஞ்ஜன-பேதேந த்விதா ஏதே ॥ 2.3 ॥

எல்லா பீஜங்களுள்ளும் இந்த ஹயக்ரீவ ஏகாக்ஷர பீஜம் ஒப்புயர்வற்ற மந்த்ர ராஜமாக விளங்குகிறது.

2.2 'ல்ஹௌம் (ஹ்ஸௌம்) ஸகல ஸாம்ராஜ்யேன ஸித்திம் குரு குருஸ்வாஹா' ஹயக்ரீவ மந்திரங்கள் 'ப்ரஜ்ஞான-மானந்தம் ப்ரஹ்ம', 'தத்-த்வமஸி', 'அயமாத்மா ப்ரஹ்ம', 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்ற மகாவாக்கியங்கள் உபதேசிக்கும் ரகசியத்தை உபதேசிக்கின்றன. 'ல்ஹௌம்

अथानुमन्त्रान् जपति । यद्वाग्वदन्त्यनु चेतनानि राष्ट्री देवानां निषसादमन्द्रा । चतस्र ऊर्जं दुदुहे पयांसि क्व स्विदस्याः परमं जगाम ॥ २.४ ॥

गौरीमिमाय सलिलानि तक्षत्येकपदी द्विपदी सा चतुष्पदी । अष्टापदी नवपदी बभूवुषी सहस्राक्षरा परमे व्योमन् ॥ २.५ ॥

ओष्टापिधाना नकुली दन्तैः परिवृता पविः । सर्वस्यै वाच ईशाना चारु मामिह वादयेत् इति च वाग्रसः ॥२.६॥

स सर्परीरमति वाधमाना बृहन् मिमाय जमदग्निदत्ता । आसूर्यस्य दुरिता तनान श्रवो देवेष्वमृत मजुर्यम् ॥ २.७ ॥

य इमां ब्रह्मविद्या-मेकादश्यां पठेत् हयग्रीव प्रभावेन महापुरुषो भवति । स जीवन्मुक्तो भवति । ओं नमो ब्रह्मणे धारणं मे अस्त्वनिराकरणं धारयिता भूयास कर्णयोः श्रुतं माच्योढ्वं ममामुष्य ओम् । इत्युपनिषत् ॥ २.८ ॥

इति हयग्रीवोपनिषत् समाप्ता ।

ஔ்ஸௌம்' என்ற உயிருடன் கூடிய மெய்யெழுத்து வேற்றுமையால் போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அளிப்பதாக இரண்டாகிறது.

2.4-7. ஹயக்ரீவ மந்திர ஜபத்தைத் தொடர்ந்து பின் வரும் ருக்குகள் ஜபிக்கப்படுகின்றன. (i) யத்வாக்வதந்தி என்பது தொடங்குவது (ii) கௌரீமிமாய என்று தொடங்குவது (iii) ஓஷ்டா பிதான என்று தொடங்குவது. (iv) ஸஸர்ப்பரீரமதிம் என்று தொடங்குவது.

அதானுமந்த்ரான் ஜபதி ! யத்வாக்வதந்த்யனு சேதனுனி ரா்ஷ்ட்ரீ தேவானும் நிஷஸாத மந்த்ரா ! சதஸ்ர ஊர்ஜம் துதுஹே பயாம்ஸி க்வ ஸ்விதஸ்யா: பரமம் ஜகாம ॥ 2.4 ॥

கௌரீமிமாய ஸலிலானி தக்ஷதி ஏகபதீ த்விபதீ ஸா சதுஷ்பதீ । அஷ்டாபதீ நவபதீ பபூவுஷீ ஸஹஸ்ராக்ஷரா பரமே வ்யோமன் ॥ 2.5 ॥

ஓஷ்டாபிதானு நகுலீ தந்தை: ப்ரிவ்ருதா பவி: । ஸர்வஸ்யை வாச ஈசானு சாரு மாமிஹ வாதயேத் இதி ச வாக்ரஸ: ॥ 2.6 ॥

ஸ ஸர்ப்பரீரமதிம் வார்த்தமானு ப்ருஹன் மிமாய ஜகத்க்ஷரிதத்தா । ஆஸூர்யஸ்ய துரிதா தனுஷ ச்ரவோ தேவேஷ்வம்ருத மஜுர்யம் ॥ 2.7 ॥

ய இமாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் ஏகாதச்யாம் படேத் ஹயக்ரீவ ப்ரபாவேன மஹாபுருஷோ பவதி । ஸஜீவன் முக்தோ பவதி । ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே தாரணம் மே அஸ்த்வநிராகரணம் தாரயிதா பூயாஸம் கர்ணயோ: ச்ருதம் மா ச்யோட்வம் மமாமுஷ்ய ஓம் ॥ இத்யுபநிஷத் ॥ 2.8 ॥

இதி ஹயக்ரீவோபநிஷத் ஸமாப்தா

2.8 இந்த ஹயக்ரீவ பிரம்ம வித்தையை எவர் ஏகாதசியன்று படிக்கிறாரோ அவர் ஹயக்ரீவரருளால் மஹாபுருஷராக விளங்குவார். ஜீவன் முக்தராவார். 'ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே' என்று முடிவிலுள்ள மந்திரத்தால் உபதேசிக்கப்பெற்ற பிரம்ம வித்தை உள்ளத்தினின்று நீங்காமல் நிலைபெறும் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஹயக்ரீவோபநிஷத்து முற்றும்

दत्तात्रेयोपनिषत् ॥ १०२ ॥

॥ प्रथमः खण्डः ॥

'ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

हरिः ओम् । सत्यक्षेत्रे ब्रह्मा नारायणं महामन्त्रसाम्राज्यं किं तारकं तन्नो ब्रूहि भगवन्नित्युक्तः सत्यानन्दचिदात्मकं सात्त्विकं मामकं धामोपास्वेत्याह । सदा दत्तोऽहमस्मीमि प्रत्येतत् संवदन्ति येन तेऽसंसारिणो भवन्ति । नारायणेनैवं विवक्षितो ब्रह्मा विश्वरूपधरं विष्णुं नारायणं दत्तात्रेयं ध्यात्वा सद्वदति ॥ १.१ ॥

ओमिति प्रथमं । आमिति द्वितीयं । ह्रीमिति तृतीयम् । क्रोमिति चतुर्थम् । एहीति तदेव वदेत् । दत्तात्रेयेति स्वाहेति मन्त्रराजोऽयं द्वादशाक्षरः । जगती छन्दः । सदाशिव ऋषिः ।

---

102. தத்தாத்ரேயோபநிஷத்து

முதல் காண்டம்

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. ஹரி: ஓம் ஸத்திய க்ஷேத்திரத்தில் நாராயணனை அணுகி பகவானே! மஹா மந்த்ர ஸாம்ராஜ்யமாகவும் தாரகமாகவும் உள்ளதை உபதேசித்தருளுங்கள் என்று விண்ணப்பிக்கவே நாராயணர் கூறியது:— ஸத்யானந்த சிதாத்மகமாகவும் ஸாத்விகமாகவும் என்னுடைய மந்திரமாகவும் உள்ளதைக் கூறுகிறேன். அதை உபாசிக்க வேண்டும். எவர்கள் எப்பொழுதும் 'நான் தத்தராக

தத்தாத்ரேயோபநிஷத் ॥ 102 ॥

ப்ரதம: கண்ட:

'ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

ஹ்ரி: ஓம் । ஸத்யக்ஷேத்ரே ப்ரஹ்மா நாராயணம் மஹாமந்த்ர-ஸாம்ராஜ்யம் கிம் தாரகம் தந்நோ ப்ரூஹி பகவன்னித்யுக்த: ஸத்யானந்த-சிதாத்மகம் ஸாத்விகம் மாமகம் தாமோபாஸ்வேத்யாஹ । ஸதா தத்தோ (அ) ஹ்மஸ்மீதி ப்ரத் யேதத் ஸம்வதந்தி யேந தே(அ)ஸம்ஸாரிணோ பவந்தி । நாராயணேனைவம் விவக்ஷிதோ ப்ரஹ்மா விச்வரூப-தரம் விஷ்ணும் நாராயணம் தத்தாத்ரேயம் த்யாத்வா ஸத்வததி ॥ 1.1 ॥

ஓமிதி ப்ரதமம் । ஆமிதி த்விதீயம் । ஹ்ரீமிதி த்ருதீயம் । க்ரோமிதி சதுர்த்தம் । ஏஹீதி ததேவ வதேத் । தத்தாத்ரேயேதி ஸ்வாஹேதி மந்தரராஜோ (அ)யம் த்வாதசாக்ஷர: ॥ ஜகதீச்சந்த: । ஸதாசிவ

இருக்கிறேன்' என்று ஜபிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஸம்ஸாரக் கட்டில் அகப்படாதவர்களாகின்றனர். நாராயணரால் இங்ஙனம் கூறப்பெற்ற பிரம்மா எங்கும் நிறைந்த நாராயணரான தத்தாத்ரேயரை தியானித்து உபதேசிக்கப் பெற்ற வண்ணம் அதைப் பின்வருமாறு ஜபிக்கலானார்.

1.2 முதலில் ஓம். இரண்டாவதாக ஆம் மூன்றாவதாக ஹ்ரீம். நாலாவதாக க்ரோம். பிறகு ஏஹி, தத்தாத்ரேய ஸ்வாஹா. இது பன்னிரண்டு எழுத்தடங்கிய மந்த்ரராஜம். ஸதாசிவர் ருஷி, ஜகதீச்சந்தம். தத்தாத்ரேயர் தேவதை. ஓம் பீஜம், ஸ்வாஹா சக்தி. ஸம்புத்தி கீலகம். த்ராம்

दत्तात्रेयो देवता । ओमिति बीजम् । स्वाहेति शक्तिः । संबुद्धिरिति कीलकम् । द्रामिति हृदये । ह्रीं क्लीमिति शीर्षे । एहीति शिखायाम् । दत्तेतिकवचे । आत्रेयेति चक्षुषि । स्वाहेत्यस्त्रे । तन्मयो भवति य एवं वेद ॥ १.२ ॥

षोडशाक्षरं व्याख्यास्ये । ओम् ऐं क्रों क्लीं क्लूं ह्रां ह्रीं ह्रूं सौः दत्तात्रेयाय स्वाहा । सदाशिव ऋषिः । दत्तात्रेयो देवता । ओं बीजम् । स्वाहा शक्तिः । चतुर्थ्यन्तं कीलकम् । ओं क्लां क्लीं क्लूं-सौः-दत्तात्रेयाय-स्वाहा इति न्यासः । यो नित्यमधीयानः सच्चिदानन्द सुखी मोक्षी भवति ॥ १.३ ॥

अनुष्टुप् छन्दो व्याख्यास्ये । सर्वत्र संबुद्धिरिमानीत्युच्यन्ते । दत्तात्रेय हरे कृष्ण उन्मत्तानन्द दायक । दिगम्बर मुने बालपिशाच ज्ञानसागर । सदाशिवो ऋषिः । दत्तात्रेयो देवता । अनुष्टुभोऽयं मयाधीतः । सर्वोपकारी मोक्षी भवति य एवं वेद ॥ १.४ ॥

என்று இருதயத்திலும், ஹ்ரீம் க்லீம் என்று சிரகிலும், ஏஹி என்று சிகையிலும், தத்த என்று கவசத்திலும் ஆத்ரேய என்று கண்ணிலும் ஸ்வாஹா என்று அஸ்திரத்திலும் நியாஸம். இங்ஙனம் அறிந்து ஜபிப்பவர் தன்மயமாவார்.

1.3 பதினாறெழுத்து மந்திரத்தை இனிக் கூறுகிறேன். ஓம் ஐம் க்ரோம் க்லீம் க்லூம் ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் ஸௌ: தத்தாத்ரேயாய ஸ்வாஹா। ஸதாசிவ ருஷி: ।

ருஷி: தத்தாத்ரேயோ தேவதா ॥ ஓமிதி பீஜம் । ஸ்வாஹேதி சக்தி: । ஸம்புத்திரிதி கீலகம் । த்ரா மிதிஹ்ருதயே । ஹ்ரீம் க்லீமிதி சிர்ஷே । ஏஹீதி சிகாயாம் । தத்தேதி கவசே ஆத்ரேயேதி சக்ஷுஷி । ஸ்வாஹேத்யஸ்த்ரே । தன்மயோ பவதி ய ஏவம் வேத ॥ 1.2 ॥

ஷோடசாக்ஷரம் வ்யாக்க்யாஸ்யே । ஓம் ஐம் க்ரோம் க்லீம் க்லூம் ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் ஸௌ: தத்தாத்ரேயாய ஸ்வாஹா । ஸதாசிவ ருஷி: । தத்தாத்ரேயோ தேவதா । ஓம் பீஜம் । ஸ்வாஹா சக்தி: । சதுர்த்த்யந்தம் கீலகம் । க்லாம் க்லீம் க்லூம் ஸௌ: - தத்தாத்ரேயாய ஸ்வாஹா இதி ந்யாஸ: । யோ நித்யமதீயான: ஸதானந்த ஸுகீ மோக்ஷீ பவதி ॥ 1.3 ॥

அனுஷ்டுப் சந்தோ வ்யாக்க்யாஸ்யே । ஸர்வத்ர ஸம்புத்திரிமானீத்யுச்யந்தே । தத்தாத்ரேய ஹரே க்ருஷ்ண உன்மத்தானந்த தாயக । திகம்பரமுனே பால பிசாச ஜ்ஞான ஸாகர ॥ ஸதாசிவோ ருஷி: । தத்தாத்ரேயோ தேவதா । அனுஷ்டுபோ(அ)யம் மயாதீத: । ஸர்வோபகாரீ மோக்ஷீ பவதி ய ஏவம் வேத ॥ 1.4 ॥

தத்தாத்ரேயோ தேவதா । ஓம் பீஜம் । ஸ்வாஹா சக்தி ।: தத்தாத்ரேயாய கீலகம்' க்லாம், க்லீம், க்லூம், ஸௌ:, தத்தாத்ரேயாய, ஸ்வாஹா என்று நியாஸம். இங்ஙனம் எப்பொழுதும் ஜபிப்பவர் ஸச்சிதானந்த இன்பத்தை அனுபவித்து மோக்ஷமெய்துவர்.

1.4 *(32 எழுத்துள்ள) அனுஷ்டுப் சந்த மந்திரத்தை இனிக் கூறுகிறேன். இம்மந்திரங்கள் 'ஸம்புத்தி' என்று*

।। द्वितीयः खण्डः ।।

ओं नमो भगवते दत्तात्रेयाय स्मरणमात्र-सन्तुष्टाय महा भय निवारणाय महा ज्ञानप्रदाय चिदानन्दात्मने बालोन्मत्त-पिशाच वेषाय महायोगिने अवधूताय अनसूया-नन्द-वर्धनाय अत्रिपुत्राय सर्वकाम फलप्रदाय ओम् । भव-बन्धमोचनाय ह्रीम् । सकल बिभूतिदाय क्रोम् । साध्या-कर्षणाय सौः । सर्वमनः क्षोभणाय श्रीम् । महोम् । चिरंजीविने वषट् । वशो कुरु वशी कुरु वौषट् । आकर्षय आकर्षय हुम् । विद्वेषय विद्वेषय फट् । उच्चाटय उच्चाटय ठठ । स्तंभय स्तंभय ख ख । मारय मारय नमः । संपन्नाय संपन्नाय स्वाहा । पोषय पोषय । परमन्त्र-परयन्त्र-परतन्त्रां-श्छिन्दि छिन्दि ग्रहान्निवारय निवारय दुःखं हरय हरय

எங்கும் கூறப்படுகின்றன.

"தத்தாத்ரேய ஹரேக்ருஷ்ண உன்மத்தானந்த தாயக ! திகம்பர முனே பால பிசாச ஜ்ஞான-ஸாகர ॥ இதற்கு ஸதாசிவர் ருஷி. தத்தாத்ரேயர் தேவதை. அனுஷ்டுப் சந்தம். இது என்னால் ஜபிக்கப்படுகிறது. இதை அறிந்தவர் எல்லோருக்கும் உபகாரம் செய்பவ ராகவும் மோக்ஷம் எய்துபவராகவும் விளங்குவார்.

இரண்டாவது காண்டம்

2. ஓம் பகவான் தத்தாத்ரேயருக்கு நமஸ்காரம். நினைத்த மாத்திரத்தில் மகிழ்ந்து பெரிய பயத்தைப் போக்குபவரும் உத்தம ஞானத்தை அளிப்பவரும், சிதானந்த ஸ்வரூபியும் பாலர் உன்மத்தர் பிசாசர் போன்று நடிப்பவரும் அவ தூதருமாகிய அவருக்கு நமஸ்காரம். அனஸூயா தேவி

த்விதீய: கண்ட:

ஓம் நமோ பகவதே தத்தாத்ரேயாய ஸ்மரண-மாத்ர-ஸந்துஷ்டாய மஹாபய நிவாரணாய மஹாஜ்ஞானப்ரதாய சிதானந்தாத்மனே பாலோன்மத்த-பிசாசவேஷாய மஹாயோகினே அவதூதாய அனஸூயானந்தவர்த்தனாய அத்ரிபுத்ராய ஸர்வகாம பலப்ரதாய ஓம் || பவபந்தமோசனாய ஹ்ரீம் | ஸகல விபூதிதாய க்ரோம் | ஸாத்த்யாகர்ஷணாய ஸௌ: | ஸர்வமன: க்ஷோபணாய ஸ்ரீம் | மஹோம் | சிரஞ்-ஜீவினே வஷட் | வசீகுரு வசீகுரு வௌஷட் | ஆகர்ஷய ஆகர்ஷய ஹும் | வித்வேஷய வித்வேஷய பட் | உச்சாடய உச்சாடய டட | ஸ்தம்ப்பய ஸ்தம்ப்பய க்க க்க | மாரய மாரய நம: | ஸம்பன்னய ஸம்பன்னய ஸ்வாஹா | போஷய போஷய பரமந்த்ர பரயந்த்ர பரதந்த்ராம்ச்சிந்திசிந்தி | க்ரஹாந்நிவாரய நிவாரய |

யின் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவரும் அத்ரி மகரிஷி புத்திரரும் எல்லா ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்விப்பவருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். ஓம். பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுவிப்பவருக்கு ஹ்ரீம். எல்லா ஐச்வர்யங்களையும் அளிப்பவருக்கு க்ரோம், உத்தேசித்த பயனை ஆகர்ஷிப்பவருக்கு ஸௌ: | எல்லோருடைய மனதையும் வசியம் செய்பவருக்கு ஸ்ரீம்மஹோம். சிரஞ்ஜீவியாகிய அவருக்கு வஷட். வசீகுரு வசீகுரு வௌஷட். ஆகர்ஷய ஆகர்ஷய ஹும். வித்வேஷய வித்வேஷய பட். உச்சாடய உச்சாடய டட | ஸ்தம்பய ஸ்தம்பய க்க க்க | மாரய மாரய நம: | ஸம்பன்னய ஸம்பன்னய ஸ்வாஹா | போஷய போஷய எதிரிகளின் மந்திரம் யந்திரம் தந்திரம் ஆகியவற்றை வெட்டி அழித்து கிரக பீடைகளை நிவாரணம் செய்து அருள்புரியும். துக்கத்தைத் துடைத்து ஏழ்மையை

दारिद्र्यं विद्रावय विद्रावय देहं पोषय पोषय चित्तं तोषय तोषय सर्वमन्त्र सर्वयन्त्र सर्वतन्त्र सर्वपल्लव स्वरूपाय ओं नमः शिवाय इत्युपनिषत् ॥ २ ॥

तृतीयः खण्डः

यो नित्यमधीते। वाय्वग्निसोमादित्य-ब्रह्म-विष्णुरुद्रैः पूतो भवति। गायत्र्या शतसहस्रं जप्तं भवति। महारुद्र-शत-सहस्र जापी भवति। सर्वमन्त्रयोग-पारीणो भवति। तस्माच्छिष्यं भक्तं प्रतिगृह्णीयात्। स जीवन्मुक्तो भवतीत्याह भगवान् नारायणो ब्रह्माणमित्युपनिषत् ॥ ३ ॥

इति दत्तात्रेयोपनिषत् समाप्ता ॥

போக்கி தேகத்தைப் போஷித்து மனதை மகிழ்வித்து அருள் புரியும். எல்லா மந்திரங்கள் யந்திரங்கள் தந்திரங்கள் பல்லவங்கள் ஆகியவற்றின் வடிவினரே! உம்மை வணங்குகிறேன், ஓம் நம: சிவாய என்பது உபநிஷத்து.

மூன்ருவது கண்டம்

3. எவர் இதை நித்தியம் படிக்கிருரோ அவர் வாயு, அக்னி, ஸோமன், ஆதித்யன், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர் ஆகியோரால் புனிதமாக்கப்படுவார். நூருயிரம் காயத்ரீ ஜபம் செய்த பயனை அடைவார். நூருயிரம் தடவை மஹாருத்ர ஜபம் செய்த பயனை அடைவார். எல்லா மந்திர யோகங்களின் பரமநிலையை எய்தியவராவார் ஆகையால் இதை பக்தனுயிருக்கும் சிஷ்யனுக்கு உப

து:க்கம் ஹர ஹரய தாரித்ர்யம் வித்ராவய வித்ராவய தேஹம் போஷய போஷய சித்தம் தோஷய தோஷய ஸர்வமந்த்ர ஸர்வயந்த்ர ஸர்வதந்த்ர ஸர்வபல்லவ ஸ்வரூபாய ஓம் நம: சிவாய இத்யுபநிஷத் || 2 ||

த்ருதீய: கண்ட:

யோ நித்ய மதீதே | வாய் வக்னி ஸோமாதித்ய ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரை: பூதோ பவதி | காயத்ர்யா சதஸஹஸ்ரம் ஜப்தம் பவதி | மஹாருத்ர சதஸஹஸ்ர ஜாபீ பவதி | ஸர்வமந்த்ரயோகபாரீணோ பவதி | தஸ்மாச்சிஷ்யம் பக்தம் ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் | ஸ ஜீவன்முக்தோ பவதீத்யாஹ பகவான் நாராயணோ ப்ரஹ்மாண-மித்யுபநிஷத் || 3 ||

இதி தத்தாத்ரேயோபநிஷத் ஸமாப்தா

தேசிக்கவேண்டும். அவர் ஜீவன் முக்தராவார். என்றிங்ஙனம் பகவான் நாராயணர் பிரம்மாவுக்கு உபதேசித்தார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் தத்தாத்ரேய உபநிஷத்து முற்றும்

गारुडोपनिषत् ।। १०३ ।।

ओं भद्रं कर्णेभिः' इति शान्तिः ।

गारुड ब्रह्मविद्यां प्रवक्ष्यामि यां ब्रह्मा नारदाय प्रोवाच नारदो बृहत्सेनाय बृहत्सेन इन्द्राय इन्द्रो भरद्वाजाय भरद्वाजो जीवत्कामेभ्यः शिष्येभ्यः प्रायच्छत् । अस्याः श्रीमहागरुड ब्रह्म-विद्याया ब्रह्माऋषिः । गायत्री छन्दः । श्री भगवान् महागरुडो देवता । श्रीमहागरुड प्रीत्यर्थे मम सकलविष-विनाशनार्थे जपे विनियोगः ।। १ ।।

ओं नमो भगवते-श्रीमहागरुडाय-पक्षीन्द्राय-श्रीविष्णु-वल्लभाय-त्रैलोक्य परिपूजिताय उग्र-भयङ्करकालानलरूपाय इति षडंगन्यासः ।। २ ।।

ध्यानं । स्वस्तिको दक्षिणं पादं वामपादं तु कुंचितम् प्रांजलीकृतदोर्युग्मं गरुडं हरिवल्लभम् । अनन्तो वामकटको यज्ञसूत्रं तु वासुकिः । तक्षकः कटिसूत्रं तु हारः कार्कोट

---

103. காருடோபநிஷத்து

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' என்று சாந்தி பாடம்.

1. பிரம்மா நாரதருக்குக் கூறியதும் நாரதர் பிருஹத்ஸேன ருக்கும், பிருஹத்ஸேனர் இந்திரருக்குக் கூறியதும் இந்திரர் பரத்வாஜருக்குக் கூறியதும் பரத்வாஜர் ஜீவத் காமர்கள் என்ற சிஷ்யர்களுக்குக் கூறியதுமான காருடப்ரஹ்ம வித்தையைக் கூறுகிறேன்.

இந்த மஹா கருடப் பிரம்ம வித்தைக்கு பிரம்மா ரிஷி காயத்ரீச் சந்தம், பகவான் மகா கருடர் தேவதை மகா

காருடோபநிஷத் ॥ 103 ॥

"ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:' இதி சாந்தி: ।

காருடப்ரஹ்மவித்யாம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யாம் ப்ரஹ்மா நாரதாய ப்ரோவாச நாரதோ ப்ருஹத்ஸேனாய ப்ருஹத்ஸேன இந்த்ராய இந்த்ரோ பரத்வாஜாய பரத்வாஜோ ஜீவத் காமேப்ய: சிஷ்யேப்ய: ப்ராயச்சத் ! அஸ்யா: ஸ்ரீ மஹா கருட ப்ரஹ்ம வித்யாயா ப்ரஹ்மாருஷி: । காயத்ரீச்சந்த: ஸ்ரீ பகவான் மஹா கருடோ தேவதா । ஸ்ரீ மஹா கருடப்ரீத்யர்த்தே மம ஸகல விஷ விநாசனார்த்தே ஜபே விநியோக: ॥ 1 ॥

ஓம் நமோ பகவதே-ஸ்ரீமஹாகருடாய-பக்ஷீந்த்ராய-ஸ்ரீவிஷ்ணு வல்லபாய-த்ரைலோக்ய-பரிபூஜிதாய-உக்ரபயங்கர - காலாநல ரூபாய இதி ஷடங்கந்யாஸ: ॥ 2 ॥

த்யானம் ॥ ஸ்வஸ்திகோ தக்ஷிணம் பாதம் வாமம் பாதம் து குஞ்சிதம் । ப்ராஞ்ஜலீக்ருத-தோர் யுக்மம் கருடம் ஹரிவல்லபம் । அனந்தோ வாம கடகோ யஜ்ஞஸூத்ரம் து வாஸுகி: । தக்ஷக: கடி ஸூத்ரம்

கருடரின் பிரீதியால் எல்லா விஷங்களும் நீங்க ஜபத்தில் இதற்குப் பிரயோகம்.

2. ஓம் நமோ பகவதே-மஹா கருடாய-பக்ஷீந்த்ராய-ஸ்ரீவிஷ்ணு வல்லபாய-த்ரைலோக்ய பரிபூஜிதாய-உக்ர பயங்கர காலாநல ரூபாய-என்று ஷடங்க நியாஸம்.

3. தியானம். வலது பாதம் ஸ்வஸ்திகமாகவும் இடது பாதம் வளைத்தும், இரு கைகளும் அஞ்ஜலியாகவும் உள்ள ஹரிவல்லபரான கருடரை தியானிக்கிறேன்.

उच्यते । पद्मो दक्षिण कर्णे तु महापद्मस्तु वामके । शङ्खः शिरः प्रदेशे तु गुलिकस्तु भुजान्तरे । पौण्ड्रकालिक-नागाभ्यां चामराभ्यां सुवीजितम् । एलापुत्रकनागाद्यैः सेव्यमानं मुदान्वितम् । कपिलाक्षं गरुत्मन्तं सुवर्ण सदृशप्रभम् । दीर्घं बाहुं बृहत्-स्कन्धं नानाभरणभूषितम् । आजानुतः सुवर्णाभ-माकण्ठयोस्तु दिनप्रभम् । कुंकुमारुणमाकण्ठं शरच्चन्द्र-निभाननम् । नीलाग्र-नासिका-वक्त्रं सुमहच्चारुकुण्डलम् । दंष्ट्राकरालवदनं किरीटमुकुटोज्ज्वलम् । कुंकुमारुण सर्वाङ्गं कुन्देन्दु धवलाननम् । विष्णुवाह नमस्तुभ्यं क्षेमं कुरु सदा मम । एवं ध्यायेत् त्रिसन्ध्यासु गरुडं नागभूषणम् । विषं नाशयते शीघ्रं तूलराशिमिवानलः ॥ ३ ॥

ओं ईं ओं नमो भगवते श्रीमहागरुडाय पक्षीन्द्राय विष्णु-वल्लभाय त्रैलोक्य-परिपूजिताय उग्र भयंकर-कालानल-रूपाय वज्रनखाय वज्रतुण्डाय वज्रदन्ताय वज्र-दंष्ट्राय वज्रपुच्छाय वज्रपक्षालक्षित शरीराय ओमीकेह्येहि

அனந்த நாகம் இடது கையில் காப்பாகவும், வாசுகி பூணூலாகவும், தக்ஷகன் அரை நாணாகவும் கார்க்கோடக ஸர்ப்பம் ஹாரமாகவும் அவருக்குக் கூறப்படுகின்றன. பத்மநிதியாகிய ரத்னம் வலது காதிலும் மஹாபத்மம் இடது காதிலும், சங்கநிதி தலையிலும், குளிகன் மார்பிலும் கூறப்படுகிறது. பௌண்ட்ரன் காளிகன் என்ற நாகர்கள் சாமரம் வீசுபவர்கள், ஏலாபுத்திரன் முதலிய நாகர்களால் சேவிக்கப்பெற்று மகிழ்பவர். பொன் நிறமான கண்களும் பொன்போல் ஒளி வீசுபவரும், நீண்ட கைகளுடனும்

து ஹார: கார்க்கோட உச்யதே | பத்மோ தக்ஷிண கர்ணே து மஹா பத்மஸ்து வாமகே | சங்க்க: சிரப்ரதேசே து குளிகஸ்து புஜாந்தரே | பௌண்ட்ர-காலிக-நாகாப்ப்யாம் சாமராப்ப்யாம் ஸுவீஜிதம் | ஏலாபுத்ரக-நாகாத்யை: ஸேவ்யமானம் முதான்விதம் கபிலாக்ஷம் கருத்மந்தம் ஸுவர்ண ஸத்ருச ப்ரபம் | தீர்க்க பாஹும் ப்ருஹத் ஸ்கந்த்தம் நாநாபரண-பூஷிதம் | ஆஜானுத: ஸுவர்ண ப-மாகண்ட்யோஸ்து தினப்ரபம் | குங்குமாருண-மாகண்டம் சதசந்த்ர நிபானனம் | நீலாக்ர நாஸிகா-வக்த்ரம் ஸுமஹச்-சாருகுண்டலம் | தம்ஷ்ட்ராகரால வதனம் கிரீட முகுடோஜ்ஜ்வலம் | குங்குமாருண ஸர்வாங்கம் குந்தேந்து-தவலானனம் | விஷ்ணு-வாஹ நமஸ்-துப்ப்யம் க்ஷேமம் குரு ஸதா மம | ஏவம் த்த்யாயேத் த்ரிஸந்த்யாஸு கருடம் நாகபூஷணம் | விஷம் நாசயதே சீக்ரம் தூலராசிமிவாநல: || 3 ||

ஓம் ஈம் ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீமஹா கருடாய பக்ஷீந்த்ராய விஷ்ணுவல்லபாய த்ரைலோக்ய-பரி-பூஜிதாய உக்ர பயங்கர-காலானல ரூபாய வஜ்ர நகாய வஜ்ர துண்டாய வஜ்ர தந்தாய வஜ்ர தம்ஷ்ட்ராய

பருத்த தோள்களுடனும், பலவகையான ஆபரணங்களுடனும் விளங்குபவருமான கருடரை தியானிக்கிறேன். முழந்தாள்வரைப் பொன் நிறமாகவும், அதற்குமேல் கழுத்துவரை சூரியப் பிரகாசமாகவும், கழுத்து குங்கும வர்ணமாகவும், முகம் சந்திரனைப்போன்றும், கறுத்த மூக்குடன் கூடிய முகமும், பெரிய அழகிய குண்டலங்களும், கோரைப் பல்லுடன் கூடிய வாயும் உடையவராகவும், தலைமேல் கிரீடமும், குங்கும வர்ணமான

श्रीमहागरुडाप्रतिमशासनास्मिन्नाविशाविश दुष्टानां विषं दूषय दूषय स्पृष्टानां नाशय नाशय दन्तशूकानां विषं दारय दारय प्रलीनं विषं प्रणाशय प्रणाशय सर्वविषं नाशय नाशय हन हन दह दह पच पच भस्मीकुरु भस्मीकुरु हुं फट् स्वाहा । चन्द्रमण्डल संकाश सूर्यमण्डल मुष्टिक । पृथ्वी मण्डल मुद्रांग श्रीमहागरुडाय विषं हर हर हुं फट् स्वाहा । ओं क्षिप् स्वाहा । ओमीं स चरति स चरति तत्कारी मत्कारी विषाणां च विषरूपिणी विषदूषिणी विषशोषणी विषनाशिनी विषहारिणी हतं विषं नष्टं विषं अन्तः प्रलीनं विषं प्रनष्टं विषं हतं ते ब्रह्मणा विषं हतमिन्द्रस्य वज्रेण स्वाहा ॥ ४ ॥

य इमां ब्रह्मविद्या-ममावास्यायां पठेच्छृणुयाद्वा यावज्जीवं न हिंसन्ति सर्पाः । अष्टौ ब्राह्मणान् ग्राहयित्वा तृणेन मोचयेत् । इत्याह भगवान् ब्रह्मेत्युपनिषत् ॥ ५ ॥

इति श्रीगरुडोपनिषत् समाप्ता ।

அங்கங்களும், வெண்மையான சந்திர முகமும் உடையவராகவும் விளங்கும் விஷ்ணுவின் வாகன மூர்த்தியே! உமக்கு நமஸ்காரம், எப்பொழுதும் எனக்கு க்ஷேமத்தை அருள்வீராக. இவ்வாறு முச்சந்தியிலும் நாகபூஷணரான கருடரை தியானித்தால் தீயில் பஞ்சுப்பொதி நாசமாவது போல் விஷம் நாசமாகிவிடும்.

4. ஓம் ஈம் ஓம் நமோபகவதே ஸ்ரீமஹா கருடாய பக்ஷீந்த்ராய......விஷம் ஹதம் இந்த்ரஸ்ய வஜ்ரேண ஸ்வாஹா' என்று மாலா மந்த்ர ஜபம் (மூலத்தில் உள்ளபடி)

வஜ்ரபுச்சாய வஜ்ரபக்ஷாலக்ஷித சரீராய ஓமீகேஹ்யேஹி ஸ்ரீ மஹா கருடாப்ரதிம-சாஸனஸ்மிந்நா-விசாவிச துஷ்டானாம் விஷம் தூஷய தூஷய ஸ்ப்ருஷ்டானாம் நாசய நாசய தந்த சூகானாம் விஷம் தாரய தாரய ப்ரலீனம் விஷம் ப்ரணாசய ப்ரணாசய ஸர்வ விஷம் நாசய நாசய ஹந ஹந தஹ தஹ பச பச பஸ்மீ குரு பஸ்மீகுரு ஹூம் பட் ஸ்வாஹா । சந்த்ர மண்டல ஸங்காச ஸூர்யமண்டல முஷ்டிக । ப்ருத்வீ மண்டல முத்ராங்க ஸ்ரீ மஹா கருடாய விஷம் ஹர ஹர ஹூம் பட்ஸ்வாஹா ஓம் க்ஷிப் ஸ்வாஹா । ஐமீம் ஸசரதி ஸசரதி தத்காரீ மத்காரீ விஷாணாஞ்ச விஷ ரூபிணீ விஷ சோஷணீ விஷ-நாசினீ விஷஹாரிணீ ஹதம் விஷம் நஷ்டம் விஷ மந்த: ப்ரலீனம் விஷம் ப்ரநஷ்டம் விஷம் ஹதம் தே ப்ரஹ்மணா விஷம் ஹத-மிந்த்ரஸ்ய வஜ்ரேண ஸ்வாஹா ॥ 4 ॥

ய இமாம் ப்ரஹ்ம வித்யாம் அமாவாஸ்யாயாம் படேச் ச்ருணுயாத்வா யாவஜ்ஜீவம் ந ஹிம்ஸந்தி ஸர்ப்பா: । அஷ்டௌ ப்ராஹ்மணான் க்ராஹயித்வா த்ருணேந மோசயேத் । இத்யாஹ பகவான் ப்ரஹ்மேத் யுபநிஷத் ॥ 5 ॥

இதி ஸ்ரீ காருடோபநிஷத் ஸமாப்தா

---

5. எவர் இந்த பிரம்ம வித்தையை அமாவாசையில் பாராயணம் செய்கிறாரோ அல்லது தெரிந்தவர் சொல்லிக் கேட்கிறாரோ அவரை வாழ்நாள் முழுவதும் பாம்புகள் துன்புறுத்தமாட்டா. எட்டு பிராமணர்களுக்கு உபதேசித்தால் துரும்பாலும் விஷத்தைப் போக்கலாம் என்றிங்ஙனம் பிரம்மா கூறினர் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் காருடோபநிஷத்து முற்றும்

कलिसन्तरणोपनिषत् ॥ १०४ ॥

ओं सहनाववतु' इति शान्तिः ।

हरिः ओम् । द्वापरान्ते नारदो ब्रह्माणं जगाम कथं भगवन् गां पर्यटन् कलिं सन्तरेयमिति । स होवाच ब्रह्मा साधु पृष्टोऽस्मि सर्वश्रुति रहस्यं गोप्यं तच्छृणु येन कलि संसारं तरिष्यसि । भगवत आदिपुरुषस्य नारायणस्य नामोच्चारणमात्रेण निर्धूत कलिर्भवति । नारदः पुनः पप्रच्छ तन्नाम किमिति । स होवाच हिरण्यगर्भः । हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे । हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे । इति षोडशकं नाम्नां कलिकल्मषनाशनम् । नातः परतरोपायः सर्ववेदेषु दृश्यते ॥ १ ॥

इति षोडशकलावृतस्य जीवस्यावरण-विनाशनम् । ततः प्रकाशते परं ब्रह्म मेघापाये रविरश्मि मण्डलीवेति ॥ २ ॥

---

104. கலிஸந்தரணோபநிஷத்து

'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்தி பாடம்

1. ஹரி: ஓம். துவாபரயுக முடிவில் நாரதர் பிரம்மாவை அணுகி 'பகவானே! உலகைச் சுற்றிக்கொண்டே எப்படி கலிதோஷத்தைக் கடக்கலாம்?' என்று வினவினார். பிரம்மா கூறியது:— 'நீ கேட்டது நல்ல கேள்வி. ஸகல வேத ரகசியமும் நன்கு காக்கப்படவேண்டியதுமான எதனால் கலியின் ஸம்ஸாரத்துன்பத்தை ஒருவன் கடக்கலாமோ அதைக் கூறுகிறேன் கேள். ஆதி புருஷரும் பகவானுமான நாராயணருடைய நாம ஜபம் ஒன்றினாலேயே

கலிஸந்தரணோபநிஷத் ॥ 104 ॥

'ஓம் ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ।

ஹரி: ஓம் ! த்வாபராந்தே நாரதோ ப்ரஹ்மாணம் ஜகாம கதம் பகவன் காம் பர்யடன் கலிம் ஸந்தரேயமிதி । ஸ ஹோவாச ப்ரஹ்மா ஸாது ப்ருஷ்டோ (அ)ஸ்மி ஸர்வச்ருதிரஹஸ்யம் கோப்யம் தச்ச்ருணு யேந கலிஸம்ஸாரம் தரிஷ்யதி । பகவத ஆதிபுருஷஸ்ய நாராயணஸ்ய நாமோச்சாரண மாத்ரேண நிர்த்தூதகலிர்ப்பவதி । நாரத: புன: பப்ரச்ச தந்நாம கிமிதி । ஸஹோவாச ஹிரண்யகர்ப்ப: । ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே । ஹரேக்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே ॥ இதி ஷோடசகம் நாம்நாம் கலிகல்மஷ நாசனம் ॥ நாத: பரதரோபாய: ஸர்வவேதேஷு த்ருச்யதே ॥ 1 ॥

இதி ஷோடச கலாவ்ருதஸ்ய ஜீவஸ்யா வரண விநாசனம் । தத: ப்ரகாசதே ப்ரஹ்ம மேகாபாயே ரவி ரச்மி மண்டலீவேதி ॥ 2 ॥

கலிதோஷம் முற்றும் விலகிப் போகும்' நாரதர் மீண்டும் 'அந்த நாமம் எது?' என்று கேட்டார், பிரம்மா கூறினர்: 'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே । ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே ।' என்ற பதினறு நாமங்களால் கலி கல்மஷம் நாசமாகும். வேதம் முழுவதிலும் இதற்கு மேலான உபாயம் எதுவும் காணப்படவில்லை.

2. 'இதனல் பதினறு கலைகளால் சூழப்பட்ட ஜீவனுடைய ஆவரணம் அழிந்துபோகிறது, அதன்பின் மேகம் நீங்கிய சூரிய மண்டலத்தைப்போல் பிரம்மம்

पुनर्नारदः पप्रच्छ भगवन् कोऽस्य विधिरिति । तं होवाच नास्य विधिरिति । सर्वदा शुचिरशुचिर्वा पठन् ब्राह्मणः सलोकतां समीपतां सरूपतां सायुज्यतामेति । यदाऽस्य षोडशीकस्य सार्धं त्रिकोटिर्जपति तदा ब्रह्महत्यां तरति । तरति वीरहत्याम् । स्वर्णस्तेयात्पूतो भवति । पितृ-देवमनुष्याणा-मपकारात् पूतो भवति । सर्वधर्म-परित्याग पापात् सद्यः शुचितामाप्नुयात् । सद्यो मुच्यते सद्यो मुच्यते इत्युपनिषत् ॥ हरिः ओं तत्सत् ॥ ३ ॥

इति कलिसन्तरणोपनिषत् समाप्ता ॥

பிரகாசிக்கிறது'. மேலும் நாரதர் கேட்டார் 'பகவானே இந்த ஜபத்திற்கு என்ன விதி?' என்று. பிரம்மா கூறினார் 'இதற்கு விதி ஒன்றுமில்லை. சுத்தமோ அசுத்தமோ, எப்பொழுதும் ஜபிக்கலாம். அதனால் பிராமணன் ஸாலோகம் ஸாமீபம் ஸாருபம் ஸாயுஜ்யம் என்ற முக்தியை யடைவான் இதை முன்றரைக்கோடி ஜபம் செய்தால் பிரம்மஹத்தி பாவத்திலிருந்து விடுபட்டுத் தூயவனாவான். வீரஹத்தியிலிருந்து விடுபடுவான். தங்கத்தைத் திருடிய பாவத்திலிருந்து விடுபடுவான். பிதிருக்கள் தேவர்கள் மானிடர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இழைத்த தீமையிலிருந்து விடுபடுவான். தருமங்களைக் கைவிட்ட எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு அப்பொழுதே தூயவனாவான். உடனே விடுபடுவான், என்பது உபநிஷத்து. ஹரி: ஓம் தத்ஸத்."

இங்ஙனம் கலிஸந்தரணோபநிஷத்து முற்றும்.

புனர்நாரத: பப்ரச்ச பகவன் கோ (அ)ஸ்ய விதிரிதி। தம் ஹோவாச நாஸ்ய விதிரிதி। ஸர்வதா சுசிரசிர்வா படன் ப்ராஹ்மண: ஸலோகதாம் ஸமீபதாம் ஸரூபதாம் ஸாயுஜ்யதாமேதி। யதா(அ)ஸ்ய ஷோடசீகஸ்ய ஸார்த்த த்ரிகோடிர்ஜபதி ததா ப்ரஹ்மஹத்யாம் தரதி। தரதி வீரஹத்யாம்। ஸ்வர்ணஸ்தேயாத்பூதோ பவதி பித்ரு தேவ மனுஷ்யாணாமபகாராத் பூதோ பவதி। ஸர்வதர்ம பரித்யாக பாபாத் ஸத்ய: சுசிதா மாப்னுயாத்। ஸத்யோ முச்யதே ஸத்யோ முச்யதே இத்யுபநிஷத்॥ ஹரி: ஓம் தத்ஸத்॥ 3॥

இதி கலிஸந்தரணோபநிஷத் ஸமாப்தா

जाबालि उपनिषत् ॥ १०५ ॥

'ओं आप्यायन्तु' इति शान्तिः ।

अथ हैनं भगवन्तं जाबालिं पैप्पलादिः पप्रच्छ । भगवन्मे ब्रूहि परमतत्त्वरहस्यम् । किं तत्त्वं को जीवः कः पशुः कः ईशः को मोक्षोपाय इति । स तेन पृष्टः सर्वं निवेदयामास तत्त्वम् । पशुपतिरहंकाराविष्टः संसारी जीवः । स एव पशुः । सर्वज्ञः पंचकृत्य संपन्नः सर्वेश्वर ईशः पशुपतिः । यथा तृणाशिनो विवेकहीनाः परप्रेष्या कृष्यादि कर्मसु नियुक्ताः सकल दुःखसहाः स्व-स्वामि बध्यमाना गवादयः पशवः । यथा तत्स्वामिन इव सर्वज्ञ ईशः पशुपतिः ॥ १ ॥

---

105. ஜாபாலி உபநிஷத்து

'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்தி பாடம்

1. பகவான் ஜாபாலியை அணுகி பைப்பலாதி 'பகவானே பரம தத்துவ ரகசியத்தை எனக்கு உபதேசியுங்கள். தத்துவம் எது? ஜீவன் யார்? பசு என்றால் என்ன? ஈச்வரன் யார்? மோக்ஷ உபாயம் என்ன?' என்று விண்ணப்பித்தார். அங்ஙனம் கேட்கப்பட்ட அவர் தத்துவம் அனைத்தையும் தெரிவித்தார்.

அஹங்காரம் என்னும் வேஷத்தை மேற்கொண்ட

ஜாபாலி உபநிஷத் || 105 ||

"ஓம் ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி: ||

அத ஹைனம் பகவந்தம் ஜாபாலிம் பைப்பலாதிர் பப்ரச்ச | பகவன் மே ப்ரூஹி பரம தத்வ-ரஹஸ்யம் | கிம் தத்வம் கோ ஜீவ: க: பசு: க ஈச: கோ மோக்ஷோ-பாய இதி || ஸ தேந ப்ருஷ்ட: ஸர்வம் நிவேதயா-மாஸ தத்வம் | பசுபதி-ரஹங்காராவிஷ்ட: ஸம்ஸாரீ ஜீவ: | ஸ ஏவ பசு: | ஸர்வஜ்ஞ: பஞ்சக்ருத்ய ஸம்பன்ன : ஸர்வேச்வர ஈச: பசுபதி: | யதா த்ருணாசினோ விவேகஹீனா: பரப்ரேஷ்யா: க்ருஷ்யாதி கர்மஸு நியுக்தா: ஸகல து:க்க ஸஹா: ஸ்வ ஸ்வாமி-பத்யமானா: கவாதய: பசவ: | யதா தத் ஸ்வாமின இவ ஸர்வஜ்ஞ ஈச: பசுபதி: || 1 ||

பசுபதியே ஸம்ஸாரியான ஜீவன். அந்த ஜீவனே பசு. எல்லா மறிந்தவரும் (சிருஷ்டி முதலிய) ஐந்து தொழில் களைப் புரிபவரும் அனைத்தையும் ஆளும் ஈச்வரரும் எவரோ அவரே பசுபதி. புல்லைப் புசித்துக்கொண்டு விவேகமில்லாமல் பிறரால் ஏவப்பட்டு பயிர்த்தொழில் முதலிய பணிகளில் உபயோகிக்கப்பட்டு பலவிதமான துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு யஜமானனுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழும் மாடு முதலிய பிராணிகள் 'பசு' என்பவை. அவற்றை உடைமையாகக்கொண்ட யஜ மானனைப்போல் ஜீவர்களாகிய பசுக்களை ஆளும் ஈச்வரர் பசுபதி.

27

तज्ज्ञानं केनोपायेन जायते । पुनः स तमुवाच विभूति धारणादेव । सद्यो जातादि पञ्चब्रह्ममन्त्रै-र्भस्म संगृह्य अग्निरिति भस्म इत्यनेन अभिमन्त्र्य मानस्तोक इति समुद्धृत्य जलेन समृज्य त्र्यायुषमिति शिरो ललाट वक्षः स्कन्धेष्विति तिसृभिस्त्र्यायुषैस्त्र्यंबकैस्तिस्रो रेखाः प्रकुर्वीत । व्रतमेतच्छांभवं सर्वेषु वेदेषु वेदवादिभिरुक्तं भवति । तत्समाचरेन्मुमुक्षुर्न पुनर्भवाय ।। २ ।।

याऽस्य प्रथमा रेखा सा गार्हपत्यश्चाकारो रजो भूर्लोकः स्वात्मा क्रियाशक्तिः ऋग्वेदः प्रातः सवनं प्रजापतिर्देवो देवतेति । याऽस्य द्वितीया रेखा सा दक्षिणाग्निरुकारः सत्त्वमन्तरिक्ष-मन्तरात्मा चेच्छाशक्ति-र्यजुर्वेदो माध्यन्दिन-सवनं विष्णुर्देवो देवतेति । याऽस्य तृतीयारेखा साऽऽहवनीयो

2. 'அந்த ஞானம் எந்த உபாயத்தால் உண்டாகும்?' என்று வினவியதும் ஜாபாலி 'அது விபூதி தரிப்பதால்' என்று கூறி மேலும் விளக்கினர். 'ஸத்யோஜாதம்' எனத் தொடங்கும் ஐந்து பிரம்ம மந்திரங்களைச் சொல்லி விபூதியை எடுத்துக்கொண்டு, 'அக்னிரிதிபஸ்ம' என்று மந்திரித்து 'மானஸ்தோகே' என்ற மந்திரத்தால் ஜலத்தால் குழைத்து 'த்ர்யாயுஷம்' என்ற மூன்று மந்திரங்களை ஜபித்துக்கொண்டு, தலை, நெற்றி, தோள் முதலிய இடங்களில் மும்மூன்று ரேகைகளாக விபூதியை தரித்துக் கொள்ளவேண்டும்: 'த்ர்யாயுஷம்' எனும் மூன்று மந்திரங்களாலும் 'த்ர்யம்பகம்' எனும் மந்திரத்தாலும் இவ்வாறு மேலும் தரித்துக்கொள்வது சாம்பவ விரதம் எனப்படும்.

தஜ்ஜ்ஞானம் கேஞேபாயேன ஜாயதே। புன: ஸ் தமுவாச விபூதி-தாரணுதேவ। ஸத்யோ ஜாதாதி-பஞ்சப்ரஹ்ம மந்த்ரைர்-பஸ்ம ஸங்க்ருஹ்ய அக்னிரிதி-பஸ்ம இத்யனேன அபிமந்த்ர்ய மானஸ்தோக இதி ஸமுத்த்ருத்ய ஜலேன ஸம்ம்ருஜ்ய த்ர்யாயுஷமிதி சிரோ லலாட வக்ஷ: ஸ்கந்தேஷ்விதி திஸ்ருபிஸ்த்ர்யாயுஷைஸ்த்ர்யம்பகைஸ்திஸ்ரோ ரேகா: ப்ரகுர்வீத। வ்ரதமேதச்சாம்பவம் ஸர்வேஷு வேதேஷு வேத-வாதிபிருக்தம் பவதி। தத் ஸமாசரேன் முமுக்ஷுர்-ந புனர் ப்பவாய ॥ 2 ॥

யா(அ)ஸ்ய ப்ரதமா ரேகா ஸா கார்ஹபத்யச்சா-கரோ ரஜோ பூர்லோக: ஸ்வாத்மா க்ரியா சக்தி: ருக்வேத: ப்ராத: ஸவனம் ப்ரஜாபதிர் தேவோ தேவதேதி। யா(அ)ஸ்ய த்விதீயா ரேகா ஸா தக்ஷிணுக்னிருகார: ஸத்வமந்தரிக்ஷமந்தராத்மா சேச்சாசக்திர்-யஜுர்வேதோ மாத்த்யந்தினஸவனம் விஷ்ணுர்தேவோ தேவதேதி। யா(அ)ஸ்ய த்ருதீயா-ரேகா ஸா(ஆ)ஹவனீயோ மகாரஸ்தமோ த்யௌர்-

---

இது எல்லா வேதங்களிலும் கூறப்படுவதாக வேதவாதிகள் கூறுகிறுர்கள். பிறவாமைக்கு முமுக்ஷுக்கள் இதைக் கைக் கொள்ள வேண்டும்.

3. முக்கோடுகளில் முதலாவது எதுவோ அது கார்ஹபத்யம், அகாரம், ரஜோகுணம், பூலோகம் ஜீவாத்மா க்ரியாசக்தி, ரிக்வேதம், காலை ஸவனம், பிரம்மதேவர் தேவதை. இரண்டாவதுகோடு எதுவோ அது தக்ஷிணுக்னி உகாரம், ஸத்வகுணம், அந்தரிக்ஷம், அந்தராத்மா, இச்சா சக்தி, யஜுர்வேதம், மாத்யந்தின ஸவனம், விஷ்ணு தேவர் தேவதை. மூன்றுவது கோடு எதுவோ அது ஆஹவனீயம், மகாரம், தமோ குணம், தேவலோகம், பரமாத்மா, ஞான சக்தி, ஸாமவேதம், மாலை ஸவனம், மஹாதேவர்

मकारस्तमो द्यौर्लोकः परमात्मा ज्ञानशक्तिः सामवेदस्तृतीय सवनं महादेवो देवतेति । त्रिपुण्ड्रं भस्मना करोति यो विद्वान् ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो यतिर्वा स महापातकोपपातकेभ्यो पूतो भवति । स सर्वान् देवान् ध्यातो भवति । स सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति । स सकलरुद्रमन्त्रजापी भवति । न स पुनरावर्तते न स पुनरावर्तते । ओं सत्यमित्युपनिषत् । ३

इति जाबाल्युपनिषत् समाप्ता ।

தேவதை. விபூதியால் த்ரிபுண்ட்ரம் அணியும் வித்வான் பிரம்மசாரியானாலும், ஸந்நியாசியானாலும் (முன்வினையான) மகாபாதகம், உப பாதகம் முதலியவற்றினின்று விடுபடுபவர். எல்லா தெய்வங்களையும் பூஜித்தவராவார்.

இங்ஙனம் ஜாபாலி உபநிஷத்து முற்றும்.

सौभाग्यलक्ष्म्युपनिषत् ॥ १०६ ॥

'ओं वाङ्मे मनसि' इति शान्तिः ।

हरिः ओम् । अथ भगवन्तं देवा ऊचुर्हे भगवन् नः कथय सौभाग्यलक्ष्मी-विद्याम् । तथेत्योवाच भगवानादि नारायणः सर्वे देवा सावधान मनसो भूत्वा शृणुत तुरीयरूपां तुरीयातीतां सर्वोत्कटां सर्वमन्त्रासन गतां पीठोपपीठ देवता परिवृतां चतुर्भुजां श्रियं हिरण्यवर्णामिति पंच दश ऋग्भि-र्ध्यायेत् ॥ १ ॥

---

106. ஸௌபாக்யலக்ஷ்மி உபநிஷத்து

'ஓம் வாங்மே மனஸி' என்று சாந்தி பாடம்

1. ஹரி: ஓம். பகவான் ஆதி நாராயணரை அணுகி தேவர்

லோக: பரமாத்மா ஜ்ஞான சக்தி: ஸாமவேதஸ்-த்ருதீய ஸவனம் மஹாதேவோ தேவதேதி। த்ரிபுண்ட்ரம் பஸ்மனு கரோதி யோ வித்வான் ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹீ வானப்ரஸ்த்தோ யதிர்வா ஸ: மஹாபாதகோபபாதகேப்யோ பூதோ பவதி। ஸ: ஸர்வான் தேவான் த்த்யாதோ பவதி। ஸ ஸர்வேஷு தீர்த்தேஷு ஸ்நாதோ பவதி। ஸ ஸகல ருத்ர மந்த்ர ஜாபீ பவதி। ந ஸ புனராவர்த்ததே ந ஸ புனராவர்த்ததே। ஓம் ஸத்யமித்யுபநிஷத்॥

இதி ஜாபாலி உபநிஷத் ஸமாப்தா

எல்லா தீர்த்தங்களிலும் நீராடியவராவர். எல்லா ருத்ர மந்திரங்களையும் ஜபித்தவராவர். மீண்டும் பிறவார், மீண்டும் பிறவார் ஓம் ஸத்யம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஜாபாலி உபநிஷத்து முற்றும்.

ஸௌபாக்யலக்ஷ்ம்யுபநிஷத் ॥ 106 ॥

'ஓம் வாங்மே மனஸி' இதி சாந்தி:।

ஹரி: ஓம்। அத பகவந்தம் தேவா ஊசுர் ஹே பகவன் ந: கதய ஸௌபாக்யலக்ஷ்மீ வித்யாம்। ததேத்யோவாச பகவானாதிநாராயண: ஸர்வே தேவா ஸாவதானமனஸோ பூத்வா ச்ருணுத துரீய ரூபாம் துரீயாதீதாம் ஸர்வோத்கடாம் ஸர்வமந்த்ராஸனக்தாம் பீடோபபீட தேவதா பரிவ்ருதாம் சதுர்ப்புஜாம் ச்ரியம் ஹிரண்ய வர்ணாமிதி பஞ்சதச ருக்பிர் த்யாயேத்॥ 1 ॥

கள் 'எங்களுக்கு சௌபாக்யலக்ஷ்மீ வித்தையை உப

अथ पञ्चदश ऋगात्मकस्य श्रीसूक्तस्य आनन्दकर्दम-चिक्लीत-इन्दिरासुता ऋषयः। हिरण्यवर्णाद्याद्यात्रयस्या-नुष्टुप्छन्दः। कांसोऽस्मीत्यस्य बृहती छन्दः। तदन्ययो स्त्रिष्टुप्। पुनरष्टकस्यानुष्टुप्। शेषस्य प्रस्तारपंक्तिः। अग्निर्देवता। हिरण्यवर्णामिति बीजम्। कांसोऽस्मीति शक्तिः। हिरण्मयाचन्द्रा-रजतस्रजा हिरण्यस्रजा हिरण्या-हिरण्यवर्णेति प्रणवादि नमोऽन्तैश्चतुर्थ्यन्तै-रंगन्यासः। ध्यानम्। अरुणकमलसंस्था तद्रजः पुंजवर्णा करकमल-धृतेष्टाऽभीति युग्मांबुजा च। मणिकटक विचित्रालंकृता कल्पजालैः सकलभुवन माता संततं श्रीःश्रियै नः॥ २॥

तत्पीठ कर्णिकायां स साध्यं श्रीर्बीजम्। वस्वादित्य कलापद्मेषु श्रीसूक्तगत-अर्धार्धं ऋचा तद्बहिर्यः शुचिरिति

தேசியுங்கள்' என்று விண்ணப்பித்தனர். 'அங்ஙனமே ஆகட்டும்' என்று பகவான் ஆதி நாராயணர் அருளியது பின்வருமாறு: தேவர்களனைவரும் ஸாவதானமான மனதுடன் கேளுங்கள். முக்குணங்களைக் கடந்த ரூப முடையவளும் துரீயத்தையும் கடந்து அனைத்திற்கும் மேற்பட்டவளும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும் அடிப்படை யானவளும் பீடோப பீடங்களில் தேவதைகளால் சூழப் பட்டவளும் நான்கு கைகளுடையவளும் ஆகிய ஸ்ரீதேவியை 'ஹிரண்யவர்ணாம்' என்று தொடங்கும் பதினைந்து ரிக் மந்திரங்களால் தியானித்து ஜபிக்கவும்.

2. பதினைந்து ரிக் மந்திரங்கள் அடங்கிய ஸ்ரீஸூக்தத் திற்கு ஆனந்தர், கர்த்தமர், சிக்லீதர் என்ற இந்திரா புத்திரர்கள் ரிஷிகள். 'ஹிரண்யவர்ணாம்' முதலிய மூன்று

அத பஞ்சதச - ருகாத்மகஸ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தஸ்ய ஆனந்த-கர்த்தம-சிக்லீத-இந்திராஸுதா ருஷய: । ஹிரண்யவர்ணாதி ஆத்யாத்ரயஸ்ய அனுஷ்டுப் சந்த: । காம்ஸோ(அ)ஸ்மீத் யஸ்ய ப்ருஹதீசந்த: । ததன்யயோஸ்த்ருஷ்டுப் । புனரஷ்டகஸ்யானுஷ்டுப் । சேஷஸ்ய ப்ரஸ்தாரபங்க்தி: । அக்னிர் தேவதா । ஹிரண்யவர்ணாமிதி பீஜம் । காம்ஸோ(அ)ஸ்மீதி-சக்தி: । ஹிரண்மயா சந்த்ரா ரஜதஸ்ரஜா ஹிரண்ய-ஸ்ரஜா ஹிரண்யா ஹிரண்யவர்ணேதி ப்ரணவாதி நமோ அந்தைரங்கந்யாஸ: । த்யானம் ॥ அருணகமல ஸம்ஸ்த்தா தத்ரஜ: புஞ்ஜவர்ணா கரகமல த்ருதேஷ்டா (அ)பீதி யுக்மாம்புஜா ச । மணிகடக விசித்ராலங்-க்ருதா கல்பஜாலை: ஸகலபுவன மாதா ஸந்ததம் ஸ்ரீ: ச்ரியை ந: ॥ 2 ॥

தத்பீட கர்ணிகாயாம் ஸஸாத்யம் ஸ்ரீர் பீஜம் । வஸ்வாதித்யகலாபத்மேஷு ஸ்ரீஸூக்த கத அர்த்-தார்த்த ருசா தத்பஹிர்ய: சுசிரிதி மாத்ருகயா ச

ரிக்குகளுக்கு அனுஷ்டுப் சந்தம். 'காம்ஸோ (அ)ஸ்மி, என்பதற்கு ப்ருஹதீசந்தம். ஐந்தாவது ஆறுவது த்ரிஷ்டுப், ஏழாவது முதல் பதினாலுவரை அனுஷ்டுப் மீதி பதினைந் தாவது ப்ரஸ்தார பங்க்தி சந்தம்

'ஹிரண்யவர்ணாம்' என்பது பீஜம், 'காம்ஸோ(அ)ஸ்மி' என்பது சக்தி. ஹிரண்மயா – சந்த்ரா - ரஜதஸ்ரஜா – ஹிரண்ய - ஸ்ரஜா - ஹிரண்யா–ஹிரண்யவர்ணா என்று முன்பு பிரணவமும் முடிவில் நம: என்றும் சேர்த்து நாலாவது வேற்றுமையில் அங்கநியாஸம் தியானம்.

3. தேவீ பீட கர்ணிகையில் ஸாத்யத்துடன் (அபீஷ்டத்துடன்) ஸ்ரீ: என்பது பீஜம். வசுக்கள் (8) ஆதித்யர்கள்

मातृकया च श्रियं यन्त्राग दशकं च विलिख्य श्रियमावाहयेत् । अंगैः प्रथमावृतिः । पद्मादिभिर्द्वितीयं । लोकेशैस्तृतीया । तदायुधैस्तुरीयावृतिर्भवति । श्रीसूक्ते रावहनादि । षोडश सहस्र जपः । दशांशं तर्पणम् । दशांशं हवनम् । द्विजतृप्तिः । निष्कामानामेव श्रीविद्यासिद्धिः ।। ३

इति सौभाग्यलक्ष्युपनिषत् समाप्ता ।

---

(12), கலைகள் (16) ஆகிய இதழ்களைக்கொண்ட கமலங்களில் ஆறு அங்கங்களையும் ஸ்ரீஸூக்த 15 ருக்குகளின் ஒவ்வொரு அடியாக 30 அடிகளையும் எழுதி 'ய: சுசி:' என்ற மந்திரத்தின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் வெளியில் ஷோடசாரத்தில் எழுதி அதற்கப்பால் பூபுரத்தில் ஸ்ரீம் பீஜத்தையும் எழுதவும். யந்த்ர அங்கமான 'வஷட்' மந்திரம் பத்தையும் எழுதி ஸ்ரீ தேவியை ஆவாஹனம் செய்யவும்.

बह्वृचोपनिषत् ।। १०७ ।।

ओं वाङ्मे मनसीति शान्तिः ।

हरिः ओम् । देवी ह्येकाग्र आसीत् । सैव जगदण्डमसृजत् । कामकलेति विज्ञायते । शृङ्गारकलेति विज्ञायते । तस्या एव ब्रह्मा अजीजनत् । विष्णुरजीजनत् । रुद्रोऽजीजनत् ।

---

107. பஹ்வ்ருசோபநிஷத்து

ஓம் வாங்மே மனஸி' என்று சாந்தி பாடம்

1 தேவி ஒருத்தியே ஆதியில் இருந்தாள். அந்த

ச்ரிபம் யந்த்ராங்க தசகஞ்ச விலிக்ய ச்ரியமாவாஹ-யேத் । அங்கை: ப்ரதமாவ்ருதி: । பத்மாதிபிர்-த்விதீயம் । லோகேசைஸ்த்ருதீயா । ததாயுதைஸ் துரீயாவ்ருதிர்ப்பவதி । ஸ்ரீஸூக்தை-ராவாஹநாதி ஷோடச ஸஹஸ்ரஜப: । தசாம்சம் தர்ப்பணம் । தசாம்சம் ஹவனம் । த்விஜத்ருப்தி: । நிஷ்காமாணு-மேவ ஸ்ரீவித்யாஸித்தி: ॥ 3 ॥

இதி ஸௌபாக்யலக்ஷ்ம்யுபநிஷத் ஸமாப்தா

ஆறு அங்க தேவதைகளின் பூஜை முதல் ஆவரணம். பத்மநிதி முதலியவைகளால் இரண்டாவது ஆவரணம். லோகபாலகர்களால் மூன்றுவது ஆவரணம். வஜ்ராதி ஆயுதங்களால் நாலாவது ஆவரணம். ஸ்ரீஸூக்த மந்திரங்களால் ஆவாஹனாதி ஷோடசோபசார பூஜை. பதினறு யிரம் ஜபம். அதில் பத்திலொன்று தர்ப்பணம். அதில் பத்திலொன்று ஹோமம். பிராம்மண போஜனம் திருப்தி. நிஷ்காம உபாஸனையாலேயே ஸ்ரீவித்யாஸித்தி ஏற்படும்.

இங்ஙனம் ஸௌபாக்யலக்ஷ்மீ உபநிஷத்து முற்றும்.

பஹ்வ்ருசோபநிஷத் ॥ 107 ॥

ஓம் வாங்மே மனஸீதி சாந்தி: ।

ஹரி: ஓம் । தேவீஹ்யேகாக்ர ஆஸித் । ஸைவ ஜகதண்டமஸ்ருஜத் । காமகலேதி விஜ்ஞாயதே । ச்ருங்கார கலேதி விஜ்ஞாயதே । தஸ்யா ஏவ ப்ரஹ்மா அஜீஜனத் । விஷ்ணுரஜீஜனத் । ருத்ரோ அஜீஜனத் ।

தேவியே சராசரங்களின் வடிவான பிரம்மாண்டத்தைப் படைத்தாள், அவள் காம கலை எனவும் சிருங்கார கலை

सर्वेमरुद्गणा अजीजनत् । गन्धर्वा अप्सरसः किन्नरा वादित्रवादिनः समन्तादजीजनत् । भोग्यमजीजनत् । सर्वमजीजनत् । सर्वं शाक्तमजीजनत् । अण्डजं स्वेदजं उद्भिज्जं जरायुजं यत् किं चैतत्प्राणि स्थावर-जंगमं मनुष्यमजीजनत् । सैषा पराशक्तिः । सैषा शांभवी विद्या कादि विद्येति वा हादि विद्येति वा सादि विद्येति वा रहस्यम् । ओमों वाचि प्रतिष्ठा सैव पुरत्रयं शरीरत्रयं व्याप्य बाहिरन्तरवभासयन्ती देशकाल वस्त्वन्तरसंगान्महात्रिपुरसुन्दरी वै प्रत्यक् चितिः । सैवात्मा ततोऽन्यदसत्यमनात्मा । अत एष ब्रह्मसंवित्तिर्भावाभाव कला विनिर्मुक्ता चिदाद्याद्वितीय ब्रह्मसंवित्तिः सच्चिदानन्दलहरी महात्रिपुरसुन्दरी बहिरन्तरनुप्रविश्य स्वयमेकैव विभाति । यदस्ति सन्मात्रम् । यद्विभाति चिन्मात्रम् । यत् प्रियमानन्दं तदेतत्सर्वाकारा महात्रिपुरसुन्दरी । त्वं चाहं च सर्वं विश्वं सर्वदेवता । इतरत् सर्वं महात्रिपुरसुन्दरी । सत्यमेकं ललिताख्यं वस्तु तदद्वितीयं अखण्डार्थं परं ब्रह्म । पञ्चरूप परित्यागादस्वरूप प்रहाणतः। अधिष्ठानं परं तत्त्वमेकं सच्छिष्यते महत् । इति ॥ १ ॥

எனவும் அறியப்படுகிறுள். அவளிடமிருந்தே பிரம்மா உண்டானுர். விஷ்ணு உண்டானுர். ருத்ரர் உண்டானுர். எல்லா மருத்கணங்களும் உண்டாயினர். கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் கிந்நரர்கள் வாத்யம் வாசிப்பவர்கள் எல்லோரும் உண்டாயினர். போக்கிய வஸ்துக்கள் உண்டாயின. எல்லாம் உண்டாயிற்று. சக்திபடைத்த அனைத்தும் உண்டாயிற்று. முட்டையில் பிறப்பது வியர்வையில் பிறப்பது, விதையில் பிறப்பது, கருவில்

ஸர்வே மருத்கணா அஜீஜனத் । கந்தர்வாப்ஸரஸ: கிந்நரா வாதித்ரவாதின: ஸமந்தாதஜீஜனத் । போக்ய-மஜீஜனத் । ஸர்வமஜீஜனத் । ஸர்வம் சாக்த-மஜீஜனத் । அண்டஜம் ஸ்வேதஜ-முத்பிஜ்ஜம் ஜராயுஜம் யத்கிஞ்சைதத் ப்ராணி ஸ்த்தாவர ஜங்கமம் மனுஷ்ய மஜீஜனத் । ஸைஷா பராசக்தி । ஸைஷாசாம்பவீ-வித்யா காதி வித்யேதிவா ஹாதிவித்யேதிவா ஸாதி-வித்யேதி வா ரஹஸ்யம் । ஓமோம்வாசி ப்ரதிஷ்ட்டா । ஸைவ புரத்ரயம் சரீரத்ரயம் வ்யாப்ய பஹிரந்தரவ-பாஸயந்தீ தேசகால வஸ்த்வந்தர ஸங்கான் மஹாத்ரி-புரஸுந்தரீ வை ப்ரத்யக் சிதி: । ஸைவாத்மா ததோ (அ)ன்யதஸத்ய-மனாத்மா । அத ஏஷ ப்ரஹ்ம ஸம்வித்-திர்-ப்பாவாபாவ கலா விநிர்முக்தா சிதாத்யாத்வித்தீய ப்ரஹ்மஸம் வித்தி: ஸச்சிதானந்தலஹரீ மஹாத்ரிபுர-ஸுந்தரீ பஹிரந்தரனுப்ரவிச்ய ஸ்வயமேகைவ விபாதி । யதஸ்தி ஸன்மாத்ரம் । யத்விபாதி சின்மாத்ரம் । யத் ப்ரியமானந்தம் தத்தத் ஸர்வாகாரா மஹா த்ரிபுர-ஸுந்தரீ । த்வஞ்சாஹஞ்ச ஸர்வம் விச்வம் ஸர்வதே-வதா । இதரத் ஸர்வம் மஹா த்ரிபுர ஸுந்தரீ । ஸத்யமேகம் லலிதாக்க்யம் வஸ்து ததத்வித்தீய-மகண்டார்த்தம் பரம் ப்ரஹ்ம । பஞ்சரூபபரித்யாகா-தஸ்வரூப ப்ரஹாணத: । அதிஷ்ட்டானம் பரம் தத்வ-மேகம் ஸச்சிஷ்யதே மஹத் । இதி ॥ 1 ॥

பிறப்பது மற்ற எவ்வகைப் பிராணிகளும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் உண்டோ அவைகளும் மனிதர்களும் உண்டாயினர். அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த இவளே பராசக்தி, இவளே சாம்பவீ வித்தை. காதிவித்தையாகவும் ஹாதி வித்தையாகவும் ஸாதி வித்தையாகவும் மிகவும் ரகசியமான ஓம் ஓம் எனும் சொல்லில் நிலைபெற்றவளாகவும்

प्रज्ञानं ब्रह्मेति वा अहं ब्रह्मास्मीति वा भाष्यते । तत्त्वमसीत्येव संभाष्यते । अयमात्मा ब्रह्मेति वा ब्रह्मैवाहमस्मीति वा योऽहमस्मीति वा सोऽहमस्मीति वा योऽसौ सोऽहमस्मीति वा या भाष्यते सैषा षोडशी श्रीविद्या पञ्चदशाक्षरी श्रीमहा त्रिपुरसुन्दरी बालाम्बिकेति बगलेति वा मातंगीति स्वयंवर कल्याणीति भुवनेश्वरीति चामुण्डेति चण्डेति वाराहीति तिरस्करिणीति राजमातंगीति वा शुकश्यामलेति वा लघुश्यामलेति वा अश्वारूढेति वा प्रत्यंगिरा धूमावती सावित्री सरस्वती ब्रह्मानन्दकलेति । ऋचो अक्षरे परमे व्योमन् यस्मिन् देवा अधिविश्वे निषेदुः । यस्तन्न वेद किमृचा करिष्यति । य इत्तद्विदुस्त इमे समासते । इत्युपनिषत् ॥ हरिः ओं तत्सत् ॥ २ ॥

इति बह्वृचोपनिषत् समाप्ता ।

இருப்பவள். அவளே மூன்று புரங்களையும் மூன்று சரீரங்களையும் வியாபித்துக்கொண்டு உள்ளும் வெளியும் ஒளியைப் பரப்பிக்கொண்டு தேசம் காலம் வஸ்து ஆகியவைகளால் பற்றப் படாமல் மஹா த்ரிபுரஸுந்தரி எனப் பிரசித்திபெற்ற ஞானமாயிருப்பவள்.

அவளே ஆத்மா, அவளைக்காட்டிலும் பிரிதானவை அனாத்மா. அஸத்யம். ஆகையால் அவளே பிரம்மஞான வடிவினள். இருக்கிறது, இல்லாதது என்ற குறுகிய அறிவினின்றும் - விடுபட்டு ஞானத்தின் வித்தாயிருப்பவளும் இரண்டற்ற பிரம்மஞான வடிவாயிருப்பவளும் அவளே. ஸத்து சித்து ஆனந்தம் என்ற வெள்ளமாயிருப்பவளும் மகா த்ரிபுரஸுந்தரியே. உள்ளும் வெளியும் தொடர்ந்து

ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மேதி வா அஹம் ப்ரஹ்மாஸ-ஸ்மீதி வா பாஷ்யதே। தத்வமஸீத்யேவ ஸம்ப்பாஷ்யந்தே। அயமாத்மா ப்ரஹ்மேதி வா ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மீதி வா யோ(அ)ஹமஸ்மீதி வா ஸோ(அ)ஹமஸ்மீதி வா யோ(அ)ஸௌ ஸோ(அ)ஹம்ஸ்மீதி வா யா பாஷ்யதே ஸைஷா ஷோடசீ ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசாக்ஷரீ ஸ்ரீ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ பாலாம்பிகேதி பகலேதி வா மாதங்கீதி ஸ்வயம்வர கல்யாணீதி புவனேச்வரீதி சாமுண்டேதி-சண்டேதி வாராஹீதி திரஸ்கரிணீதி ராஜ மாதங்கீதி வா சுகச்யாமலேதிவா லகுச்யாமலேதிவா அச்வாரூடேதிவா ப்ரத்யங்கிரா தூமாவதீ ஸாவித்ரீ ஸரஸ்வதீ ப்ரஹ்மானந்த கலேதி। ருசோ அக்ஷரே பரமே வ்யோமன்। யஸ்மின் தேவா அதி விச்வே நிஷேது:। யஸ்தந்ந வேத கிம் ருசா கரிஷ்யதி। ய இத் தத் விதுஸ்த இமே ஸமாஸதே। இத்யுபநிஷத்। ஹரி: ஓம் தத்ஸத் ॥ 2 ॥

இதி பஹ்வ்ருசோபநிஷத் ஸமாப்தா

புகுந்து தான் ஒருத்தியே விளங்குகிறள். எது இருப்புடையதோ அது ஸத்தின் வடிவாம். எது பிரகாசிக்கிறதோ அது சித்தின் வடிவாம். எது பிரியமாயிருக்கிறதோ அது ஆனந்தத்தின் வடிவாம். ஆகையால் ஸர்வப் பிரபஞ்சத்தின் வடிவாயும் இருப்பவள் மகா த்ரிபுரஸுந்தரியே. லலிதை எனும் வஸ்துவே ஒன்ருகவும் ஸத்தியமாகவும் உளது. அதுவே இரண்டற்றதும் பிளவற்றதுமான பரப்பிரம்மம். (பிரம்மா விஷ்ணு ருத்ரன் மகேச்வரன் ஸதாசிவன் என்ற) பஞ்சப் பிரம்மத்திற்கப்பாலும் இவர்களுக்குப் பின்னிருந்த பஞ்ச பூதங்களுக்கப்பாலும் அனைத்திற்கும் சிறந்த ஆதாரமாய்த் தத்துவமாய் விளங்கும் மஹத்தான ஸத்து ஒன்றே (அனைத்தும் லயமான பின்பும்) எஞ்சிநிற்பது என்று உணரவேண்டும்.

'பிரக்ஞானம் ப்ரம்ம' என்றோ 'நான் பிரம்மமாயிருக்கிறேன்' என்றோ எந்த மகாவாக்கியம் வேதத்தில் கூறப்படுகிறதோ 'அது நீயாக இருக்கிறாய்' என்று உபதேசம் செய்யப்படுகிறதோ, 'இந்த ஆத்மா பிரம்மம்' என்றும், 'பிரம்மமே நான்' என்றும் (எந்த பிரம்ம வித்தை கூறப்படுகிறதோ அதுவே இந்த ஸ்ரீவித்தை) 'யோ(அ)ஹமஸ்மி', 'ஸோ(அ)ஹமஸ்மி', யோ(அ)ஸௌஸோ ஹமஸ்மி' என்றெல்லாம் எவள் (உபாஸகர்களால்) பாவிக்கப்படுகிறாளோ அவளே ஷோடசீ, ஸ்ரீவித்யா, பஞ்சதசாக்ஷரீ, மகாத்ரிபுரஸுந்தரீ, பாலாம்பிகா, பகலா, மாதங்கீ, ஸ்வயம்வ்ரகல்யாணீ, புவனேச்வரீ, சாமுண்டா, சண்டா, வாராஹீ, திரஸ்கரிணீ, ராஜமாதங்கீ.

मुक्तिकोपनिषत् ॥ १०८ ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

हरि ओम् । 'पूर्णमदः' इति शान्तिः ।

अयोध्यानगरे रम्ये रत्नमण्डपमध्यमे । सीता-भरत-सौमित्रि-शत्रुघ्नाद्यैः समन्वितम् ॥ १ ॥

सनकाद्यैर्मुनिगणै-र्वसिष्ठाद्यैः शुकादिभिः । अन्ये-भाग-वतैश्चापि स्तूयमानमहर्निशम् ॥ २ ॥

---

108. முக்திகோபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம்

ஹரி: ஓம் | 'பூர்ணமத:' என்று சாந்திபாடம்.

1-3. அழகிய அயோத்தியா நகரத்தில் ரத்ன மண்டப

சுகச்யாமலா, லகுச்யாமலா, அச்வாருடா, ப்ரத்யங்கிரா, தூமாவதீ, பிரம்மானந்தகலா எனப் பலவாருகப் பிரகாசிப்பவள்.

பரமாகாச வடிவான எந்த அக்ஷரப் பொருளில் தேவர்கள் உறைகின்றனரோ உலகங்கள் உறைகின்றனவோ அந்தப் பொருளை எவன் அறிந்துகொள்ளவில்லையோ அவன் வேதத்தைக்கொண்டு என்னசெய்யப் போகிருன்? எவர்கள் அந்தப் பரம்பொருளை அறிகின்றனரோ அப்படிப்பட்டவர்களே அடையவேண்டியதை அடைந்தவர்களாவர்.

இங்ஙனம் பஹ்வ்ருசோபநிஷத்து முற்றும்

முக்திகோபநிஷத் ‖ 108 ‖

ஹரி: ஓம். 'பூர்ணமத:' இதி சாந்தி: । அயோத்யா நகரே ரம்யே ரத்ன மண்டப மத்யமே । ஸீதா பரத ஸௌமித்ரி சத்ருக்க்னத்யை: ஸமன்விதம் ‖ 1 ‖

ஸநகாத்யைர் முனிகணைர் - வஸிஷ்ட்டாத்யை: சுகாதிபி: । அன்யைர்ப்பாகவதைச்சாபி ஸ்தூயமான-மஹர்நிசம் । 2 ‖

மத்தியில் ஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர் முதலியோருடனும் ஸனகர் முதலிய முனிகணங்கள் வசிஷ்டர் முதலியோர் மற்றும் பாகவதர்கள் ஆகியோராலும் சூழப் பெற்று இரவும் பகலும் போற்றிக் கொண்டாடப் பெற்றவராகி, ஆயிரக்கணக்கான புத்தியின் செயல்

धीविक्रिया सहस्राणां साक्षिणं निर्विकारिणम् । स्वरूप-ध्यान-निरतं समाधि-विरमे हरिम् ॥ ३ ॥

भक्त्या शुश्रूषया रामं स्तुवन् पप्रच्छ मारुतिः । राम त्वं परमात्मासि सच्चिदानन्द विग्रहः ॥ ४ ॥

इदानीं त्वां रघुश्रेष्ठ प्रणमामि मुहुर्मुहुः । त्वद्रूपं ज्ञातुमिच्छामि तत्त्वतो राम मुक्तये ॥ ५ ॥

अनायासेन येनाहं मुच्येयं भवबन्धनात् । कृपया वद मे राम येन मुक्तो भवाम्यहम् ॥ ६ ॥

साधु पृष्टं महाबाहो वदामि शृणु तत्त्वतः । वेदान्ते सुप्रतिष्ठोऽहं वेदान्तं समुपाश्रय ॥ ७ ॥

वेदान्ताः के रघुश्रेष्ठ वर्तन्ते कुत्र ते वद । हनूमन् शृणु वक्ष्यामि वेदान्तस्थिति-मंजसा ॥ ८ ॥

களுக்கு ஸாக்ஷியாக, மாறுபாடின்றி ஸ்வரூபத் தியானத்தில் ரமிக்கும் ஹரியான ஸ்ரீராமரைத் துதித்து அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்க ஆவலுடன் ஹனுமார் பின்வருமாறு விண்ணப்பித்தார்.

4-6. 'ஸ்ரீராமா! நீர் ஸச்சிதானந்த வடிவான பரமாத்மா. ரகுசிரேஷ்டரே! இப்பொழுது உம்மைப் பன்முறை வணங்கி முக்தியை நாடி உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன். ஆயாஸமில்லாமல் உம்முடைய கிருபையால் பிறவிப் பற்றினின்று விடுபட்டு எப்படி நான் முக்தி அடைவேனோ அதை உபதேசித்தருளுங்கள்'

தீவிக்ரியா ஸஹஸ்ராணும் ஸாக்ஷிணம் நிர்விகாரிணம் ! ஸ்வரூப-த்த்யானநிரதம் ஸமாதிவிரமே ஹரிம் ॥ 3 ॥

பக்த்யா சுச்ருஷயா ராமம் ஸ்துவன் பப்ரச்ச மாருதி: । ராம த்வம் பரமாத்மாஸி ஸச்சிதானந்த விக்ரஹ: ॥ 4 ॥

இதானிம் த்வாம் ரகுச்ரேஷ்ட்ட ப்ரணமாமி முஹுர் முஹு: । த்வத் ரூபம் ஜ்ஞாதுமிச்சாமி தத்வதோ ராம முக்தயே ॥ 5 ॥

அனுயாஸேன யேநாஹம் முச்யேயம் பவபந்தனாத் । க்ருபயா வத மே ராம யேந முக்தோ பவாம்யஹம் ॥ 6 ॥

ஸாது ப்ருஷ்டம் மஹாபாஹோ வதாமி ச்ருணு தத்வத: । வேதாந்தே ஸுப்ரதிஷ்ட்டோ(அ)ஹம் வேதாந்தம் ஸமுபாச்ரய ॥ 7 ॥

வேதாந்தா: கே ரகுச்ரேஷ்ட்ட வர்த்தந்தே குத்ர தே வத । ஹனுமன் ச்ருணு வக்ஷ்யாமி வேதாந்த ஸ்த்திதி மஞ்ஜஸா ॥ 8 ॥

---

7. 'தோள் வலிபடைத்தோனே! நீ கேட்டது நல்ல கேள்வி. தத்துவத்தைக் கூறுகிறேன், கேள். நான் வேதாந்தத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறேன். வேதாந்தத்தை உபாசனை செய்.'

8-9 'ரகுசிரேஷ்டரே! வேதாந்தங்கள் எவை? எங்குள்ளன? அதைக் கூறுங்கள்.' 'ஹனுமானே! வேதாந்தத்தின் இருப்பைச் சுருக்கிக் கூறுகிறேன், கேள். விஷ்ணு

नि:श्वासभूता मे विष्णोर्वेदा जाता: सुविस्तरा: । तिलेषु तैलवद्वेदे वेदान्त: सुप्रतिष्ठित: ।। ९ ।।

राम वेदा: कतिविधास्तेषां शाखाश्च राघव । तासूपनिषद: का: स्यु: कृपया वद तत्त्वत: ।। १० ।।

श्रीराम उवाच । ऋग्वेदादि विभागेन वेदाश्चत्वार ईरिता: । तेषां शाखा: ह्यनेका:स्यु-स्तासूपनिषदस्तथा ।। ११

ऋग्वेदस्य तु शाखा: स्युरेकविंशति-संख्यका: । नवाधिक शतं शाखा यजुषो मारुतात्मज ।। १२ ।।

सहस्रसंख्यया जाता: शाखा: साम्न: परन्तप । अथर्वणस्य शाशा: स्यु: पञ्चाशद्भेदतो हरे ।। १३ ।।

एकैकस्यास्तु शाखाया एकैकोपनिषन्मता । तासामेकामृचं यश्च पठते भक्तितो मयि ।। १४ ।।

स मत्सायुज्यपदवीं प्राप्नोती मुनिदुर्लभाम् । राम केचिन्मुनिश्रेष्ठा मुक्तिरेकेति चक्षिरे ।। १५ ।।

வாகிய என்னுடைய மூச்சுக் காற்றிலிருந்து விஸ்தாரமான வேதங்கள் தோன்றின. எள்ளினுள் எண்ணெய்போல் வேதங்களில் வேதாந்தம் அடங்கியுள்ளது.'

10. 'ஸ்ரீராமா! ராகவா! வேதங்கள் எத்தனை? சாகைகள் எத்தனை? கிருபை செய்து கூறுங்கள்.'

11-14 ஸ்ரீராமர் கூறியது:— 'ருக்வேதம் முதலிய பாகுபாட்டால் வேதங்கள் நான்கு எனப்படுகின்றன

நி:ச்வாஸபூதா மே விஷ்ணோர் வேதா ஜாதா: ஸுவிஸ்தரா: । திலேஷு தைலவத்வேதே வேதாந்த: ஸுப்ரதிஷ்ட்டித: ॥ 9 ॥

ராமவேதா: கதி விதாஸ்தேஷாம் சாகாச்ச ராகவ । தாஸூபநிஷத: கா: ஸ்யு: க்ருபயா வத தத்வத: ॥ 10 ॥

ஸ்ரீராம உவாச । ருக்வேதாதி விபாகேன வேதாச்சத்வார ஈரிதா: । தேஷாம் சாகா ஹ்யனேகா: ஸ்யுஸ் தாஸூபநிஷதஸ் ததா ॥ 11 ॥

ருக்வேதஸ்யது சாகா: ஸ்யு - ரேகவிம்சதி ஸங்க்யகா: । நவாதிகசதம் சாகா யஜுஷோ மாருதாத்மஜ ॥ 12 ॥

ஸஹஸ்ரஸங்க்யயா ஜாதா: சாகா: ஸாம்ன: பரந்தப । அதர்வணஸ்ய சாகா: ஸ்யு: பஞ்சாசத்-பேததோ ஹரே ॥ 13 ॥

ஏகைகஸ்யாஸ்து சாகாயா ஏகைகோபநிஷன்-மதா । தாஸாமேகாம் ருசம் யச்ச படதே பக்திதோ மயி ॥ 14 ॥

ஸ மத்ஸாயுஜ்ய பதவீம் ப்ராப்னோதி முனிதுர்லபாம் । ராம கேசின் முனிச்ரேஷ்ட்டா முக்திரேகேதி சக்ஷிரே ॥ 15 ॥

அவற்றுள் சாகைகள் அநேகம், உபநிஷதங்களும் அநேகம். ருக்வேத சாகைகள் 21. யஜுர்வேத சாகைகள் 109. ஸாமவேத சாகைகள் ஆயிரம். அதர்வவேத சாகைகள் ஐம்பது. ஒவ்வொரு சாகையிலும் ஒவ்வொரு உபநிஷத்து உண்டு. என்னிடம் பக்தி வைத்து அவற்றுள் ஒரு ருக்கை ஒருவன் படித்தாலும் முனிவர்களாலும் அடைதற்கரிய ஸாயுஜ்யப் பதவியை அடைவான்."

केचित् त्वन्नामभजनात् काश्यां तारोपदेशतः । अन्ये तु सांख्ययोगेन भक्तियोगेन चापरे ॥ १६ ॥

अन्ये वेदान्त वाक्यार्थ-विचारात् परमर्षयः । सालोक्यादि विभागेन चतुर्धा मुक्तिरीरिता ॥ १७ ॥

सहोवाच श्रीरामः । कैवल्य मुक्तिरेकैव पारमार्थिकरूपिणी । दुराचर रतो वापि मन्नाम भजनात्कपे ॥ १८ ॥

सालोक्य-मुक्तिमाप्नोति न तु लोकान्तरादिकम् । काश्यां तु ब्रह्मनालेऽस्मिन् मृतो मत्तारमाप्नुयात् ॥ १९ ॥

पुनरावृत्तिरहितां मुक्तिं प्राप्नोति मानवः । यत्र कुत्रापि वा काश्यां मरणे स महेश्वरः ॥ २० ॥

जन्तोर्दक्षिण कर्णे तु मत्तारं समुपादिशेत् । निर्धूताशेष पापौघो मत्सारूप्यं भजत्ययम् ॥ २१ ॥

सैव सालोक्य सारूप्य मुक्तिरित्यभिधीयते । सदाचाररतो भूत्वा द्विजो नित्यमनन्यधीः ॥ २२ ॥

15-17 ஸ்ரீராமா! முக்தி ஒன்றே என்று சிலர் கூறுகின்றனர். சிலர் உம்முடைய நாம பஜனையாலும் காசியில் தாரக மந்திர உபதேசத்தாலும் முக்தி என்கின்றனர். வேறு சிலர் ஸாங்கிய யோகத்தால் என்றும் பிறர் பக்தி யோகத்தால் என்றும் கூறுகின்றனர். சிறந்த ரிஷிகள் சிலர் வேதாந்த மகா வாக்கியங்களின் அர்த்த விசாரத்தால் முக்தி என்கின்றனர். ஸாலோகம் முதலிய பாகுபாட்டால் நான்காகவும் கூறுகின்றனர்.'

கேசித் த்வந்நாம பஜனுத் காச்யாம் தாரோபதே சத: । அன்யே து ஸாங்க்க்யயோகேன பக்தியோகேன சாபரே ॥ 16 ॥

அன்யேவேதாந்தவாக்யார்த்த-விசாராத் பரமர்ஷய: । ஸாலோக்யாதி விபாகேன சதுர்த்தா முக்திரீரிதா ॥ 17 ॥

ஸஹோவாச ஸ்ரீராம: । கைவல்ய முக்திரேகைவ பாரமார்த்திக ரூபிணீ । துராசார ரதோவாபி மந்நாம-பஜநாத்கபே ॥ 18 ॥

ஸாலோக்ய-முக்தி மாப்னோதி ந து லோகாந்தராதிகம் । காச்யாம் து ப்ரஹ்மநாலே (அ)ஸ்மின் ம்ருதோ மத்தார-மாப்னுயாத் ॥ 19 ॥

புனராவ்ருத்திரஹிதாம் முக்திம் ப்ராப்னோதி மானவ: । யத்ர குத்ராபி வா காச்யாம் மரணே ஸ மஹேச்வர: ॥ 20 ॥

ஜந்தோர்தக்ஷிண-கர்ணே து மத்தாரம் ஸமுபாதிசேத் । நிர்த்தூதாசேஷ பாபௌகோ மத்ஸாரூபம் பஜத்யயம் ॥ 21 ॥

சைவ ஸாலோக்ய - ஸாருப்ய-முக்திரப்தீயதே । ஸதாசாரரதோ பூத்வா த்விஜோ நித்யமனன்யதீ: ॥ 22

18-25. ஸ்ரீராமர் கூறியது:—'பாரமார்த்திகமான கைவல்ய முக்தி என்பது ஒன்றே. என்றாலும் துர்நடத்தையுடையவன்கூட; என்னுடைய நாம பஜனையால் ஸாலோக முக்தியை யடையக்கூடும்; அவன் வேறு உலகங்களுக்குச் செல்வதில்லை. உலகின் பிரம்ம நாடியான காசியில் ஒருவன் மரித்தால் அவன் என்னுடைய தாரக

मयि सर्वात्मके भावो मत्सामीप्यं भजत्ययम् । सैव सालोक्य सारूप्य सामीप्या मुक्तिरिष्यते ॥ २३ ॥

गुरूपदिष्ट मार्गेण ध्यायन्मद्गुणमव्ययम् । मत्सायुज्यं द्विजः सम्यग्भजेद्भ्रमरकीटवत् ॥ २४ ॥

सैव सायुज्यमुक्तिः स्याद् ब्रह्मानन्दकरी शिवा । चतुर्विधा तु या मुक्ति-र्मदुपासनया भवेत् ॥ २५ ॥

इयं कैवल्य मुक्तिस्तु केनोपायेन सिध्यति । माण्डूक्य-मेक-मेवालं मुमुक्षूणां विमुक्तये ॥ २६ ॥

तथाप्यसिद्धं चेज्ज्ञानं दशोपनिषदं पठ । ज्ञानं लब्ध्वा-चिरादेवं मामकं धाम यास्यसि ॥ २७ ॥

तथापि दृढता नोचेद्विज्ञानस्यांजनासुत । द्वात्रिंशाख्यो-पनिषदं समभ्यस्य निवर्तय ॥ २८ ॥

विदेहमुक्ताविच्छा चेदष्टोपनिषदं पठ । तासां क्रमं स शान्ति च शृणु वक्ष्यामि तत्त्वतः ॥ २९ ॥

மந்திரத்தைப் பெறுகிருன். அம்மனிதன் மீண்டும் பிறவாத முக்தியை அடைவான். காசியில் எங்கு மரணமெய்தினலும் மகேச்வரன் அங்கு தோன்றி அந்த ஜீவனுடைய வலது காதில் என்னுடைய தாரக மந்திரத்தை உபதேசிக்கிருர். மிச்சமில்லாமல் பாவக்குவியல் நாசமாகி அந்த ஜீவன் என் ஸ்வரூபத்தை அடைகிருன். இது ஸாலோக்ய ஸாருப்ய முக்தி. ஸதாசாரமுடைய துவிஜன் என்னிடத் பக்தி செய்தால் அவன் அடைவது ஸாலோக-ஸாமீப-ஸாருப்ய முக்தி. குரு உபதேசித்த மார்க்கதில் என்று

மயி ஸர்வாத்மகேபாவோ மத்ஸாமீப்யம் பஜத்-யம் । ஸைவ ஸாலோக - ஸாருப்ய - ஸாமிப்யா முக்திரிஷ்யதே ॥ 23 ॥

குருபதிஷ்ட மார்க்கேண த்யாயன் மத்குண மவ்யயம் । மத்ஸாயுஜ்யம் த்விஜ: ஸம்யக் பஜேத் ப்ர மரகீடவத் ॥ 24 ॥

ஸைவ ஸாயுஜ்ய முக்தி: ஸ்யாத் ப்ரஹ்மானந்தகரீ சிவா । சதுர்விதாது யா முக்திர் - மதுபாஸனயா பவேத் ॥ 25 ॥

இயம் கைவல்ய முக்திஸ்து கேநோபாயேன ஸித்த்யதி । மாண்டுக்ய-மேக-மேவாலம் முமுக்ஷூ-ணாம் விமுக்தயே ॥ 26 ॥

ததாப்யஸித்தஞ் சேத் ஜ்ஞானம் தசோபநிஷதம் பட । ஜ்ஞானம் லப்த்வா(அ)சிராதேவ மாமகம் தாம யாஸ்யஸி ॥ 27 ॥

ததாபி த்ருடதா நோசேத் விஜ்ஞானஸ்யாஞ்-ஜஸுத । த்வாத்ரிம்சாக்யோபநிஷதம் ஸமப்-யஸ்ய நிவர்த்தய ॥ 28 ॥

விதேஹமுக்தா விச்சாசேதஷ்டோத்தர. சதம் பட । தாஸாம் க்ரமம் ஸசாந்திஞ்ச ச்ருணு வக்ஷ்யாமி தத்வத: ॥ 29 ॥

னுடைய குணங்களை இடைவிடாது தியானிக்கும் துவிஜன் பிரமரகீட நியாயத்தால் என்னிடம் லயத்தை அடைகிறான். அது மங்களமான பிரம்மானந்தத்தை யளிக்கும் ஸாயுஜ்யமுக்தி. இங்ஙனம் என்னுடைய உபாசனையால் நான்குவிதமான முக்தி அடையப்படுகிறது.

26-29. கைவல்ய முக்தி என்பது எதனால் அடையப்படு

1 2 3 4 5 6 7 8
ईश-केन-कठ-प्रश्न-मुण्ड-माण्डूक्य-तित्तिरिः । ऐतरेयं
9 10
च छान्दोग्यं बृहदारण्यकं तथा ॥ ३० ॥

11 12 13 14 15 16 17
ब्रह्म-कैवल्य-जाबाली-श्वेताश्वो-हंस-आरुणिः । गर्भो-
18 19 20 21 22 23 24
नारायणमहा-नारायणो-हंसो-बिन्दु-नाद-शिरः शिखा ॥ ३१ ॥

25 26 27 28 – 29
मैत्रायणी-कौषीतकी-बृहज्जाबाल-तापिनी (पूर्व-उत्तर) ।
30 31 32 33 34
कालाग्निरुद्र-मैत्रेयी-सुबाल-क्षुरि-मन्त्रिका ॥ ३२ ॥

35 36 37 38 39 40
सर्वसारं-निरालम्ब-रहस्यं-वज्रसूचिकम् । तेजो-नाद-
41 42 43 44
ध्यान-विद्या-योगतत्त्व-आत्मबोधकम् ॥ ३३ ॥

கிறது?' அந்த முக்தி எய்த முமுக்ஷுக்களுக்கு மாண்டூக்ய உபநிஷத்து ஒன்றேபோதும். அதனால் ஞானம் சித்திக்காவிட்டால் பத்து உபநிஷதங்களைப் படி. ஞானத்தையடைந்து சீக்கிரமே என்னுடைய பதவியையடைவாய். ஆஞ்ஜநேயா! அதினாலும் ஞானம் திடப்படாவிட்டால் முப்பத்திரண்டு உபநிஷதங்களைப் படித்து விடுபடு, விதேஹ முக்தியை விரும்பினால் நூற்றெட்டு உபநிஷதங்களைப்படி. வரிசையாக அவற்றின் பெயர்களையும் சாந்தி பாடங்களையும் இனிக் கூறுகிறேன் கேள்.'

1 2 3 4 5 6 7
ஈச-கேன-கட-ப்ரச்ன-முண்ட-மாண்டூக்ய-தித்திரி:
8 9 10
ஐதரேயஞ்ச - சாந்தோக்யம் - ப்ருஹதாரண்யகம்
ததா || 30 ||

11 12 13 14
ப்ரஹ்ம - கைவல்ய - ஜாபாலெள ச்வேதாச்வோ-
15 16 17 18
ஹம்ஸ-ஆருணி: | கர்ப்போ நாராயண - மஹா
19 20 21 22 23 24
நாராயணோ ஹம் ஸோ-பிந்து-நாத சிர: சிகா || 31 ||

25 26 27 28
மைத்ராயணீ-கௌஷீதகீ-ப்ருஹஜ்ஜாபால-தாபினீ-
29 30 31 32
(பூர்வ-உத்தா) காலாக்னி ருத்ர-மைத்ரேயீ-ஸுபாலா-
33 34
க்ஷுரி-மந்த்ரிகா || 32 ||

35 36 37 38
ஸர்வஸாரம்-நிராலம்ப ரஹஸ்யம்-வஜ்ர ஸூசிகம்
39 40 41 42 43 44
தேஜோ-நாத - த்யான - வித்யா - யோகதத்வ - ஆத்ம-
போதகம் || 33 ||

30-39. 1) ஈசாவாஸ்யம் 2) கேன உபநிஷத்து 3) கடோபநிஷத்து 4) ப்ரச்னம் 5) முண்டகம் 6) மாண்டூக்யம் 7) தைத்திரீயம் 8) ஐதரேயம் 9) சாந்தோக்யம் 10) ப்ருஹதாரண்யகம் 11) ப்ரஹ்மோபநிஷத்து 12) கைவல்யம் 13) ஜாபாலம் 14) ச்வேதாச்வதரம் 15) ஹம்ஸம் 16) ஆருணி 17) கர்ப்போபநிஷத்து 18) நாராயண அதர்வ சிரோபநிஷத்து 19) மஹாநாராயண உபநிஷத்து 20) பரமஹம்ஸோபநிஷத்து 21) அம்ருதபிந்து 22) அம்ருதநாத

45 46 47 48 49 50
परिव्राट् - त्रिशिखो - सीता - चूडा - निर्वाण-मण्डलम् ।
51 52 53 54
दक्षिणा-शरभं-स्कन्दं-त्रिपाद्विभूति महानारायणाह्वयम् ॥३४

55 56 57 58
तारक रहस्यं - रामतपनं - वासुदेवं च मुद्गलम् ।
59 60 61 62 63 64
शाण्डिल्यं-पैंगलं-भिक्षुं-महत्-शारीरकं-शिखा ॥ ३५ ॥

65 66 67 68
तुरीयातीतं च - सन्न्यासं - परिव्राज - अक्षमालिका ।
69 70 71 72 73 74 75
अव्यक्त-एकाक्षरं-पूर्णा-सूर्यं-अक्षि-अध्यात्म-कुण्डिका ॥३६॥

76 77 78 79 80
सावित्री - आत्मा - पाशुपतं - परब्रह्म - अवधूतकम् ।
81 82 83 84 85
त्रिपुरातपनं-देवी-त्रिपुरा-कठ-भावना ॥ ३७ ॥

---

25) சுதர்வசிர உபநிஷத்து 24) அதர்வசிகோபநிஷத்து 25) மைத்ராயணீ 26) கௌஷீதகீ 27) ப்ருஹத் ஜாபாலம் 28) ந்ருஸிம்மதாபினீ (பூர்வம்) 29) ந்ருஸிம்மதாபினீ (உத்தரம்) 30) காலாக்னிருத்ர உபநிஷத்து 31) மைத்ரேயீ 32) ஸுபால 33) க்ஷுரிகோபநிஷத்து 34) மந்த்ரிகோபநிஷத்து 35) ஸர்வஸாரம் 36) நிராலம்பம் 37) சுகரஹஸ்யம் 38) வஜ்ரஸூசிகா 39) தேஜோபிந்து 40) நாதபிந்து 41) த்யானபிந்து 42) ப்ரஹ்மவித்யா 43) யோகதத்வம் 44) ஆத்மப்ரபோதம் 45) நாரதபரிவ்ராஜகம் 46) த்ரிசிகப்ராஹ்மணோபநிஷத்து 47) ஸீதோபநிஷத்து

45 46 47 48 49
பரிவ்ராட் - த்ரிசிகீ - ஸீதா - சூடா - நிர்வாண -
50 51 52 53
மண்டலம் | தக்ஷிணு-சரபம்-ஸ்கந்தம்-த்ரிபாத்விபூதி
54
மஹாநாராயணுஹ்வயம் || 34 ||

55 56 57
தாரகரஹஸ்யம் - ராமதபனம் - வாஸுதேவஞ்ச -
58 59 60 61 62
முத்கலம்-சாண்டில்யம்-பைங்கலம்-பிக்ஷும் - மஹத் -
63 64
சாரீரகம் - சிகா || 35 ||

65 66 67
துரீயாதீதஞ்ச- ஸந்ந்யாஸம் - பரிவ்ராஜ - அக்ஷ -
68 69 70 71 72
மாலிகா | அவ்யக்த - ஏகாக்ஷரம் - பூர்ணு - ஸுர்ய-
73 74 75
அக்ஷி-அத்த்யாத்ம-குண்டிகா || 36 ||

76 77 78 79
ஸாவித்ரீ - ஆத்மா - பாசுபதம் - பரப்ரஹ்ம -
80 81 82 83 84
அவதூதகம் | த்ரிபுராதபனம் - தேவீ - த்ரிபுரா - கட-
85
பாவனு || 37 ||

---

48) யோகசூடாமணி 49) நிர்வாணம் 50) மண்டல ப்ராஹ்மணம் 51) தக்ஷிணுமூர்த்தி 52) சரப உபநிஷத்து 53) ஸ்கந்த உபநிஷத்து 54) த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயண உபநிஷத்து 55) அத்வயதாரக 56) ராமதபனம் 57) வாஸுதேவம் 58) முத்கலம் 59) சாண்டில்யம் 60) பைங்கலம் 61) பிக்ஷுகம் 62) மஹோபநிஷத்து

86 87 88 89 90 91 92
हृदयं-कुण्डली-भस्म-रुद्राक्ष-गण-दर्शनम् । तारसार-
93 94 95
महावाक्य-पञ्चब्रह्म-अग्निहोत्रकम् ॥ ३८ ॥

96 97 98 99 100
गोपालतपनं-कृष्णं-याज्ञवल्क्यं-वराहकम् । शाट्यायनी-
101 102 103 104 105 106
हयग्रीवं-दत्तात्रेयं च गारुडम् । कलि-जाबालि-सौभाग्यरहस्य-
107 108
ऋच-मुक्तिका ॥ ३९ ॥

एवमष्टोत्तरशतं भावनात्रय नाशनम् । ज्ञानवैराग्यदं पुंसां वासनात्रयनाशनम् ॥ ४० ॥

पूर्वोत्तरेषु विहित-तत्तत् शान्तिपुरः सरम् । वेदविद्या-व्रत स्नात-देशिकस्य मुखात् स्वयम् ॥ ४१ ॥

---

63) சாரீரகம் 64) யோகசிகா 65) துரீயாதீதம் 66) ஸந்நியாஸ உபநிஷத்து 67) பரமஹம்ஸ பாரிவ்ராஜகம் 68) அக்ஷமாலிகா 69) அவ்யக்தம் 70) ஏகாக்ஷரம் 71) அன்னபூர்ணா 72) ஸூர்ய 73) அக்ஷி உபநிஷத்து 74) அத்யாத்யம் 75) குண்டிகா 76) ஸாவித்ரீ 77) ஆத்மோபநிஷத்து 78) பாசுபதம் 79) பரப்ரஹ்மம் 80) அவ்தூதம் 81) த்ரிபுரதாபினீ 82) தேவி உபநிஷத்து 83) த்ரிபுரோபநிஷத்து 84) கடருத்ரம் 85) பாவனோபநிஷத்து 86) ருத்ரஹ்ருதயம் 87) யோககுண்டலீ 88) பஸ்ம ஜாபாலம் 89) ருத்ராக்ஷ ஜாபாலம் 90) கணபதி அதர்வசீர்ஷம் 91) ஜாபாலதர்சனம் 92) தாரஸாரம் 93) மஹாவாக்யம் 94) பஞ்சப்ரஹ்மம் 95) ப்ராணாக்னிஹோத்ரம்

86 87 88 89 90
ஹ்ருதயம் - குண்டலீ - பஸ்ம - ருத்ராக்ஷ - கண -
91 92 93 94
தர்சனம் । தாரஸார - மஹாவாக்ய - பஞ்சப்ரஹ்ம -
95
அக்னிஹோத்ரகம் ॥ 38 ॥

96 97 98
கோபாலதபனம் - க்ருஷ்ணம் - யாஜ்ஞவல்க்யம் -
99 100 101 102
வராஹகம் । சாட்யாயனீ - ஹயக்ரீவம் - தத்தாத்ரேயஞ்ச -
103 104 105 106
காருடம் । கலி - ஜாபாலி - ஸௌபாக்யரஹஸ்ய -
107 108
ருச - முக்திகா ॥ 39 ॥

ஏவ - மஷ்டோத்தரசதம் பாவனாத்ரய - நாசனம் । ஜ்ஞான வைராக்யதம் பும்ஸாம் வாஸனாத்ரய நாசனம் ॥ 40 ॥

பூர்வோத்தரேஷு விஹித - தத்தத் சாந்திபுரஸ்ஸரம் । வேதவித்யா வ்ரத ஸ்நாத - தேசிகஸ்ய முகாத் ஸ்வயம் ॥ 41 ॥

---

96) கோபாலதபனம் 97) க்ருஷ்ணோபநிஷத்து 98) யாக்ஞவல்கியம் 99) வராஹம் 100) சாட்யாயனீ 101) ஹயக்ரீவம் 102) தத்தாத்ரேயம் 103) காருடம் 104) கலிஸந்தரணம் 105) ஜாபாலி 106) ஸௌபாக்யரஹஸ்யம் 107) பஹ்வ்ருசோபநிஷத்து 108) முக்திகோபநிஷத்து.

40–44. இந்த 108 உபநிஷத்துக்களும் மூன்று வகை பாவனைகளையும் நாசம் செய்பவை. மனிதர்களுக்கு ஞானத்தையும் வைராக்கியத்தையும் அளித்து மூன்றுவித (லோக - சாஸ்திர - தேக) வாஸனைகளையும் போக்குபவை.

गृहीत्वाऽष्टोत्तरशतं ये पठन्ति द्विजोत्तमाः । प्रारब्ध-क्षयपर्यन्तं जीवन्मुक्ता भवन्ति ते ॥ ४२ ॥

ततः कालवशादेव प्रारब्धे तु क्षयं गते । वैदेहीं मामकीं मुक्तिं यान्ति नास्त्यत्र संशयः ॥ ४३ ॥

सर्वोपनिषदां मध्ये सारमष्टोत्तरशतम् । सकृच्छ्रवण-मात्रेण सर्वाघौघ निकृन्तनम् ॥ ४४ ॥

मयोपदिष्टं शिष्याय तुभ्यं पवननन्दन । इदं शास्त्रं मयादिष्टं गुह्यमष्टोत्तरं शतम् ॥ ४५ ॥

ज्ञानतोऽज्ञानतो वाऽपि पठतां बन्धमोचकम् । राज्यं देयं धनं देयं याचतः कामपूरणम् ॥ ४६ ॥

इद मष्टोत्तरशतं न देयं यस्य कस्य चित् । नास्तिकाय कृतघ्नाय दुराचार-रताय वै ॥ ४७ ॥

வேத வித்தையை முற்றும் கற்றுணர்ந்த குருவிடமிருந்து நேசில் முன்னும் பின்னும் சாந்தி பாடத்துடன் இந்த நூற்றெட்டு உபநிஷதங்களையும் உபதேசிக்கப்பெற்று எந்த பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் படிக்கிறார்களோ அவர்கள் பிராரப்தம் நசித்தபின் என் சம்பந்தமான விதேக முக்தியை அடைவார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை. எல்லா உபநிஷதங்களுக்குள்ளும் ஸாரமானவை இந்த நூற்றெட்டு. இவற்றை ஒருதடவை கேட்ட மாத்திரத்திலேயே எல்லாப் பாவக்குவியலும் அழிந்துபோகும்.

க்ருஹீத்வா(அ)ஷ்டோத்தரசதம் யே படந்தி த்விஜோத்தமா: । ப்ராரப்த க்ஷய பர்யந்தம் ஜீவன் முக்தா பவந்தி தே ॥ 42 ॥

தத: காலவசாதேவ ப்ராரப்தே து க்ஷயங்கதே । வைதேஹீம் மாமகீம் முக்திம் யாந்தி நாஸ்த்யத்ர ஸம்சய: ॥ 43 ॥

ஸர்வோபநிஷதாம் மத்யே ஸார - மஷ்டோத்-தரசதம் । ஸக்ருச் ச்ரவண மாத்ரேண ஸர்வாகௌக நிக்ருந்தனம் ॥ 44 ॥

மயோபதிஷ்டம் சிஷ்யாய துப்யம் பவனநந்தன । இதம் சாஸ்த்ரம் மயா திஷ்டம் குஹ்ய-மஷ்டோத்தரம் சதம் ॥ 45 ॥

ஜ்ஞானதோ(அ)ஜ்ஞானதோ வா(அ)பி படதாம் பந்தமோசகம் । ராஜ்யம் தேயம் தனம் தேயம் யாசத: காமபூரணம் ॥ 46 ॥

இதமஷ்டோத்தரசதம் ந தேயம் யஸ்ய கஸ்யசித் । நாஸ்திகாய க்ருதக்க்ஞய துராசார ரதாய வை ॥ 47 ॥

45-51 வாயு குமாரா! என்னால் சிஷ்யனுகிய உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இத்த நூற்றெட்டு உபநிஷத சாஸ்திரம் ரகசியமானது. அர்த்தத்தை அறிந்தோ அறியாமலுங்கூடப் படிப்பவர்க்கு பிறவிப்பிணி நீங்கும், யாசிப்பவர்க்கு பணத்தைக் கொடுக்கலாம் ராஜ்யத்தையும் கொடுக்கலாம். இந்த நூற்றெட்டும் எவருக்கும் எளிதில் கொடுக்கப்படாது. நாஸ்திகனுக்கும் நன்றிகெட்டவனுக்கும் கெட்ட நடவடிக்கை உடையவனுக்கும் ஏன்-

मद्भक्ति विमुखायापि शास्त्र गर्तेषु मुह्यते। गुरुभक्ति-विहीनाय दातव्यं न कदाचन ॥ ४८ ॥

सेवापराय शिष्याय हितपुत्राय मारुते। मद्भक्ताय सुशीलाय कुलीनाय सुमेधसे ॥ ४९ ॥

सम्यक् परीक्ष्य दातव्य-मेवमष्टोत्तरशतम्। यः पठेत् शृणुयाद्वापि स मामेति न संशयः। तदेतदृचाभ्युक्तम्। विद्या ह वै ब्राह्मण माजगाम गोपाय मा शेवधिष्टेऽहमस्मि। असूयकायानृजवे शठाय मा मा ब्रूया वीर्यवती तथा स्याम् ॥ ५० ॥

यमेव विद्याश्रुत-मप्रमत्तं मेधाविनं ब्रह्मचर्योप-पन्नम्। तस्मा इमा-मुपसन्नाय सम्यक् परीक्ष्य दद्याद्वैष्णवी-मात्म-निष्टाम् ॥ इति ॥ ५१ ॥

னிடம் பக்தியில்லாதவனுக்கும் சாஸ்திரப் பள்ளத்தில் மயங்குபவனுக்கும் குருபக்தி இல்லாதவனுக்கும் ஒரு பொழுதும் கொடுக்கக்கூடாது. என்னிடம் பக்தியுள்ள நல்ல குணவானுக்கும் நல்ல குலத்தில் பிறந்த புத்தி சாலிக்கும் நன்கு பரீக்ஷித்தபின் இந்நூற்றெட்டும் கொடுக்கவேண்டும். இவற்றைப் படிப்பவனும் கேட்பவனும் என்னை அடைவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதைப்பற்றி வேதம் பின்வருமாறு கூறுகிறது. வித்தையானது பிராம்மணனை அணுகித் தன்னை பொக்கிஷம்

மத்பக்தி விமுகாயாபி சாஸ்த்ர கர்த்தேஷு முஹ்யதே ॥ குருபக்திவிஹீநாய தாதவ்யம் ந கதாசன ॥ 48 ॥

ஸேவாபராய சிஷ்யாய ஹிதபுத்ராய மாருதே ! மத்பக்தாய ஸுசீலாய குலீநாய ஸுமேதஸே ॥ 49 ॥

ஸம்யக் பரீக்ஷ்ய தாதவ்யமேவ-மஷ்டோத்தர-சதம் । ய: படேச்ச்ருணுயாத்வா(அ)பி ஸ மாமேதி ந ஸம்சய: । ததேதத் ருசாப்யுக்தம் । வித்யாஹவை ப்ராஹ்மண - மாஜகாம கோபாய மா சேவதிஷ்டே (அ)ஹமஸ்மி । அஸூயகாயான்ருஜவே சடாய மா மா ப்ரூயா வீர்யவதீ ததா ஸ்யாம் ॥ 50 ॥

யமேவ வித்யா ச்ருத மப்ரமத்தம் மேதாவினம் ப்ரஹ்மசர்யோபபன்னம் । தஸ்மா இமா-முபஸந்நாய ஸம்யக் பரீக்ஷ்ய தத்யாத் வைஷ்ணவீ-மாத்ம நிஷ்டாம் ॥ இதி ॥ 51 ॥

மாதிரி காப்பாற்றவேண்டும் என்று கூறிற்று. 'அசூயை உள்ளவனுக்கும் நேர்மையில்லாதவனுக்கும் துஷ்ட னுக்கும் கூறக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் நான் வீரியத் துடன் இருப்பேன். கல்வி கேள்வியுடையவனும், மேதா வியும், பிரம்மசரிய விரதமுடையவனும் குருவிற்குப் பணிவிடை செய்பவனும் எவனோ அப்படிப்பட்டவ னுக்கே நன்கு பரீக்ஷித்தபின்பு இந்து விஷ்ணு பரமான ஆத்ம நிஷ்டை உபதேசிப்பதற்குரியது'

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

तथा हैनं श्रीरामचन्द्रं मारुतिः पप्रच्छ। केयं वा तत्सिद्धिः। सिद्ध्या वा किं प्रयोजनमिति ; सहोवाच श्रीरामः। पुरुषस्य कर्तृत्व-भोक्तृत्व-सुख-दुःखादि लक्षणश्चित्तधर्मः। क्लेशरूपत्वाद्बन्धो भवति। तन्निरोधनं जीवन्मुक्तिः। उपाधि - विनिर्मुक्त - घटाकाशवत्प्रारब्धक्षयाद्विदेहमुक्तिः। जीवन्मुक्ति-विदेहमुक्त्यो-रष्टोत्तर शतोपनिषदः प्रमाणम्। कर्तृत्वादि - दुःखनिवृत्तिद्वारा नित्यानन्दावाप्तिः प्रयोजनं भवति। तत्पुरुषप्रयत्नसाध्यं भवति। यथा पुत्रकामेष्टिना पुत्रं वाणिज्यादिना वित्तं ज्योतिष्टोमेन स्वर्गं तथा पुरुषप्रयत्नं - साध्य - वेदान्तश्रवणादि - जनित - समाधिना जीवन्मुक्त्यादि लाभो भवति। सर्व वासनाक्षयात् तल्लाभः। अत्र श्लोका भवन्ति। उच्चास्त्रं शास्त्रितं चेति पौरुषं द्विविधं मतम्। तत्रोच्छास्त्र-मनर्थाय परमार्थाय शास्त्रितम् ॥ १ ॥

இரண்டாவது அத்யாயம்

1. பிறகு ஸ்ரீராமச்சந்திரரை ஹனுமான் கேட்டது:- அந்த ஸித்தியாவது என்ன? அந்த ஸித்தியால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸ்ரீராமச்சந்திரர் கூறியதாவது:- மனிதனுடைய அறிவின் போக்கால் 'நான் செயல் புரிபவன்' செயலின் பயனையும் சுகதுக்கங்களையும் அனுபவிப்பவன் என்ற உணர்ச்சி பந்தத்திற்குக் காரணம். அதின் நீக்கம் ஜீவன் முக்தி. குடம் உடைந்தால் குடத்திலிருந்து

॥ த்விதீயோ(அ)த்த்யாய: ॥

ததாஹைநம் ஸ்ரீ ராமசந்த்ரம் மாருதி: பப்ரச்ச । கேயம் வா தத்ஸித்தி: । ஸித்த்யா வா கிம் ப்ரயோஜனமிதி । ஸஹோவாச ஸ்ரீராம: । புருஷஸ்ய கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ-ஸுகது:க்காதி-லக்ஷணச்சித்தர்ம: க்லேசரூபத்வாத்-பந்தோ பவதி । தந்நிரோதனம் ஜீவன் முக்தி: । உபாதிவிநிர்முக்த கடாகாசவத்-ப்ராரப்தக்ஷயாத்-விதேஹ முக்தி: । ஜீவன் முக்தி-விதேஹ முக்த்யோ-ரஷ்டோத்தரசதோபநிஷத: ப்ரமாணம் । கர்த்ருத்வாதி-து:க்க - நிவ்ருத்தி - த்வாரா நித்யானந்தாவாப்தி: ப்ரயோஜனம் பவதி । தத்புருஷப்ரயத்ன-ஸாத்த்யம் பவதி । யதா புத்ரகாமேஷ்டிநா புத்ரம் வாணிஜ்யாதினா வித்தம் ஜ்யோதிஷ்டோமேன ஸ்வர்க்கம் ததா புருஷப்ரயத்ன-ஸாத்த்யவேதாந்த ச்ரவண ஜநித-ஸமாதினா ஜீவன் முக்த்யாதி லாபோ பவதி । ஸர்வ வாஸனாக்ஷயாத் தல்லாப: । அத்ர ச்லோகா பவந்தி । உச்சாஸ்த்ரம் சாஸ்த்ரிதஞ்சேதி பௌருஷம் த்விவிதம் மதம் । தத்ரோச்சாஸ்த்ரமனர்த்தாய பரமார்த்தாய சாஸ்த்ரிதம் ॥ 1 ॥

ஆகாசம் பேராகாயத்தில் கலப்பதுபோல் ப்ராரப்தம் நீங்கியதும் தேகம் நீங்கி விதேக முக்தி கிட்டுகிறது. ஜீவன் முக்திக்கும் விதேக முக்திக்கும் நூற்றெட்டு உபநிஷத்தும் பிரமாணம். 'நான் கர்த்தா' என்ற எண்ணத்திலிருந்து விடுபட்டால் துக்க நிவிருத்தியும் நித்தியானந்தப் பிராப்தியும் சித்திக்கிறது. எப்படி புருஷப் பிரயத்தினமாகிற புத்ர காமேஷ்டியால் புத்திரனையும் வாணிபத்தால் பொருளையும் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தால் ஸ்வர்க்கத்தையும்

लोकवासनया जन्तोः शास्त्र वासनयापि च । देह वासनया ज्ञानं यथावन्नैव जायते । द्विविधो वासना व्यूहः शुभश्चैवा शुभश्च तौ । वासनौघेन शुद्धेन तत्र चेदनुनीयसे । तत्क्रमेणाशु तेनैव मामकं पद-माप्नुहि । अथ चेदशुभो भावस्त्वां योजयति संकटे । प्राक्तनस्तदसौ यत्नाज्जेतव्यो भवता कपे । शुभाशुभाभ्यां मार्गाभ्यां वहन्ती वासना सरित् । पौरुषेण प्रयत्नेन योजनीया शुभे पथि । अशुभेन समाविष्टं शुभेष्वेवावतारयेत् । अशुभाच्चलितं याति शुभं तस्मादपीतरत् । पौरुषेण प्रयत्नेन लालयेच्चित्तबालकम् । द्रागभ्यासवशाद्याति यथा ते वासनोदयम् । तथाभ्यासस्य साफल्यं विद्धि त्वमरिमर्दन । सन्दिग्धायामपि भृशं शुभामेव समाचर । शुभायां वासनावृद्धौ न दोषाय मरुत्सुत । वासनाक्षय-विज्ञान-मनोनाशा महामते । समकालं चिरा-भ्यस्ता भवन्ति फलदा मताः । त्रय एवं समं यावन्नाभ्य-स्ताश्च पुनः पुनः । तावन्न पदसंप्राप्ति-र्भवत्यपि समाशतैः । ॥ २ ॥

ஒருவன் அடையலாமோ அப்படியே புருஷப் பிரயத்ன மாகிற வேதாந்த சிரவணம் முதலியவற்ருல் ஏற்படும் ஸமாதியால் ஜீவன் முக்தி முதலிய லாபத்தை அடைய லாம். எல்லா வாசனைகளும் நீங்குவதால் அது அடையப் படுகிறது. அதைப்பற்றிய சுலோகம் பின்வருமாறு கூறு கிறது. புருஷப் பிரயத்னம் சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றியது;

லோக வாஸனயா ஜந்தோ: சாஸ்த்ரவாஸன்யாபி ச । தேஹவாஸனயா ஜ்ஞானம் யதாவந் நைவ ஜாயதே । த்விவிதோ வாஸனா வ்யூஹ: சுபச் சைவாசுபச்ச தௌ । வாஸநௌகேன சுத்தேன தத்ர சேதனுநீயஸே । தத்க்ரமேணாசு தேனைவ மாமகம் பதமாப்நுஹி ॥ அதசேதசுபோபாவ ஸ்த்வாம் யோஜயதி ஸங்கடே । ப்ராக்தனஸ்த தஸௌ யத்னாஜ்ஜேதவ்யோ பவதா கபே । சுபா சுபாப்ப்யாம் மார்க்காப்ப்யாம் வஹந்தீ வாஸனா ஸரித் । பௌருஷேண ப்ரயத்னேன யோஜனீயா சுபேபதி । அசுபேன ஸமாவிஷ்டம் சுபேஷ்வேவாவதாரயேத் । அசுபாச்சலிதம் யாதி சுபம் தஸ்மாதபீதரத் । பௌருஷேண ப்ரயத்னேன லாலயேச் சித்தபாலகம் । த்ராகப்ப்யாஸ வசாத்யாதி யதா தே வாஸனோதயம் । ததாப்ப்யாஸஸ்ய ஸாபல்யம் வித்தி த்வமரிமர்த்தன । ஸந்திக்தாயாம்பி ப்ருசம் சுபாமேவ ஸமாசர । சுபாயாம் வாஸனாவ்ருத்தௌ ந தோஷாய மருத்ஸுத । வாஸனாக்ஷய-விஜ்ஞான-மனோநாசா மஹாமதே । ஸமகாலம் சிராப்ப்யஸ்தா பவந்தி பலதா மதா: । த்ரய ஏவ ஸமம் யாவந்நாப்ப்யஸ்தாச்ச புன: புன: । தாவந்ந பதஸம்ப்ராப்திர்ப்பவத்யபி ஸமா சதை ॥ 2 ॥

சாஸ்திரத்தை மீறியது என்று இருவேறு. சாஸ்திரத்தை மீறியதால் அனர்த்தம்; சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றியதால் உயர் நலம்.

2. உலக வாசனையாலும், தேக வாசனையாலும் சாஸ்திர வாசனையாலும் உண்மையான ஞானம் சித்திப்பதில்லை. சுபம் அசுபம் என்று வாசனைக் கூட்டம் இரண்டுவகை. சுத்த வாசனைத் தொகுதியைப் பின்பற்றிப் படிப்படியாக விரைவில் என்னுடைய பதவியை அடையலாம். அசுத்த

वासना संपरित्यागाच्चित्तं गच्छत्यचित्तताम् । अमनस्ता तदोदेति परमोपशमप्रदा । ततः पक्वकषायेण नूनं विज्ञान वस्तुना । शुभोप्यसौ त्वया त्याज्यो वासनौघो निराधिना । अध्यात्मविद्याधिगमः साधुसङ्गतिरेवच । वासना सपरित्यागः प्राणस्पन्द निरोधनम् । एतास्ता युक्तयः पुष्टा सन्ति चित्तजयेऽनिल । भावितं तीव्रसवेगादात्मनो यत्तदेव सः । भवत्याशु कपिश्रेष्ठ विगतेतरवासनः । वासना द्विविधा प्रोक्ता शुद्धा च मलिना तथा । मलिना जन्महेतुः स्यात् शुद्धा जन्मविनाशिनी । अधीत्य चतुरो वेदान् सर्व शास्त्राण्यनकशः ब्रह्म तत्त्वं न जानाति दर्वी पाकरसं यथा । अत्यन्त मलिनो देहो देही चात्यन्त निर्मलः ।

வாசனைக்கு வசமானல் அது உன்னை சங்கடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். பழைய அசுப வாசனை விடா முயற்சியால் வெல்லப்படவேண்டும். வாசனையாகிற ஆறு சுபமான மார்க்கத்திலும் அசுபமான மார்க்கத்திலும் ஈர்த்துச் செல்வதால் புருஷப் பிரயத்தினத்தால் புத்தியை சுபமான வழியிலேயே செலுத்தவேண்டும். அசுபத்தில் புத்தி சென்றல் சுபத்திற்கு அதைத் திருப்ப வேண்டும். அசுபத்தால் சலிக்கும் சித்தத்தைச் சுபத்தில் புருஷப் பிரயத்தினத்தால் குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டித் திருப்புவதுபோல் திருப்பவேண்டும். சீக்கிரமே அப்பியாசத்தின் மூலம் எப்பொழுது வாசனை எழாமல் வருப்புடுகிறதோ அப்பொழுது அப்பியாஸம் பயன் பட்டதென்று உணரவேண்டும். சந்தேகம் உள்ளவரை சுபவாசனையையே நன்ருகப் பின்பற்றவேண்டும். சுப வாஸனையை வளர்ப்பது தோஷமாகாது. மாருதியே!

வாஸனா - ஸம்பரித்யாகாத் சித்தம் கச்சத்ய சித்ததாம் । அமனஸ்தா ததோதேதி பரமோபசமப்ரதா । தத: பக்வ கஷாயேண நூனம் விஜ்ஞாத வஸ்துனா । சுபோ(அ)ப்யஸௌ த்வயா த்யாஜ்யோ வாஸநௌகோ நிராதினா । அத்த்யாத்ம-வித்யாதிகம: ஸாது ஸங்கதிரேவச । வாஸனா ஸம்பரித்யாக: ப்ராணஸ்பந்த-நிரோதனம் । ஏதாஸ்தாயுக்தய: புஷ்டா ஸந்தி சித்தஜயேநில । பாவிதம் தீவ்ரஸம்வேகாதாத் மனே யத்ததேவ ஸ: । பவந்த்யாசு கபிச்ரேஷ்ட்ட விகதேதர-வாஸன: । வாஸனா த்விவிதா ப்ரோக்தா சுத்தா ச மலினா ததா । மலினா ஜன்மஹேது: ஸ்யாத் சுத்தா ஜன்ம விநாசினீ । அதீத்ய சதுரோ வேதான் ஸர்வ சாஸ்த்ராண்யநேகச: । ப்ரஹ்ம தத்வம் ந ஜானாதி தர்வீ பாகரஸம் யதா । அத்யந்த மலினோ தேஹோ தேஹீசாத்யந்த நிர்மல: । உபயோரந்தரம்

வாஸனாக்ஷயம், விஜ்ஞானம், மனோநாசம் மூன்றும் நீண்ட காலம் அப்பியாசித்தால் நிச்சயம் பயனளிப்பனவாகும். மேலும் மேலும் இம்மூன்றும் சமமாக அப்பியசிக்கப்படாவிட்டால் நூறு வருஷங்களானாலும் சித்தி கிட்டாது.

3. வாசனையின் நீக்கத்தால் சித்தம் சித்தத் தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. அதுதான் உத்தமமான சாந்தியை அளிக்கும் அமனஸ்கம் எனும் நிலை. அப்பொழுது மனக்கலக்கம் ஒழிந்து நிச்சயமான உண்மைப் பொருளின் அறிவு கிட்டுகிறது. வாசனைக் கூட்ட ஒழிவால் அப்பொழுது சுபவாஸனையும் நீங்குகிறது. அத்யாத்ம வித்தையின் அடைவு, ஸாது ஸங்கம் வாஸனா தியாகம், பிராணாயாமம் என்ற இச் சாதனங்கள் சித்த ஜயத்தால் புஷ்டியடைகின்றன, இதைத் தீவிர வேகத்துடன் அப்பியசித்தால் அது அசுபவாசனையை அழித்து விடுகிறது

उभयोरन्तरं ज्ञात्वा कस्य शौचं विधीयते । वासनां संपरित्यज्य मोक्षार्थित्वमपि त्यज । मानसीर्वासनाः पूर्वं त्यक्त्वा विषयवासनाः । मैत्र्यादि वासना नाम्नी-र्गृहाणामलवासनाः । ता अप्यतः परित्यज्य ताभिर्व्यवहरन्नपि । अन्तः शान्तः समस्नेहो भव चिन्मात्रवासनः । तामप्यथ परित्यज्य मनो बुद्धिसमन्विताम् । शेषस्थिर-समाधानो मयि त्वं भव मारुते । अशब्द-मस्पर्श-मरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्ध-वच्च यत् । अनामगोत्रं मम रूपमीदृशं भजस्व नित्यं पवनात्मजार्तिहन् । दृशिस्वरूपं गगनोपममं परं सकृद्विभातं त्वजमेकमक्षरम् । अलेपकं सर्वगतं यदद्वयं तदेवचाहं सकलं विमुक्त ओम् । दृशिस्तु शुद्धोऽह-मविक्रियात्मको नमेऽस्ति कश्चिद्विषयः स्वभावतः । पुरस्तिरश्चोर्ध्व-मधश्च सर्वतः

சுத்தம் அசுத்தம் என்று வாசனை இரண்டு வகை. அசுத்த வாசனை மறுபிறவிக்குக் காரணம். சுத்தவாசனை மறுபிறவியை ஒழிப்பது. நாலு வேதங்களையும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் பல தடவை படித்தும், அகப்பை சமையல் ருசியை அறியாதவாறு ஒருவன் பிரம்ம தத்து வத்தை அறிவதில்லை. தேகம் முற்றும் அசுத்தமானது; தேகத்திலுறைபவன் முற்றும் சுத்தமானவன். இந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்தபின் யாருக்குச் சௌசம் விதிக்க இயலும்? வாசனையை ஒழித்தபின் மோக்ஷத்தில் ஆசையையும் ஒழித்து விடு. முதலில் விஷய வாசனைகளை ஒழித்துப் பிறகு மானஸ வாஸனைகளாகிற மைத்ரீ கருணை முதிதா உபேக்ஷா முதலிய தூய வாசனைகளைக் கைக்

ஜ்ஞாத்வா கஸ்ய சௌசம் விதீயதே। வாஸனும் ஸம்பரி-த்யஜ்யமோக்ஷார்த்தித்வமபி த்யஜ। மானஸீர்வாஸனு: பூர்வம் த்யக்த்வா விஷயவாஸனு:। மைத்ர்யாதி வாஸனு-நாம்னீர்க்ருஹாணமலவாஸனு:। தா அப்யத: பரித்யஜ்ய தாபிர்வ்யவஹரந்நபி। அந்த: சாந்த: ஸமஸ்நேஹோ பவ சின்மாத்ரவாஸன:। தாமப்யத பரித்யஜ்ய மனோ-புத்திஸமன்விதாம்। சேஷஸ்த்திர ஸமாதானோ மயி த்வம் பவ மாருதே। அசப்த-மஸ்பர்சமரூப-மவ்யயம் ததாரஸம் நித்ய-மகந்தவச்சயத்। அநாமகோத்ரம் மம ரூபமீத்ருசம் பஜஸ்வ நித்யம் பவனாத்மஜார்த்தி-ஹன்। த்ருசி ஸ்வரூபம் ககனோபமம் ஸக்ருத்விபாதம் த்வஜமேகமக்ஷரம்। அலேபகம் ஸர்வகதம் யதத்வயம் ததேவ சாஹம் ஸகலம் விமுக்த ஓம்। த்ருசிஸ்து சுத்தோ (அ)ஹமவிக்ரியாத்மகோ ந மே(அ)ஸ்தி கச்சித்விஷய: ஸ்வபாவத:। புரஸ்திரச்சோர்த்த்வ-மதச்ச ஸர்வத: ஸம்பூர்ண பூமா(அ)ஹமிதீஹ

கொள்ளவேண்டும். அவைகளை அப்பியசிக் கையிலும் அவற்றிலும் பற்றில்லாமல் உள்ளே அமைதியுடன் சமமான சிநேகத்துடன் சின்மாத்ர வாஸனை உடையவனாக வேண்டும். மனதிலும் புத்தியிலுமுறையும் அந்த வாஸனையையும் விட்டு எஞ்சி நிற்கும் ஸ்த்திர ஸமாதியில் என்னிடம் நிலைக்கவேண்டும். மாருதியே! சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் என்ற விஷயங்களும், நாமம் ரூபம் கோத்ரம் என்ற வேற்றுமைகளும் நீங்கி விளங்கும் அப்படிப்பட்ட என்னுடைய ரூபத்தை வழிபடு. துன்பத்தைத் துடைக்கும் வாயு குமாரா! ஆகாசம் போலும், அனைத்திற்கப்பாலும் ஒரேமாதிரிப் பிரகாசிப்பதாயும் பிறப்பற்றதாயும் அழிவற்றதாயும் தொடர்பற்றதாயும் இரண்டற்ற ஒன்றாயும் எங்கும் நிறைந்ததாயும்

सुपूर्ण-भूमाहमितीह भावय । अजोऽमरश्चैव तथाऽजरोऽमृतः स्वयं प्रभः । न कारणं कार्यमतीत्य निर्मलः सदैव तृप्तोऽहमितीह भावय । जीवन्मुक्त पदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते । विशत्यदेहमुक्तत्वं पवनोऽस्पन्दतामिव । तदेतदृचाभ्युक्तम् । तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् । तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदम् । ओं सत्यमित्युपनिषत् ।

ओं पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥
ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।
हरिः ओं तत्सत् ।
इति मुक्तिकोपनिषत् समाप्ता ॥

உள்ளது எதுவோ அந்த ஸாக்ஷி நான். ஓங்காரஸ்வரூபி: செயலற்ற பரிசுத்தமான ஸாக்ஷியாகிய எனக்கு இயற்கையில் எந்த விஷயத் தொடர்பும் கிடையாது. முன்பும் குறுக்கிலும் மேலும் கீழும் எங்கும் பரிபூர்ணமாக இருப்பவன் நான் என்று தியானம் செய். ஜீவன் முக்திப் பதவியை கடந்து நாளடைவில் அசைவற்ற காற்றைப் போல் ஒருவன் விதேக முக்தியை அடைகிறான் அந்தப் பதவிதான் 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் போற்றப்படுவது. விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதத்தை ஞானசித்தர்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஞான விழிப்புடன் அதையே நாடும் விப்ரர்கள் எங்கும் நிறைந்ததாக உள்ள விஷ்ணு

பாவய I அஜோ(அ)மரச்சைவததா(அ)ஜரோ(அ)ம்ருத: ஸ்வயம் ப்ரப: I ந காரணம் கார்ய மதீத்ய நிர்மல: ஸதைவ த்ருப்தோ(அ)ஹ மிதீஹ பாவய I ஜீவன்முக்த பதம் த்யக்த்வா ஸ்வதேஹே கால ஸாத்க்ருதே I விசத்யதேஹ முக்தத்வம் பவனோ அஸ்பந்ததாமிவ I ததேதத் ருசாப்யுக்தம் II தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: I திவீவ சக்ஷுராததம் I தத்விப்ராஸோ விபன்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே I விஷ்ணோர்யத்பரமம் பதம் II

ஓம் ஸத்யமித்யுபநிஷத் II

பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத்பூர்ணமுதச்யதே I
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே II

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: II

ஹரி: ஓம் தத்ஸத் II

இதி முக்திகோபநிஷத் ஸமாப்தா

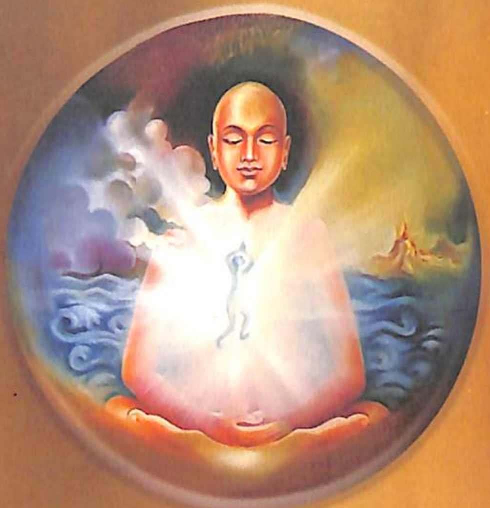
-வின் பரமபதம் என்பது எதுவோ அதை விளங்க வைக்கிறார்கள். ஓம். இது ஸத்தியம் என்பது உபநிஷத்து.

அது பூர்ணம் இதுவும் பூர்ணம். பூர்ணத்திலிருந்து பூர்ணம் உதயமாயுள்ளது. பூர்ணத்தினின்று பூர்ணத்தையெடுத்துப் பூர்ணமே எஞ்சி நிற்கிறது.

ஓம். மூவ்வகையிலும் சாந்தி நிலவுக.

முக்தி கோபநிஷத்து முற்றும்

நூற்றெட்டு உபநிஷத்ஸாரம் முற்றும்.

எவனுக்கு அஹங்காரமில்லையோ,
எவனுடைய புத்தி பற்று நீங்கியதோ, எவன் எல்லா
உயிர்களிடமும் சம பாவனை உடையவனோ
அவனுடைய வாழ்க்கையே சிறந்தது.

– ஸந்ந்யாஸோபநிஷத்து

புத்தகங்கள் வெப்தளம் மூலம் ஆர்டர் செய்ய
www.sriramakrishnamath.org
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், மயிலாப்பூர்
சென்னை - 4. email : srkmath@vsnl.com

108 Upanishadsaram - 3 (Tamil) Rs. 75.00
ISBN : 81-7120-384-1
ISBN : 81-7120-356-6 (Set)